

Black July '83 : Indictment

கறுப்பு யூலை '83 : குற்றச்சாட்டு

25th Year Memories of Sri Lankan
Historic Racial Riots of July 1983

கறுப்பு யூலை 83 நினைவுகள், வரலாற்றுப் பதிவுகள்

2009

I.T. Sampanthan
ஐ.தி. சம்பந்தன்

Digitized by Noolaham Foundation
noolaham.org | savanaham.org

கறுப்பு யூலை '83 : குற்றச்சாட்டு ஐ.தி. சம்பந்தன்
Black July '83 : Indictment I.T. Sampanthan

Editor I.T. Sampanthan (aliases as A.S. Moorthy) was born in Kaarainagar in N. Tamil Eelam, Sri Lanka.

Now Editor-in-Chief of the international bilingual Tamil- English bimonthly *Chuderoli*, and General Secretary of World Peace Organization (WPO), also Co-ordinator of the International Centre for Tamil Affairs, he had been a Trade Unionist, Politician, Newspaperman, Litterateur, and Saiva Social Worker.

His other books relate to the ethnic conflict and war in Sri Lanka, and the late political leaders S. J .V. Chelvanayagam, T. Maheswaran and A. Amirthalingam.

He had personally seen Sri Lanka's Race Riots of 1958, 1971, 1977 and 1983, and worked in Refugee Camps.

He is now writing a couple of books on the Plight of Tamil Workers, and on the Politics of the 1948-2005 period, relating to Sri Lanka.

Prof. Kopan Mahadeva
(Honorary Consultant)

Black July '83 : Indictment

கறுப்பு யூலை '83 : குற்றச்சாட்டு

Compiler - Editor

I.T. SAMPANTHAN

ஆசிரியர்

ஐ.தி. சம்பந்தன்

Honorary Consultant

Professor KOPAN MAHADEVA

கௌரவ ஆலோசகர்

பேராசிரியர் கோபன் மகாதேவா

சுடரொளி வெளியீட்டுக் கழகம்
Chuderoth Publications Society
15, Rutland Road, London E7 8PQ, UK.

Black July '83 - Indictment

[A History of Race Riots in Sri Lanka]

கறுப்பு யூலை '83 : குற்றச்சாட்டு

(இலங்கை இனக்கலவர வரலாற்றுப் பதிவு)

Compiler - Editor : I.T. Sampanthan

தொகுப்பாசிரியர் : ஐ.தி. சம்பந்தன்

Published by: Chuderoi Publications Society

15, Rutland Road, London, E7 8PQ, UK

இலண்டன் சுடரொளி வெளியீட்டுக் கழகம் வெளியீடு

First Edition: April 2009

2000 Copies; 480pp; 1/8 Demy (14X21cm); 80 GSM Maplitho

Price: £10.00 (or Equivalent) plus p&p

Sri Lanka: SLRs.750/= & India: IRs.300/=

© Copyrights: Overall - Chuderoi Publication Society, UK
Articles- Respective Authors

Printed by : Era. Mathivaanan, M.Sc.

Ulaga Thamizhar Pathippagam

Choolaimedu, Chennai-600 094, South India

Tel : +91 9444111951 Email : utpmathi@yahoo.co.in

All rights reserved. No part of this book may be reproduced or stored in any retrieval system or transmitted in any form or by any means without prior permission from the respective copyrights owners, except for brief passages for research, study, academic purposes or promotion of peace. All Authors of individual articles retain copyrights for their own works.

ISBN: 978-0-9555359-2-5

CONTENTS

DEDICATION

This book is dedicated to
the memories of all who perished
during the Black July 1983 genocide
and thereafter in the long struggle for freedom.

காணிக்கை

1983 யூலை இனப் படுகொலையில் உயிர்தீத்த
ஒன்றுமறியா அப்பாவித் தமிழர்களுக்கும்
அதன்பிறகு நடைபெற்றுவரும்
ஈழ விடுதலைப் போராட்டத்தில்
தங்கள் இன்னுயிர்களை ஈந்த
தியாகத் தமிழ் மறவர்களுக்கும்
இந்நூல் காணிக்கை.

CONTENTS

1.	Publisher's Note: Dr. Pon Balasundaram	6
2.	Introduction: Professor Kopan Mahadeva	8
3.	The 1983 Riots As Viewed By TRRO Selvadurai Raveendran, Solicitor, Australia	14
4.	Black July '83 As I See It M. Vijeyabalan, Solicitor, London	19
5.	Back Drop: Professor S.J. Thambiah	23
6.	Twenty-Five Years Later: The Haunting Spectre of '83 D.B.S. Jeyaraj, Journalist	34
7.	Anti-Tamil Riots of 1983: Avatar Singh Bhasin	42
8.	Holocaust - July 1983 As Reported by International Mass-Media	53
9.	European Hindu Conference Resolution	56
10.	Sri Lankans in Tamil Nadu: Bernard Lavie	58
11.	TULF Leader Amirthalingam Interviewed	62
12.	Dutch Working Group's Authentic Report On Recent Genocide in Sri Lanka	66
13.	International Commission of Jurists on The July 1983 Violence in Sri Lanka	71
14.	The Horror Story: Professor S.J.Thambiah	73
15.	StateTerror - Black July Revisited Ana Pararajasingam, Australia	88
16.	Destruction of Hindu Temples in Tamil Eelam and Sri Lanka: Murugesu Neminathan, Solicitor, London	100
17.	1983: The Pogrom as the Outside World Saw it S. Sivanayagam, Journalist & Book Author	114
18.	Black July 1983 Defined Tamil Nationalism 'Eelam Nation' Editorial	136
19.	Some 2008 Head Lines	139
20.	Salutations to 'Sterile' Sinhalese Sensibility Professor Kopan Mahadeva	146
21.	A Brief Analysis of Sri Lanka's Human Rights Tamil Centre For Human Rights	160
22.	Sri Lankan Atrocities Similar to Lebanon Dr. V. David, M.P., Malaysia	166
23.	Fire That Was Set 25 Years Ago Still Burns Mano Ganesan, M.P., Sri Lanka	168
24.	Can We Ever Forget Black July '83 - D.E.W. Gunasekara	170
25.	Race Conflict in Ceylon - Sir John Foster and Others	174
26.	We Shall Overcome - Professor Kopan Mahadeva	175

27. Black July 1983 – The Charge is Genocide Barrister Nadesan Satyendra	179
28. Facts, Which Constitute an Indictment on the Government of Sri Lanka	198
29. Indictment Against Sri Lanka - 1	224
30. Indictment Against Sri Lanka - 2	228
31. Indictment Against Sri Lanka - 3	230
32. Indictment Against Sri Lanka - 4	245
33. Indictment Against Sri Lanka - 5	247
34. Indictment Against Sri Lanka - 6	250
35. Indictment Against Sri Lanka - 7	272
36. Indictment Against Sri Lanka - 8	273
37. Indictment Against Sri Lanka - 9	278
38. Indictment Against Sri Lanka - 10	284
39. Indictment Against Sri Lanka - 11	295
40. Indictment Against Sri Lanka - 12	298
41. Black July and Worldwide 25th Anniversaries	303
42. Sri Lanka: One Island, two Nations: Voice of World Tamils	311
43. Historic London Tamil March 2009	318
44. Sufferings of Tamil People	320
45. Martyrs who took their Lives to Stop Genocide	324
46. அணிந்துரை - பேராசிரியர் கார்த்திகேசு சிவத்தம்பி	328
47. கறுப்பு ஆடியின் கொடுங் கூத்துகள் - காசி ஆனந்தன்	331
48. வாழ்த்துரை - பேராசிரியர் சுப. வீரபாண்டியன்	333
49. வரலாற்றின் கறைபடிந்த அத்தியாயம் - சிவநேசச் செல்வன்	336
50. பம்பரமாய்ப் பணியாற்றும் சம்பந்தமூர்த்தி - க. சச்சிதானந்தன்	338
51. எனது உரை - ஐ.தி. சம்பந்தன்	340
52. நுழைவாயில் - கே.சி. இராசசிங்கம்	343
53. பாதிக்கப்பட்டோரின் நேரடித் தகவல்கள் - ஐ.தி. சம்பந்தன்	355
54. எண்பத்து மூன்று எமக்கென்ன புதுக்களமா? - கூடலூர் ஆனந்தி	419
55. தென்ன மரவாடி கிராமம் - ஐ.அ. சிவானந்தம்	421
56. 1983 இனமோதல்களும் பன்முகப் பரிமாணங்களும் - பொன். பூலோகசிங்கம்	425
57. மாறாத வடுவாகவுள்ள 83 ஜூலைக் கலவரம் - தினக்குரல்	429
58. கறுப்பு யூலையின் கால் நூற்றாண்டு - தினக்குரல்	432
59. விடியல் வெகு தொலைவிலா? - கவிஞர் கந்தவனம்	435
60. கறுப்பு யூலை : சிவ எதிரொலிகள்	438
61. ஆடிக் கலவர நிவாரண வழங்கல் - லீ.எஸ். பெரியசாயி	446
62. சிறீலங்கா வெலிக்கடைச் சிறைப் படுகொலைகள் - ஜெயக்கொடி	452
63. சிறீலங்காவில் மனித உரிமைகள் - ஓரூ சுருக்க ஆய்வு - தழீழர் மனித உரிமைகள் மையம்	468
Acknowledgements	480

PUBLISHER'S NOTE

Dr. Pon Balasundaram,

President, Chuderoi Publication Society.

The 1983 July's race riot was an event that triggered a new era in the history of Ceylon Tamils. It constituted a deliberate attempt at genocide, enacted with planned connivance of the Sinhala majority government. Over 3,000 Tamils who lived in Sinhalese areas were killed. Over 20,000 Tamil shops were set on fire. These acts of murder and arson were carried out with active concurrence of the security forces. These facts were confirmed by the world media. International journalists who rushed to Colombo have recorded these facts with evidence. The President of the day, J.R. Jayawardene declared in an interview to the Daily Telegraph newspaper, *'Now we cannot think of them (the Tamils) — not about their lives — nor their opinions about us.'*

The above statement by the President confirms that the 1983 Riots had full governmental support. The riots mercilessly enacted by the Sinhala state against the Tamils earned an indelible black-mark to the Sri Lankan state during that Black July. That black-mark still exists.

Moreover, 53 Tamil prisoners remanded for inquiry in the government's secure prisons in Borella were brutally murdered by fellow Sinhalese prisoners, violating all the prisons' rules and security. The government refused to inquire into these murders and charge the murderers, obviously because, as has been sufficiently evidenced, those murders were in fact planned by the government itself.

Black July '83 opened the eyes of the international community. The countries of the world knew with evidence, the brutal manner in which the irresponsible Sinhalese majority government had acted. It acted against the minorities in their so-called democratic state. The countries of the world that could not

bear to see the Sinhala state torturing and ill-treating the Tamils (whom they should have really protected), granted political refuge and protection to the lives of 100,000s of Tamils. Thus began the era of the recent Tamil Diaspora, who today form the backbone of the Tamil rights struggle for Eelam.

Although 26 years have passed since Black July '83 that changed the history of Eelam's Tamils, the genocide of the Sinhala government against the Tamils still continues-unfortunately, and unabated.

Had the criminal offences of the Sri Lankan government in July 1983 been taken to the International Courts of Justice at that time, the momentum that is still continued by the Sinhalese state, to racially destroy the Tamils, could have been reduced or completely halted.

This book holds as its climax, relevant documentation meticulously prepared by the internationally reputed Barrister Nadesan Satyendra.

World legal opinion today is that there is more than ample evidence to successfully file a case against the Sri Lankan government in International Courts of Justice. Perhaps such a case will be stronger today, 26 years after those events, because of duly collected evidence from 1983.

Therefore, if such legal action is taken at least now in International Courts of Justice, and if the evidence presented herein also becomes duly usable, the purpose of this book would have been amply served.

Tamil Diasporas and Tamil Organisations are invited to make this historical book available to all UN member countries, and their High Commissions and Embassies.

The Publishers hope that Tamils living the world over will make full and proper use of this book. If that is achieved, as Publishers, we will be proud that we have done our duty.

'BLACK JULY '83 — AN INDICTMENT'

INTRODUCTION

Professor KOPAN MAHADEVA,
MSc, Ph.D., Hon. DLitt., CEng, FIET, FCMI

I am pleased to introduce this historic volume as invited by its illustrious Compiler-Editor I.T. Sampanthan. He is Founder and Chief Editor of the popular international Tamil bimonthly, *Chuderothi* (Enlightenment). Now nearing 74, he has been in the forefront of Tamil political, socio-cultural and literary activities for almost five decades. Some of his contributions were made under a pseudonym, as A.S. Moorthy. He has written Chapters 51 and 53 of this book. As Compiler he has included relevant published, important material from international newspapers, public archives, appeals, interviews and various worldwide reports. Chapter-20 is from my own book.

Chapters 3-45 in English contain the up to date view points of world leaders who have studied the Sri Lankan ethnic problem and the events of Black July '83, as penned by over 50 Authors. Chapters 27-40 constitute this Volume's climax at the core, on the theme: *Black July 1983: The Charge is Genocide: INDICTMENT AGAINST SRI LANKA*. It has been expertly and meticulously prepared over a vigilant and sustained period of 24 years by the dedicated human rights activist and barrister Nadesan Satyendra who also founded the internationally acclaimed 'tamilnation.org' website. Written first in 1984, this material has been revised in June 2008, with irrefutable documentary evidence, numerous references, names, dates, incidents, and atrocities, as suitable and ready for presentation to an appropriate international court of justice. With top US Attorney Bruce Fein's recently made 1000-page, 12-count model indictment against two US-affiliated top officials of the offending Sri Lanka State, this masterpiece forms another solid chunk of usable historical evidence of the sufferings of Sri Lanka's Tamil nation since the time Ceylon gained independence from Great Britain in 1948.

The Tamils' sufferings continued under the unitary Constitutions of 1972 and 1978, with successive oppressive amendments.

The book's second part is in Tamil, and I provide a gist of all those Tamil pages in this Introduction, for the benefit of world's English-speaking potential readers, as one of my special contributions.

The first Tamil article of Chapter-46 is a Foreword by Prof. K. Sivathamby of Sri Lanka who has studied the ethnic problems at site and had once headed refugee rehabilitation. The second contributor in Chapter-47 is the well-known Eelam Tamil poet Kaasi Ananthan.

Appearing next, in Chapter-48, is Tamil Nadu Professor Suba Veerapaandian's Message. In Chapter-49, A.S. Selvan, former Editor-in-Chief of Tamil newspaper *Virakesari* points out that this book was not written just to perpetuate racial hatred, but that it is really meant to document and expose the horrors of racialism, religious and linguistic bias and discrimination causing political oppression, all disrupting world peace. Next, in his Message of Chapter-50, K. Satchi of *Kaanthalakam Publishers* recaps his very long association with this book's Compiler I.T. Sampanthan, and his services to Saivism and Tamil refugees.

Chapter-51 in Tamil is the Compiler's own brief account of how he became aware of the pains and pangs of Ceylon politics as a youth in 1956, when the 'Sinhala Only' Act was passed in Parliament by S.W.R.D. Bandaranaike's first SLFP Government. He mentions the peaceful Galle-Face Satyagraha Protest by Tamil leaders that was broken up by Sinhala thugs, and the 1958 race riots and Emergency when he first volunteered to serve in Tamil refugee camps. He refers to his divine escape from a crowd of thousands who had gathered at the Panadura bus stand to burn alive a Hindu Tamil priest. Then he mentions the race riots of 1961, and of 1977 when he did himself have to seek refuge with many prominent Tamil leaders of Colombo, when Upcountry Tamils of Indian origin were also attacked besides Sri Lanka Tamils. He refers to the 15,000-page Justice Sansoni Commission's Report on the 1977 Riots. The author then proceeds to the 1983 Riots.

He finally reminds us that over 3000 ordinary Tamil citizens lost their lives in the hands of Sinhala thugs and hooligans in 1983.

K.T. Rajasingham, a well-known journalist and book-author writes the next, 12-page Tamil 'passage' to this book, via Chapter-52, and ends it with a Bibliography of nine English, and two Tamil books. This list, along with Barrister Nadesan Satyendra's more extensive

list of Chapter-27, will assist foreign readers more deeply interested in Sri Lanka. Rajasingham's Chapter-52 highlights the 7th Century *Pali* historical chronicle called *Mahavamsa*, which is well known to be partly factual and partly imaginative, and solidifies the psyche of Sinhala Buddhists who yet unceasingly cling to its myth.

Their myth is that Ceylon, now called Sri Lanka, belongs to themselves alone — all Tamils being 'immigrant Indian usurpers'. Rajasingham also describes the Buddhist-Christian riots of 1833 followed by the Massacre of Malayalis by Sinhala thugs in 1836, the Buddhist-Islam riots of 1915, and the successive Sinhala/Buddhist-Tamil/Hindu riots of 1958, 1961, 1970, 1977, 1981, and finally 1983, including the nine sudden deaths on the last day of the January 1974 International Association of Tamil Research Conference due to baton-charge and tear-gas firing by Jaffna's mistaken police force. It was on 1st June 1981 that off-duty police and security personnel who were sent to supposedly keep order during the 1981 District Council Elections set Jaffna's prestigious Public Library on fire. Rajasingham also describes briefly how the British who ruled Ceylon from 1796 (after the Portugese and the Dutch) introduced coffee plantations in 1840, tea estates in 1860, and built up the Island's railways during 1867-1905, from Colombo to the provinces.

Chapter-53 presents 64 pages of this book's Compiler I.T. Sampanthan's original records collected in Tamil with the help of two colleagues, of sad and harrowing tales of surviving victims of the 1983 race riots exactly as heard at personal interviews. This chapter contains 63 real-life stories, each one of which includes factual settings and character insights usable to write tear-jerking tragedies.

Koodaloor Ananthi's Tamil poem of Chapter-54 recalls within two pages, all the massacres commencing from 1958, including the burning of live persons with tyres, killing of sleeping families, the tragedies in the *Kumuthini* boat, in trains, school grounds, and forts, dumping of victims' bodies in wells, burying of whole families in pits and trenches, the massacres at *Dhurga Temple* and *Navaali Church*, the mass graves discovered in *Chemmani*, the killings in boatyards and beaches, the notorious rapes and murders of *Krishaanthi*, *Nanthini*, *Kripaalin* and *Kokilaampaal*, and concludes in sad despair with the oft-asked question: 'What happened in 1983, is it anything new, but the same old device for planned genocidal annihilation of our Tamil race?' What happened in 2009 in Vanni is many times more.

Chapter-55 presents I.A. Sivanantham's four-page account of the pre-planned shootings, raping, burning and looting of a typical Tamil village. It was *Thenna-Maravaadi* village at Trincomalee's border of Sri Lanka's Eastern Province, in December 1984, as a follow-up of the 1983 Riots. This article is from the popular *Virakesari* newspaper. The destruction of this village with a long history going back to the times of a Pandiyan Tamil King who is said to have ruled in Ceylon, is alleged to be closely linked to a state-sponsored colonisation scheme for trans-migrant Sinhala from other areas, after exterminating the Tamils who were inhabiting it.

Chapter-56 is an *Eelamurasu* article by Pon. Poologasingham, on the multidimensional causes of 1983's Race Riots. Chapter-57 presents Black July '83 as a lasting scar on Sri Lanka's conscience. The next article of Chapter-58 is also from *Thinakkural*, which traces the progress of the 25 years after Black July. In Chapter-59, Canada's reputed Tamil Poet V. Kandavanam writes on the enigma, 'Is Dawn Still Far from Us?' His poem also precedes the 2009 disaster.

Chapter-60 is a Tamil Report on a related 2008 Workshop, by the National Peace Council. Jehan Perera, the Council's Executive Director who chaired, declared the Council's opposition to such riots and said that all concerned must strive to rebuild national unity. Constitutional Affairs Minister D.E.W. Gunasekara mainly blamed Ex-President J.R. Jayawardene for the Riots, and conceded that both 1972 and 1978 Constitutions failed to include the aspirations of Tamils and Muslims. Prof. Rajeev Wijesinghe, Secretary, Ministry of Human Rights blamed the UNP Government for orchestrating the 1983 Riots and said they must apologise and accept responsibility at least now. President of the Puttalam Peace Forum, Rev. Buddhiyagane Chandraratne laid the blame for disunity among the racial and religious groups on the politicians themselves since real followers of Buddhism just could not hate one another, and advocated speedy resumption of Peace Talks. Prof. Jayantha Seneviratne said that as a Sinhalese, he felt guilty for the 1983 Riots and that in a democratic country, all the people of different groups must equally share power. Javid Yousoof, who also spoke, said that pogroms like the 1983 Riots should not be allowed to happen again, that lessons must be learned from it, and that in future, all ethnic groups must be able to speak up for each other, outside narrow racial lines and grooves.

Chapter-61 presents the interview in 2006 of V. S. Periya Saamy, Secretary of the Association for Victims & Relatives of the 1983 Race Riots (formed in 2001 after Chief Justice Sarvananda's Report), as given to *Virakesari* reporter S. Sivakumaran, where he laments the fact that only 939 applicants were partly compensated.

In Chapter-62, Comrade Jeyakkodi presents a graphic minute-by-minute first-hand account of 25th-27th of July 1983 in Sri Lanka's 'high-security' Welikade Prison when 52 Tamil remand prisoners got brutally killed by fellow Sinhalese prisoners, instigated by the staff. Jeyakkodi escaped, by luck it would seem, and lived to write the story of the massacre.

Chapter-63 contains a translated Tamil Report by Mr. G. Balasubramanian, former Deputy Director of Translations, Government of Tamil Nadu, on 'A Brief Analysis of Sri Lanka's Human Rights' by Tamil Centre for Human Rights that was reported in English in Chapter 21.

I have myself been studying Sri Lanka's political twists and traumas for over 50 years. In 1994, I published my own '*Plan for Peace in Eelam*' [ISBN: 1-873265-06-9, Century House, 105pp] and forwarded copies to all the main leaders, parties, and organizations concerned, worldwide, to promote a speedy and lasting peace in Sri Lanka. I believe mine was world's first such plan ever formulated and published by any individual, group or organization.

But yet, even in March 2009, fifteen years after my proposals were published, sadly, peace has not dawned. And today, as I write this Introduction, all signs of peace-talks have again vanished, since Sri Lanka's Government is blindly, aggressively, and deafly pursuing a military solution. Where will these lead the long-suffering Tamils, even the Sinhalas, and Sri Lanka? Radical, urgent thinking is needed right now, to seal the ended insane, ruinous war that only created headlines. President Mahinde alone holds the key to lasting peace.

Sri Lanka Government must take concrete steps to root out the real causes of the war. Tamil militancy was not the cause of war, since it grew out of the above common causes. I do agree with the whole world that sovereign governments have a duty not to allow militancy drop roots in their states. But what is the best way to do it? Is it not sensible that the governments readily find out how any militancy sprouted, and take honest, solid steps to nip it in the bud? Is it wise to ignore it, and finally wage huge wars to kill it? I do believe,

Tamil fighters are not 'terrorists' but armed defenders of Tamil citizens' fundamental rights. Even those killed must be duly honoured.

Killing militancy means killing one's own people; killing healthy, young, potential leaders. How many hurdles do the parents in poor countries surmount, to give birth to and bring up their kids, with infant mortality, infectious diseases, poverty, hunger, lack of medicines, and so on? Can we let our youths — world's builders and leaders of the future, perish so young? Are not their lives, as precious as our own? Isn't life precious anyway—every life on earth? Sri Lanka cannot go on taking mean advantage of the reluctance of the other world nations to openly support the dying Tamils. Blind bombing and state-massacre must stop - as a policy! Tamils must keep their due share of sovereignty. Sri Lanka's Government must make that happen.

The militant Tamils must also take moments off today's hourly battle for survival, to ponder about their next steps on the diplomatic front. Have they gone too far in proving the genuineness of their cause to Sri Lanka Government and to the world? Have they sidelined their own elders too much, including their elected politicians, professionals, intellectuals, and older fellow Tamils of the world community—who are as much interested in Tamils, if not more, as they, the militants are? Time has now come to talk and agree on a united, equal, devolved democracy.

The world expects the Sri Lankan Government to act in a responsible manner, and promote true democracy—not terrorism. It can no longer ignore opinions, ways and norms of the modern world. All will lose in the long run by propagating racial conflicts and hatred.

The world is tolerating the several continuing blunders of Sri Lanka's state only because it is accepted as a sovereign country, and international diplomacy forbids undue outside interference.

But this situation cannot, and must not continue forever. For, eventually the whole world may lose in many ways; certainly through propagation of militancy and armed aggression as a ready means for resolving internal social and political conflicts, and probably by potential globalisation of this very same conflict via Tamil Nadu and India and the Asian sub-continent, triggered by the Sri Lankan war climate.

O, World, O, U.N., Pick Up Momentum! Please Act Soon!

Please take the trouble to understand the real nature of the ethnic dispute in Sri Lanka as a non-terrorist, human rights issue, and help all the ethnic groups of that beautiful and historic Island to live together in harmony with constitutionally assured equal rights!

PREFACE I

THE 1983 RIOTS AS VIEWED BY TRRO

Selvadurai Raveendran, Solicitor, Australia.

What Mr. I.T. Sampanthan places before us, in this book, are real personal experiences of thousands of people who were Tamils in the island of Sri Lanka in the years 1977 to 1983. He also sets out the consequent outrages revealed, in those troubled times, by the International Community regarding the planning and the complicity of the higher echelons of power contributing to those events. He also interweaves, at times, poignant memories of many discussions around camp fires, under the open skies with volunteers in the refugee settlements, about the visions for the future of Tamils.

They largely relate to incidents in 1983 - The year 2009 is also here and nothing has changed. There is euphoria on the part of the Sinhala government claiming victories which are leading them to the annihilation of the LTTE. In a call to survive with the Sinhala nationalism, the leader of the opposition also has joined the chorus that he is in support of the war. A Buddhist monk and his men have vandalised Hindu idols in a temple just after its consecration in the outskirts of Colombo. Religious leaders, human rights activists, international aid workers and non-governmental organizations point to the appalling conditions of the populations in the North and East through the atrocities over the years against the Tamils, and by the renewed offensive to implement a military solution to the national question.

The Tamil diaspora, on the other hand, out of their experiences are clamouring for Tamils self-determination, pointing to new states like Kosovo, Ossetia and Abhazia, born however controversially. They cry for relief from violence they have endured for decades. The Tamils want a divorce from a convenient

marriage done for the benefit of interested parties, in which domestic violence has become a norm and a culture of control. At least they want an urgent intervention order, restraining the brutality unleashed against them. Would an international government or an international court grant them this?

My association with Sampanthan began somewhere around 1975 through approaches concerning some of his efforts with drama and publications. At a personal level, it promoted my assisting him in the establishment of Chuderoli Publications in Jaffna. Our interaction became very close in the refugee camps at Bambalapitya Hindu College, following the 1977 riots. I cannot, in this brief preface, usurp space to tell my story, and reasons for my becoming involved with the Tamil cause from then on. Those readers who have closely followed the events behind the formation and support base of the Tamil Refugee Rehabilitation Organisation (TRRO) will know that this became the pivotal point in Sri Lanka's ethnic relations after the episode of 1958 and, that is how, the broad substratum of Tamils joined together to crystallize the Tamil consciousness all over the world.

Mr. Sampanthan worked with many volunteers (of whom some have perished now), recollecting personal experiences of victims and summarising them in the form of affidavits to elicit the actual causes and the motivation of the perpetrators of violence. These statements were collected to assist in the task of presenting the case of the Tamils before the Sansoni commission. This task was entrusted to the TRRO, which soon was passed on to Mr. Kandasamy and myself, as lawyers. The essence from these statements of that time, which Sampanthan continued to collate up to and including the 1983 riots, are catalogued in this book.

For the benefit of those who may not know of the Sansoni Commission or Mr. Sansoni, he was a retired Chief Justice of Sri Lanka, ethnically a Burgher, and was appointed by the then President J. R. Jayawardene to inquire into the causes, events, and the people behind the riots of 1977, and to recommend ways and means to prevent its recurrence.

To put into context these developments, one must remember, 1977 was the year of a general election. The TULF had

already obtained a mandate from the Tamil people for the establishment of a sovereign state of Tamil Eelam, at the historic 'Aavarangaal Convention.' The Sinhala political leadership also spoke its response through the riots of 1977. Just before the days of the riots, President J. R. Jayawardena said in an interview, "I am not worried about the opinion of the Tamil people...; now we cannot think of them, not about their lives or their opinions." He set the tone, no doubt as a prelude to what was forthcoming, and also nailing on the head, the attitude of his government and how it intended to handle the mandate given by the Tamils in a democratic election.

The President, however, was forced to deal with international outcry in the aftermath of the riots, and reluctantly agreed to establish a Commission to inquire into the cause of the riots. With a big band of lawyers whose services were enlisted *pro bono publico*, the case of the Tamils was presented. Even in that climate, the TRRO had the courage to present in its submissions to the Sansoni Commission that, all along the political history of the country, Tamils had rejected separation, and looked forward to working within the framework of one country. These submissions were despite strong oppositions from the elected Tamil leaders and the youth, as the people had already endorsed them with a mandate for separation. The TRRO, however, added that feasibility in living as one country would depend entirely on the Sinhala nation. The commission analysed the relationship between the two communities, from past mythological times, through recorded history, to the current day, and gave indications of its views as to how the future looked, and also the nature of the compromises that were needed from all peoples, for them to co-exist in one country.

The history and the evidence examined by the commission and its interim comments as to what may be the outcome found substantial coverage in the press, and undoubtedly raised many emotions amongst the Sinhalese. The Government was very reluctant to receive the recommendations that were to be made by the Sansoni Commission and it was keen to have it smudged in one form or another so that the security forces and the military who were identified need not face any prosecutions for the dastardly acts they committed, even under the common criminal

laws. The exposed security forces and others, engineered the riots from behind. In the concluding stages of the Commission, arrests were made of Dr. Rajasundaram and Mr. S.A. David, along with other volunteers of the non-violent 'Ghandiyam Society' who were resettling the refugees. Accusations were made directly that TRRO was channelling funds to assist Tamil militants. Late Mr. K. Kanthasamy was then in the United Kingdom. Mr. V. S. Thurairajah, myself, and Mandoor Mahendran, with others, were interrogated by the 'Fourth Floor' in connection with these activities. Having set such a scene in attacking the humanitarian organizations, the violence was let loose on the innocent Tamils. This genocide of July 1983 was meant to be an 'answer' to the grievances which were placed before the Sansoni commission, also demonstrating how the security forces and the extremist Sinhala nationalists had decided to deal with the Tamil ethnic question.

Even now in 2009, the Sinhalese want to deal with the national question in such a pattern, clothed under military operations, to eliminate 'terrorism'.

To this day, true to the intentions of the government, Sri Lanka's parliament has not cared to discuss the Sansoni Commission Report. If one could find it possible to benevolently treat the events of 1977 as something perpetrated by certain uncontrollable criminal elements, then 1983 was a different spectre, and knowing this, the governments ignored all pleas to set up any inquiry about people who were the brains behind it.

The events of 1983 were deliberate and calculated, with planning and complicity, from the Sinhala political leadership, simply to break the backbone of Tamil existence in that country - political, cultural and economic. It is this meticulous planning, and the vile euphoria relating to the massacres of the Tamil prisoners in Welikada jail, that sent shock-waves through the international community and garnered their consensual condemnation.

Those events, no doubt, forced me also, to go in search of refuge. Ironically, as I write this, I am participating in a Diaspora meeting involving leaders of the various Sri Lankan communities in discussing ways in which we could coexist without

acrimony in Australia. The opinions expressed at times, makes one wonder whether we have learnt anything from these events. This illustrates the importance of cataloguing these experiences and to remind the world of what we have all endured. Sampanthan's efforts in that direction, and his continued devotion, need appreciation and recognition.

One must pose the question as well: 'Where have we come from those days as documented in this book, and where are we going?' There is a saying that man learns much from history, and he also learns nothing from it. The years will roll on. Tamils could continue to live in anxiety about riots like in 1983 befalling them again. This is a realistic fear.

A political view is consistently paraded that it is correct to wipe out the Tamils for the security of the Sinhala nation and these riots are always a manifestation of that view. This view gains an upper hand with translation into action when the main Sinhala political parties want the support of the nationalists to gain power.

Will the Tamils, like the Jews in the 1940's, become human fodder in Nazi-like camps through such pogroms, or will they find their way to live with self-respect? The Tamils themselves, and the international community, both, will need to work and compromise on this, rather than brushing these continuing problems aside, with nebulous novelties of the current times. The core elements of the Tamils' grievances, which have been now clearly comprehended and recognized by the international community, should not be swept under their carpets to the detriment of the Sri Lankan Tamils, simply because concepts relating to liberation and nationalism are being rewritten to suit the exigencies of a few selfish counties.

Victoria, Australia
10 March 2009

SALVADURAI RAVEENDRAN

PREFACE II

BLACK JULY '83 AS I SEE IT

M. Vijeyabalan, Solicitor, London.

Black July, a short period of island-wide ferocious bloodletting and destruction by hoards of frenzied Sinhalese people in 1983, has become an indelible mark on the collective mind of the Tamil people of Sri Lanka, and the genocidal massacre will continue to haunt them for years to come. The intention of the pogrom was clear, from the unprecedented scale of the violence and the number of people who participated in it with impunity, knowing fully well that it had official sanction: to destroy the Tamil nation, which has existed in the island from time immemorial, at least as long as the Sinhalese, or to reduce it to a subservient entity without rights or political power. Since independence in 1948, the Sinhalese, through domination in parliament and government, have not only discriminated the Tamil community, particularly in education, employment, citizenship and voting rights, but have also sought to blame the Tamils for all their ills, economic hardship or otherwise. Both the major parties, the United National Party (UNP) and the Sri Lanka Freedom Party (SLFP) have competed with each other - discriminating and oppressing the Tamils, in their attempts to capture the hearts and the votes of the Sinhalese masses.

When the constitution for the emerging new nations was discussed before independence, Sinhalese leader D S Senanayake referring to the Tamils assured: "No need they fear in a free Ceylon". Mr Senanayake became Prime Minister of Sri Lanka in February 1948 and one of the first acts of his UNP government was the introduction of the Citizenship Act in November 1948, denying Sri Lanka citizenship to over one million Plantation Tamils despite the Soulbury Commission's declaration that 80% of them were permanently resident in Sri Lanka, - in breach of section 29 of the Soulbury Constitution which provided that the Parliament had no powers to

introduce laws that made persons of any community liable to disabilities to which persons of other communities are not made liable. The following year, by an amendment to the election laws, the Plantation Tamils were also deprived of their franchise rights. In 1956, the new SLFP government led by S W R D Bandaranaike set about to fulfill its election pledge - to make the Sinhala language the only official language of Sri Lanka. The Official Language Act was enacted that year which led to the denial of employment to Tamils in the public sector, forcing many Tamils to leave the country. In the early 1970s, an openly discriminatory system of standardization in education was introduced, under which Tamil students were required to obtain higher marks than the Sinhalese students for university entrance.

The Sinhalese-dominated Parliament abolished appeals to the Privy Council in Britain by the Court of Appeal Act in 1971, specifically for the purpose of denying appeals by the minorities on constitutional issues. A new Constitution was introduced in 1972 which made the country a unitary state and prohibited Parliament from delegating power, thereby ending any negotiation for devolution and a federal structure. Buddhism was made the foremost religion in the land and the Constitution reaffirmed Sinhala language as the official language of Sri Lanka. It provided that laws should be made in Sinhala and that the language of courts and tribunals should be Sinhala. Section 29 of the Soulbury Constitution for the protection of the minorities was rid of by the promulgation of the new constitution.

During the DDC election in June 1981, the police instigated by prominent government ministers, went on the rampage in Jaffna and burnt the Jaffna library with its 95,000 volumes and rare ancient manuscripts. The Jaffna library can never be replaced, and its destruction as part of cultural genocide remains one of the most traumatic events in Sri Lankan Tamil history. Successive Sinhalese-dominated governments have also abrogated agreements with Tamil leaders, including the Bandaranaike-Chelvanayakam Pact of July 1957, and failed to implement agreements after gaining power. In addition to these, violence was unleashed against the Tamils, whenever they made demands for their legitimate rights or launched demonstrations in the pursuant to their claims.

It is in this climate of extreme discrimination and oppression, particularly by introduction of the 1972 Constitution which drastically

eroded the rights, that major Tamil parties adopted the *Vaddukoddai Resolution* in May 1976, forming the Tamil United Liberation Front (TULF), for the purpose of restoration and reconstitution of the state of Tamil Eelam based on Tamils' right of self-determination. The TULF sought a mandate from the Tamil people at the 1977 general elections for the formation of a separate state and won 17 seats in the north-east becoming the second largest party in Parliament. The Tamils were rewarded with widespread violence in 1977 for their audacity. The government appointed the Sansoni Commission to enquire into the violence but never implemented the recommendations of the Commission.

The 1978 Constitution, while reiterating that Sri Lanka was a unitary state and reaffirming the foremost place for Buddhism, went a step further and made it incumbent on the state to protect the Buddhist clergy. The Constitution also confirmed Sinhala as the official language. It further confirmed the Sinhala Lion Flag as the national flag, and the Sinhala *Namo Namu Matha* as the national anthem. The provisions relating to the unitary state, Sinhala language, Buddhism, national anthem and national flag, were entrenched requiring a two-thirds majority in Parliament and approval by a national referendum for amendment or repeal. The provision on the unitary state is the stumbling block, even today, for a just settlement to the conflict on the basis of reasonable devolution of power, and which the two major parties are unwilling to change.

It is the climate of oppression, where democratic participation, democratic power-sharing and peaceful enjoyment of freedoms without fear had become impossible, where the rule of law was undermined and where human rights were trampled with impunity, that also gave rise to Tamil militancy. The answer of the government was repression by the enactment of the Prevention of Terrorism Act (PTA) in 1979 and Emergency Regulations which have been used almost exclusively against the Tamil community. Under these draconian laws thousands of Tamils have been arrested and tortured and many of them disappeared.

Black July came in the wake of government's failure to implement the Sansoni Commission recommendations, the increasing support within the government for violence against the Tamils and a campaign of hate-mongering by state officers and

government ministers. The manner in which the violence was systematically carried out, leaves no doubt that it had been well planned, and government ministers were among those behind the design. The 1983 pogrom exceeded the 1977 violence in scale and ferocity by a huge margin. But no enquiry was launched. It appears that an enquiry could not be launched, because of the involvement of high government officials. The government reacted, without attempting to alleviate the sufferings of the Tamils or addressing the root causes of the conflict, by introducing the Sixth Amendment to the Constitution outlawing the demand for a separate state. The Amendment also required an oath of allegiance, making it impossible for the Tamil members of Parliament to continue as MPs.

The 1983 genocidal massacre, and the treatment of Tamil community in the aftermath of the violence inevitably changed the course of Sri Lankan history. Black July reverberates through the decades. The guerrilla warfare before 1983 transformed into an armed conflict with all the attendant implications and impact not only on Sri Lanka but on the region as a whole. Sri Lanka has become the most militarized state in South Asia, and the Sri Lankan government, which lacks the foresight and ability to bring about a peaceful solution, is increasingly involved in the destruction of the Tamil nation. Once again, as in 1983, state officers and government ministers are involved in murder, disappearances and torture. The Sri Lankan state has neglected the rule that says 'States bear ultimate responsibility as guarantors of democracy, human rights and rule of law'.

In the 25 years since Black July, the Tamil community in Sri Lanka and Tamil Diaspora has commemorated the event every year, remembering those who died untimely in the most horrible manner. The Tamils have not forgotten the perpetrators, many of whom still walk among us, and continue their campaigns of hatred. This publication is about the events of Black July and is also dedicated to the innocent Tamil children who were mercilessly beaten, hacked or burned to death by the marauding mobs of heartless individuals.

February 2009

M. Vijayabalan

BACK DROP

Professor S.J. Thambiah (1986)

Sri Lanka is a small island, about 270 miles long and 150 wide as the crow flies, which lies like a pendant at the extreme southern tip of India. Small, with mountains in the center where the tea plantations are situated and a coastline fringed with sandy beaches that today attract tourists from Scandinavia and West Germany, the beautiful island, with its luxuriant vegetation and striking scenery, has rightly been called the "pearl of the Indian Ocean." Almost all visitors to the island wax ecstatic not only over its beauty and the splendor of its ancient ruins and monuments, but also over the warmth, hospitality, and good humor of the Sri Lankans as a people, who, among other things, can laugh at themselves and irreverently retell stories about the fables of their fellow citizens, especially the politicians. Arguably, no other country in South or Southeast Asia, excepting Thailand, is more open and inviting to tourists, travelers, researchers and fieldworkers, and seekers of Buddhist truths.

How could such a people and such a blessed island be capable of the horrendous riots that exploded in late July and early August of 1983? The story is a complex one and especially difficult to tell, for the island's chronicles and inscriptions go back to the first centuries A.D. and successive waves of immigrants and generations of descendants can refer back to alleged precedents and paradigms and mythic charters to string together rhetorical accounts as to why and how things were and are as they are.

Notwithstanding their genial qualities, Sri Lankans are also apt to be proud and arrogant abroad: they feel superior to the Indians, the Malays, the Chinese, perhaps even the Japanese.

For their eyes are set on the West, particularly Great Britain, which was their colonial ruler from the early nineteenth century until 1948. They are proud of their British veneer: their elites acculturated more quickly than their Indian counterparts; their island enjoyed a prosperity owing to its plantation economy that was the envy of its

Asian neighbors; and the British raj established a school system and a transportation system that, because of the island's size, was more efficient than any could possibly be in the vast subcontinent of India. And therefore, although India is undeniably their parent in many ways, all indigenous Sri Lankans-Sinhalese, Tamil, Muslim-become visibly annoyed, if not outraged, if Sri Lanka is mistaken physically to be part of India (as many people in distant parts of the world innocently do), or if it is thought culturally to be part of "greater India" (as some Indians patronizingly do). But in the post-Independence decades, at a time when new nation states are being founded in Asia and elsewhere, when many new states have initiated modernization and economic development programs, Sri Lankans have tended to rest on their colonial laurels, and to lose their sense of proportion as to their own real situation in South and Southeast Asian politics: that their island is small and of minor stature among much larger entities such as India, Pakistan, Thailand, Malaysia, and Indonesia; that they have little clout in the politics of Asia; that their record of economic development and modernization has been rather poor; and that countries like Thailand and Malaysia, which in the years just after World War II had a lower rate of literacy, a weaker educational system, fewer roads, and less experience in the arts of bureaucratic administration, are outstripping them in most of these areas. Sri Lanka has increasingly become a backwater island, which, however, in turning inward and in becoming preoccupied with its own internal disputes, fuelled by a demographic explosion, a surplus of secondary school graduates, fit mostly for white-collar jobs, and a narrow, straitened economic base, has become a self-destructive pressure chamber. Internal grievances pump up hot air, the pressure increases, and periodic blasts occur. Recent leakages from this smiling but embittered island onto the oil-rich Gulf states of menial, semiskilled, or even skilled workers, and the diaspora of highly educated Tamils as well as Sinhalese men and women of the professions-doctors, engineers, accountants, teachers-to all parts of the globe from the United States and Britain to Zambia and Sierra Leone, do not provide serious relief. They are symptoms of the island's deeper malaise: a small island of many people whose political machinery is running down in an environment of increasing fragmentation and factionalism. The hopes of yesterday-on the part of the left to make it a model neutral socialist state, and on the part of the right to make it an outpost of capitalist affluence and liberal democracy-have become fast evaporating fantasies. How did these things come about?

The chief question I feel impelled to pose and answer in this essay in terms of the motives and intentions of the actors and the logic of the situation in which they find themselves, is how it is that Sri Lankans-literate, genial, friendly folk-can have come to this sorry pass. Why, on the one side, should an elected majority government committed to liberal democracy have become in its own eyes so righteously authoritarian, an attitude directly or indirectly assented to by large numbers of the Sinhalese populace? And on the other side, why should the Tamil minority, who have by and large considered themselves rightful citizens of Ceylon, have bred terrorist groups, hell-bent on achieving an independent Tamil state, and whose aspirations increasing numbers of Tamils support? Why is it that the Sinhalese, the "lion race," find themselves confronted, till death do them part, by "the tigers"?

The ethnic riots of 1983, when followed in detail, are instructive about the kind of inconsistencies, contradictions, and irrationalities that have free play in the island and which ought to exercise the analytical and interpretive abilities of social scientists and development experts (including economists).

Before I describe the riotous explosion of 1983, which many Sinhalese view as a venting of righteous anger against Tamil "terrorism," and many Tamils as a "holocaust" and attempted "genocide," let me set in place the backdrop of quantitative and distributional facts.

Today most Sri Lankans would think of their population as divided into three "ethnic" categories or communities: the Sinhalese, who are the majority, constituting about 74% of the population; the Tamils, the besieged minority, at about 18.2%; and the Muslims, who make up 7.4% (see table 1.1). The Tamils themselves are by general consent divided into two categories: the Sri Lankan Tamils, who comprise 12.6% of the population and consider themselves indigenous and whose migration from South India stretched from the early centuries A.D. to the fifteenth century or thereabouts, and the Indian Tamils, who make up about 5.6%, the majority of whom trace their origins to the waves of South Indian laborers brought by the British from 1825 onwards to work on the coffee, and later, on the tea plantations, which were established in the central highlands around Kandy, Nuwara Eliya, Badulla, Hatton, and Matale. The Muslims, remnants of Arab, Persian, and Malay merchants and seafarers, but in the main composed of people of South Indian origin (Malabar and

elsewhere), are distinguished as an ethnic category on account of their religion alone.

Table 1.1: The "Ethnic" Composition of Sri Lanka

Major ethnic group	Percentage	Number
Sinhalese	74.0	10,985,000
Tamil	18.2	2,687,000
Sri Lankan Tamils	12.6	
Indian Tamils	5.6	
Muslim	7.4	1,056,972
Others	0.4	59,400
Total population		14,850,000

SOURCE: 1981 Census of Population.

The religious affiliations of the people of Sri Lanka, according to the census of 1981, were as follows: Buddhists comprised 67% of the population, Hindus 18%, Muslims 7%, and Christians 8%.

We are here principally concerned with the profiles of the Sinhalese and the Tamils, who today consider themselves as adversaries and antagonists. The mother tongue of the Sinhalese, the Sinhalese language, belongs to the IndoEuropean family (with subsequent borrowings in vocabulary and syntax from South Indian languages). The mother tongue of the Tamils today (and of many of the Muslims) is Tamil, which is a Dravidian language. The majority of the Sinhalese are Buddhists. The remainder are Christians, among whom the Roman Catholics dominate, and are principally to be found among the coastal "fishing" villages and towns of the coast, north of Colombo from Negombo to Puttalam. The majority of Tamils are Hindus, and they too have a Christian minority, the Roman Catholics again predominating, and mainly present among the Tamil "fishing" communities. In actual fact, "fishing" in this context relates to their traditional caste status, which is known as *karṣva* among the Sinhalese and *karayṅr* among the Tamils. These terms are best glossed as referring to people of the coast whose traditional occupations are fishing, boat making, and other ancillary activities.

Although the major identity components of the Sinhalese are their Sinhalese language and their Buddhist religion, and of the Tamils

the Tamil language and their Hindu religion, both these populations share many parallel features of traditional caste, kinship, popular religious cults, customs, and so on. But they have come to be divided by their mythic charters and tendentious historical understandings of their pasts. In this Sinhala-Tamil dialogue and confrontation, one contentious claim must quickly be interred by the "objective" historian. Some enthusiastic but misled Sinhalese, and some gullible foreign journalists who do not do their homework, hold that the Sinhalese are (fair) Aryans and the Tamils are (dark) Dravidians, and thereby impose on Sri Lanka the famous divide in India between its "Aryan" north and "Dravidian" south, and thereby also raise the bogey of racist claims. Goonetilleke has recently drawn our attention to Voltaire's comment: "If we believe in absurdities, we shall commit atrocities."

In this regard I can do no better than cite in *extenso* as a note the major part of a letter Professor G. Obeyesekere, a Sinhalese anthropologist at Princeton University, who was moved to write on this matter to the *New York Times*. Indeed, it would not be a distortion to say that if it were possible to trace the present-day Sinhalese population's ancestry far enough, all lines would in major part lead back to South India.

As an aside, I cannot resist bringing to the attention of present-day Sinhalese zealots that the dynasty of Tamil kings who ruled the Tamil kingdom of Jaffna in the thirteenth and fourteenth centuries boasted the name *riya-cakkaravarti* (Aryan universal monarchs), and that their capital was called Cinkainakar, meaning "Lion City". Thus it would seem South Indians and Sri Lankans share in a Pan-Indian rhetoric of sharing vicariously in noble birth and universal sovereignty.

There is another clarification to be made. The way the ethnic conflict is characterized today, it would appear as if "Sinhalese" and "Tamil" are unambiguous blanket labels that divide persons into separate, bounded collectivities. Moreover, it is made out that Sinhalese and Tamils have always lived in a state of mutual suspicion, competition, and conflict. Some credibility is lent to this chauvinism by the fact that the great Sinhala Buddhist chronicles, principally the *Mahāvamsa* composed around the fifth century A.D., use the labels Sinhala and Damila to describe the antagonists, the former as the preservers and champions of Buddhism and the latter as the

non-Buddhist invaders. Sri Lanka still awaits that breed of imaginative and liberated nonsectarian historians who can accomplish five tasks. The first is to search for as much archeological evidence as is possible, and assess it in regard to the prehistory of Sri Lanka, and to construct the life forms of the autochthonous people who were already there far in the past, long before the Sinhala Buddhist chronicles begin their story. The second is to “deconstruct” these classical Sinhala “texts” and interpret their polemical messages in terms of their original contexts of composition. The third is to illuminate how these same texts have over time been periodically invoked and championed as a legitimating “historical” charter by actors in social and political contexts that are drastically different from those of their original composition. The fourth is to demonstrate that the Sinhalese and Tamil labels are porous sieves through which diverse groups and categories of Indian peoples, intermixed with non-Indians (most notably the Portuguese in the island’s period of modern history), have passed through. The fifth is to document the half-forgotten facts that in South India, visibly until the ninth century, there was a strong presence of Buddhism, especially among the mercantile peoples, and that by and large, from the first centuries A.D. until the Cūla imperial expansion from the eighth century onwards, and the concurrent Hindu devotional revival and persecution of the Jain and Buddhist communities, the early and classical Buddhism of Sri Lanka during the Anuradhapura and Polonnaruva epochs had more to do with South Indian Buddhism than with the Buddhism of any other Indian region, by way of exchange, reciprocity, transmission of sectarian doctrines, and the granting of refuge to dissident monks during persecutions. Indeed, these exchanges and reciprocities lasted until the fourteenth century. The raising of these matters has as its purpose not the belittling of the Sinhalese civilizational triumphs in the Sri Lankan environment as genuine local achievements and crystallizations, but the debunking of the idea of an age-long and permanent confrontation between two ethnic blocs, the Sinhalese and Tamils.

Indeed, one of the main submissions of this essay is that the Sinhalese-Tamil tensions and conflicts in the form known to us today are of relatively recent manufacture—a truly twentieth century phenomenon. We can see them as exhibiting over the last three decades a trend toward an increasing “ethnic” mobilization and polarization previously unknown. These regimentations owe more to the ideas and polemics of contemporary “nationalist” ideologues and

the politics of nation making and election winning than to earlier concerns and processes.

One has only to go back to the period immediately before the Portuguese and Dutch occupation of the coastal regions of Sri Lanka (ca. 1505-1796) to realize that at that time the island was apportioned and fragmented between the kingdoms of Kūtte, Kandy, and Jaffna, with much no-man's jungle between them. Within these multicentric polities lived peoples, many of whom were recently settled from diverse localities in South India—the Malabar coast, the Coromandel coast, the southern tip of Ramnad, and elsewhere. These peoples lived their lives as components of local or regional sociopolitical complexes rather than as ethnic “Sinhalese” or “Tamils” as they are conceived today. The situation was much the same after the Portuguese and Dutch took control of Kūtte and Jaffna. The coastal peoples, who in the nineteenth century during British times were progressively enumerated and aggregated as the *Karçva* (fishing) “caste,” the *Salçgama* (the “cinnamon peelers”) caste, the *Mukkuvçr* (“matrilineal” Tamil castes), and so on are quintessential examples. The Portuguese conversion to Catholicism of many of the coastal peoples north of Colombo all the way to Puttalam (and in some of the coastal areas of Jaffna) complicated in time the question of the unitary identity of the *Karçva* as a collectivity. The same problem was compounded when, at the beginning of the nineteenth century, the *Karçvas* and *Salçgamas* of the coast south of Colombo, all the way to Matara, presented themselves as born-again Buddhists, and founded their own castelinked lineages or orders of monks. The rubric *Amarapura Nikçya* actually harbored a loose confederacy of monastic fraternities sponsored by localities and parochial interests rather than by large-scale unitary castes with communal identity. The *Amarapura* order of monks stood in opposition to the *Siyam Nikçya*, the “establishment” Buddhist monastic communities, recruited from that equally fuzzy and diffuse category of persons labeled the *Goyigama* caste (the “farmers,” the “good people,” of the interior).

As we shall see later, during these same periods the so-called Sri Lankan Tamils, in contrast to the so-called Indian Tamils, were also not a unitary group or collectivity. They were drawn from diverse localities of origin in South India and settled in the north of Sri Lanka or on its eastern coast over long periods of time in discontinuous waves of migration. This was attested to by internal differences in

custom, kinship structure, inheritance practices, ritual cults and so on. Moreover, the eastern portion of the island was in medieval times politically more the outer zone of peripheral control of the Sinhalese Kandyan kingdom rather than the Tamil kingdom of Jaffna.

Thus it seems to me to make another programmatic statement in the hope of dissolving contemporary fixations-Sri Lanka awaits the blooming of a social historian of the nineteenth and twentieth centuries who will write the story of how different geographical segments (coastal and interior), different caste categories (Karçva, Salçgama, Paravar, Goyigama and others among the "Sinhalese," and Vellala, Karaiyar, Mukkuvar and others among the Tamils), and different communal aggregates (low-country Sinhalese versus Kandyan Sinhalese versus Jaffna Tamils versus Batticaloa Tamils versus Indian plantation Tamils and so on) have at different times become participants in an increasingly encompassing political process and an expanding colonial-type economy during the time of British rule (1796-1948). And the post-Independence phase of Sri Lanka is necessarily a continuation and transformation of processes set in motion during the critical period of the British raj. While the expansionary and interactional spiral of the last phase of British rule increasingly erased older divisions, the nationbuilding activities of the post-Independence decades have, while carrying further the older processes, also stimulated the process of "ethnic mobilization" that has reached its climax in the present Sinhalese-Tamil split.

The Contemporary Distribution of the Tamils vis-a-vis the Sinhalese

The contemporary geographical distribution of the Tamils vis-a-vis the Sinhalese is relevant for assessing in which parts of the island ethnic conflicts are likely to occur by virtue of the co-presence of the two categories in visible and conspicuous numbers. Figure 1.1 gives the Sinhalese-Tamil distributions by zones.

The Sri Lankan Tamils are the decisive majority in zone 4: much of this area comprises their traditional "homelands" of Jaffna and Vavuniya, Batticaloa, and Trincomalee. Tamils, in this case Indian Tamils mostly, are noticeably present in zone 3, the central highlands of Nuwara Eliya and Badulla districts in particular. They comprise there 15% of the population in contrast to a Sinhalese presence of 79%. It is only in the capital city of Colombo and its

surrounding districts that the Tamil presence, both Sri Lankan and Indian, reaches anything like 11 % (the Sinhalese proportion here being 78%).

Table 1.2 predicts three sensitive areas where Sinhala-Tamil tensions may be expected to occur. The first sensitive spot is the capital city of Colombo and its suburbs. It is here that large numbers of Sri Lankan Tamils are concentrated as clerical and administrative personnel in government departments and business firms, and as members of professions such as medicine, law and accounting, Indian business and banking interest are also located here, the South Indian representation being visible especially in small retail businesses such as cloth shops, grocery stores, restaurants and boutiques.

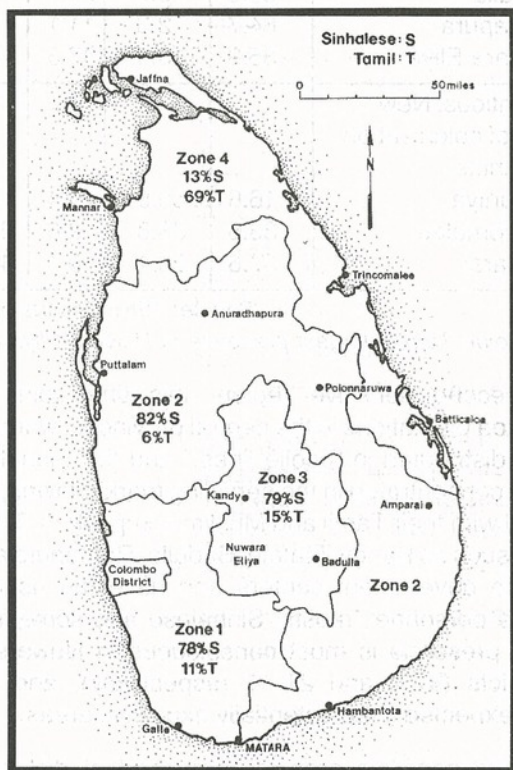

Table 1.2: Vulnerable Areas Where Sinhala-Tamil Clashes may be expected

		Percentage of ethnic groups				
		Sinhala	Sri Lankan Tamil	Indian Tamil	Muslim	Others
1.	National capital Colombo	77.9	9.8	1.3	8.3	2.7
2.	Plantations in Central Provinces by districts'					
	Kandy	75.0	4.9	9.3	9.9	0.9
	Matale	79.9	5.9	6.7	7.2	0.3
	Kegalle	86.3	2.1	6.4	5.1	0.1
	Badulla	68.5	5.7	21.1	4.2	0.5
	Ratnapura	84.7	2.3	11.1	1.7	0.2
	Nuwara Eliya	35.9	13.5	47.3	2.8	0.5
3.	Contentious: New areas of colonization by districts					
	Vavuniya	16.6	56.9	19.4	6.9	0.2
	Trincomalee	33.6	33.8	2.6	29.0	1.0
	Amparai	37.6	20.1	0.4	41.6	0.3

Source: 1981 Census of Population.

'Indian Tamil's largest presence in Nuwara Eliya and Badulla.

The second sensitive region, this time fairly extensive, contains the tea plantations in the central provinces, where the Indian laborers are distributed in "coolie lines," and the Sinhalese trading elements are concentrated in the servicing market towns, sometimes cheek by jowl with their Tamil and Muslim competitors. The largest of these towns, such as Kandy, Matale, Badulla, Ratnapura and Nuwara Eliya are also government centers and have the usual range of administrative personnel, mostly Sinhalese and some Tamils. The Indian Tamil presence is most conspicuous in Nuwara Eliya and Badulla districts (47% and 21 % respectively), and these may therefore be expected to be potentially explosive areas.

The third sensitive area is composed of districts such as Vavuniya, Trincomalee and Amparai, which were in the past

peripheral zones lying between Sinhalese and Sri Lankan Tamil areas of strength, but which in recent decades have been the sites of government-sponsored peasant colonization and other development schemes. They are therefore areas to which poor peasantry from other parts of the island, the majority being Sinhalese, have been transplanted. The Sri Lankan Tamils consider Vavuniya and Trincomalee as parts of their zones, and view the peopling of these areas by Sinhalese migrants as a deliberate and hostile act aimed at weakening them. From the Sinhalese point of view, the reclaiming of the jungle and wasteland of peripheral areas is a much-needed government development activity of which the Sinhalese majority are inevitable beneficiaries.

There is one last set of figures that I must cite that marks another important point about the situation of the Tamils. If one studies their distribution in the country as a whole, one finds that 47% of the entire Tamil population is to be found outside zone 4, which is the zone of their numerical dominance (53% of the Tamils live in this zone). The critical fact is that nearly half the Tamil population lives in areas of Sinhalese dominance, and this dispersion is dictated by the necessity, especially for the Sri Lankan Tamils, of finding employment and earning their livelihood outside the Northern and Eastern provinces because these provinces are peripherally situated in relation to the island's economic and administrative centers and urban formations. Moreover, a concentration of Indian Tamils comprise 15% of the population in the tea plantation districts of zone 3, which lies in the very center of the island and has a preponderant Sinhalese population. These facts have to be borne in mind in assessing how realistic the extremist Tamil demand for a separate state is from the point of view of economic and territorial viability, and in realizing how vulnerable the Tamil "terrorist" activity makes the highly dispersed Tamil population in the Sinhalese provinces to acts of Sinhalese revenge. But from the Tamil separatist point of view, it is precisely this vulnerability that is exposed by their calculated provocation of the Sinhalese, which they hope will increasingly force the Tamils to regroup in areas of Tamil majority as a means of long-term survival.

Source : *Sri Lanka - Ethnic Fratricide and the Dismantling of Democracy*,
1986-ISBN: 1-85043-026-8

25 Years Later : THE HAUNTING SPECTRE OF 1983

D.B.S. Jeyaraj, Journalist (2008)

Last week of July this year would mark the 25th anniversary of one of the darkest chapters in the history of our Island nation. It was the week when a racist rabble encouraged by those in power went on the rampage against a helpless minority living within Sinhala majority regions of Sri Lanka. It was a shameful episode that created immense problems and caused great harm to the country's image. Twenty five years have passed but the Country is yet to recover from the events of that fateful July.

Let me quote from the opening paragraph of the insightful book "Sri Lanka: The Holocaust and After" by L. Piyadasa, which offers an excellent summary of the events of July 1983.

"Shops, banks, offices and restaurants in the capital's crowded city centre and main streets being burnt while the police look on. Thousands of houses ransacked and burnt, sometimes with women and children inside. Goon squads battering passengers to death in trains and on station platforms and, without hindrance, publicly burning men and women to death on the streets! Remand prisoners and political detainees in the country's top prison being massacred. The armed forces joining in and sometimes organising this pogrom against members of Sri Lanka's two minority communities. The nation's President and top ranking cabinet members publicly justifying the pogrom!"

Twenty five years have passed but the traumatic events of July 1983 are embedded in the collective memory of the victims. As a member of Sri Lanka's Tamil ethnicity, the events of Black July had a profound effect on this writer too. The events of July 1983 have been written about vividly in the past. In this silver jubilee year of a sordid event this writer would like to delve into some of his earlier writings and highlight certain aspects of July 1983 that are relevant even now.

This is not to harp on the past but to remember and recollect in order to prevent such terrible events ever happening again. Without memory we would cease to exist as a people, as a nation. Those who do not learn from the past are doomed to experience it again and again in the future. Eugene O'Neill said of Ireland during the "troubles" that "In Ireland there is no present or future, only the past repeating over and over again". Today Ireland is on the verge of a bright and prosperous future thanks to a successful peace accord. While "Irish eyes are smiling," Tamil eyes in Sri Lanka continue to shed tears as anti-Tamil violence continues in various forms, adding insult to injury. Subtly and gradually the original meaning of "Black July" is being insidiously transformed.

How did "Black July" erupt?

Seventeen years ago on the night of 23rd of July, members of the Liberation tigers of Tamil Eelam (LTTE) ambushed an army patrol at the post box junction area in Thirunelvely, Jaffna and killed 13 soldiers. Troops went berserk in Jaffna in the hours that followed and shot dead 51 innocent civilians in the Jaffna peninsula including 7 passengers in a minivan at Manipay. Some hours later on the Sunday that followed, members of the Sri Lankan Navy ran riot in Trincomalee burning down Tamil houses and also forcibly relocating Tamil refugees.

In Colombo the powers that be decided to publish, broadcast and televise the news about 13 soldiers being killed by the Tigers while blacking out news regarding reprisals by the armed forces. In an even more inflammatory move it was decided to stage a mass funeral for the dead soldiers at Kanatte. The situation took a violent turn and as the Esala full moon shone brightly from a not so cloudy sky, clouds of smoke from burning Tamil establishments spiralled upwards.

The following Monday 25th saw anti-Tamil violence spreading like wildfire. The plantation Tamil Patriarch Saumiyamoorthy Thondaman known for his pithy comments later described the violence that followed Poya as – "Sunday Sil, Monday Kill". The violence went on for three days peaking on Wednesday 27th and ebbing on Thursday 28th, the day that Indian Prime Minister Indira Gandhi sent the then Foreign minister P. Narasimha Rao as her special emissary to Colombo.

Friday 29th, saw Colombo and its suburbs being terrified by the rumour that the Tigers had come to town. The afternoon of that fateful "Koti Dawasa" saw the goon squads massacring Tamils again after being "sure" that no tigers were in Colombo except for the Dehiwela zoo.

30th and 31st July saw the violence diminish gradually. By August the violence had ceased as International opinion and pressure compelled the J.R. Jayawardene regime to 'normalise' the situation. In spite of the attempts to rationalize the July 1983 anti-Tamil violence as a "Sinhala backlash to 13 Soldiers being killed by Tamil Tigers" evidence uncovered during the past years have proved conclusively that "Black July" 1983 was a definite Pogrom and not a spontaneous reaction of the Sinhala people. Notwithstanding the efforts of then President Jayawardene to tarnish the Sinhala people as being collectively responsible for this carnage, respected observers such as Paul Sieghart of the International Commission of Jurists exposed the real state of affairs.

As Sieghart himself pointed out in his report (Sri Lanka : A Mounting Tragedy of Errors)- "Clearly this (July 1983 attack) was no spontaneous upsurge of communal hatred among the Sinhala people – nor was it, as has been suggested in some quarters, a popular response to the killing of 13 soldiers in an ambush the previous day by Tamil Tigers, which was not even reported in the newspapers until the riots began. It was a series of deliberate acts, executed in accordance with a concerted plan, conceived and organised well in advance".

The mass scale deaths, destruction, displacement, deprivation and despair suffered by the Tamils, both Sri Lankan and Indian, made them characterise those days in July as the darkest period of their community's history, hence "Black July". The Tamil people were at a nadir of despondency. Yet, "Black July" also denoted a decisive shift in the politics of the Island. The bulk of the people affected in the violence were Tamils living outside the Northern and Eastern Provinces.

With their hopes of living peacefully amidst the Sinhala people shattered, many Tamils started relocating to the North and East. Another group migrated mainly as refugees. As the War escalated, expanded and enveloped the North and East, Tamil people started leaving the island in even greater numbers.

The July 1983 pogrom saw more than a hundred thousand people fleeing to India as refugees thereby providing that country with the necessary *locus standi* to intervene politically. India also encouraged the training and arming of Tamil youths. Thousands of youngsters flocked to the different militant movements.

Tamil political leadership began passing slowly and surely into the hands of militant youths. The economy of Sri Lanka was affected badly and the good name of the country was sullied irreparably. One of the lamentable features of that Pogrom was the abominable response of JRJ and senior Sinhala ministers on Television. Not even one word was uttered in sympathy for the victims of the violence. Black July '83 was a watershed in the contemporary history of the Island.

Black July '83 aroused the conscience of many Sinhala people. Indeed it cannot be forgotten that a great deal of Tamil escaped danger to life, limb and property only because of the courageous protection extended by their Sinhala friends.

There were well meaning efforts at reconciliation by several persons notable among which was the initiative taken by the Anglican Bishop of Kurunegala. Rt. Rev. Lakshman Wickremasinghe. But as time progressed, the ruling elite was able to prosecute the war against the Tamils further. Anti-Tamil violence became legitimized and institutionalized as a military effort. The brutalization of the war as well as some reprehensible and inhuman attacks carried out by Tamil militant groups helped reduced the moral superiority of the Tamil cause.

Gradually the pangs of remorse and guilt felt by Sinhala public opinion has diminished and the past few years have seen an insidious attempt to alter and undermine the significance of Black July '83. This campaign is two-fold. Firstly the scope as well as the original implication of Black July has been altered. The past years have seen July being depicted as "Black" not for the 1983 anti-Tamil that happened in July. The list is endless ranging from the 1987 Indo-Lanka accord to the latest act of violence in July. Thus July is now "black" because of the large number of violent incidents that have occurred in that month.

The original significance of it being called "Black July" to mark the horrible pogrom against the Tamils is being systematically diluted.

Historical revisionists may even obliterate this “original sin” and substitute some other event as being the cause for July becoming ‘Black’.

Thereby the long-term “guilt” effect of the anti-Tamil holocaust of 1983 July on the Sinhala psyche will be alleviated, perhaps eradicated, in time to come. The second aspect of this campaign is the demonising of an LTTE threat. The July 1983 violence and Captain Miller, the first Black Tiger’s decision to embrace death on July 5th 1987, are used in a cunning and roundabout way. The line trotted out is that the LTTE considers July as “Black” enough to warrant the perpetration of some terrible act of violence as a symbolic act of defiance.

So we see the media inundated with stories of how the security forces are geared up to face threats to the nation because the Tigers want to take revenge for Black July. It is said that the whole security apparatus is placed on red alert. Any relatively minor incident of violence carried out by the LTTE in July is attributed to this Black July syndrome. After July passes, a collective sign of relief is released. With the spectre of Black July behind it, the nation strides boldly and confidently forward until of course the next evil “Black July”. Each year sees this comical ritual being enacted faithfully.

This annual “Black July” scare helps to deflect focus away from the remembering of the Black July 1983 pogrom against Tamils. Instead of letting the nation recall this terrible act with remorse highlighting the imaginary threat from the LTTE helps reverse roles.

The nation at large is perceived as the “victim” because it is considered vulnerable to a diabolical LTTE threat because of “Black July”. The significance of Black July is distorted. Instead of being portrayed as the month denoting the pogrom against the Tamils, “Black July” is now the month where the nation, particularly the Sinhala majority, is rendered cruelly vulnerable to LTTE violence.

One cannot deny that several acts of violence are committed by the LTTE every year. This is true of the armed forces too. In a war situation, acts of violence are inevitable. But the hoax perpetrated upon the gullible masses is the fiction that the LTTE singles out the month of July deliberately to commit great atrocities to wreak

vengeance for Black July. The track record of the LTTE does not bear this out.

The Tigers plan and execute their operations on the basis of politico-military necessity and not on the basis of melodramatic sentiment. If and when they conduct major operations during July, as in 1993 in Weli Oya, or 1996 in Mullaithivu, those were done on the basis of strategic calculations. It was only a coincidence that these offensives took place in July. Of course when such developments occur, the LTTE news releases refer to the regular preparations by the security establishment on account of July '83.

By doing so, the Tigers draw amused attention to the antics of the authorities while making Tamils remember. Black July strikes a responsive chord in many a Tamil heart as a very large number of Tamils suffered directly or indirectly in that month. Several media organizations trot out a list of all the happenings in July over the years to justify the paranoia of an LTTE attack during Black July. There is no denying that the July list is impressive indeed. But if all the incidents that have occurred since 1983 are classified according to month, one would find that each and every month possesses a large volume. If that is the criteria for calling July "Black" then all the months in the calendar have to be described as "Black".

Another point is that if the security forces are really on full alert during "Black" July then the chances of the LTTE embarking upon a major operation become quite slim. So there is every possibility that the scale of LTTE operations during July may decrease over the years. This does not mean that the LTTE will not undertake any operations during July.

The point however is that any LTTE operation in July would be carried out, not to take revenge for Black July notion, but on the basis of military calculations. If an attack does happen, LTTE propagandists may very well add a "Black July" spin to it. After all, it must be quite amusing for the Tigers to witness this annual fetish for Black July.

The negative result of this campaign is the undermining and distortion of the significance of July 1983. Signs of blaming-the-victim syndrome are also visible. The inherent danger in the pogrom of July 1983 being forgotten is that it may very well happen again.

As the truism goes, “those who do not remember the lessons of history are condemned to relive it again”. A major demographic change of vast political significance is the phenomenon of about 600,000 Tamil relocating to the areas outside the North and East in recent times.

Politically this is a major obstacle to the Tamil separatist cause. Here are people electing to live in “enemy” areas even as a bitter armed struggle is being launched in the North and East on the rationale that coexistence is not possible. But this point is lost on the new spectre that is emerging in the south. The ugly head of neo-fascism masquerading as patriotism is being raised. The Tamil people in particular and the minorities in general are being pilloried as “aliens”.

The purveyors of racial hatred are spreading their evil gospel and irresponsible sections of the media are peddling it regularly. Communalist propaganda in the garb of pseudonationalism is gaining ground. There are many references to the “tolerance and greatness of the Sinhala people in not enacting another July 1983” in this hate discourse. The “norm” is being distorted as the “exception”. With the 25th anniversary of July 1983 looming large, the familiar line about the LTTE wanting to wreak vengeance through some terrible violence is in the news again.

In this orchestrated frenzy of a real or imaginary tiger threat over July 1983, an important development is being overlooked or glossed over. This is about the Tamil state of mind. There is a palpable fear that another July 1983 could occur again.

Tamils at present live in fear

There was a time when Tamils thought that Black July 1983 would never ever happen again. Nowadays they are not so sure. The continuing violence against Tamils in small doses and the massive human rights violations had demonstrated that any one can do anything against Tamils and get away with it.

A climate of impunity reigns and Tamils apparently are children of a lesser God. It is this state of affairs that is conducive to a large scale anti-Tamil pogrom with or without support from the higher authorities. Besides, there is a visible and prosperous Tamil presence

in the city and suburbs that pose temptations to the lumpen elements. The recent past has seen what Tamil business persons in the city call a "silent" July 1983.

Scores of businessmen have been abducted or threatened with abduction. Massive amounts of money have been paid or are being paid to secure releases or protection. Given the amounts paid, many have been virtually crippled in financial terms. Others have chosen to go abroad.

What the mobs of July 1983 did through crude violence is being replicated more effectively through sinister methods. Moreover the comments made by some in the government add to Tamil insecurity. When Selvarajah Gajendran of the Tamil National alliance (TNA) stated that 40,000 troops in Jaffna would return in coffins to the South, Champika Ranawaka's knee-jerk response was, in that case 400,000 Tamils in Colombo would go to Jaffna in coffins.

The recent explosions in the South have caused much resentment against the LTTE. Again there is very little effort taken to differentiate between the Tigers and Tamils.

Wimal Weerawansa's recent comments in this vein have sent shivers down Tamil spines. These are not sign that augur well for the future. The minorities, particularly the Tamils, are felling increasingly insecure. After the Holocaust of the Hitler era and its impact on the European Collective psyche, few would have expected fascism or neo-Nazism to resurface. Yet many European Nations including Germany are experiencing it now. Then there was Rwanda and now there is Darfur. All people of this land striving for a decent and humane future would hope that the July 1983 pogrom was only an aberration.

But as in the case of eternal vigilance being a prerequisite for maintaining perennial liberty, constant rekindling of the tragic memories of "Black July 1983" is very necessary to prevent repetition. More importantly the government of Mahinda Rajapaksa must ensure that the full protection of the state is extended to the helpless minorities in their midst. If effective preventive action is not taken, the spectre of Black July 1983 may continue to haunt the nation for some time to come.

Courtesy : Montage July 2008

ANTI-TAMIL RIOTS OF 1983

Avtar Singh Bhasin (2004)

In May, 1983, there were anti-Tamil riots on a large scale. In conveying its concern to Sri Lanka, New Delhi expressed its distress, particularly on the regulation, which sought to dispense with the need for an inquest before disposal of dead bodies. Colombo was left in no doubt that India's feathers had been ruffled. The Indian High Commissioner in Colombo who was at that time in New Delhi was asked to return to Colombo immediately to convey the concern of the Government of India at the highest level.

When the news of official Indian concern in what Sri Lanka thought was an internal matter was leaked to the Colombo media, all hell broke loose. Colombo in a demarche to the Indian High Commission reacted angrily and expressed its disapproval of 'Indian interference' in the domestic affairs of Sri Lanka. Colombo was also somewhat intrigued at the Indian disapproval of the emergency regulation regarding disposal of dead bodies, since a similar regulation was also in force in 1971 when India far from protesting had actively and militarily assisted Colombo in tackling the emergency situation in the south of the country. To remind India that she too had a similar problem, officials in Colombo maintained that they had desisted from making comments on similar events in India out of concern for good neighbourly relations. Stung by the Sri Lankan reaction, a spokesman at the Indian Ministry of External affairs in New Delhi on July 21, 1983, tried to douse the fire of Sri Lanka's anger. He said, while India rejected any charge of interference, it valued the historical ties between the two countries. A couple of days later on July 23, Mrs. Gandhi in the course of her press conference in Chennai sought to assure Sri Lanka that "India was against any secessionist movement in any sovereign country" and did not "condone terrorism". Nevertheless, as she held out the assurances of non-interference, she repeated her distress at the latest developments. That the Government of India was under pressure

from Tamil Nadu was evident from what she said at the press conference: "I am aware of the great concern of the people of Tamil Nadu at recent developments regarding the Tamil population in Sri Lanka".

In the statement made in the Lok Sabha on July 27, 1983 by the External Affairs Minister P.V.Narasimha Rao, Tamil Nadu factor was oozing out. Underlining Indian concern and compulsions, he said: "developments affecting the Tamil population in Sri Lanka give rise to feelings on the Indian side and can create situation of strain". He did not distinguish between the Sri Lankan Tamils, Tamils of Indian origin or Tamils who were Indian nationals since all were the victims of mass brutality and state's neglect in handling the riots. The members representing the cross-section of the political parties and states were harsh in their criticism and berated the government for its failure to safeguard Tamil interests. Rao's suggestion that he intended to discuss the situation with the Lankan Foreign Minister A.C.S. Hameed who was expected in New Delhi on July 3rd, for the meeting of the SAARC Foreign Ministers failed to pacify the members. Taking note of the strong sentiments in the Parliament, Prime Minister Indira Gandhi lost her patience and did not wish to wait for the arrival of the Sri Lankan Foreign Minister to take up the issue. The next day, July 28, when the Rajya Sabha was still debating Sri Lanka, she telephoned President Jayewardene and expressed her "grave concern" on behalf of the "Members of Parliament and the people generally all over India and especially the people of Tamil Nadu and the South", on the events in his country. To accentuate Indian anger and concern at the developments an exasperated Prime Minister suggested an immediate visit by the Indian External Affairs Minister Narasimha Rao. Jayewardene could sense Mrs. Gandhi's mood. He felt it wiser to listen out India than to enter into confrontation. He was not unaware of the mood in Tamil Nadu. He had closely followed the proceedings in the Indian Parliament where members were in an embattled frame of mind and cried for Sri Lankan blood, while berating the government for being soft on Colombo.

Rao left for Colombo the same evening and returned to Delhi in the early hours of July 30. He reported the outcome of his visit to the Lok Sabha on August 2, 1983. He conceded that India's "diplomatic expression of concern was unfortunately made an occasion for a virulent press campaign against India as though we had interfered in

Sri Lankan internal affairs". Rao, overcoming the personal snub administered to him by Prime Minister Premadasa (he made him wait for 20 minutes in his ante-room, before receiving him), remained as objective as possible in giving his assessment of the situation in Sri Lanka. For record he tried to segregate the problems of Tamils of Indian origin from those faced by the Sri Lankan Tamils, he made it clear that "India cannot be impervious to the sufferings of large number of people in our immediate neighbourhood, though separated by boundaries of nationality and citizenship". The underlying message was that the differentiation between the two Tamils was only a matter of semantics.

Sri Lanka though quite miffed at India's undue concern for the Tamils had still accepted Rao's visit to prevent further downslide in relations between the two countries. Yet, Jayewardene was upset with "double standards" in India's approach to the problem of militancy and terrorism. He carefully watched the measures India had adopted to deal with similar situations in India and concluded that his measures were no different from those of India and therefore, was anxious to tick off New Delhi for her undue concern. According to press reports leaked to the media (Daily Sun, August 1, 1983), while preparing to receive Rao, President Jayewardene addressed his Cabinet before his arrival and desired his Foreign Minister to: "ascertain from India how they solved their communal problem when the extremists asked for a separate state." To convey Colombo's hurt feeling he told his Cabinet: "We will ask India what help they can give us-we will ask the same from the Soviet Union and the United States-we will ask all our friends how they can help us settle these problems. If India, by some chance, even decide to invade us, we will fight-we may lose but with dignity. Then we will go into exile and come back to our country later".

Colombo at this time was agog with a report circulated by the New Delhi correspondent of the UPI from Colombo itself that Sri Lanka had asked for military assistance from the USA, the U.K., Pakistan and Bangladesh. It, however, turned out to be a false alarm. The UPI correspondent was expelled from Colombo, but not before it created alarm in New Delhi. Panic ridden Mrs. Gandhi telephoned Jayewardene to reassure Colombo of India's bonafide and that it meant no harm to Sri Lanka. Jayewardene tried to convince her that Colombo had not approached any country for any assistance in

combating the Tamil militancy. New Delhi did not wish to leave anything to chance. According to press reports quoting an authoritative source in New Delhi, India took the precaution to assure the four countries suspected of having been approached that while India was deeply concerned at the developments in the Island, she had absolutely no intention of intervening. At the same time, she too wished to leave them in no doubt that India would not tolerate intervention by any other country within or outside the region. The implications of Indian stand were not lost on anyone that outside intervention might compel India to intervene militarily. In doing so the Government of India wished to localise the issue and avoid at all cost any outside involvement or intervention and reiterated the doctrine of regional security in which India had a dominant role and position.

This doctrine of regional security and India's central role in that was emphasized by Prime Minister Indira Gandhi when she spoke in the Lok Sabha on August 5, after the External Affairs Minister had replied to the debate on the situation in Sri Lanka. She said:

‘As you know, we have made it clear in every forum and in every possible way that India does not pose any threat to Sri Lanka, nor do we want to interfere in their internal affairs. I reassured the President (of Sri Lanka) on this. We want the unity and national integrity of Sri Lanka to be preserved. At the same time, I pointed out to the President that developments in Sri Lanka affect us also. In this matter India cannot be regarded as just any country. Sri Lanka and India are the two countries who are directly concerned. Any extraneous involvement will complicate matters for both our countries. We live in the region where many forces are at work, not all of who wish india or our neighbours well. Forces of destabilization are at work. Hence, we must make every effort to minimize any opportunity for foreign elements to weaken us.’

Sri Lanka while feeling assured, was left uneasy. Colombo was betting on outside help to scare New Delhi away to stop espousing Tamil cause. The message now from New Delhi was loud, clear and ominous. The President for once appeared convinced that the threat of possible outside intervention would not frighten New Delhi. On the contrary it would ensure what Colombo thought it was seeking to insure against. In the changed scenario, Jayewardene realized that New Delhi needed to be reassured of Colombo's bonafides. On

August 6, 1983, he personally telephoned Mrs. Gandhi to say, "rumours that had been spread regarding Sri Lanka requesting military assistance from foreign countries were untrue". An official spokesman asserted a day earlier (August 5) in Colombo that such reports and rumours "appeared to be aimed at destroying the close ties of friendship that existed between Sri Lanka and India." He was categorical that Colombo had not asked for military assistance against India from any country. He expressed his government's "distress" at such report(s). In support of his contention, he referred to the denial of the State Department of the USA that Colombo had approached for any military assistance.

The discussions in the Indian Parliament on the 4th and 5th August, 1983, on the EAM's visit were marked by an emotional upsurge. Jayewardene was compared by some to Hitler whose "soul survives in some parts of the world". The members cutting across party lines highlighted the plight of Sri Lankan Tamils and called for stringent measures to tackle the problem of Tamils in Sri Lanka.

Violence continued to grip Sri Lanka. Gradually, India's assertion of concern for Sri Lankan Tamils became more pronounced and strident. Colombo was compelled to take note of the fact that India was no longer a disinterested party, and would not and could not, watch the events from the sidelines. Compulsions of domestic politics and pressure of parliament was leaving fewer options for New Delhi. Colombo for once felt it had become essential to reassure New Delhi that Colombo was doing its best to resolve the ethnic problem. Jayewardene decided on personal diplomacy. He sent his brother H.W. Jayewardene to New Delhi as his Special Envoy to explain Sri Lankan position.

While listening to HW, Mrs. Gandhi too made use of the opportunity to affirm to Colombo yet again that India posed no threat to the sovereignty or territorial integrity of the Island. On August 12 (after the visit of H.W. Jayewardene) Mrs. Gandhi told the Lok Sabha that she had conveyed to Jayewardene that India stood for the independence, unity and integrity of Sri Lanka", and did not wish to "interfere in the internal affairs of other countries". Lest such an assurance should make Colombo complacent towards the plight of the Tamils, she issued an oblique warning adding for the benefit of Colombo that "because of the historical, cultural and such other close

ties between the people of the two countries, particularly between the Tamil community of Sri Lanka and us, India cannot remain unaffected by such events there". Sri Lanka was therefore put on notice that henceforth welfare of the Tamil minority who enjoyed ethnic and cultural affinities with the people of Tamil Nadu was a matter of direct concern to India. That Colombo felt compelled to concede India's locus standi was no longer a matter for speculation.

While in New Delhi, the President's brother gave a detailed resume of the efforts made by Colombo to resolve the ethnic conflict. Some of these were implementation of laws relating to the District Development Councils, the use of Tamil as a national language, amnesty for the Tamils, repeal of draconian laws, discontinuance of army's role in curbing ethnic violence in the north, etc. Finding Colombo on the back foot, Mrs. Gandhi felt bold to tell her interlocutor that they were not enough "to meet the aspirations of the Tamil community". To placate Mrs. Gandhi, H.W. Jayewardene expressed Colombo's willingness to "consider any other proposals, which would give the Tamil minority their due share in the affairs of their country, within the framework of a united Sri Lanka". She saw in this a window of opportunity to get a toehold for India as a peace broker in the ethnic conflict of a country, beleaguered and tormented by internal dissensions. To Mrs. Gandhi's pleasant surprise, Colombo was willing to trust India. H. W. Jayewardene, after consulting with his brother, conveyed Colombo's acceptance of India's good offices to resolve the country's ethnic conflict.

Impact of Indian Involvement

It is ironic that when Sri Lanka initially adopted policies of discrimination against the Tamil minority during the premierships of S.W.R.D. Bandaranaike and his wife Sirimavo Bandaranaike the Indian leaders-Nehru and Mrs. Gandhi-had apparently best of relations with them, India did not even attempt to use their influence to get the Tamils a fair deal. While negotiating with Colombo on the future of the Tamils of Indian origin during the three decades following the independence of the two countries, India was loath to take up the question of discrimination against the ethnic Tamils, which had become a major domestic issue in the Island's politics, particularly since 1956. This, despite the fact that India against her past stand and in the interest of the Tamils of Indian origin had made a major

change in her policy in 1964 to accommodate Colombo and accepted a substantial number of them for grant of Indian citizenship and repatriation back to India. Those were the days, when perhaps the Tamils too wanted to keep India out. They had chosen to be part of the mainstream politics of the country. They remained aloof from the citizenship question of the other Tamils. They were content to be the junior partners in the Sinhalese dominated governments in the hope of getting a fair deal by working within the system and fight their own battle, despite several setbacks and occasional bouts of violence against them.

In 1971, India extended military assistance to Mrs. Bandaranaike to bail her out of the J.V.P insurrection in the south. One has to remember that it was Sirimavo's discriminatory policies in the seventies towards the Tamils that reached their nadir and accentuated the ethnic problem. She was the darling of the Indian establishment on the non-aligned platform, the movement of which she was the leading light that berated South Africa and Israel at the drop of the hat for pursuing fascist and racist policies overlooking Sri Lanka's record at home. India failed to nudge Sirimavo into being more benevolent towards her ethnic minority, which had ties of language, race, religion and culture with the people of an important state of the Indian Union.

Paradoxically, it was the return to power of the UNP government under J.R. Jayewardene who had campaigned during the 1977 elections on the policy of reconciliation that led to the dismantling of some of the discriminatory regime put in place by Sirimavo Bandaranaike. Tamil language was given its due recognition and the standardization scheme for admission to universities in premier courses, which had worked against the Tamils was abandoned. But it was too little too late. Already in 1976, the Sri Lankan Tamils had adopted the Vaddukoddai Resolution asking for separation and a sovereign Eelam State. Militant movements of the Tamil youth had taken deep roots. They had abandoned the policy of petitioning Colombo and vowed to secure what they thought was their rightful due by frontal confrontation.

It was not until the anti-Tamil pogrom of 1983 and the uproar that it created in Tamil Nadu and in Parliament, that New Delhi felt compelled to sit up and take cognizance of it as a problem affecting

her. At this time there were other external factors which made India feel besieged. Soviet Union after the death of Brezhnev had come under great pressure in Afghanistan. Pakistan as a front line state, had once again become darling of the American establishment and was feeling buoyant with fresh dose of American military and economic aid. She had blatantly chosen to extend support to the various militant movements in India, particularly in Punjab and Kashmir. Beleaguered India discerned with deep anxiety that Sri Lanka had chosen to involve outside powers and agencies impacting the security of peninsular India.

The Indian decision to get involved in finding a solution to the ethnic problem greatly invigorated the Tamil community, which had practically given up any hope of peaceful resolution of its problem with the Sri Lankan Government. The Tamil members were already staying out of the Parliament for failing to take an oath of allegiance to the "unitary" Constitution under a new amendment. On August 14, 1983 Appapillai Amirthalingam, Secretary General of the TULF, on a visit to New Delhi said that his party would reconsider an earlier decision not to negotiate with Colombo in view of the qualitative change in the situation. Their sagging spirits were revived that India with her tail twisted by the compulsions of domestic politics would mount the required pressure on Colombo to make it see reason. They felt it was now the turn of Colombo to seek accommodation with them. They could afford to stand on the high moral ground and wait for things to happen. Appointment of G. Parthasarathy, a Tamil as interlocutor to interface with Sri Lanka further boosted their self-esteem. They felt they could count on his Tamilian background to forcefully argue their case in Colombo. The designation of "Special Envoy of the Prime Minister of India" apparently vested enough authority and prestige in his person to be taken seriously by Colombo.

Despite feeling euphoric, the Tamils did not fail to notice that while offering to intercede on their behalf, New Delhi had assured Colombo respect for their sovereignty and territorial integrity. This was in conflict with their dream of Eelam, which they expected India to fulfill somehow. But by so doing, India intended to convey to the Tamils a message too that while she was anxious that they got their due, they should not misconstrue Indian involvement to mean Eelam. India was careful not to promote at this stage any secessionist ambitions of the Tamils. She herself was faced with a number of

militant and separatist movements within the country and any support to such an agenda of a community in a neighbouring country would have been a wrong signal.

Describing the acceptance of “good offices” as a breakthrough in the Lok Sabha on August 18, 1983, Rao however cautioned that “good offices by their very nature are not capable of being defined in cut and dried terms. They could take different forms in different times and on different occasions in regard to different questions ...”, and a final solution would come after negotiations and as a package worked out between Sri Lankan Government and the Sri Lankan Tamils. Prime Minister Mrs. Gandhi was more forthcoming and her remarks in Parliament were music to the ears of the Tamils. Speaking in the Lok Sabha the same day (August 18), while she quoted the Tamil leader Amirthalingam to welcome India’s offer of good offices as introducing “a basic change in regard to negotiation between his party and the Government of Sri Lanka”, she indicted Colombo thus:

“For many years, he (Amirthalingam) and his party has sought fulfilment of the legitimate rights and aspirations of the Tamil people of the Island within a united Sri Lanka, but had failed to get any hopeful response. On the contrary, the Tamils have been increasingly harassed, and the latest outrages against them have left them totally without confidence in negotiations. Mr. Amirthalingam and his colleagues did not find it possible to come to the negotiating table on the basis of the past offers. However, he feels that as a result of India’s efforts, the picture has changed and, although differences between the two sides remain deep, there might now be some possibility of a solution”.

Mrs. Gandhi did not mince words to convey to Colombo that New Delhi could not ignore compulsions of domestic politics: “I am particularly aware of the deep emotions of our brothers and sisters in Tamil Nadu over these tragic happenings ... the agony of Tamils in India and elsewhere is that of our entire nation. The brutality and insensate violence to which the Tamils of Sri Lanka have been subjected were vividly described by Amirthalingam in his talks here. My Government and I personally have been conveying our own anguish and concern to the Government of Sri Lanka”.

The people at large in Jaffna were ecstatic at Mrs. Gandhi’s pronouncements. The Jaffna residents in a letter of August 23, 1983,

to Mrs. Gandhi congratulated her on this development, which they described as an "expert handling of President Jayewardene". The majority community, however, did not look at this development with any equanimity. There was no political consensus on Indian involvement and the Sinhalese remained skeptical. The Sun said on August 25, 1983:

"Lankans who have experienced five centuries of colonial domination would naturally be averse to any foreign power giving them advice on how to run their affairs - however much altruistic it may be".

On 3rd September the paper editorially said:

"India cannot and must not think that it could play a role in solving Lanka's ethnic problem. It must not once think of playing politics with a friendly neighbour".

Anura Bandaranaike of the SLFP was apprehensive that this might set a precedent for the future. Because of his personal regard for Mrs. Gandhi, he felt "absolutely confident" that she would never permit any intervention in Sri Lanka's affairs. Nevertheless he felt concerned that a precedent had been set for outside intervention. In the background of Indian intervention in 1971 to quell the JVP insurrection, which was invited by Sirimavo herself, she sounded more conciliatory of Indian role as an intermediary who should not be applying any pressure but "just explore possibilities and see where they (differences) can be narrowed down". Vouching for Mrs. Gandhi and describing her line as correct, Sirimavo added: "I happen to know personally that she will never encourage separatists, like some other countries might".

The members of the Indian Parliament did not share the Government of India's optimism for a solution. They continued to harbour misgivings about the intentions of Sri Lankan Government since the past record of Colombo did not inspire much confidence and it was felt that the Tamils in the north particularly remained vulnerable to the highhandedness of the State's security forces.

Not confident of Colombo's intentions, there were some voices in India seeking deployment of multi-national peace force or an Indian peace keeping force to give the Tamils a better sense of security. But India was not convinced of either the need or the efficacy of such a

force. On August 24, 1983, addressing the Consultative Committee of the Parliament, Narasimha Rao rubbished such a proposal and cautioned that deployment of a “multi-national peace keeping force drawn from various countries” could only “trigger off adverse reactions”. Besides that, the record of such forces had not been noteworthy. At this stage, India was not too sanguine about the role for an Indian peace keeping force either. The Indian Defence Minister, R. Venkataraman speaking in Chennai on September 20, 1983, had described the demand as “ridiculous” and said that neither the leaders of the Jaffna Tamils nor those of the people of Indian origin had made such a demand as they knew of its consequences. Negotiations being the most prudent course, Venkataraman called it unfortunate that some people in Tamil Nadu should criticise the steps taken by the Indian Prime Minister to help the Sri Lankan Tamils. Dismissing the view that a mere threat of armed intervention by India could have prevented the killings of Tamils, he warned that on the contrary Sri Lanka would have been compelled to seek assistance from other countries and put paid to chances of peaceful solution. Dismissing any parallel between the situation in Sri Lanka and Bangladesh, he said in the latter case there was a specific request for intervention from the people of that country, besides provocation by Pakistani attack on India. It is tragic that a few years later India was to forget this well considered view of her defence minister, and rushed into a situation where angels feared to tread.

Source : India in Sri Lanka ISBN 955-8095-83-4

Sinhalese mobs celebrate the burning of Tamil Shops

HOLOCAUST – JULY 1983

(As reported by International Mass Media)

'...We cannot think about the lives of Tamil people'...

On the 11th July 1983, two weeks before the holocaust of July and August, President Jayewardene, in an interview with Ian Ward of Daily Telegraph, announced to the world: "I am not worried about the opinion of the Tamil People... now, we cannot think of them, not about their lives or their opinion."

The Economist reported on August 6th 1983:

"But for days the soldiers and policemen were unengaged or, in some cases, apparently abetting the attackers, numerous eyewitnesses attest that soldiers and policemen stood by while Colombo burned."

The Daily Express reported on August 29th 1983:

"A tourist told yesterday how she watched in horror as a Sinhala mob deliberately burned alive a bus-load of Tamils.... There was no mercy. Women, children and old people were slaughtered. Police and soldiers did nothing to stop the genocide."

A report in the New Statesman of August 28th 1983:

"In Mount Lavinia, a suburb of Colombo, thugs were led by UNP Councillor Tissa Abeysekera. In...and Wattala, Joseph Michael Perera, deputy Minister of Labour led his thugs. In the Maradana area of Colombo, thugs brought in from up to 100 miles away and loyal to Prime Minister R Premadasa, to Transport Minister M.H. Mohamed and Industries Minister Cyril Mathew were identified by eyewitnesses."

Ian Ward describes the scene in the Daily Telegraph of August 6th 1983:

"News of the extent of the violence directed at the centre of Nuwara Eliya by Sinhala mobs was somehow contained by the

town's remoteness... but no point in Colombo or the surrounding suburbs matched the mess... whole blocks have been reduced to charred rubble. Only a handful of provision shops belonging to Sinhala traders remained...remarkably, only sixteen people died in the inferno."

Reuters' representative in Colombo sent a dispatch datelined July 29th which said:

"Panic swept through Colombo today and thousands of office workers rushed home early after reports that the Sri Lanka capital had been infiltrated by Guerrillas. Government spokesman Douglas Liyanage confirmed to reporters that twelve men suspected of belonging to a Guerrilla Movement had been arrested and taken to a police station in the centre of the city. There was no confirmation of rumours that the twelve had been sniping at troops from buildings."

The Sixth Amendment to the Constitution was passed by Parliament a few days thereafter and it gave effect to President Jayewardene's planned response. It was an Amendment which violated Article 25 of the International Covenant on Civil and Political Rights - a convention which Sri Lanka has ratified. The Chairman of the Executive Committee of Justice, the British section of the International Commission of Jurists, reported in March 1984 : "The freedom to express public opinions, to seek to persuade others of their merits, to seek to persuade Parliament to give effect to them, are all fundamental to democracy itself. Those are precisely the freedom which Article 25 of the Covenant recognizes and guarantees - and, in respect of advocacy for the establishment of an independent Tamil state in Sri Lanka, those which the Sixth Amendment is designed to outlaw. It therefore appears to me plain that this enactment constitutes a clear violation by Sri Lanka of its obligations in international law under the Covenant."

Ian Ward reported in the Daily Telegraph on July 26th 1983, what President Jayewardene had said in an interview:

"The more you put pressure in the north, the happier the Sinhala people will be here. Really, if starve the Tamils out, the Sinhala people will be happy,"

In 1983, when David Selbourne, the Oxford don, expressed his concern at the continuing oppression of the Tamils of Sri Lanka, the government of Sri Lanka said that his concern was left-inspired. In 1983, when Aquino was shot dead in broad daylight in Manila, President Marcos said. – “The killing was left-inspired. We are reminded of Hitler in 1930 and the burning of the Reichstag – that too was left-inspired at least according to Hitler.

The Guardian reported on April 17th 1984 :

“Most of the dead are admitted to have been passers-by, and shot at random by vengeful infantrymen. They reportedly included men and women in their sixties.... When they (the security services) cannot find known suspects, they detain their fathers or brothers.”

The International Commission of Justice reported in March 1994 :

The scale and size of terrorism in Sri Lanka is not such as to constitute a public emergency threatening the life of the nation...and so does not justify the measures permanently derogating from the rights guaranteed by the Covenant...In particular, the Prevention of Terrorism Act 1979 infringes many of Sri Lanka's obligations under the International Covenant on Civil and Political Rights, while no emergency has been officially proclaimed.... and some of its provisions would be an ugly blot on the statue book of any civilized country.... If terrorism is to be contained or eliminated the legitimate expectations of the Tamil community must be met.....”

A PREPLANNED, WELL ORCHESTRATED GENOCIDE POGRAM

“Our view is that the July Holocaust was a pre planned, well-orchestrated genocide pogrom against the Tamils, carried out by the racial elements of the ruling party. Initially, these racist elements did attempt to put the whole blame on the LTTE. Then suddenly, they blame the left parties for the riots. But in fact, it is the racist leaders of the present Government who should take responsibility for this tragic loss of life”

Velupillai Pirapaharan, Leader of Tamil Eelam, in one interview with Anita Pratap, March 1984.

EUROPEAN HINDU CONFERENCE RESOLUTION

The Vishwa Hindu Parishad (World Hindu Confederation) at its European Hindu Conference convened at Ilford Town Hall on the 30th and 31st July'83, passed a Resolution expressing its grave concern at the growing unrest in Sri Lanka during the 'past several days' which had taken toll on the lives and property of innocent Hindu men and women and children. The resolution urged the Government of Sri Lanka to take all necessary steps to halt all incidents of violence including mass killings and looting at once. The 500 strong delegates at the Conference took a very serious view of the genocide situation in Sri Lanka.

About 500 delegates from the United Kingdom, Europe, Africa, U.S.A. and India discussed four main topics - Misconception regarding Hinduism, Religion amongst Youths, Teaching of Hinduism in Schools and Future of Hinduism in the U.K. and Europe - the theme of the conference being "Unity in Diversity".

The conference passed three resolutions, respectively, by the Vishwa Hindu Parishad, India Society (UK) and Friends of India International urging the Government of Sri Lanka to take all necessary steps to halt all incidents of violence at once. The Conference took a serious view over the atmosphere of insecurity and fear recently seen in the various countries of Africa, Gulf, Asia, West Indies and Scandinavia and urged the various communities of Indian origin to solidify and represent their status with the collective voice to facilitate the Governments to ensure the required safety.

In another resolution, the Government of India was requested to stop the construction of a slaughter house to be built on 45 acres of land in Delhi allotted by the Central Government.

It was further resolved that the Hindus were very much interested in the maintenance of their special feature of unity in cultural diversity and also the cultural richness in every country and therefore called upon the concerned educational authorities to take appropriate measures which would provide opportunities to those wishing to study Hindu Culture with all its aspects as language and religion.

The conference empowered the Vishwa Hindu Parishad (UK) to form a representative committee to coordinate all other Hindu Organisations and with their cooperation and support, Vishwa Hindu Parishad to take form of the Central Organisation for all Hindus in the U.K. and Europe.

The conference was opened by the Redbridge Mayor Stephen Curtis and attended by Ilford South MP Neil Thorne, GIC Member Ed Gouge, Redbridge Councilors John Hogben and Dhiraj Kataria, Newham Councilor Anand Patil and Southwark Councilor Madan Mohan Kalia. Prominent speakers included Pranlal Sheth, Chairman of the Reception Committee, Praful Patel, Pandit Bishnu Narayan, Prof. P.N. Mathur of Wales University, Chotubhai Pattni (Chairman of Hindu Council (Brent), Krishan Dev Raileigh of Harrow and Bal Krishnan Chaudhri from Sheffield.

The international Secretary General of Vishwa Hindu Parishad Shri Harmohan Lall and Rajmata Vijeraje Scindia of Gwalior also attended.

Tamils and Hindus from East London demonstrated outside the Indian High Commission pleading for a prompt intervention in Sri Lankan genocide. The demonstration was organized by the Tamil Action Committee (UK) and Tamil Progressive Association of East London. Placards with slogans of HINDUS BURNT ALIVE and TEMPLES ARE SET ON AFIRE, PARADISE ISLAND IS HELL were displayed. The demonstrators handed over a petition to Mrs. Thatcher at 10, Downing Street and proceeded to the Russian Embassy. A two - hour demonstration outside the Russian Embassy (blacked out in the Western Press) asked for Russian support to India, to save the Hindus from total genocide.

SRI LANKANS IN TAMILNADU

Bernard Lavie (1985)

The number of Sri Lankan Tamils who have taken refuge in India since July 1983 is estimated at 13,000. Most are in Tamil Nadu, one of the 22 Indian States.

Although the Indian Government has not acceded to the 1951 UN Refugee Convention nor to the 1967 protocol on the status of refugees, it immediately granted refugee status to the Sri Lankan Tamils who were flocking into its territory. However, it restrained from requesting UNHCR assistance. Nor do the representatives of foreign assistance organization have access to the camps where refugees are harboured. Nonetheless, several agencies have sent aid through the local NGOs.

A distinction must be drawn between two categories of refugees; those who have settled in towns and who manage as best they can by themselves, and those who are in camps and are supported by the government. The former-more than 100 persons, have, generally managed to bring in or transfer some of their property. Most often, they are people from the middle class or the well-off who were able to prepare their departure, using the Indian Airlines aeroplanes kindly provided for them, or the ferry when it was still operating. Among them are a small number of people who arrived in India with transit visas from countries in South-East Asia where they were unable to obtain asylum, and have never left. At Madras, Madurai, Tiruchirappalli etc. they have rented apartments, put their children into schools and even despite the official prohibition - taken jobs or begun a profit making activity. The government, liberal in granting residence permits, does not seem to be finicky about work or fussy about the many refugees in an irregular situation. Active and full of initiative, the Sri Lankan refugees ask for nothing better in the present circumstances than to integrate into the Indian economy.

According to a study carried out by Madras University, 5,000 refugees have asked for a capital sum to start up small businesses, but the government has not followed up this request. Despite their present situation, bearable for the most part, 45% of urban refugees consider that they cannot survive in the long term without some financial support. One of the consequences of their arrival was a sudden rise in rent costs. Obviously, the refugees were named for this, which undermined the initial sympathy from which they benefited, since the – Tamil Nadu population had tended to consider them as compatriots rather than as foreigners. But it is above all towards the refugees inhabiting the camps that the resentment is beginning to take on alarming proportions. That is one of the unfortunate repercussions of the generous policy decided upon in Delhi.

In late October, there were more than 28,000 refugees in 70 camps right throughout Tamil Nadu. Mostly, they originated from Mannar province, opposite the Indian coastline, and were fishermen, chased from their villages by the troops, or farmers terror-stricken by the brutalities committed. Many of them left post-haste, taking to the sea in fishing boats with nothing but the clothes they stood up in. The main point of disembarkation is at Rameshwaram, where a processing centre has been set up. There, the arrivals get their first meal on Indian soil, are registered and shortly afterwards are redirected to the large camp of Mandapam, ten kilometers or so from Rameshwaram. Built 240 years ago by the British as a place of quarantine for Indians going to Ceylon to work on the plantations, Mandapam has expanded considerably over the last two years and is currently being enlarged further. The refugees are accommodated in bungalows, with one or two rooms per family. There is water, electricity and adequate sanitary facilities. Mandapam, with its shady expanses, schools, hospitals and constantly blowing sea breeze, provides a fairly comfortable stay. It will come as no surprise that the refugees want to stay there as long as possible, rather than being sent to other places reputedly far less welcoming. For Mandapam is only a transit camp where one spends just a few weeks. However, it is a good thing that the new existence of the refugees is somewhat cushioned at the beginning.

A basic needs kit is provided to everyone by the Indian authorities, irrespective of his luggage. The kit contains a straw

sleeping mat, a blanket, two loin-cloths for the men, two saris for the women, two singlets or two blouses and one skirt, two towels cooking utensils (one pot for cooking rice, another for curry, two lids, two mugs, two plates and two spoons). Food is not distributed but an allowance is given and there is access to shops where basic foodstuffs are heavily subsidized. Thus, the refugees buy their rice four times cheaper than the ordinary Indian. Every fortnight, each adult receives 55 rupees; a child receives 27 and a half rupees. A three-person family thus receives about 300 rupees per month, which already represents a small wage to Indians. An eight person family would collect upto 1,000 rupees, that is to say the wage of a civil servant officiating in the camp. Furthermore, the refugee card entitles the holder to free public transport. In theory, Mandapam residents should be back in the camp at 10 p.m. in the evening, but in practice they are free to move about as they see fit. Their only obligation is to put in an appearance once a fortnight under penalty of being struck from the list of beneficiaries. There is no doubt that with the privileges they enjoy, the Mandapam refugees are better off than the average Indian. One can thus understand the upsurge of resentment towards them, particularly since some of them have entered illegally, without visas, and have settled without being formally recognized.

Mandapam, it is true, looks like a luxury camp. Elsewhere, refugees are usually lodged in small groups in public buildings, in schools, in cyclone shelters, or in reconverted temples such as the one I visited in Madurai, where some 30 adults and children were sharing the same stifling room. They had no running water, no electricity, nor even latrines. Until now, the government has been able to make available only a very limited number of buildings, equipped, for refugees. Nevertheless, poorly lodged as they are, they are still better off than many Indians who have only thatched huts or no roof over their heads at all.

The refugees, aware of what is being done for them, readily express their gratitude towards the host country. The only complaint I heard at Mandapam concerned the quality of the rice. In other camps, people are resigned to the discomfort. It is not felt to be the result of ill-will on the part of the authorities. One Indian NGO the United Front Federation for Repatriates, has extended its services to refugees, it is their reference point in the inevitable

contentions they have with an administration known to be cumbersome.

The local Christian churches also make their contribution to improving the lot of refugees, and not only spiritually. At Mandapam, the Sisters of Our Lady of Perpetual Succour have set up a fruit and vegetable store with prices lower than outside the camp. More than half of the refugees who have gone through this camp are Christians (Catholics). Father Manicam is obliged to celebrate mass in the open air, since the camp church is too tiny. One Sunday, he told us, there were almost 1,500 of the faithful present.

The refugees I questioned generally hope to go back home once their safety is assured. The aforementioned university study puts the percentage of those who wish to return at 75%. One also learns that 10% of the refugees have lost one or several members of their family; a third have had their homes destroyed; half have directly suffered from violence. Amongst the 25% who stated that they did not want to return to their country, 5% intend to remain in India if they can manage to earn a living. The others may try their luck abroad, making use of the Tamil diaspora settled in Europe and the United States of America.

Courtesy : Refugees - Dec. 1985

Tamil Shops on Fire, and loots of some Tamil Shops
on Heads and Shoulders of Goons.

TULF LEADER AMIRTHALINGAM INTERVIEWED

“Indian leaders not only in Tamil Nadu, but even in the Centre and from all parts of India, have in unmistakable terms expressed their concern and even indicated that ‘if the Carnage continues, direct intervention may become necessary’. Mr. Amirthalingam the leader of the Tamil United Liberation Front, said this in a special interview he gave to LONDON MURASU and Transatlantic INDIA TIMES.

Having gone through the agonizing months of July and August, and with threats on his life, Mr. Amirthalingam looked very determined and strong-willed, despite the fatigue of hectic intercontinental travel, lobbying and meetings he had to undertake. No politician in fact, will like to be in Mr. Amirthalingam’s shoes. With his TULF virtually outlawed, the party members dispersed in various parts of Sri Lanka, Tamil Eelam and in India, with over 2,000 massacred, and Mr. Amirthalingam himself in a position of not knowing where to go; it is only a miracle that he is able to move forward so dynamically.

When asked about the actual extent of the damage done to the Tamil and the Indian people and their assets in Sri Lanka, Mr. Amirthalingam said that he could not definitely give the figure, but according to the TULF sources he said over 2,000 were killed. “Of this over 1,000 were of direct Indian origin, including those visitors who had come to see their relatives. In some areas whole families have been killed, without any trace”, he said. “The homes of more than 10,000 families have been burned and destroyed and a total of 155,000 people are homeless. As to the assets destroyed, he said more than 9 230 million was destroyed. This includes: The Indian Overseas Bank, the big factories of Hirdramanis, Kundamals, Jafferjees Moossajejes, C.V. Bhattas, Gnanams, Gunaratnams etc. (It is noteworthy to see that most of the

damage was directed at the Sindhis, Gujeratis and Tamils from India who had not played any part in politics). Following is the text of the interview:

Q. Do you believe that the Sri Lankan Government has now brought the Genocide situation under control?

Amir : I do not think so; because there is an uneasy calm at the moment. So long as the anti-Indian and anti-Tamil feeling and attitude of the Armed Forces and the Police remain, violence can break out at any moment and the killings will start...

Q : Now that the TULF has been virtually outlawed; what will be the function of the elected representatives in their constituencies, when you officially cease to be Parliamentarians?

Amir : We have decided to keep away from Parliament and at the end of the three months we will cease to be MPs Even though legally we cease to be MPs, as far as our people and the Movement is concerned we will continue to be the representatives of our people.

Q : Do you contemplate opening TULF bases outside Tamil Eelam?

Amir : Yes. We have already a branch in London. We have also opened an office in Madras. The Eelam Liberation Council in the USA will function as one of our bases.

Q : What are the chances of your normal progress towards self-determination as per the Aavarankal Resolution (Independent Tamil Eelam), while the Sinhala occupation forces are in full control?

Amir : The situation has changed quite a lot since the Aavarankal Resolution - India offering her good offices has made a definite change in the outlook; if the present move by India for a negotiated settlement fails, we will have to launch a struggle on our own and various steps of radical nature have then to be taken. I do not want to spell them out at this moment.

Q : Could you not use your good offices and urge on the various Indian Leaders to give stern warnings on the Sinhala Government?

Amir : Indian leaders not only in Tamil Nadu, but even in the Centre and from all parts have an unmistakable terms expressed their concern and even indicated that if the 'Carnage' continues, direct intervention may become necessary. No persuasion on my part had been necessary to make them do this. I am fully confident that they are quite alive to their responsibility in this matter.

Q : In the discussions that Mr. G. Parthasarathy had with Mr. J.R. Jayewardene, you also took part; but will it be advisable for, if J.R. calls you for any discussion alone, excluding the Indian Government; and will you participate?

Amir : I did not participate in the discussions that J.R. had with Mr. G. Parthasarathy. After the discussions with J.R., and his minister. Mr. G. Parthasarathy discussed the matters with me. Even my meeting with Mr. J.R. Jayewardene was at his own request. We will not participate in any discussions excluding the Indian Government. In all these matters we will act in close consultation with Mr. G. Parthasarathy and the Government of India.

Q : What positive role will the TULF play in unifying the Liberation Forces to the cause of Tamil Eelam, in view of the Assassination of 'the Tamil Eelam Liberation Army leader 'Oberoi' Thevan?

Amir : The lack of Unity and the killing of Tamil Youths by one another is a very unhappy development. The TULF will definitely try its level best, to bring these various groups together, and even if they cannot merge into One Organisation, we will try to make them function at least without conflicting among themselves.

Q : Where do we go from here? As the leader of the TULF, the overseas Tamils are waiting eagerly and desperately for advice and guidance from you. After all, the overseas Tamils are now "Exposed"; that it is more to their duty and responsibility to see that their people and lands are saved from genocide and occupation, than those who are inside Tamil Eelam.

Amir : In spite of the dark clouds hanging over the head of the Tamil people, I see a silver lining in India's intervention and Mrs. Indira Gandhi offering her good offices to solve our problem. The Tamils whether they be in overseas countries or they be in Tamil Eelam - should act with caution and circumspection, to make full use of this opportunity. Unity of all sections of the Tamils is the crying need of the hour. I appeal to all overseas Tamils to help in forging this unity among themselves and among the various groups of Tamil Youths. They can also help us by lobbying the Parliamentarians, Governments and International Organisations wherever they are. They can also help us with funds to carry out the tasks that have to be performed by us.

In short, I believe that the overseas Tamils have a key role to play at this juncture particularly when organisations and the individuals in Tamil Eelam may be immobilized by the Sri Lankan Government, and its Armed Forces.

Rioting Goons Stopping Vehicles of Tamils,
Ordering them Out and Attacking Them

DUTCH WORKING GROUP'S AUTHENTIC REPORT ON RECENT GENOCIDE IN SRI LANKA

Stitching Sri Lanka Workgroup of Netherlands have done one of the most-objective and authenticated study of the whole episode of Genocide in Sri Lanka in July-August '83. The facts, the Group claims, are based on eyewitness accounts, telephone contacts, newspaper cuttings and from sources in Sri Lanka and London. The Stitching Workgroup says this: "We feel it is important that the true picture of what is happening in Sri Lanka is brought to the notice of the European Public." It further says that "The names of Cyril Mathew, Sunil Ranjan Jayakody, all members of Parliament from the governing party and others with connections leading to the Prime-Minister are mentioned as involved. Eyewitness evidence and other reliable sources back these allegations". Readers are welcome to reproduce these pages and circulate.

How to interpret the current crisis in Sri Lanka.

The current crisis in Sri Lanka should not be seen as simply a racial issue, but needs to be understood in a broader context. There is evidence to suggest that many recent events have been consciously orchestrated and that the government has taken advantage of what has happened to find a way out of a deteriorating economic and political situation.

The present Sri Lankan government came to power in 1977 with an overwhelming mandate from the population which had suffered the negative effects of restrictive policies adopted during the previous Bandaranaike period. The "Sinhala nationalism" platform of Mrs Bandaranaike's Sri Lankan Freedom Party (SLFP) alienated the country's Tamil minority, as it did other groups. The SLFP being effectively annihilated in elections, the Tamil United

Liberation Front (TULF) was to emerge as the main opposition in the subsequent parliament.

On assuming power, the United National Party (UNP) initiated a new development strategy - the so-called "open economy" - and made certain concessions to acquire popular consensus for the policy it advocated. For Tamils this meant, for example, the inclusion of Tamils within the Cabinet and the recognition of Tamil as an official language.

However, this economic and political strategy generated a number of problems and other pressures in the context of which the current crisis must be understood. Firstly, impressive economic growth (6.24% a year between 1978 and 1982) was to be achieved at the cost of massive foreign borrowing (the country's external debt was to rise from Rs 13,321 million in 1977 to Rs 42,534 million in 1982 - in short by an enormous 219%). The country's terms of trade deteriorated sharply (by 64% over the same short period) and the purchasing power of its tea, rubber and coconut exports saw a marked decline. With expectations of a continuing poor export performance and increasing pressure exerted by foreign creditors, the government has been and is increasingly being forced to consider the possibility of introducing draconian expenditure cuts (and particularly welfare cuts). Not only were these bound to be unpopular, but the political consequences for the UNP could have been enormous.

Secondly, there has been mounting opposition within Sri Lanka from many groups to specific elements or implications of government policy. Especially important in the light of recent events has been the radicalisation of an increasing number of disaffected Jaffna Tamils, dissatisfied with the Sinhala emphasis of the UNP and lending their support to demands for Tamil regional autonomy. There has also been discontent amongst employees in the public sector who have been hardest hit by the erosion of standards of living due to rapid inflation. The nationwide strike of August 1980 was a clear manifestation of their discontent, as a result of which 40,000 people lost their jobs.

Thirdly, related to both these points, the communal violence that broke out in July this year offered the UNP government a convenient opening. On the one hand, the inevitable shortfall in

earnings, an expenditure cuts can be blamed on disturbances, and on the other they provide it with an opportunity to exert greater control. This is a pattern that has been followed earlier. The riots of 1977 and 1981 had provided grounds for the introduction of a state of emergency and for Army and Police to curb the activities of all opposition groups.

Finally, parallel to all of this, there has been an effort on the part of the President and the ruling party to shore up their position. Constitutional changes have seen power increasingly concentrated in an executive presidency. A referendum has extended the life of the present Parliament, and the introduction of proportional representation will serve to ensure that at any time in the future the Parliamentary majority required to amend the country's constitution in other directions will not be obtained.

In this perspective the present crisis acquires alarming and possibly sinister implications. Firstly, despite the introduction of press censorship in early June specifically designed to defuse the possibly inflammatory effects of news of terrorist activity, it was deliberately lifted to communicate news of the murder of 13 Sinhalese soldiers in the Tamil North. This was ordered in the full knowledge that it could well lead to serious disturbances, and these did in fact follow. The possibility of them occurring was even admitted by the President himself. Secondly, there is no evidence of rigid instructions being issued either to the Police or to Sri Lankan Army personnel to actively intervene to prevent violence to Tamils. The indications are that they stood by (or even participated) in the course of the violence that subsequently occurred. Thirdly, there was no suggestions that the Sri Lankan government identified itself with the predicament of its Tamil population when they were under attack. President Jayewardene took the view that, after the killing of Sinhalese soldiers, violent reactions were only to be expected, and this in itself appears to have encouraged fresh wave of violence. The political measures taken were initially against Tamils, most notably the de facto banning of the Parliamentary representation of the Jaffna people.

A final indication of the willingness of the UNP government to use opportunities opened up by violence to its own advantage has been the recent reappraisal of the forces at work. At the

outset the government implicated the TULF in the mounting disturbances, only later to shift the blame to- "a conspiracy of the Left" - allegedly backed by "a major foreign power" - and to ban all left parties, the (minuscule) Communist Party, the Janatha Vimukthi Peramuna (People's Liberation Front), the Nawa Sama Samaja Party (the New Socialist Party). In doing so it has effectively suppressed all organised opposition from political parties.

While the brief overview given before would be sufficient to understand what actually happened as well as what is now happening, a brief resume of events leading upto present disturbances from the time immediately before the bi-elections would be useful.

The bi-elections held in 17 electorates in which there were more votes against the government than for it at both the Presidential elections and at the Referendum, posed a definite problem for the Government. It was necessary to have these elections in order to save face lost by the referendum (instead of the general parliamentary elections for all seats in 1983). The methods used to win the referendum definitely tainted the democratic facade the Government had tried so hard to maintain abroad. But voters in these 17 electorates as well as in many others, had quite clearly rejected the used slogans of development, and anti-SLFP ravings. A new line had to be found. They found it. The government announced, the President as well as leading ministers, that they would consider these elections as well as the local government elections as a referendum to continue with the Prevention of Terrorism Act (PTA) and as an O.K. to suppress the terrorism in the North. It challenged the SLFP and the other Opposition Parties to state where they stood on these matters. The SLFP, the leading Opposition Party replied with an equally racist slogan. They appealed to the people to vote for them so that the leader of the Opposition would be a Sinhalese from their Party. (The present leader of the Opposition is a Tamil from the TULF). Only the NSSP stated that it recognised the rights of Tamil people to self-determination.

Further incidents followed. To make this slogan effective the racial tensions had to be heightened. They did it.

The students at Peradeniya University assaulted their Tamil comrades. Never before had University students participated in racial attacks. There was widespread suspicion that students belonging to the UNP-Student Organisation were the initiators. The truth was really never established. Racial posters carrying racial slogans appeared all over the Island simultaneously, immediately after this. The attack on Gandhiyam Movement, which has been carried out in all the major newspapers on-a low key was stepped up. The President and the Secretary of the Movement were arrested.

Tamil owned businesses burned

(Government officials estimated that 20,000 businesses had been attacked)

INTERNATIONAL COMMISSION OF JURISTS ON THE JULY 1983 VIOLENCE IN SRI LANKA

'The last outbreak of communal violence began on 24 July 1983. For day after day, Tamils (of both the 'Sri Lankan' and Indian' varieties) were beaten, hacked or burned to death in the streets, on buses, and on trains, not only in Colombo but in many other parts of the Island - sometimes in the sight of horrified foreign tourists. Their houses and shops were burned and looted. Yet the security forces seemed either unwilling or unable to stop it - indeed. In Jaffna and Trincomalee, some members of the armed forces themselves joined in the fray, claiming an admitted 51 lives. Seen from the Tamil point of view, either the Government had lost control of the situation, or it was deliberately standing by while they were being taught a lesson. The first massacre in Welikade jail, took place on 25th July and claimed another 35 lives. The second - allegedly foreseen by the prison staff came two days later, and claimed another 18. Not until the very end of that second episode was a special army unit sent in to save the lives of the few remaining Tamil political prisoners.' (page 19)

• And not until the fifth day, on 28th July, did President Jayewardene finally appear on television ...

In the course of that address, the President did not see fit to utter one single word of sympathy for the victims of the violence and destruction which he lamented. If his concern was to re-establish communal harmony in the Island whose national unity he was serious to preserve by law, that was a misjudgement of monumental proportions.' (page 20)

'Clearly, this was not a spontaneous upsurge of communal hatred among the Sinhala people - nor was it, as has been suggested in some quarters, a popular response to the killing of

13 soldiers in an ambush by Tamil Tigers on the previous day, which was not even reported in the newspapers until after the riots began. It was a series of deliberate acts, executed in accordance with a concerted plan, conceived and organised well in advance. But who were the planners and organisers, responsible for what they began, and for all its foreseeable consequences in killings, maimings, and loss of property, necessarily followed by a major setback for Sri Lanka's economy?' (pages 76 And 77)

'But what I find most extraordinary is that, to this day, there has been no attempt to find out the truth through an official, public and impartial enquiry, when the situation in the country cries out for nothing less.' (page 78)

*Extracts from 'SRI LANKA - A MOUNTING TRAGEDY OF ERRORS',
Report of a mission to Sri Lanka on behalf of the International Commission of
Jurists, March 1984*

Sinhalese Mob dancing around a Tamil Youth, stripped naked, before pouring petrol and burning him to death, Colomo, 23-7-83

THE HORROR STORY

Professor S.J. Thambiah (1986)

The 1981 Riots as Prologue

The riots of 1983 that began on the night of July 24 'virtually ended in a state of smouldering embers by August 5. As the latest acts in a chain of civilian anti Tamil violence (one must distinguish civilian attacks from a continuing and intensifying series of army killings-termed "reprisals"-of Tamils) they showed certain features that were as new as they were disturbing. From a retrospective standpoint, it looks as if the flats of 1981 foreshadowed some of the developments that would reach a pathological state in 1983. Therefore I shall refer briefly to the events of 1981 as a prelude.

The Prevention of Terrorism Act had been passed in 1979, and under this provision, in April of 1981, twenty-seven Tamil youths were apprehended and held incommunicado. The insurgents then staged a bank robbery, in the course of which two policemen were killed. In early June, local elections were held in the north to elect members to District Development Councils in a doubly embattled atmosphere of a state of emergency declared there by the government and of an increase in violence. "During the campaign, a candidate and two police officers were killed. Police and security forces, apparently in reaction to the killing of the policemen, went on - a rampage in the - Tamil City of Jaffna burning the market area, the home of a member of Parliament, the TULF headquarters and the Public Library containing 95,000 volumes. The Public Library in fact contained irreplaceable literary and historical documents, and this book burning by Sinhalese police has come to signify for many a living Tamil the apogean barbarity of Sinhalese vindictiveness that seeks physical as well as cultural obliteration.

Be that as it may, by August 1981, these events had escalated to the second outbreak of communal violence since the

election of the new UNP government of Jayewardene in 1977. The clashes began at Amparai, the heart of the Gal Oya multipurpose colonization scheme. A clash between Tamil and Sinhalese students at a sports meet escalated into an attack by Sinhala peasant colonists on Tamil colonists and the burning of a Hindu temple. By August incidents of violence broke out in the gem-mining town of Ratnapura, in Negombo, a coastal town near Colombo, and in several plantation towns in the hill country.

Professor Virginia Leary (of the Faculty of Law and Jurisprudence at the State University of New York, Buffalo) reporting on Sri Lanka on behalf of the International Commission of Jurists, describes the ominous import of these occurrences thus: "Unlike the earlier events of violence in 1958 and 1977 the 1981 attacks of arson, looting and killing appear to have been, in part, the work of organized gangs. The **International Herald Tribune** reported that President Jayewardene, in an interview with a Reuter's correspondent on August 14, stated that the attacks on Tamils in Ratnapura appear to have been organized." Leary further documents that **The Guardian** (London), on August 15, and the **The Hindu** (India), of August 18, also referred to planned violence. It is interesting that the allegations made by "Tamil sources" that the attacks on passengers on the train from Colombo to Jaffna and on civilians in Negombo were organized by agents close to the government - was more or less given some credibility by the admissions of the president himself: on September 11, the **New York Times** quoted President Jayewardene as saying "I regret that some members of my party have spoken in Parliament and outside words that encourage violence and the murders, rapes and arson that have been committed." The president then said that he would resign as head of his party if some of its leaders continued to encourage ethnic hostilities. It is more tragic than comic that the president, at critical moments then and later, would sometimes express these statesmanlike evaluations and intentions, only to retreat from and even retract his nobler impulses under pressure from the self-same right-wing elements within his own party.

The 1981 riots also foreshadowed another lapse that would worsen in time: for the most part the police and armed forces did not intervene to prevent Sinhalese mob attacks on the Tamils until

the declaration of the state of emergency on August 17, many days after the attacks had begun.

The 1983 Riots: An Orgy of Violence

Let me single out some of the striking features of the 1983 riots, not so much for their shock value as for their revelation of a certain worsening as well as of new developments in Sri Lankan politics.

1. More than any other previous ethnic riot, the 1983 eruption showed **organized mob violence** at work. Gangs armed with weapons such as metal rods and knives and carrying gasoline (frequently confiscated from passing motor vehicles) and, most intriguing of all, because it indicates prior intent and planning, carrying voter lists and addresses of Tamil owners and occupants of houses, shops, and other property, descended in waves to drive out Tamils, loot and burn their property, and sometimes kill them in bestial fashion. These gangs frequently had access to transportation—they travelled in buses or were dropped off at successive locations by the Colombo coastline trains. As **The Times** (London) of 8 August 1983 put it: "This time [unlike in earlier riots] the Government detected plain signs of deliberate organization. The rioters, seeking out Tamil homes and burning them, had a particularly detailed knowledge of who lived where and who owned what." **India Today** (New Delhi) of August 31 confirmed this report: "The mobs were armed with voters' lists, and detailed addresses of every Tamil-owned shop, house, or factory, and their attacks were very precise. "Most of Wellawatte, the ward in Colombo where Tamils were concentrated, was burned; so were large portions, and entire lanes, in the wards of Dehiwela and Bambalapitiya.

The communal riots of 1983 began in the capital city of Colombo, although all previous ethnic riots had not begun there. From Colombo, the indiscriminate attacks on Tamils of all varieties spread in ever-widening waves to the towns of Gampaha, Kalutara, Kandy, Matale, Nuwara Eliya, and Trincomalee. This pattern roughly accorded with the largest concentrations of Sri Lankan Tamils (outside their own areas of dominance in the north and east) and of the Indian Tamils in the tea plantations. Following the example of Colombo, but reverting to a well established

pattern, shops and establishments, especially in the market areas of Matale, Kandy and Nuwara Eliya, were looted and burned. I shall limit myself to the damage in Colombo because the incidents there were reliably reported.

Apart from those killed the government admitted to a death toll of 350, 'but the suspected numbers are larger, the Tamil estimates nearing 2,000 - the largest immediate tragedy was the number of refugees who had abandoned their homes and their jobs and were crowded in terrified disarray into some fifteen refugee camps in Colombo (called "care and welfare centres"). The estimates of the refugees in the Colombo camps alone ranged from 80,000 to 100,000. In **The Guardian** (9 August 1983) David Beresford wrote: "The Sri Lanka Government told foreign diplomats last night that about 100,000 people needed homes, clothes, household goods, and food for between three and six months, following last month's communal violence. "The government also estimated that some 18,000 households were affected.

The same newspaper went on to report the second terrifying aspect of these riots, aside from Tamil homes, there was systematic destruction of shops and commercial and industrial establishments, many of which employed Sinhalese labour, and which were an essential arm of the UNP government's policy of economic development. Beresford reported that government officials said in the same briefing session for donor countries: "About 100 industrial plants were severely damaged or destroyed, including 20 garment factories. The cost of industrial reconstruction was estimated at 2,000 million rupees (\$55 million). This did not include damaged shops."

Around the same time in early August, the **New York Times** supplemented the information on the scale of the economic destruction. "The shells of (Tamil-owned) businesses line Galle Road, the main waterfront thoroughfare, their scorched signs forlornly advertising the names that marked them for destruction. Lakshmi Mahal, pawnbroker, or Ram Gram stores and florist. Damage estimate are uncertain and incomplete, but the total economic loss has been placed at \$300 million or more, and 150,000 are said to have been rendered jobless. About 10,000 foreign tourists were here when the trouble started. All but about

1,500 have left." A significant portion of the jobless included Sinhalese workers, some of whom had participated in the very destruction of their own places of work.

Badly hurt by this conflagration were some of the island's biggest industrialists. Some well-known Sri Lankan Tamil victims were K. Gunaratnam, whose interests spanned textile trade, film distribution, and transportation. A.Y.S. Gnanam, who controlled major manufacturing firms such as St. Anthony's Hardware, Syntex, and Asian Cotton Mills, and R. Maharaja, whose constellation of enterprises included the island's largest cosmetics manufacturing firm, the contractorship for large sections of the island's major development "lead project", namely, the Mahaweli Scheme, and the distribution and retail of imported goods. In sum, textile mills, oil, rubber, and other factories situated in industrial locations such as Ratmalana and Peliyagoda were reduced to ashes.

But this destruction of a good part of the island's commerce and nascent industry was confined not only to Sri Lankan Tamil interests, it did not merely include South Indian Tamil interests, it extended to include all Indian enterprises and persons who happened to stand in the explosive and indiscriminating path of the rioting. As **India Today** (August 31) put it. "The most dangerous of all misconceptions abroad that frenzied week was that every Indian is a Tamil, and that every Tamil is a terrorist." This exaggerated perception, if it prevailed was short-lived, but it nevertheless took its toll. Thus the victims included prosperous and famous Hindu Sindhi and Muslim Bohra businesses owned by the Hirdaramanis and Jafferjees, names familiar in Colombo for some fifty years.

Perhaps even more awesome was the virtual destruction of Colombo's colourful and bustling bazaar of shops, the Pettah, dominated by South Indian retail merchants, but also dotted with the shops of Sinhalese and Sri Lankan Tamil businessmen. An unexpected victim in the center of commerce was the Indian Overseas Bank, whose building and records were set ablaze: it was the principal bank used by Indian citizens in Sri Lanka and by many Sri Lankans of Indian origin. "As the looting, arson and massacres continued against the Tamils, it became broadbased to

include all Indians, not just Tamils" (**The Week**, Sunday Special Issue, 21-27 August 1983). A Tamil Tiger is reported in the Indian press as ruefully saying that for many Sinhalese India as a whole is populated by Tamils, not merely South India with its fifty million Dravidians. Indeed, for them Indira Gandhi and even the great Mahatma Gandhi were Tamils.

I want to make two observations at this point about this blanket reaction to the Indians in Sri Lanka who had been assimilated to "the Tamils." The charitable interpretation which should not be discounted - is that the anti-Indian reaction was an uncontrollable result of the spread of the riots and the cumulative expansion of aggressive emotions. But there are other elements as well. The Tamil dissidents-both the Tamil United Left Front (TULF) politicians and the insurgents-had in recent times increasingly taken their case to and established links with South India. And this again raised in the Sinhalese minds the spectre of (South) Indian intervention. And, as I shall expound later, the Sinhalese in their "collective representations" have in recent decades felt the need to distinguish themselves from their giant neighbour, India, at all levels cultural, political, and social. This propensity is part of Sri Lanka's entrenched identity problem: a miniscule island that fears being engulfed by the adjacent subcontinent.

A third disconcerting feature of the 1983 riots was the complete breakdown of law and order, a breakdown that was caused as much by **the active participation or passive encouragement of the ultimate guardians of law and order-the police and the army**-as by inflamed criminal excesses of the civilian marauders. There were several instances of the authorities' active or passive condoning of the destruction of life and property. I have already referred to the massacres in Welikade jail, which could not have been carried out without the collusion of prison officers. The **New York Times** (Sunday, 7 August 1983) reported that "Sri Lankan Army troops pulled 20 civilians off a bus and executed them two weeks ago in retaliation for a Tamil guerilla attack that killed 13 soldiers, a government spokesman confirmed today." This was up north in Jaffna.

Elsewhere, in Trincomalee, the beautiful, coveted harbour on the east coast, where Tamils and Sinhalese (the majority of the

latter being considered by the Tamils as recent intruders) were poised in equal numbers, sailors from the Sri Lankan navy ran amok, themselves setting a bad example for the civilians to follow. The sailors, later assisted and accompanied by civilians, ran riot, killing and looting and setting houses and shops ablaze. Morawewa, a district of Tamil residential concentration, was reduced to ashes.

But the most disquieting spectacle was the behaviour of segments of the armed forces and police right in the capital city itself. We could cite news items from several sources, but let us stick to the **The Times** (of London):

Army personnel actively encouraged arson and looting of business establishments and homes in Colombo and absolutely no action was taken to apprehend or prevent the criminal elements involved in these activities. In many instances army personnel participated in the looting of shops. 15 August 1983).

President Jayewardene said in a television interview yesterday that troops and police had sometimes encouraged the anti-Tamil violence. The President told a BBC interviewer: "I think there was a big anti-Tamil feeling among the forces, and they felt that shooting the Sinhalese who were rioting would have been anti-Sinhalese; and actually in some cases we saw them encouraging them." [9 August 1983)

This testimony and confession by Mr. Jayewardene was confirmed by **The Guardian** (9 August 1983).

Thus segments of the armed forces that had earned their spurs as protectors of law and order and agents of the SLFP Government in regard to the Sinhalese youth insurrection of 1971 were now in 1983 mutinous breakers of law and order in regard to defenseless Tamil civilians. This indeed was the first massive breakdown of law and order among those entrusted with its preservation to occur during Sri Lanka's history as an independent nation-state. It is not surprising, then, that Tamil commentators have perceived this pattern of change in the role of the police and armed forces over the years: in 1958 they saved many Tamil lives and earned their reputation as upholders of law and order; in 1977 they turned indifferent; but from 1981 onwards they have become a party to the riots, frequently figuring as the prime villains.

Of course, the most proximate cause of the army's degeneration was the sporadic puncturing of their sense of honour and martial invincibility by the ambushes of Tamil guerrillas. But there is more to their conduct than outraged vengeance-seeking. What their conduct further signifies is the politicization of the armed forces and their being drawn into the vortex of populist and chauvinist causes to a degree never before known (though previously instances of chauvinist posturing and ethnic aggression on a smaller scale or confined to certain regiments had occurred).

In any case, the degeneration of the armed forces and the police did signify that, at least for a short time, the government—that is the president, the cabinet, and the civilian bureaucrats—were rendered powerless to act. Moreover, during this period the government itself may have lost its hold on the country as illustrated by not implausible stories about its “panicky” appeals for military help to certain countries other than India (such as Pakistan, Bangladesh, Singapore, the United States, and Great Britain). It was public knowledge that the president's house was cordoned off by select and trusted officers and troops in an effort to discourage any attempted marches and sieges by inflamed Sinhalese protestors, who wanted the blood of the thirteen Sinhalese soldiers to be avenged.

It is perhaps a sense of being overwhelmed by the aroused conduct of the Sinhalese en masse, a feeling of being crushed and pressured by a massive tide of collective aggression, that we detect in the conduct of a president who delayed imposing a curfew in Colombo for twenty-four hours, until the worst had already been done, and who made no public statement on radio and television for some four days, and when he finally did, could say only that the riots were “not a product of urban mobs but a mass movement of the generality of the Sinhalese people.” He then asserted: “The time has come to accede to the clamor and the national respect of the Sinhalese people.” Therefore the TULF had to be banned, for there was no other way to “appease” the natural desire and request of the Sinhalese people. Mr. Athulathmudali, who was later to be appointed minister of security, on the same television program in which the president bowed to the action of the generality of the Sinhalese people, nearly wept with ponderous histrionics over a sight he had never dreamed he

would see-lines of Sinhalese people waiting to buy food as a result of the riots! He had not a word to say in sympathy for the frightened Tamils crowded in indescribable conditions in refugee camps. In the first days after the holocaust, when the Tamil refugees remained in the camps, neither the president, nor the cabinet, nor even a single prominent Sinhalese politician visited them to commiserate even briefly, or to promise relief and rehabilitation.

In all this we see perhaps not so much a racist indifference and lack of pity as the cowed fear that a tidal wave of Sinhalese mass action had expressed itself and had swept aside the frail crafts of the politicians. The sense of being overwhelmed released dark fears of conspiracy as well. The same president who admitted that some of his armed forces had participated in the riots, and who also claimed that the Sinhalese people as a whole had acted, at the same time pointed his finger at a communist conspiracy (both external and internal), hinted at a naxalite plot, and wagged his finger at India for its alleged expansionist and interfering ambitions. However, at some level the president also knew that the most dangerous tendencies were stirred up by elements within his own ranks; he had to face the unpalatable fact that the strongest threat to any responsible statesman-like action came from hardliners within his government who had encouraged punitive acts against the Tamils as a means of intimidating them.

The question is how we are to understand the mainsprings and trajectory of this short-lived but devastating Sinhalese mob behaviour, which shows indisputable signs of manipulation and orchestration by organized factions and interest groups, among whom have to be included elements within the government itself, indeed, within the cabinet and the armed forces, and within their retinues of clients and followers.

On the one hand, the phenomenon goes against the grain of all that the government has tried to accomplish in recent years in the economic sphere. And why would the Sinhalese engage in a war from which they too were bound to emerge as losers of the recent economic gains and expansion of employment? It seems to have been the case that about 100,000 persons were put out of work because of the riots, and that, ironically, is a significant

number of jobs the Jayewardene government claims to have provided in the six preceding years. Why would the Sinhalese want to cut off their noses to spite their faces?

To all appearances, the UNP regime in Sri Lanka was firmly in control these last few years. Soon after Jayewardene came to power in 1977, he was able to change the constitution and introduce a presidential form of government somewhat on the French model and a proportional system of representation that was advocated as a means of avoiding the wildly oscillating consequences of landslide electoral victories that had been the result of the British form of majoritarian politics. His own parliamentary five-sixths majority was manipulated not only in the alleged interest of stabilizing politics in the long run, but also to hold a referendum that enabled (by the use of threats and force against opposition parties and at the election booths) the prolongation without elections of the life of the present parliament for six years. Thus the president's power and the UNP's rule seemed assured until 1989 at least. (The feeling of strength and the accompanying slide toward authoritarianism was also reflected by the deployment of an army of occupation in Jaffna [and the Northern Province] and the passing of the draconian Prevention of Terrorism Act in 1979.)

In retrospect, the horrible aspect of the events during the riots, and the government's actions soon afterwards, should not unduly prejudice our assessment of President Jayewardene's positive acts toward settling the Tamil issue and reconciling both the Indian and Sri Lankan Tamils to his regime.

First of all, consider the auspicious deal he had struck with the Indian Tamils. They had voted overwhelmingly for him and the UNP in the landslide 1977 elections; the promises Jayewardene had held out to them had brought the Ceylon Workers' Congress, the largest trade union of the Indian Tamil plantation workers, into the government. Jayewardene did make provision in the constitution for Tamil to be awarded the status of national language together with Sinhalese, although the latter was to continue as the "official" language for purposes of administration. He had negotiated with the TULF over the establishment of District Councils throughout the island. These Councils were to be given

certain powers concerning local government, peasant colonization, and primary as well as secondary (but not higher) education. It was hoped that the delegation of such minimal powers would appease Tamil sentiments. In the event, however, there was much foot-dragging and a lack of spirited implementation of the provisions in the face of alleged hostility of the Sinhalese population at large. By a curious twist, the granting of these powers ended up by strengthening the center's, and especially the president's powers. The central government held all the purse strings, and alienated the Tamils by the appointment of several presiding Sinhalese district ministers invested with overriding powers even in the districts where the Tamils were the majority. President Jayewardene's spirit had been willing up to a point, and no more. He had also tried to mediate the contentious issue of an equitable admissions policy to the universities. For the Sri Lankan Tamils, the application of equal and even-handed criteria of merit and performance at entrance examinations was vital; indeed, it constituted a lifeline for them. The admissions policies were therefore a crucial test of their equal rights as citizens of Sri Lanka. The Sinhalese on the other hand favored an admissions policy based on a quota system that gave the edge to their population ratio, and they defended this curious "affirmative action" on behalf of a majority in power on the grounds of undue privilege enjoyed by the Tamils in this sphere. We shall later test the veracity of this Sinhala signature tune. For the Tamils this Sinhala demand was a lunge at their jugular vein, and the Sinhalese knew this to be a deadly truth. The SLFP, and subsequently Jayewardene, had helped in the formulation of what was called a "standardization policy" that claimed a rise in the number of Tamils admitted.' But since university admissions are calculated largely on the basis of district populations, and since the Tamils form a majority in only six of the total of twenty-four districts, the Sinhalese students enjoy a conspicuous advantage over their Tamil counterparts on the basis of demographic rather than meritocratic criteria. All in all, there was just the chance that under Jayewardene's presidential rule and virtual one-party government an accord might be reached on the same lines as the far-seeing but tragically abandoned Bandaranaike-Chelvanayagam Pact of 1957-scotched incidentally, by a movement led by Jayewardene himself, who was then in the opposition! So one responds with

some sympathy to this news item in **The Times** (of London) of 8 August 1983, which describes these petulant and nostalgic words of Jayewardene - words that evidence a missed second chance that many fear might have been the last: "He had prompted action to make Tamil an official language of the country, the devolution of central powers to district councils, and the solution of a bitter dispute over admission to the universities. He would have done more, he says. He was to propose at the round-table conference convened earlier last month that if the TULF would postpone a demand for the independence of Eelam ... other blessings would follow." Jayewardene had convened an all-parties conference to settle matters, and a popular rumor had it that he was slow to act when the riots broke out in July so as to nudge the beleaguered Tamil leaders into negotiating with him. If there is any truth in this, it is only part of the truth; and the ploy turned out to be a miscalculation, for what was imagined at the beginning to be a camp-fire lit by Sinhala chauvinist boyscouts turned into a raging forest fire that took at least seventy-two hours to put out.

On the economic front, the UNP claimed to have initiated a "liberalization policy" marked by a pro-United States stance, the encouragement of foreign capitalist investment, and a greater reliance on market forces than on state intervention, protection, and subsidization. The UNP had decided on the implementation of four major projects: the Mahaweli scheme, particularly the speeded-up construction of the dams; the housing program; the creation of the Free Trade Zone; and the building of the new administrative capital at Kotte. (In the event, the last was mercifully scaled down, for it had more to do with fulfilling monarchical fantasies of a new capital named confusingly after a king who bore the same name as the president than with economic development or rational administration). To be sure, the Mahaweli scheme and the housing project had created new employment, especially in the field of construction, but the returns on these projects were expected to be a long time in coming.

Thus the most publicized feature of the government's economic strategy, which it considered its chief means of creating economic growth, was the encouragement of foreign private investors to return to Sri Lanka, after their flight or reluctance to come during the SLFP regime, and invest in and promote export

activities, some of which were labour intensive. Cheap Sri Lankan labour would be a major attraction in the context of the establishment of "free trade zones," especially in the immediate vicinity of Colombo, where more infrastructural investments would be provided to supplement the existing facilities. The southwest littoral of Sri Lanka where Colombo is situated, and which incidentally is a heavily populated Sinhalese zone, would be the hub of this industrial development, and also the primary beneficiary of an intensified tourist trade. To achieve these goals the government had established the Greater Colombo Economic Commission.

All in all, by one method of accounting, the UNP government had between the years 1977 and 1983 increased the rate of national economic growth, created significantly more employment, and had relaxed import restrictions, which made available more consumption goods in the market. (It should not be overlooked, however, that a fair part of the reduction of unemployment was caused by immigration abroad.) These features combined to create an air of increased prosperity and activity.

So in the face of all these indications of economic expansion and political aggrandizement, why did the riots occur "against the grain" of events, to undo a great deal of the gains made by the government? Why did the riots occur in a spectacularly virulent form in 1983, when most observers of the scene do not seem to have expected them? Were there portents and cracks in the UNP regime which were invisible then but which we can now identify and interpret *ex post facto*?

First of all, we notice a paradoxical symptom in Jayewardene's seemingly successful assumption of near-total power and his initiation of seeming progress. Although there were Sinhalese shows of aggression against the Tamils under the Bandaranaike and SLFP regimes (1956 and 1958 were memorable years), there were four successive punitive actions, including the worst ever, against the Tamils in the seven years of the Jayewardene regime since 1977. How do we explain a spate of anti-Tamil riots in an atmosphere of confident Sinhala domination and progress?

An awful prospect that we should not flinch from considering is the remark made by Neelan Thiruchelvam, a member of Parliament and a member of the TULF, a remark that bears the mark of despair: "This time the Tamil professional and entrepreneurial class has been destroyed" (**India Today**, 31 August 1983). That there was an effort for many years to diminish Tamil participation in the professions and white collar occupations is well known. A more clouded issue is the reason for the destruction of Tamil-both Sri Lankan and South Indian-commercial interests in Colombo. There were rampant rumours that the "hawks" and "chauvinists" in the UNP cabinet, of the ilk of Industries Minister Cyril Mathew, of whom I shall say more, were thinking of taking punitive actions against the "terrorist" activities of the Tamil insurgents and the intransigence of the TULF politicians in an attempt to make them forswear any intention to secede from the body politic. They were alleged to propose a ruthless crackdown on the Tamils, who they charged with the control of 60% of the wholesale trade and 80% of the retail trade in the capital. Whatever the exaggeration in these numbers, the rumours reveal the deadly strategic efficacy of "punishing" the Tamils in the city of Colombo itself, where most of their professionals, entrepreneurs, and white-collar workers were aggregated. **India Today** (31 August 1983) asserted in print what other sources have also suggested, that Minister Cyril Mathew, who controlled a powerful government labour union (some would say a private army of thugs) called Jatika Sevaka Sangamaya, was implicated in the pinpointing of the Tamil - owned shops and factories to be destroyed. The same jingoist, of whose style of neo-fascist politics I shall have more to say, in a speech made in Parliament on 4 August 1983, at the tail end of the dying riots, defended them with the words: "If the Sinhala are the majority race, why can't they be the majority?"

If then, the riots were ever intended at any stage by its most organized and chauvinist participants as an attack on the Tamils resident in Colombo at their most vulnerable and exposed front, then the Tamils might be forgiven for wondering whether the perpetrators merely intended the violence to be a coercive twist of the arm (that had later inadvertently maimed their own limbs as well), or, more diabolically, to be a maddened "total solution" that

would once and for all pluck out and expel the Tamils from the midst of Sinhala presence. The contemplation of such deeds in itself is symptomatic of the rising tempo of a problematic Sinhala-Buddhist chauvinism that had and still has the potential to incite mass political action. What tendencies within the Sinhalese social and political domain (irrespective of the Tamil irritant) were conducive to generating this volcano? The carrying out of such deeds bespeaks a cataclysmic paroxysm of violence, which was as demented as it was brief in duration. But a volcano temporarily spent can erupt again. How are we to read the future portents and the past evidence?

*Source : Sri Lanka: Ethnic Fratricide
and the Dismantling of Democracy, ibid*

Sri Lankan jets Bombed a Children's Home in Mullaithivu
67 School Girls and 7 Teachers were killed
129 were wounded (14 August 2006)

A Government Minister acknowledged it, and argued,
"There is nothing wrong in killing future child soldiers"

STATE TERROR - BLACK JULY REVISITED

Ana Pararajasingham

Founder Secretary

Australian Federation of Tamil Association

In late July 1983, Colombo, Sri Lanka's capital literally burst into flames as angry mobs of Sinhalese went on a rampage burning, looting and terrorising the occupants of Tamil homes in an orgy of violence unparalleled in the Island's history. The Government line was that this was a spontaneous backlash by the Sinhalese people to the killing of thirteen Sinhalese soldiers in the north by Tamil guerrillas (LTTE - Liberation Tigers of Tamil Eelam) fighting for an "independent state of Tamil Eelam comprising the North and Eastern parts of the Island. Although, a low-intensity conflict between the Tamil guerrillas and the Sri Lankan security forces had been under way since the late 1970's, never before had so many soldiers been killed in a single incident. It was a spectacular victory for the LTTE guerrillas who at that time numbered not more than thirty, and were poorly armed. However, the Government claim that the attack on Tamil civilians was a spontaneous backlash by ordinary Sinhalese, was hardly supported by the behaviour of many ordinary Sinhalese who risked their lives to save Tamil neighbours and friends from the marauding mobs. On the other hand, the evidence pointed to considerable advance planning and organisation behind the "spontaneous" action. To begin with, the marauding Sinhalese mobs had little difficulty in locating Tamil homes as they were armed with electoral lists in which Tamil households had been clearly marked. The attacks on Tamil homes, are systematic and in the early stages of the pogrom, only those who resisted or chose to stay in their homes were killed. Those who chose to flee were more often than not permitted to leave, provided they did not take any valuables with them. This, however, did not last long as

the mobs, drunk with violence and alcohol became increasingly ugly as time went on.

Nine months after the event, in March 1984, following his fact finding mission to Sri Lanka, Paul Seighart, the Chairman of the British Section of the International Commission of Jurists had this to say, "*Clearly this was not a of communal hatred among the Sinhala people. It was a series of deliberate acts, spontaneous upsurge executed in accordance with a concerted plan, conceived and organised well in advance.*"

Such a conclusion was hardly surprising given that state-sanctioned anti-Tamil violence had become a common feature in the Island's post-colonial political landscape. Such violence had in fact preceded the emergence of Tamil militancy by about twenty years. According to Stanley Tambiah, Professor of Anthropology at Harvard University and curator of the South Asian Ethnology at the Peabody Museum, between 1958 and 1983 there have been "*seven occurrences of mass violence unleashed by segments of the Sinhalese population against Tamils*".

These attacks were not only reminiscent of the anti-Jewish pogroms of Europe, but also each more violent than the preceding one. As such, the events of July 1983 (in which an estimated three thousand Tamils were killed and thousands forced to flee the Island) was only a culmination of this series of organised violence against the Tamils.

Writing immediately after the first serious anti Tamil pogrom of 1958, Sinhala journalist Tarzie Vittachi, (who was later to become a regular columnist with Newsweek), ended his book "**Emergency 58**" **The Story of the Ceylon Race Riots**" leaving his readers pondering the question "Have the Sinhalese and Tamils reached the parting of the ways?"

Then onwards state-condoned attacks on Tamils living in the Sinhala region were to occur with alarming regularity in attempts to intimidate the Tamil people whose political demands were anathema to the Sinhala political establishment. There was, however, an ugly qualitative change in the nature of the violence from the 1970s. Until then, the violence, though condoned and sometimes even encouraged by the Sinhala politicians in power,

did not involve direct participation by the armed forces. The armed forces generally remained independent of the government, often intervening on their own to bring an end to the violence. Since the mid 1970s this was to change with the armed forces and police becoming directly engaged in perpetrating anti Tamil violence. These bouts of Sinhala army-and police-aided anti-Tamil violence were to occur in rapid succession from 1977, culminating in the climatic violence of July 1983.

In the anti-Tamil pogrom of July 1983 thousands of Tamils were killed by mobs that waylaid them. Vehicles suspected of carrying Tamils were set ablaze with the occupants inside, Tamil pedestrians were killed on sight, and entire Tamil neighbour-hoods were torched. Within days Colombo came to resemble a war zone, as Tamil-owned factories, shops and homes were burnt to the ground, and the skyline marked by pillars of smoke. The violence spread to other cities.

There was of course, no attempt on the part of the authorities to stop violence and it soon became impossible to persist with the canard that violence was a spontaneous backlash to the killing of thirteen soldiers by guerrillas in the north. It was soon apparent that the anti-Tamil violence a blatant attempt by the authorities to indicate to the Tamil guerrillas vulnerability of Tamils in the south. The speeches made by parliamentarians belonging to the ruling UNP just prior to and soon after the attacks documented by several independent agencies, and eye witness accounts, leave no doubt, the violence was nothing less than state-orchestrated.

Just two weeks before the attacks on Tamil people and property, President R. Jayewardene was quoted by the (London) **Daily Telegraph** of 11 July as saying "*I am not worried about the opinion of the Tamil people. We cannot think of them, not about their lives or their opinion .. Really if I starve the Tamils out, the Sinhala people will be happy*". Nothing was heard from the President for 5 days into the pogrom and when he appeared on television it was to say that the attacks were "not a product of generality of the Sinhalese people".

According to Professor Stanley Thambiah, "**on the same television programme in which the President had bowed to**

the action of the generality of the Sinhalese people, Lalith Athulathmudali, who was later to be Minister of Security, nearly wept with ponderous histrionics over a sight that he never dreamed he would see - lines of Sinhalese people waiting to buy food as a result of the violence. He had not a word to say in sympathy for the frightened Tamils crowded in indescribable conditions in refugee camps”.

Industries Minister Cyril Matthew whose anti-Tamil views were well known and who controlled the powerful UNP-run labour union called the **Jatika Seveka Sangamaya** (JSS), was widely suspected of being the “master mind” behind the violence. According to “**India Today**” of 31st August 1983, Cyril Matthew was involved in pinpointing Tamil-owned shops and factories.

The Review, a publication of the International Commission of Jurists said: “The evidence points clearly to the conclusion that the violence of the Sinhala rioters on the Tamils amounted to acts of genocide”.

Paul Seigart of the International Commission of Jurists was to echo the same sentiments in a much more detailed report entitled “**Sri Lanka: A Mounting Tragedy of Errors**” by stating “Clearly this (attack in July 1983) was not a spontaneous upsurge of communal hatred among the Sinhala people - nor was it, as has been suggested in some quarters, a popular response to the killing of 13 soldiers in an ambush by Tamils Tigers on the previous day, which was not even reported in the newspapers until after the riots began. It was a series of deliberate acts, executed in accordance with a concerted plan conceived and organised well in advance”.

The active support given by the army, the police and the navy to the mobs engaged in the attack were clearly visible. Although there was little coverage of these events in the Sinhala-owned local media, the foreign media carried several reports highlighting the role played by the Island’s armed forces and the police in the attacks.

“It is a view widely held by Tamils that it was at the instigation of Cyril Matthew and his cabinet colleague Gamini Dissanayake that the Public Library in the Tamil City of Jaffna was burnt down in 1981. The Public Library contained over 95,000

volumes, many of which were irreplaceable and historical documents. Both these ministers well known for their virulent anti-Tamil stance were in Jaffna at the time of the burning. Tamil suspicions were confirmed many years later when the Sinhala President, Ranasinghe Premadasa implied that the ministers were responsible for this act of vandalism. According to Harvard Professor Stanley Tambiah, "This book burning by the Sinhala police has come to signify to many a Tamil the apogean barbarity of Sinhalese vindictiveness that seeks physical as well as 'cultural obliteration."

The correspondent for the London **Daily Telegraph** reported on the 26th of July how "*several army vehicles drove through the city, packed with troops shouting encouragement to the rioters*". The **Irish Times** of 29th July reported the attack on (Tamil) shops and homes by 130 sailors who had broken out of their barracks on Monday, 25th July. **The Observer** of 31st July 1983, reported how security forces joining the rioters in the looting and burning in Trincomalee and other cities. The **London Times** of 5th August reported how "*Army personnel actively encouraged arson and the looting of Tamil business establishments and homes in Colombo and how absolutely no action was taken to apprehend or prevent the criminal elements involved in these activities. In many instances army personnel participated in the looting of shops*". According to John Elliott of the **London Financial Times**, "*Troops and police either joined the rioters or stood idly by*". **India Today** reported how a jewellery mart (Fifty yards from the Indian High Commission, right next to a police station) was ransacked with army assistance. "*The shops in this block had heavy grille doors*" recalled an eye witness, "*so the army truck was used as a battering ram to break through them, then the soldiers sprang in with Sinhala battle cries to claim the lion share of the loot*".

During this time, the bloodstained hand of the authorities was clearly exposed in the brutal slaughter of 52 Tamil political prisoners held in the maximum security prison at Welikade in Colombo. The killing of these political prisoners was carried out over two days. Thirty-five of them were killed on 25th July around 2.30 p.m, when Colombo was supposedly under a curfew. According to an eye witness (K Devanadan a survivor of the prison massacre), Airforce helicopters hovered over the jail while

the killings took place under the supervision of the deputy jail superintendent, aided and abetted by the army and security guards. After the killings the blood-soaked bodies were piled in front of a statue of Buddha in the jail courtyard and, in a macabre ritual the assailants offered the blood of the Tamil victims to the statue of Buddha. S A David, another survivor of the prison massacre recalled that the murdered included two political prisoners (Kuttimani and Jegan) whose eyes were gouged by their attackers.

"S A David is a qualified architect who now lives in South India having escaped from captivity two months after the massacres when Tamil militants freed the surviving prisoners in a daring bloodless operation. The breakout occurred two months later (on 23rd September 1983) after the surviving prisoners had been transferred to another prison in the Tamil City of Batticaloa. David himself played a vital role in the escape by drawing a sketch of the prison building which was then passed onto the militants. **The Hindu** of 10th August 1983 reporting on this said, *"Selvaraja Yogachandran, popularly known as Kuttimani, a nominated member of the Sri Lankan parliament who was one of the 52 prisoners killed in the maximum security Welikade prison in Colombo two weeks ago, was forced to kneel in his cell, (where he was under solitary confinement), by his assailants and ordered to pray to them. When he refused, his tormentors taunted him about his last wish, when he was sentenced to death. (He had willed that his eyes be donated to someone so that at least that person would see all independent Tamil Eelam.) The assailants then gouged his eyes. He was then stabbed to death and his testicles were wrenched from his body. That was confirmed by one of the doctors who had conducted the post-mortem on the first group of 35 prisoners. According to S A David, "the thirty-five Tamils were then heaped in front of the statue of Gautama Buddha in the yard of the Welikade prison and when some yet alive raised their heads they were clubbed to death."*

The second round of killings on July 27 was led by Sepala Ekanayake, undergoing life imprisonment for the hijacking of an Alitalia plane on its flight from Delhi to Bangkok a year previously. Sinhalese prisoners convicted of murder, rape and burglary charges were hand picked by the warders, who, after plying them

with liquor let them loose on the remaining Tamil political prisoners. Seventeen prisoners were killed on this occasion.

An equally harrowing mass murder was witnessed by a Norwegian tourist Mrs Eli Skarstein and her 15 year old daughter, Kristen, as a mini bus full of Tamils was stopped by a Sinhala mob, petrol poured and the bus set on fire, after ensuring that the doors were locked. The eye-witnesses reported that over a hundred spectators watched as twenty Tamils were burnt to death.

Apart from the two events of mass murders that were widely reported there were thousands of other incidents in which people were maimed, killed or rendered homeless.

Several refugee camps came to be established as Tamils, driven out of their homes, sought sanctuary in numbers by crowding into schools, temples and churches. The exact nature and scale of the attacks came to be known only when Tamils in these refugee camps began to share their experiences.

The Methodist Church in Kollupitya (an affluent suburb in Colombo) was one such camp. The church was hurriedly converted into a refugee camp by Sinhalese Christians, many of whom risked their lives in the subsequent days to save hundreds of Tamils who had lost their homes or were driven out of their homes and were on the run from marauding mobs. In this camp alone that accommodated around 500 displaced Tamils, there were many who had their own tales to tell. It included a severely traumatised young girl in her teen who related (with no sign of any emotion) how her father and brother were killed as she looked on, a senior executive with a multinational company who had watched his home burnt to the ground, a young man who had narrowly escaped being burnt alive (after being doused with petrol) when the lighter failed giving him just the opportunity to escape, an eighty-year old woman who had scaled a ten foot wall when hunted down by a mob, a middle-aged lawyer who had to plead with a mob to spare the lives of his family, a young couple whose child had suffocated to death when the mob had attempted to keep the child quiet when on the run and several others who had equally harrowing stories to tell.

(The writer was an inmate of this refugee camp and was privy to these and many other accounts.)

According to N Sanmugathasan, the General Secretary of the Ceylon Communist Party: *"In Colombo at least 500 cars some with drivers and passengers inside were burnt. Tamil-owned buses, running between Colombo and Jaffna were burnt. Tamil patients in hospitals were attacked and killed, some had their throats cut as they lay in their beds"*.

The official figure for the deaths, according to the Sri Lankan government, was 358 while the Tamil survivors' estimate was "well over three thousand".

On 28th July, Indira Gandhi, the Indian Prime Minister telephoned the Sri Lankan President to express her concern about the fate of the Tamils and convey her decision to send her External Minister, Narasimha Rao on a fact finding mission. It was a veiled threat designed to show that India would not remain unconcerned in view of its own substantial Tamil population, which was becoming increasingly restive by the events in Sri Lanka. In the light of the Indian role in Pakistan's civil war in 1969, resulting in the birth of Bangladesh, the Sri Lankan government could ill-afford to ignore this message from its powerful neighbour."

Francis Wheen wrote in the **London Times** of 30th July 1983: *"When presented with evidence that the army had committed atrocities against the Tamils, the Government has reacted with a shrug of the shoulders"*. The **London Guardian** in its editorial of 1st August 1983 referred to the Sri Lankan President as someone who has *"increasingly come to resemble a dictatorial and racist third World autocrat"*. The Australian Government announced a relaxation of its immigration laws, permitting Tamils affected by the troubles to migrate under a Special Humanitarian Program and the Canadian government threw its doors wide open to any Tamil who could get across to Canada.

The burning, looting and killing were to go on for two weeks before the authorities intervened to bring an end to the violence. Faced with the growing condemnation by the international community (as reflected by newspaper articles, and the decision of the Australian and Canadian governments to grant sanctuary to the Tamil victims) and India's veiled threat, the Sri Lankan regime found it could no longer permit events to go unchecked.

Various conspiracy theories were touted by the Government in a hurried and clumsy attempt to shift the blame, and distance itself from the perpetrators of the violence. Government spokesmen thereafter spoke of an anti-Government plot, a communist conspiracy, and foreign involvement, to explain the unchecked anti-Tamil violence of the previous weeks. Ananda Tissa de Alwis, a prominent member of the government saw in the violence, the hand of the KGB, while the President spoke of the possibility of the events being engineered by sections of the armed forces, and of a Naxalite plot, at the same time. The virulently anti-Tamil and anti-Indian Cyril Matthew saw only "the dirty hand of India".

"A counter threat was made by Minister Gamini Dissanayake, on 5th September 1983, at "Sri Kotha (The Head Quarters of the ruling UNP). Addressing the UNP-controlled labour union, "Sri Lanka Jathika Estate Workers Union", the minister said referring to any attempt by India to intervene on behalf of the Tamils, "It will take 14 hrs to come from India. In minutes, the blood of every Tamil in the country can be sacrificed to the land, by us."

All of these theories were quickly dismissed in the face of irrefutable evidence.

The "evidence" included the systematic manner in which the attacks were carried out, the use of electoral lists to identify Tamil homes, the commandeering of state-owned vehicles to transport the goons and the direct participation by the armed forces. Several Tamil-owned businesses of whatever type-grocery shops, small kiosks, hotels etc were gutted in the presence of the armed forces. The attacks were similar and in many cases the attacks exhibited at perverse discipline that again indicated that this was no spontaneous backlash.

The goon squads were organised in two ways. There was the first group under the command of UNP youth leaders and well known local thugs often used by UNP politicians as their local militia. Then there was the more organised squads drawn from the pro-government trade union called the JSS - *Jathika Seveka Sangaya*. These squads had come into existence early during the

UNP regime and were under the control and command of Minister Cyril Matthew who was a cabinet minister in the Jayewardene Government. Matthew had been conducting a semi-official anti-Tamil campaign long before the violence of July. He was responsible for the propagation of several extremely chauvinistic pamphlets enumerating privileges being enjoyed by Tamils at the expense of the Sinhala Buddhists. He was a fervent advocate of the "*bhumi putra*" concept which saw the Sinhalese as the only true sons of the soil who deserved a "lion's share" of the country's wealth, and was openly critical of the "privileges" enjoyed by the Tamils. In the parliamentary debate shortly after the July 83 massacres, Matthew justified the pogrom by implying that the destruction of Tamil property was long overdue and only a spark was needed to make it happen and that the spark fell on 24th July."

[Based on the Notes & Documents on Human Rights Violations in Sri Lanka September (Summer) 1984 issue of the journal **Race & Class**. (Race & Class is a publication of the Institute of Race Relations UK) Summer 1984.]

In May 1981, Matthew was widely suspected to have been responsible for instigating the violence by Sinhala policemen that led to the burning of the Jaffna Public library which held over 95,000 manuscripts. Amirthalingam, the TULF leader was unequivocal in identifying Matthew as the chief perpetrator. In a letter to the President on 10th August 1983 Amirthalingam was to say "*The attack on the Tamil people is pure ethnic violence planned well ahead and executed with ruthlessness by forces close to the Government. These forces include the armed forces for whom Mr Cyril Matthew always holds a brief in Parliament.*"

Professor Wilson, the Author of "**The Break-up of Sri Lanka**" provides further evidence of the Government's role in the planning that went into the July 1983 pogrom. He quotes a letter written to him by George Immerwahr, a United Nations civil servant and a US citizen who had worked in Sri Lanka in the late 1950s. The letter dated 13 February 1985 said:

" .. the most shattering report came from a friend who was a civil servant; he told me that he had helped plan the

riots at the orders of his superiors. When I heard him say this, I was so shocked I told him I simply couldn't believe him, but he insisted he was telling the truth, and in fact he justified the Government's decision to stage the riots. When I heard this, I telephoned an official in our own State Department, and while he declined to discuss the matter, I got the impression that he already knew from our embassy in Colombo what I was telling him."

"Black July 1983" was in fact the last of the pogroms. It had claimed 3,000 Tamil lives within two weeks. Thereafter, state-terror against the Tamil people was unleashed under the guise of fighting "terrorism". This, has so far claimed another 60,000 Tamil lives.

Table 1. Changes in Ethnic Composition of Administrative Districts in Sri Lanka, 1881 - 1981

Year	1881			1946			1981		
	*S	*T	*M	S	T	M	S	T	M
Districts									
Colombo	82.2	2.8	6.0	81.1	4.1	5.5	77.9	9.8	8.3
Gampaha	82.2	2.8	6.0	81.1	4.1	5.5	77.9	9.8	8.3
Kalutara	90.6	0.1	7.8	86.8	0.8	5.5	87.3	1.0	7.5
Kandy	53.7	2.7	7.6	57.8	4.2	7.4	75.0	4.9	9.9
Matale	61.03	1.4	6.8	68.1	3.1	6.0	79.0	5.9	7.2
Nuwara Eliya	36.1	3.0	1.4	37.8	2.0	1.9	35.9	13.5	2.8
Galle	93.0	0.1	4.9	94.5	0.7	3.0	94.4	0.7	3.2
Matara	95.6	0.1	3.3	94.4	0.7	2.6	94.6	0.6	2.6
Hambantota	96.1	0.5	1.7	96.6	0.5	1.6	97.4	0.4	1.1
Jaffna	0.03	98.3	1.0	1.07	96.3	1.3	0.60	95.3	1.7
Mannar	0.67	61.5	31.1	3.76	51.0	33.0	8.10	50.6	26.6
Vavuniya	7.4	80.9	7.3	16.6	69.3	9.3	16.6	56.9	6.9
Batticaloa	0.4	57.5	30.7	4.0	69.0	27.0	3.2	70.8	24.0
Amparai	18.24	30.0	50.4	16.7	28.3	54.9	37.6	20.1	41.5
Trincomalee	4.2	63.6	25.9	20.7	40.1	30.6	33.6	33.8	29.0
Kurunegala	91.7	0.8	4.4	92.2	1.5	4.2	93.1	1.1	5.1

State Terror - Black July Revisited - Ana Pararajasingham

Puttalam	66.7	10.0	16.0	78.7	7.0	9.9	82.6	6.7	9.7
Anuradhapura	80.7	4.6	11.2	79.7	6.7	10.7	91.2	1.2	7.1
Polonnaruwa	80.7	4.6	11.2	79.7	6.7	10.7	91.2	2.2	7.1
Badulla	68.7	1.2	3.7	57.4	4.2	3.2	68.5	5.7	4.2
Monaragala	68.7	1.2	3.7	57.4	4.2	3.2	68.5	5.7	4.2
Ratnapura	89.5	0.5	2.5	75.4	1.2	1.7	84.7	2.3	1.7
Kegalle	90.9	0.2	4.3	82.1	0.8	3.7	86.3	2.1	5.1

* S-Sinhalese, * T - Tamils, * M- Ceylon Moors (Muslims)

Source: Derived from census data on Ceylon (Sri Lanka) for the period 1881-1981, published by the Colonial Government and the Government of Ceylon(Sri Lanka), Colombo: Government Press.

Mobs of Sinhala Youth Rampaged through the Streets

“The emergence of a martyr... facilitates patriotism and nationalism: if people feel that someone with whom they identify themselves has been killed, tortured, or otherwise deprived of some value, their indignation is likely to be great and perhaps long enduring...”

- Leonard W. Doob: *Patriotism and Nationalism*,
Yale University Press, 1964

DESTRUCTION OF HINDU TEMPLES IN TAMIL EELAM AND SRI LANKA

Murugesu Neminathan, Solicitor, London.

Culture plays a crucial role in the life of a community. A community or a race is identified and revered by its flourishing culture. History shows that an oppressor, as a means of maintaining a superior position, aims to erase the identity of the oppressed and this means destroying first the oppressed people's culture. It is for this reason that the liberation struggle of an oppressed people assumes the form of cultural resistance.

In Tamil Eelam the culture and civilization of the Tamils, which has a long, rich and valuable history is undergoing destruction on an unprecedented scale. Whilst on the one side, the Tamil national liberation struggle, embodying the role of preserving Tamil culture, strives towards defending and protecting Tamil identity and life, on the other, the Sri Lankan government, by inflicting atrocities and using its dominant chauvinism, has taken the path of causing maximum destruction to the Tamil people's culture. It has been a universally accepted principle that people living in a democratic land should be treated as equals, irrespective of language, ethnic or religious differences. But in Sri Lanka democracy itself is being crushed by the tyranny of the majority - the Sinhala Buddhist representatives - in Parliament. The well planned repression of the culture and the civilization of the Tamils has fortunately, due to the vigorous resistance of the Tamil people, not been successful.

Tamil Eelam was once strewn with thousands of temples, churches, mosques, libraries, schools and statues of eminent persons and historical monuments. They were symbols of cultural richness; a national heritage revered with pride. Today many of them have been razed to the ground and others are in a dilapidated condition. All of this is due to an imperfect realisation of democracy, the tyranny of the majority. In other words, a tyranny of Buddhist fundamentalism.

To the Hindus, religion forms part and parcel of the daily activities of their life; it is part of their way of life. Living with nature, they respect and worship it. In this context temples not only stand as places of worship but are also an embodiment of cultural life; they are their cultural centres. Music, dance, drama, education, medicine and many other essential aspects of life evolve around the temples.

All five renowned Hindu shrines that existed long before the advent of Buddhism in Ceylon, - Thirukketheeswaram, Thirukkoneswaram, Naguleswaram, Munneswaram, and Thondeswaram - are now under the control of Sinhala Buddhist oppressors. The first three temples are under the direct control of the occupying armed forces of the Sri Lankan state which are made up entirely of Sinhala Buddhists except for a handful of Christians and Muslims. Thirukketheeswaram in the Mannar district and Thirukkoneswaram in the Trincomalee district once attracted devotees from India. Saints Thirugnanasampantha Moorthy (7th century A.D.) and Suntharamoorthy (9th Century A.D.) have sung hymns in praise of these temples. But today **Thirukketheeswaram** is in ruins. The historic temple was desecrated and the jewellery, brass utensils, oil lamps and many other valuables that were used in the temple have been plundered by the state armed forces. The Sri Lanka Army forced out residents living in the neighbourhood. Priests and devotees were not allowed into the temple vicinity, and from August 1990 soldiers in their thousands have occupied the temple and its surroundings. According to a letter from the Secretary of the Thirukketheeswaram Temple Restoration Society the **"most heinous and unforgivable part of the vandalism is the disfigurement and the gouging of the Third Eye of the icon Somaskanda (Lord Siva)"**. A letter from the Assistant Secretary of the Society, read that **"Not a single civilian is found within a radius of about three miles from the temple" ... "It is crystal clear that it was the army which caused all the destruction and wanton damage to the buildings around the temple" ... "In short, everything the Temple Restoration Society did from 1948 onwards, at great cost and with the help of Hindu devotees from various countries, has been undone by the Army"**. He goes on further to say **"While we were at the ruined temple site we observed that even the debris of most of the demolished buildings**

like Kurukulam had disappeared. There we were very reliably informed that the building materials like stones, bricks and valuable sawn timber etc. had all been removed from the site and used for the construction of a buffer-like wall, similar to a rampart, north of Manthai junction, stretching towards Adampan. This was perhaps to prevent the guerrillas from advancing towards the encampment and also to attack them from behind the wall. Having destroyed the temple buildings with a vengeance the army seems to have had second thoughts and put to good use the building materials found in the debris by putting up the wall."

This destruction is reminiscent of similar destructions of Hindu temples by the Portuguese in the Sixteenth Century. In "A Short History of Hinduism in Ceylon" the author C. S. Navaratnam writes: "The Sixteenth Century was a turning point in the history of Hinduism in Ceylon. They (the Portuguese) had begun to establish themselves in the country districts, and little by little the popular temples were razed to the ground. With the fall of the Jaffna Kingdom in 1620 all traces of Hinduism were exterminated in the Tamil districts which came under their rule."

Thirukkoneswaram known as Southern Kailasam is another ancient Hindu temple that the Portuguese had blasted into the sea. Ruins of the temple are still lying on the seabed. During British rule, devotees were permitted to worship at the Swami Malai (Fort). In 1953 the structure for a new temple was laid and it was completed in April 1963. But the Hindu devotees are in constant fear that the state army occupying the fort, within which the temple is found, will either destroy it or harass them as they walk to the temple. In 1969 a Tamil Hindu minister requested the government in which he served to declare the temple premises a sacred zone. This was at a time when the government was declaring several Buddhist temple precincts to be sacred zones. But the government refused to accede to his request and the poor minister had no option but to resign from his ministerial post. Thereafter this temple too was vandalised several times.

In the early part of 1993 the temple was partly destroyed by the Sinhala Buddhists. The front door of the temple was burnt and statues and other temple utensils were damaged. The premises of the High Priest too was damaged. Many army camps were put up

around the temple area and devotees were not permitted to enter the Fort. Later, after great persuasion by the North East Provincial Council officers, the former President of Sri Lanka, Mr Premadasa, allowed access to the temple for the Priest, the holder of the temple keys, a cleaner and three or four devotees only. This access was allowed once a day and again the army at the temple premises had to agree to it. No praying rituals (poojas) were held, only lamps were lit by the priest. The other devotees had to stand miles away from the temple and they would worship facing the Swami Malai (Fort).

In May 1996 the state army restricted the number of devotees entering the temple during the festival period to between thirty five and fifty people only, and then shut the entrance gate of the Fort on the others. When the Chairman of the Town Council protested over the army's action, he was badly beaten up.

The intensity of Buddhist fundamentalism was visible in another incident which we must not fail to mention. The statue of the Hindu God Pillaiyar (Ganesh), worshipped not only by Hindus, but also sometimes by Buddhists, was removed from the temple by a Sinhala Buddhist and thrown into the sea. The vicious person later scribbled on the wall of the temple: "**God Ganesh has gone for a bath**". It is this kind of barbarism and intolerance which exist in a country claiming to have been visited by Buddha who preached compassion, tolerance and love.

Unlike the above two temples, **Naguleswaram temple** at Keerimalai in Jaffna was subjected to a different kind of treatment. The state army left this temple to the care of the state air force which dropped, not flowers from the sky, but deadly bombs. On 16th October 1990 about 4 pm three bombs were dropped. The first one fell on the front of the temple destroying two temple chariots and other buildings, the second one fell on the southern courtyard of the temple destroying the premises of the priest, and the third one fell on the northern courtyard destroying the Thurka Thevi temple and other buildings.

The Air Force was not satisfied with the extent of this damage. They came again after two days, on 18th October 1990, about 2.30 pm, and dropped two more bombs on the very same temple. It was a special day and nearly a thousand devotees were

in the temple area at that time. They all fled in panic in different directions trying to save their lives. Many got injured in the stampede. The temple and its magnificent kopuram, the halls, the library that possessed valuable palm leaf manuscripts, books, and many other statues were damaged by the bombings. All these took place in spite of the unmistakable temple identification flags which were flying on all four corners of the temple, as instructed by the International Committee of the Red Cross.

Naguleswaram is not the only temple destroyed by the bombing carried out by the State Air forces. The Thurga Thevi temple at Thellipalai Jaffna, a centre of great veneration, was also bombed in May 1992 resulting in deaths and destruction.

There are countless numbers of temples that were set on fire, damaged or destroyed due to bombing and shelling by the Sri Lankan government forces during the last twenty five years. A glimpse of some evidence of this destruction is given in appendix I.

APPENDIX I

PARTICULARS OF DAMAGES CAUSED TO HINDU TEMPLES IN THE NORTH - EAST PROVINCE

(upto December 1990)

SUMMARY

District	No. of temples registered with the Department	No. of Temples damaged	Total estimated cost for repairs/ renovation
Amparai	118	147	30,648,100.00
Batticaloa	463	283	26,660,739.00
Trincomalee	101	199	33,470,500.00
Vavuniya	155	136	15,706,000.00
Mannar	61	37	6,969,000.00
Mullaithivu	57	131	39,744,000.00
Kilinochchi	25	33	2,100,000.00
Jaffna	627	513	127,792,953.00
	1607	1479	283,091,292.00

Courtesy : report issued by the office the Hindu Religious and Cultural Affairs 4-10-1993

Since 1977 the number of Hindu temples damaged, desecrated or destroyed by the bombing, shelling, arson and other weapons could be in the region of two thousand. A more accurate figure could not be taken because of the escalating war. But the Department of Hindu Affairs was able to gather some information on the number of temples damaged between 1983 and December 1990 and the estimated cost of their repair. According to the Department's report 1,479 temples had been damaged in eight districts of the North East Province, but they too were cautious concerning the accuracy of this figure.

The destruction of temples is only one aspect of the Sri Lankan Government's grand plan to annihilate the Tamil people's culture. There are many other methods, such as arrest of Hindu priests, removing their sacred thread, beating them up, or humiliating them by keeping them incarcerated as Tiger suspects; firing shells on the devotees gathering at the temple on festival days so that no festival can be conducted; arresting and detaining devotees on their way to temples especially during festival seasons; desecrating the temples and prayer hall of Ramakrishna Mission by the police entering with their boots on; not appointing teachers who could teach Hinduism in the schools while at the same time appointing teachers of other denominations to teach religious studies other than Hinduism to Hindu students; appointing Sinhala Buddhist teachers in the places of Tamil Hindu teachers thus forcing students to follow their studies in Sinhala medium and to study Buddhism; indiscriminate bombing and strafing from naval gun boats; artillery shelling on the Deepavali festival day and other festive days; 'discovering' ruins of Buddhist temples in the Tamil homeland by Sinhala Buddhist Ministers and Buddhist archaeologists working for the Sri Lankan Government's Archaeological Department; forcibly removing Tamil residents in their thousands to refugee camps and settling Sinhala Buddhists in their place offering armed protection and new amenities including new Buddhist temples and Buddhist monks; erecting Buddha statues in prominent places in the Tamil homeland; creating Sinhala Buddhist settlements in the lands belonging to Hindu temples; converting Hindus as Buddhists by enticing them with the offer of economic advantages; implementing permanent birth

control methods among Hindus living in plantation areas; destroying schools, libraries and community centres; killing experts in herbal medicine, art and culture, in particular folk drama and art.

At this juncture the inevitable questions arise: why does a large number of people following a religion which preaches love, compassion and tolerance, act in complete contrast to these Buddhist principles? How do they become imbued with such deep seated racism? Why did members of the Buddhist Sanga, including the prelates of Asgiriya and Malwatta actively involve themselves in fostering and promoting Buddhist fundamentalism? Why do Buddhist monks join the armed forces to kill Tamils, and why does the Maha Sanga donate money to the government's war fund? How have they arrived at a situation where members of the administration, from the President to the ordinary security guard and the members of the armed forces prostrate themselves before the Buddhist political monks and imbibe their chauvinism?

Here one thing in particular must be made clear, that there is no religious conflict between the Hindus and the Buddhists. Sinhala Buddhists are making fiery attempts through the World Fellowship of Buddhists to portray the national liberation struggle of the Tamils as mere religious conflict, so that it would appear as the actions of a bunch of fanatics. Their aim is to sap the strength and power of the struggle and thus destroy it. Their other aim is to use this false portrayal to seek the help of Buddhists all over the world, pretending that Buddhists and Buddhism are being persecuted by Hindu Tamils. It is a trap laid for people engaged in the liberation struggle.

In the past Buddhist fundamentalists and members of the Maha Sanga were successful in scuttling attempts to solve the national question. In 1957 S W R D Bandaranaike, the then Prime Minister and leader of the Sri Lanka Freedom Party, negotiated an agreement with S J V Chelvanayakam, the leader of the Federal Party. In 1965 Dudley Senanayake, the Prime Minister and leader of the United National Party, entered into an agreement with S J V Chelvanayakam. Subsequently, in 1984, when J R Jayewardene of the United National Party was in power as President of the country he convened an all party conference to find a solution. Again, in 1987 the Indo-Sri Lanka agreement was entered into between

President J R Jayewardene and the Indian Prime Minister Rajiv Gandhi. All these attempts failed to bear fruit as the Sinhala Buddhist political leaders succumbed to the Maha Sangha and the political force of monks such as Baddegama Wimalawansa, Madihe Pannaseeha, Buddharahita Thero, Palipane Chandrananda Maduluwawe, Sobitha Thero and numerous others. The extremism of this coercion by the monks, who were intent on scuttling all attempts to solve the national question, is best illustrated by Somarama Thero who shot dead the Prime Minister S W R D Bandaranaike in September 1959 when the latter came out of his home to meet the monk and his group.

The prevailing unfortunate situation in Sri Lanka is the result of merging the concepts of country, Sinhala race and Buddhism, the cumulative effect of which has emerged as Sinhala Buddhist fundamentalism. It was Mahanama, the author of the Mahavamsa, a Buddhist chronicle, who set the stage for this painful drama. Actors carrying myths, fantasies, superstitions and fables from the Mahavamsa, particularly the Duttugamunu episode, gave birth to a "superior race", to "sons of the soil" and to "dhammadipa the home of the true doctrine" theories. The actors at each period in history varied in their form but the substance remained the same. These myths and superstitions were put forward as historical facts and whilst propagating militant role of Buddhism they pronounced that "only a Buddhist had the legitimate right to rule" and rulers were not allowed to deviate an inch in following this.

In the 1930s Aryan racial superiority propagated by the Nazis in Germany, echoed in Ceylon through Don David Hewavitharane who changed his name to Anagarika Dharmapala. Others like Munidasa Kumarathunga (writer), Piyadasa Sirisena (editor: Sinhala Jathiya), A. E. Goonesinghe (trade union leader and publisher of Viraya), followed the footsteps of Anagarika Dharmapala. The origin of Sinhalese people was traced to the Aryan race and they were elevated to "master race" overnight by these "historians". People other than Sinhala Buddhists were called as "infidels of degraded race" and "unbelievers and men of evil life". Sinhala Buddhists were called upon to unite under one flag and to wage a holy war under a leader equal to that of Hitler's calibre, against the non Buddhists. **"The Sinhalese are a unique race in as much as they can boast that they have no slave**

blood in them and never were conquered either by pagan Tamils or European vandals ... the Sinhalese stand as the representatives of Aryan civilisation," Anagarika Dharmapala said. The racist policies of Hitler and Mussolini were well received and emulated by the local leaders during this time. **"We are one blood and one nation. We are a chosen people. The Buddha said that his religion would last for 5000 years. That means that we as the custodians of that religion shall last as long"**. These words were uttered in 1939 by D S Senanayake who later became the first Prime Minister of Ceylon after independence. The present President Chandrika Bandaranaike's recent launch of the programme **"We are Sri Lankan; One people One nation"** at Anuradhapura is the modern day equivalent of D S Senanayake's Mein Kempf. The racist thoughts of Sinhala Buddhist leaders, past and present, are countless.

Did Buddha ever come to Ceylon is another question which no one dares to raise now. Professor Paranavitana, an ardent Sinhala Buddhist, absent mindedly said in one meeting that there was no justification for the belief that the Buddha did visit the island of Ceylon. This caused a huge outburst and a torrent of abuse was heaped on Paranavitana. Though Buddha's visit to Ceylon is described in Mahavamsa, Dipavamsa, and Vamsatthappakasini, each account varies in certain respects. However all three allege that the Yakkhas, the original inhabitants of the island, were harassed and tormented by Buddha who forced them to flee. According to Vamsatthappakasini "Buddha used his supernatural powers to harass the Yakkhas with eleven different types of afflictions. Torrential rains and hurricanes descended on them. They were pelted with showers of stones, weapons, burning embers, hot ashes and mud. Cold and humid winds, storms, and darkness torment and terrify them". Buddha was said to have been "victorious over enemies", and in another story as "jina" or "Conqueror". To quote from Mahavamsa "Lanka was known to the Conqueror as a place where his doctrine should shine in glory and from Lanka filled with Yakkhas, the Yakkhas must (first) be driven forth," so that Lanka would be a "fit dwelling place for men".

Pujavaliya, a prose work of the 13th Century, says "This island belongs to the Buddha himself, it is like a treasury filled with the Three Gems. Therefore the residence of wrong believers

in this island will never be permanent, just as the residence of the Yakkhas of old was not permanent". Here non Buddhists are referred to as wrong believers. The actions attributed to Buddha are now taken as a precedent to justify the continuing myth of racial superiority from Duttagamunu to Chandrika Bandaranaike. Out of the thirty seven chapters in the Mahavamsa the author Mahanama has devoted eleven chapters to the life of Duttagamunu whose racism and militarism are enthusiastically followed by successive Sri Lankan governments up to and including Chandrika Bandaranaike's regime.

In his war against Ellalan, Duttagamunu's killings of Tamils is portrayed as no more unpious an act than the actions of Buddha as he terrified the Yakkhas and forced them to flee from the island. "Only one and a half human beings have been slain here by thee Lord of men. The one had come unto the refuge the other had taken on himself the five precepts. Unbelievers and men of evil life were the rest, no more to be esteemed than beasts". This is how the exploits of Duttagamunu were recounted to him by eight men of Bikkhood - arahants - after his victory over the Tamils which entailed the "killing of thirty Tamil Kings" and the "destruction of millions". It is no surprise therefore that the present day equivalent explanations of the killings of Tamils are put forward by modern "historians", as "erasing out Tamil terrorists".

It is also disturbing to note how Duttagamunu's mother, Vihara Mahadevi, who accompanied her son with five hundred monks in the war against Tamils, was filled with a Hitler-like blood thirstiness. According to the Mahavamsa, when pregnant with Gamunu she would long to "eat the honey that remained when she had given twelve thousand Bhikkus to eat of it, and then she longed to drink (the water) that had served to cleanse the sword with which the head of the first warrior among King Elara's (Ellalan) warriors had been struck off, (and she longed to drink it) standing on this very head ..."

Here we must understand the connection between this description of Duttagamunu's mother and the pinning of a Vihara Mahadevi badge to the uniforms of young Sinhala women of the Sri Lankan army women's corps as recently as a year ago, when they completed their training under the rule of President Chandrika Bandaranaike. Over the years Prime Ministers and Presidents

have participated in such occasions, implanting the same blood thirsty racism into the war mission of the newly qualifying cadets. Chandrika Bandaranaike's call upon the armed forces to save the country, publicly praising them, promoting them to the highest positions of office, glorifying war and allowing Buddhist monks on to the battle field to bless the army for their victory, are all part of her "military solution" to the Tamil national liberation struggle.

An advertisement appearing in August 1996 in a leading Sinhala newspaper "Lanka Deepa" called upon the "Brave sons of Duttagamunu's lineage to join the navy". The imagery used confirms the racist nature of the actions of the present government. No wonder the continuity of racism in Sri Lanka and its nightmarish growth into fascism, have become a horrifying spectre on the world stage.

The victory ceremonies that took place in Jaffna and Colombo after the capture of the vacated Jaffna peninsula in December 1995 by the Sri Lankan army were made to remind the "conquests" of Mahavamsa fame. Chandrika Bandaranaike, who is both the President of Sri Lanka and Commander-in-Chief of the armed forces, General Anurudha Ratwatte, the Deputy Defence Minister, and the Commanders of the Army, Navy and Air Forces, all became reincarnations of Duttagamunu, Sapumal Kumara and their retinue. They were praised for bringing Lanka "under one parasol of State" and "making Lanka fit for humankind" by destroying Tamil 'terrorists'. The war and the killings of Tamils were rationalised and celebrated by them whilst evoking the past legends and myths. "Not for the joy of sovereignty but for the religion do I wage this battle" Duttagamunu has declared during his war. The present regime too declared and glorified their war in similar fashion.

Duttagamunu, the old conqueror, marched with "Buddha's relic in his spear", proclaiming violence in the name of piety, whereas the new avatars paraded with the latest weapons supplied by the USA, China and Israel, and their Buddhist lion flag, proclaiming "war for peace". In a pompous ceremony held in Colombo, the "exalted one", President Chandrika, was presented a scroll on a platter that proclaimed the capture of Yappa patna (Jaffna) reminiscent of the conquests of the past, by General Ratwatte. The President and the Generals of today were of course

masked themselves with symbols of acceptability, with white lotuses and doves, using kind, compassionate words to present an attractive humane face to the outside world. Like the eight arahants who told Duttagamunu that he had killed only one and a half human beings, the sons and daughters of Goebbels employed by the media today, say that all who are killed in the North and East provinces of Sri Lanka are not Tamil civilians, but terrorists, murderers, and megalomaniacs. A selected few sons were sent abroad by President Chandrika to propagate her "Dhamma". It was not the branches of the Bo tree that they took with them, but instead lessons of deceit, lies and disinformation learnt from international masters.

Since 'independence' in 1948 the sons and daughters of the 'master race' who graduated from the school of Buddhist fundamentalism have successfully institutionalised racism through the Citizenship Act, Parliamentary Elections (Amendment) Act, the Srma - Sastri pact, the Sinhala Only Act, the new Republican constitutions, the Prevention of Terrorism Act and the Emergency Regulations etc. Realising that "only a Buddhist had the legitimate right to rule", Solomon West Ridgeway Dias Bandaranaike (President Chandrika's father) abandoned Christianity and became a Buddhist when he entered politics. He formed the first communal organisation called the Sinhala Maha Saba (Sinhala Great Council) in 1937, four years after the death of Anagarika Dharmapala. Since then he became the political heir to Anagarika Dharmapala's Buddhist fundamentalism. He came to power with the slogan "Sinhala Only" and the support of the United Monks Front. His wife, Srimavo (the present Prime Minister of Sri Lanka) carried forward the same fundamentalist principles while also declaring that "Tamil people in Sri Lanka have always been among the most privileged minorities in the world". "You speak of oppression of the Tamils. That is your propaganda. There could have been administrative mistakes; errors of judgement; but oppression or deliberate discrimination never". She and her government promulgated the first Republican Constitution in 1972, in which Buddhism was elevated to "foremost place" and it has become the government's duty to "protect and foster" same. Other religions were relegated to a lesser constitutional position. By this act she became the first person to destroy the secular nature of the state by means of constitution. Further, constitutional status was given

by her to Sinhala as the country's only official language by this new constitution. In 1961, during the non-violent struggle of the Tamils (Satyagraha) Srimavo declared state of emergency and sent the state army to the Tamil homeland and in justifying it she declared, **"At times like these we must lay aside political and religious differences. This is the hour of everybody to unite against the enemies of the nation and of the people"**. Here non-violent Tamils were referred to as enemies of the nation and people. This worst rhetoric of nationalism was the result of her close association with two Sinhala Buddhist fanatical organisations called Campaign for the Protection of Motherland and the Sinhala Bala Mandalaya.

Junius Richard Jayewardene, former President of Sri Lanka, preached "Dharmishta Society" and Buddhist values, but practised fascism. His inclination for "one nation one people" and viewing Tamil national liberation struggle as "terrorism" was aired publicly in his opening address to the Parliament in February 1984, when he said "The borders of Sri Lanka are Point Pedro and Devinuwara in the north and south; Batticaloa and Colombo in the east and west.. We have to combat "terrorism and defeat it with all the resources at our command. We may have to equip ourselves to do so at the expense of development and social and economic welfare plans. **Let us then unitedly decide to do so and as one nation and one people bend ourselves to this task"**. In an interview with the correspondent of London Daily Telegraph (11-7-84) he reflected his fascist stand by saying "I have tried to be effective for sometime but cannot. I am not worried about the opinion of the Tamil people now. Now we cannot think of them. Not about lives or of their opinion about us. Nothing will happen in our favour until the terrorists are wiped out. Just that. You cannot cure an appendix patient until you remove the appendix. The more you put pressure in the north the happier the Sinhala people will be here. Really, if I starve the Tamils out, the Sinhala people will be happy". Walpola Rahula, a Buddhist Monk and a University Vice Chancellor, justified violence to 'save Buddhism'. There were many others. L H Mettananda, F R Jayasuriya, K M P Rajaratna, Cyril Matthew, Iriyagolla, Gamini Dissanayake, Lalith Athulathmudali are but a few. The new "Conqueror" Chandrika Bandaranaike, by following the crude racism of her parents,

descended quickly to a level of fascism that would delight modern day neo Nazis.

At first Buddha asked the Yakkhas, the aborigines of Ceylon, only for a place to sit, but finally he drove them from their homeland. Vijaya, the supposed founder of Sinhala race, invaded the island of Ceylon with his followers and married Kuveni, a native Yakkhini princess. He conquered the island and its people with her help. When he achieved full control and power, he did not proclaim her as his queen but chased her and their two children away and banished them. Chandrika Bandaranaike, following the footsteps of Buddha and Vijaya and other Sinhala Buddhist political leaders who reneged on the agreements and pacts with the Tamil politicians since 1920s, asked the Tamils to cast their vote to her "for peace and not war" and after they did, she removed her mask and terrorised them from their homeland with her programme of "war for peace" to create "one people one nation". The original inhabitants, the Yakkhas and the Nagas, were dehumanised and demonised by the Buddhists, and the Veddas (another indigenous people of the island) have now been stripped of their language, culture and way of life and forced to assimilate with the Sinhalese. Tamils living in the plantation areas are facing a similar fate. In the case of the Tamils living in Tamil Eelam, where assimilation was not possible, Chandrika Bandaranaike chose destruction by war. **Does she know how many thousands of bombs her forces have dropped on Tamils so far? Does she know the extent of death and destruction caused from shelling by her forces?**

We were told that King Asoka had a troubled conscience after his mass killings. Similarly it was suggested that Duttagamunu too had a troubled conscience after he killed millions of Tamils. But we have yet to see a President, Prime Minister or General in Sri Lanka with a troubled conscience. This is the terrible consequence of the reality of a deeply ingrained Buddhist fundamentalism that has been revived and rejuvenated time and time again.

Liberty without learning is always in peril
Learning without Liberty is always in vain.

- John F. Kennedy

1983: THE POGROM AS THE OUTSIDE WORLD SAW IT:

S. Sivanayagam, Journalist

Riots against the Tamil population in Sri Lanka have been a recurring event for 30 years. They broke out again on 24 July 1983 with unexpected and indescribable brutality. For one week, organised groups ran amok; destroyed, plundered, set fire to houses and factories, killed and humiliated innocent and defenceless victims, while parts of the security forces (Army, air force, navy and police) not only let this happen, but to some extent incited the disturbances or participated themselves.

Sufficient evidence exists to prove that the riots in the last days of July 1983 by no means occurred suddenly and spontaneously. On the contrary, a carefully prepared plan (by the Government or parts of it) for the destruction of houses, shops and other property of the Indian Tamil and Ceylon Tamil population seems to have existed long before the rioting began.

Moreover, the settlement activities of thousands of refugees from the plantation area of the central highlands, who made their home in the areas around Vavuniva, Mannar and Trincomalee after the disturbances of 1977 and 1981 had long been a source of irritation to the Government. The Government planned to expel these settlers. Both aims were achieved

Though violation of the curfew and plundering was to result in shooting without warning, these governmental actions did not have the effect of reinstalling law and order. **"We cannot shoot our Sinhalese brothers"**, a lot of soldiers said (99% of the soldiers are Sinhalese). So the terror gangs - not held back by anyone - took over the streets.. According to witnesses even pupils of a large Buddhist college participated in the riots in the first few days in Colombo

The reference was to Ananda

College - s.s.) From Introduction to SRI LANKA - "PARADISE" IN RUINS, Sri Lanka Co-ordinating Centre, Kassel, Germany.

What a Norwegian Tourist saw, *Daily Express*, London

A tourist told yesterday how she watched in horror as a Sinhalese mob deliberately burned alive a bus load of Tamils. And she said she had heard other tourists describe how women and children have been murdered in the same way. Mrs. Eli Skarstein, back home in Stavanger, Norway, told how she and her 15-year old daughter, Kristin, witnessed one massacre. "A mini bus full of Tamils was forced to stop in front of us in Colombo", she said. A Sinhalese mob poured petrol over the bus and set it on fire. They blocked the car doors and prevented the Tamils from leaving the vehicle. "Hundreds of spectators watched as about 20 Tamils were burned to death". Mrs. Skarstein added: We can't believe the official casualty figures Hundreds, maybe thousands must have been killed already ... The police force (95% Sinhalese did nothing to stop the mobs. There was no mercy. Women, children and old people were slaughtered. Police and soldiers did nothing to stop the genocide" DAILY EXPRESS, London, August 29.

Who will help the Tamils? - *New Statesman*, London.

Sri Lanka is burning again. Several hundred Tamils have been killed in the past week, and at least 20,000 have been made homeless. Now the Sri Lankan government says that it is creating an emergency committee to provide food and shelter for the Tamil refugees. The Tamils can be forgiven if they do not show much gratitude for this act of charity, for this week's horrific violence, in which Sinhalese lynch mobs roamed the streets of Colombo, attacking anyone who happened to be a Tamil, is the direct fault of the Sri Lanka government itself.

For years, leading Sinhalese politicians have encouraged their fellow Sinhalese to see the minority Tamils as second class citizens. Matching action with words, they have introduced laws and regulations which have made it almost impossible for the Tamils to find decent education or employment. They have also supervised a programme of colonisation under which Tamil farmland has been handed over to the Sinhalese.

“Law and Order” was one of President Jayewardene’s main slogans when he was elected in 1977. Yet there is neither law nor order in Sri Lanka; Jayewardene himself has seen to that. Under the Public Security Act, the police and army are allowed to bury or cremate dead bodies without any need for an inquest or post mortem. Under the Prevention of Terrorism Act people can be detained for up to 18 months without trial or explanation. Torture has become a normal part of police procedure, an Amnesty International’s report this month showed.

In Britain there may be a tendency to view the violence in Sri Lanka as part of some unfathomable feud in a far away country of which we know nothing. Yet Britain is inescapably involved. (emphasis mine - S.S.) It was Britain, as the colonial power, which brought Indian Tamils to Ceylon to work the tea estates. It was Britain which encouraged the indigenous Tamils to help with the running of the colonial bureaucracy. When Britain departed, in 1948, the Sinhalese took over the country and began to exact their revenge. The plantation Tamils were stripped of their citizenship, and the indigenous Tamils were stripped of their jobs.

Even today, Britain’s connections with Sri Lanka are close. Sri Lanka’s main export, tea, is still controlled by the British companies who set the price. Sinhalese colonisation of Tamil areas is being helped by a huge irrigation scheme, partly paid for with British money. Certainly the Tamils themselves consider that Britain has some responsibility for their fate. Is it too much to hope that the British government may, at last, seek to make amends? In October, President Jayewardene will pay an official visit to London. **He should be told that Britain is no longer prepared to bankroll a man who is presiding over a campaign of near-genocide against part of his population.** (emphasis mine- S.S.) - *New Statesman*, London, Editorial, 29 July, 1983.

An Eye Witness Account. Colombo - Voices, Hong Kong:

I reached Colombo on the 23rd July 1983. The purpose of the visit was to organise a regional meeting on the deteriorating human rights situation, particularly in the northern and eastern parts of the country. I had already fixed appointments with friends for the 24th and 25th July. After discussing and working out the

details of this meeting, I was to leave Colombo on the night of July 25th.

On the 24th while at a meeting, I came to know of the killing of thirteen Sri Lankan soldiers by the "Tigers" in Jaffna. The killing was sparked off by reports of the kidnapping and rape of two Tamil women by the soldiers. One of the women had committed suicide. My friends had at that time, expressed fears of retaliation by the armed forces in Jaffna. Our meeting broke up at about 6.30 p.m. and about an hour later, we decided to go and have dinner at the Green Cabin on Galle Road. Next day, a friend rang me up at 9.30 a.m. to say it would not be possible for me to move out of the hotel, as there was trouble in the city. I went down to the lobby, and there was commotion all round. I heard a lady tourist say that she had not come here for this kind of excitement. After discussing the situation with the receptionist, I decided to make a dash for the airport and wait there till evening for the flight. I did not wish to be stuck in the city because I had appointments in India the next day. Consequently, I took a taxi and while cruising down Galle Road - the main road of the city - I saw shops on fire. People were trying to break open the shutters of some shops. Washing machines, air conditioners, and other things were lying half-burnt and smashed on the road. Buses and cars were overturned and were burning. A man was lying on the footpath, bleeding. Here and there, I saw policemen but they were standing by, just watching. There were no fire brigades in sight. We had hardly gone about two furlongs when a mob stopped us. I showed them my passport and ticket and told them that I was a foreigner trying to reach for the airport. They allowed me to pass. By this time, I was getting nervous. I was in two minds on whether to proceed or turn back. While I was then contemplating, another mob stopped us.

This time, before I could repeat my lines, one of them look out my suitcase and put it on the road. Within minutes, one of the chaps from the mob started to filter out the petrol from the car.

One of them said to me "Go back! All flights are cancelled". I was in panic. As he appeared to understand English, I requested him to tell his friends to leave some petrol on the taxi for me to get back to the hotel. I managed to get back in one piece. I checked into my room again. From the window, I saw one house

after another go up in flames. Brighton Hotel, where I was staying is in the heart of Wellawatte - a predominantly Tamil area. Across the hotel is the Ramakrishna Mission. Coaches to Jaffna used to leave from here. Both the coaches that were parked inside the mission compound were burnt along with other vehicles parked inside. I saw mobs ransack the rooms, smashing window panes and furniture. I saw four Tamils lie flat on the overhead water tank, while there was looting and plunder downstairs. A contingent of about five policemen stood watching. The hotel telephones were cut off. We heard there was going to be an attack on the hotel, which belonged to a Tamil whose house had been completely gutted. Later, I came to know that he and his family had taken shelter on the 5th floor.

The hotel had a large number of foreign guests, mostly French tourists. At about 6 p.m. the police arrived to protect us. I heaved a sigh of relief. The sense of relief was, however premature. There were about seven policemen and one inspector. Came evening, they started boozing. The hotel management was supplying them drinks freely. Some foreigners objected to this. The manager however told us that if he did not supply them with liquor, they would get someone to attack the hotel. That night, most of us lay awake in the lobby. We would go to our rooms from time to time to stretch a little. By nightfall, the Ramakrishna Mission presented a pathetic sight. Scores of Tamils, mostly women and children started pouring in with their small bundles of belongings. From the hotel, I saw them lying on the floor. Police vans brought Tamil families to the mission throughout the night and the next day. Curfew was imposed at 6 p.m. but from time to time, we could see fires going up. The next day too was spent under tension. Everyone hoped that the situation would return to normal and the curfew would be lifted. Meanwhile, I came across a fellow countryman on a consultancy job in Sri Lanka. His company did help to raise my spirits. On the afternoon of 26th July, the hotel ran short of foodstuffs and there was no way of getting fresh provisions because of the curfew. We survived mostly on sandwiches.

On the 27th morning, I and my fellow countryman managed to get curfew passes to go to the airport. On the way I saw destruction as I had never seen before. Galle Road presented a

sorry picture. Big department stores, shops, and houses lay in ruins. Military and police were patrolling the city. On the way, we were stopped several times. I could still see columns of dark smoke, which meant that the situation was not yet under control. We finally managed to get to the airport. To our utter dismay, most of the flights were cancelled. The airport was jam packed with foreigners trying to get out. The only airline that was operating was Air India, flying full capacity to Bombay and Madras. I saw Tamil men pleading with the station manager to get their womenfolk out. One of the Tamils told me that he had lost everything except the clothes on his body. The airport presented the picture of one huge refugee camp. Fortunately for us, we managed to get a room in the Hotel Oriental Pearl, which was within walking distance from the airport. Our daily routine was to visit the airport regularly in an endeavour to get any flight available out of Colombo. On the second day of our stay, all the Tamil families who had taken shelter were asked to leave. The management had received a telephone call that thugs were going to attack the hotel because it was sheltering Tamils.

Finally, on the 29th July, we managed to get a flight out of Colombo. That ended the nightmare. It was a nightmare for me although I was not a target of attack. I shudder to think how those who were the actual targets must have suffered. What really hurt was that if the security forces had discharged their duties, this immense tragedy could have easily been avoided. Unfortunately, no such effort was made and the mobs were just allowed to run wild, playing havoc with peoples' lives and properties.

I have seen many riots in my own country, but nothing compared to what I saw in Colombo. If I were a Tamil, I would never ever feel secure in that country again. Since that week in Colombo, I have often asked myself: Did the Tamils deserve this? What was their fault? Why could not the Sri Lankan government act with responsibility in discharge of its duties? It is a government's duty to protect the lives and properties of all its citizens irrespective of whether they belong to a minority or a majority community. My own feeling is that the Sri Lanka government miserably failed to discharge both its legal and moral obligations/duties towards the Tamils. Till today, there have been no expressions of regret

on the part of the Sri Lanka government. Is such an attitude not an insult to our human conscience? How will the conscience of the international community react to this?" (emphasis mine - S.S.) VOICES. Vol. 7. No.2 August 1983. Published by Christian Conference of Asia-Urban; Mission. 57, Peking Road, 5/F, Kowloon, Hong Kong.

"Only the violin was saved" - The Hindu, India:

After three days of "total confinement" in a five-star hotel in Colombo, a Carnatic music troupe is back in Madras - almost on the verge of collapse. **"All our belongings were looted, we remained shut in our room, without a dress to change. We have lost even our chappals, and we landed on our soil barefoot"**, said A. Kanyakumari, the young violinist who accompanied M.L. Vasanthakumari, the famed singer, during her coast performance on the island.

The troupe arrived in Madras today by a special flight from Colombo. MLV later left for Rishi Valley where she teaches music. The mridangist in the troupe was Tiruvarur Bakthavatsalam. "I always carry my violin with me and so it is safe; all other instruments, including the mridangam, are lost", Kanyakumari sadly remarked.

The troupe gave five recitals in different parts of Sri Lanka and also completed its recording schedule with the Sri Lanka Broadcasting Corporation (SLBC). On the morning of July 26, when they were about to leave for the studios, they were told not to stir out of their house lest they be attacked by extremists. Thereafter, their hosts, the Broadcasting Corporation officials took the troupe to a place of safety. They had no time to collect their belongings, and later they came to know that a band of hooligans had stormed the house they had stayed in which belonged to a Tamilian, and taken away whatever they could lay their hands on. Among the valuables lost were suitcases containing all their clothes."- **The Hindu, Madras. July 30, 1983.**

Burning Passions: How Nuwara Eliya was razed to the ground - New Statesman:

To escape the paralysing summer heat and ill health of the surrounding coastal areas of what was then called Ceylon, the

British built Nuwara Eliya as a charming replica of rural England. Two weeks ago, this small, and in many ways rather beguiling, Sri Lankan town became the focal point for much of the communal violence that has engulfed the island.

As the town burnt to charcoal and the Tamil inhabitants ran for their lives, I watched Sri Lankan soldiers on the spot stand idly by. While the officers in charge may have been in two minds about allowing the mob violence to spread, their rank and file were not. The soldiers on the street seemed quite willing to stand and look as the inhabitants burnt one another's property, where this conformed to their own prejudices.

Nuwara Eliya is at the heart of tea plantation country: the western tourists' image of smiling tea pickers clad in brightly coloured cotton saris could almost exist here. Its remote position, perfect for idling tea magnates and holidaying imperial army officers, ensured that the town escaped the great social and economic movements of modern times, and much of the racial turmoil of the last 30 years of Sri Lanka history - until now.

The curfew on Friday 29 July was a farce, serving only to keep civilian cars off the road. Although the troops did not actively participate in the mayhem themselves, they certainly did nothing to discourage it: crowds were allowed to roam the town at will. Many of the casualties of that day poured into the back of our hotel, seeking what treatment they could find. They maintained that much of the damage was done by imported thugs. How else could it be that a seemingly peaceful community imploded and itself destroyed what had taken years to build?" - **New Statesman**, London. 12 August, 1983.

"Waves of Blood Lust" - Eye witness, Dusseldorf, Germany:

West German eyewitnesses of the violence on Thursday referred to a "wave of blood lust" by the Sinhalese against the country's minority Tamils. Holiday makers who returned from Sri Lanka to Dusseldorf, said hundreds of Tamils had been murdered, and **even their hotel waiter told them proudly, "we have killed several of them"**. A business consultant said a dozen houses had been burned down near the popular seaside resort of Bentota,

among them the local chemist shop, where the holiday makers had made purchases the previous day -**The Hindu**, Madras, report from Oslo, July 29.

Sri Lanka : The Tamil Tragedy - *India Today*, Cover story :

The 35-km ride from Katunayake International Airport into Colombo in a slow Mitsubishi coach driven by a nervous Sinhala is enveloped in silence. Almost every Indian visitor is heading for the Lanka Oberoi, or the Galle Face, or the Ceylon Intercontinental- hotels that have escaped the attention of mobs in search of hiding Tamils. Suddenly, the colour of a visitor's skin is crucial - if it is dark, and he looks nervous, he is liable to be mistaken for a Tamil, and Tamils venturing out of doors in Colombo are asking to be lynched.

Sri Lanka's capital city for most of last fortnight looked like it had been taken by a conquering army. Street after street lay empty to the gaze, although the dawn-to-dusk curfew had been lifted. Small, watchful groups of Sinhalas dotted the side walks, providing flesh-and-blood counter points to the hundreds of burnt-out shops and factories and homes that lined the once bustling markets and roads. The arson was professional - charred shells fallen in on themselves, with blackened sign boards announcing Tamil ownership hanging askew, here and there a liquor shop with hundreds of broken bottles littering the floor, or a jewellery mart with showcases battered in and the gold and the gems carefully removed before the torching. Fifty yards from the Indian High Commission, right next door to the police headquarters, a stone's throw from the presidential palace, stood a huge block, blackened and devastated. **"The shops in this block had heavy grill doors,"** recalled an eyewitness, **"so an army truck was used as a battering ram to break through them, and then the soldiers sprang in with Sinhala battle cries to claim the lion's share of the loot"** (emphasis mine - S.S.)

The Sri Lankan Press was censored, and so was the foreign press corps, and foreign correspondents were granted curfew passes that restricted their movements between their hotels and the office in the Fort area of the Director of Information where Don John Francis Douglas Liyanage, a brisk, balding bureaucrat and secretary to Information Minister Ananda Tissa de Alwis presided

over daily press briefings. Liyanage's daily message of increasingly rosy pictures of a "normalising situation contrasted too sharply with the reality of Colombo, a city like a pressure cooker with the lid on." - **India Today**, Cover Story, August 31, 1983.

Geneva: Sri Lanka defends action during riots:

Geneva, Aug.23. The Sri Lanka Government has defended its conduct in last month's race riots before the United Nations sub-commission on human rights, where it had been accused of indifference to the fate of the Tamil minority. Sri Lanka's ambassador Mr. Alexander Jayakody said allegations that the Sri Lanka Government remained passive during the violence were utterly false. "There may have been individual cases of dereliction of duty by government agents but the main law and order forces of the Government were active in restoring order and normality

Mr.Jayakody described as completely false that security forces had carried out large-scale killings. He denied his country's Anti-Terrorism Act was unique, saying it was similar to legislation in force in Australia, Canada, India and Britain. - **Reuter report, The Hindu**, August 24, 1983.

The Welikade prison massacres : LAWASIA report

"Sri Lanka: A country in crisis" Patricia Hyndman, Senior Lecturer in Law, University of New South Wales, Sydney, Australia. June 7, 1985. (Extracts): In addition to the events recorded above there were two violent massacres in the Welikade prison in Colombo during which fifty-three Tamil prisoners, arrested on suspicion of terrorist activity, were killed. The setting in which the prison riots occurred was as follows: there were between eight hundred and eight hundred and fifty convicted prisoners in the prison. Some of these prisoners were Tamils, though most of them were Sinhalese. These eight hundred or so prisoners had been convicted in the ordinary courts of non-political crimes, and such people comprised the prison's usual population. At the time of the riots these prisoners were housed in the galleries and cells in the upper section of the Welikade prison. On average there were three prisoners in each cell.

In addition to the above prisoners, there were also in the gaol at the time, **seventy three Tamil political prisoners who**

had been arrested under the Prevention of Terrorism Act.

These people had been detained originally in army custody at Panagoda army camp, but had recently been transferred to the Welikade prison. The reason for the transfer was that complaints had been made about the treatment which such detainees received whilst being held in army custody. Such complaints have been documented by Amnesty International in a report on a visit made early in 1982, by Professor Virginia Leary in a report for the International Commission of Jurists in 1981, and by Mr. Tim Moore who prepared a report for the Australian section of the International Commission of Jurists in June 1983. The government has denied the accuracy of the complaints. Arrangements nevertheless had been made to transfer prisoners from army custody to civilian prisons, and, in June 1983, the seventy three Tamil political prisoners in question had been moved to Welikade gaol.

Of these seventy three, some had been convicted under the Prevention of Terrorism Act, some were awaiting trial, and against some no charges at all had been made. Those yet to be charged or tried were being held under detention orders under the authority of the Act. In the debate in Parliament on August 4th, Mr. A. Bandaranaike stated that thirty three of these prisoners were still awaiting trial. (Hansard, August 4th p. 1361). The Prevention of Terrorism Act gives wide powers of detention without trial, and has been severely criticised for the lack of protection which it provides for those held under its provisions.

Most of these seventy three prisoners were housed, not with the other prisoners in the upper section, but in separate cells on the ground floor of the prison in a part called the Chapel section. A few of them were held in a different section in a separate building, the Youthful Offenders Building. Mr. A. L. de Silva, the Superintendent of Prisons, when testifying to the magisterial enquiry of July 26th, described the accommodation arrangements as follows, "*.... the prisoners handed over to me from army custody consisting of about 73 in number were housed on the ground floor of the wings which are identified as B3, C3 and D3. On July 25th, I housed these prisoners as follows: 6 in B3, appellants convicted of murder. 29 detainees in D3 and 28 detainees in C3. Of the 73 referred to, the balance were kept in a separate section in a separate building*"

In the massacre which occurred on July 25th all of the prisoners held in B3 and D3 were massacred and killed. (Among the 35 killed were three of the stalwarts belonging in the Tamil Eelam Liberation Organisation (TELO), Selvarajah Yogachandran alias Kuttimani, Nadarajah Thangavelu alias Thangadorai, and Ganeshanathan Jeganathan, known as Jegan - SS) The prison is located in a densely populated and poor area of the city. Mr. Mervyn Wijesinghe, Secretary to the Ministry of Justice, told us that, on July 25th noisy, violent crowds collected in the vicinity of the prison. They were shouting and rioting and a highly charged atmosphere was created. The prisoners could hear the angry crowds outside and could see smoke and flames from the destruction of property which was going on all over the city. Tension grew, and at about 2 p.m. between three and four hundred prisoners rioted, and forced their way into the Chapel section. There, wielding implements said to consist of clubs and iron bars, they attacked and murdered the Tamil political prisoners. Parts of the iron supports from railings around the gallery area had been torn out and were being used as weapons. The different accounts we heard indicated that the prison guards were either unable or unwilling to control the outbreak of violence.

After this first massacre the prison authorities moved from the Chapel section the remaining twenty eight political prisoners who had survived. All of these persons had been in the C3 section. They were now moved to a separate building some distance away, and were housed on the ground floor of the Youthful Offenders Building. The other Tamil political prisoners were already housed here and these prisoners were now moved upstairs When I asked why the prisoners were not immediately removed from the gaol in view of the obvious danger they were in, I was told by a government spokesman that a second riot was simply not anticipated. He added that in any case it was not possible, because of all the troubles elsewhere, to evacuate the Tamil prisoners at that stage, as it would have been necessary to provide strict security if they were to be moved through the prison since the other prisoners had such violent feelings towards them .

As it was, the prisoners remained in the Welikade prison and, in the afternoon of July 27th, there was a second massacre in which seventeen more of the remaining thirty seven Tamil

political prisoners were killed. Two further Tamil prisoners were severely wounded and one of them later died in hospital, making the total killed on this second occasion to eighteen.

One of these eighteen murdered prisoners was Dr. Somasundaram Rajasunderam, a medical practitioner and Secretary of the Gandhiyam movement, whose case was featured in the Amnesty International July 1983 newsletter. The Gandhiyam movement is a social services organisation, members of which had been helping to resettle Tamil displaced persons who had fled to the northern part of the country as a result of earlier disturbances. Accusations had been made by the government to the effect that this organisation had links with the terrorists. Dr. Rajasundaram and his wife had devoted a great amount of work and time helping these displaced persons and also in working to assist disadvantaged members of the Indian Tamil community. Dr. Rajasundaram had been arrested under the Prevention of Terrorism Act in April 1983, accused of "association with Tamil terrorists". Since then, he had been held without charge or trial. It was reported by Amnesty International that in May he had been beaten up in the Panagoda Army Camp where he was being held incommunicado. The report of the Judicial Medical Officer showed that he had sustained injuries as a result of his treatment there.

Accounts of the massacres were given later to journalists by some of the Tamil prisoners who survived the second attack, after they escaped from Batticaloa gaol (to which they were now transferred). **One of the accounts was given by Mr.S.A.David, the President of the Gandhiyam movement. He had been arrested with Dr. Rajasundaram in April 1983.** His description of the Welikade prison massacre was as follows :

On July 25, 1983 Sinhala prisoners attacked the detainees in the Chapel section of the prison and murdered 35 persons among whom were Kuttimani, Jegan and Thangathurai. From eye witness accounts, Kuttimani's eyes were gouged and his blood drunk by his attackers. After killing six Tamils including Kuttimani in one wing, the attackers killed 28 Tamils in the other wing. A boy of sixteen years, Mylvaganam, had been spared by the attackers and was crouching in a cell. A jail guard spotted him and stabbed him to death. The 35 dead were heaped in front of the statue of

Gautama Buddha in the yard of Welikade prison, as a Minister so aptly described as a “sacrifice to appease the blood thirsty cravings of the Sinhala demons”. Some who were yet alive raised their heads and called for help but were beaten down to death in the heap. The attackers then made entry into the other wing through openings in the first floor but the jailers there refused to give the keys and persuaded them to leave”.

Second Massacre: 28 Tamil detainees in this wing were transferred to the ground floor of the Youth Ward and nine of us were accommodated on the First Floor. All was quiet on the 26th. On the 27th at 2.30 p.m. there was shouting around Youth Ward and armed prisoners scaled boundary walls and started to break open gates in the Youth ward. Nearly 40 prisoners armed with axes, swords, crowbars, iron pipes and wooden logs appeared before our door and started to break the lock. Dr. Rajasundaram walked up to the door and pleaded with them to spare us as we were not involved in any robberies or murders and as Hindus we did not believe in violence and as Buddhists they should not kill. The door suddenly opened and Dr. Rajasundaram was dragged out and hit with an iron rod on the head. He fell among the crowd. The rest of us broke the chairs and tables and managed to keep the crowd at bay for half an hour. The army arrived, threw tear gas bombs and dispersed the crowd. Then two soldiers lined up eight of us and were taking aim to shoot when the Commander called out from below to them to come down. Then the soldiers chased us down and all who escaped death were lined up on the footpath in front of the youth ward. As we walked out, we saw corpses of our colleagues around us and we heard (Sinhalese) prisoners shouting that it was a pity that we were allowed to live.

We were ordered to run into a mini-van and removed out of the prison compound and loaded into an army truck. We were ordered to lie face down on the floor of the truck and a few who raised their heads were trampled down by the soldiers. All along the way to the Katunayake airport some soldiers kept cursing the Tamils and Eelam and using obscene language. We were kept at the airport until early morning. We were refused even water. We were then taken into an Air Force plane, ordered to sit with our heads down until we reached Batticaloa airport. From there we were taken in an open van to Batticaloa prison. Here, we were

received with sympathy and smiles. Hot tea was served to us. We felt we had returned to sanity and some measure of safety". - **(Tamil Times, November 1983)**

Another account, that of Mr. K. Devanandan, contained the following description:

Giving the first eye-witness account of the Welikade massacres of July 25 and July 27, Mr. Devanandan said that but for the intervention of a Muslim army commander, none of the Tamil political prisoners would have survived. The July 25 massacre was conducted at 2.30 p.m. when Colombo was under total curfew. Air Force helicopters hovered over the jail when the killings took place inside, under the supervision of the deputy jail superintendent, aided and abetted by the army and security guards. The July 27 killings were led by Sepala Ekanayake, undergoing life imprisonment for hijacking an Alitalia plane on its flight from Delhi to Bangkok in July last year. Sinhalese prisoners convicted of murder, rape, and burglary charges were handpicked by the warders for the attack after plying them with liquor, Mr. Devanandan said. They came out of their cells shouting "Kottiya Maranda Ona" (Kill the Tigers)" - **(Tamil Times, September-October 1983)**

The LAWASIA report continued,

The disturbances in Colombo gradually lessened on July 27th and July 28th. However, on Friday July 29th there was another bad outbreak of violence, and this time the violence was directed not only against property but also against people. Rumours began to spread that the Tigers had come to Colombo and were in the Fort and Pettah areas. (This is the business and commercial district of Colombo). The rumours spread rapidly throughout the city. Within ten to fifteen minutes they had been heard ten miles away. People were said to have driven around in vans and travelled on bicycles, spreading the news. There was great panic, people were running and driving away from the city centre and the consequence was traffic jams and chaos. Violence erupted again. The violence on Friday July 29th was of horrifying proportions and I heard eye-witness accounts of terrible atrocities. Cars were stopped and this time if Tamils were in the cars they were burned inside them. Petrol was poured over people and they

were set alight. People were also burned in their houses and were hacked to death.

Author's note:

There was a touch of irony in the fact that Dr. Rajasundaram had to meet with a violent death when he tried to talk peace with his killers, while the rest of them - including the septuagenarian Dr.Tharmalingam- broke chairs and table legs and used them as weapons to defend themselves - and survived! Is there a moral in that for the Tamil people? Dr. Rajasundaram thought his knowledge of Sinhala would help, but in trying to speak in Gandhian terms, alas, he spoke the wrong lines to the wrong people. Pleading with the killers saying that they, the inmates, were not involved in robberies or murders - as Mr.David recalls - were the wrong things to say. The killers had no grouse with fellow men - even Tamils, who were convicted of robberies and murders. There were a number of Tamil convicts in that jail answering to that description, and they were not even touched. The ones they really hated were political detainees like Rajasundaram!

I had come to know Dr.Rajasundaram and his wife Dr.Shanthi during the period I edited the Saturday Review in Jaffna and valued their friendship. Once Dr.Rajasundaram came down from Vavuniya, took me to a corner of the office and gently chided me for not taking enough care about my safety. I was tickled by his earnestness, but he looked dead serious. "Don't laugh, I have to tell you something" he said. A Tamil youth from Vavuniya held by the army for some reason or other, was assaulted by a drunken lieutenant and left to lie bleeding under the table. The officer was meanwhile bragging in Sinhala to a couple of soldiers in the room. "What is this talk of Eelam?" the boy heard him saying, "Let's catch this fellow Dr. Rajasundaram here, to Jaffna and thrash that M.P. Yogeswaran and that Editor of that paper Saturday Review, and that is the end of this talk of Eelam". Not used to taking myself too seriously, that indeed came to me as a kind of revelation. What turn of fate was it that the man who concerned himself about my safety was himself no more.

From eye witness accounts, Kuttimani's eyes were gouged and his blood drunk by his attackers, said Mr.David. There was an

explanation for this macabre incident. One year before the Welikade massacres, Kuttimani, along with Jegan, was charged under the Prevention of Terrorism Act. Denied trial by jury, they were sentenced to death by a trial judge. Before sentence of death was passed, the judge asked them whether they had anything to say. In the course of his statement from the dock, Kuttimani said - (in Tamil).

"The verdict of this court will provide impetus, fertile manure, and an encouragement and compelling reason for the establishment of Tamil Eelam. This will not be the only case. There will be other Tamil youths who will be brought to this court, on false charges. I request that I should be hanged in Tamil Eelam. I request that my vital organs be given to those in need of them. I request that my eyes be donated to some blind person, so that Kuttimani will be able to see through those eyes the reality of Tamil Eelam. I request that my body be given to the Medical Faculty of the University of Jaffna."

That of course explained that ghoulish behaviour, rarely heard of in civilized parts of the world. The allegations made by Mr.Devanandan were more specific. If indeed the Deputy Jail Superintendent was guilty of masterminding the massacres, the various officials who gave evidence at the magisterial inquiry were themselves guilty of covering up the truth of what happened. The government, true to form, showed no inclination to probe into allegations of complicity on the part of the prison staff.

Out of the 73 Tamil political prisoners, only 20 of them survived the two massacres. Among them were - the 75-year old Dr.S.A.Tharmalingam, S.A.David, Catholic priests Fr.Singarayar and Fr.Sinnarasa, Dr. W.T. Jeyakularajah, his brother Methodist priest Rev. Jayatilakarajah, Jaffna University lecturer M.Nithiananthan, Mrs.Nirmala Nithiananthan nee Rajasingham, *Suthanthiran* Editor Kovai Mahesan, and K.Devanandan.

Racism triumphant - Francis Wheelan, New Statesman, (Extract).

Colombo- A few minutes after arriving in Sri Lanka last month, I was sitting on the pavement outside Katunayake airport, watching the birds and the dragon flies. A Sinhalese youth sat

down beside me, apparently keen to talk about the recent violence against the country's Tamils. "Tamils all gone from Colombo now", he said, with a broad grin, "Tamil shops all burned. Perhaps all Tamil people will go to India now". His tone was gleefully triumphant. "Sri Lanka is for Sinhalese people", he concluded, though Tamils have lived in Sri Lanka for over two thousand years, at least as long as the Sinhalese.

If one wishes to know where these Sinhalese youths get their ideas from, one need only look at Junius Richard Jayewardene, Sri Lanka's 77-year old President. On Thursday 28 July, while Sinhalese thugs rampaged around the streets of Colombo and many other towns, the President broadcast to the nation. He did not utter a single word of regret or sympathy for the Tamils who had been massacred or made homeless. Instead, the man who likes to think of himself as the grand old statesman of the Third World announced that **"the time has come to accede to the clamour and the national respect of the Sinhala people"** for all the world as if the Sinhalese were the victims.

Attacks on Tamils in Trincomalee began several weeks before the eruption of violence in Colombo. By the time that Colombo started to burn, on the night of Sunday 24 July, there were already over 1,000 Tamils sheltering in nine refugee camps around Trincomalee. Many of them were so-called "Indian Tamils", descendants of the South Indians who were shipped over by the British in the 19th century to work on the coffee and tea estates. After fleeing from the tea estates at Ratnapura and Matale during the violence of 1977, they had settled in the village of Pankulam, just outside Trincomalee, where they erected simple mud huts and began to cultivate paddy. Two months ago, the Pankulam settlement was destroyed by gangs of air force volunteers.

There then occurred an alarming and hitherto unreported incident. Late on the night of 24 July, armed police and air force men went to the Trincomalee refugee camps, accompanied by a convoy of 13 buses. "They came just after midnight," according to an eye witness, "and they told everyone to get into the buses. We asked what authority they had and where they were going, but they just waved their guns" All but one of the nine camps were completely emptied in this way, and nearly a thousand Tamil refugees were then driven through the

night to the towns of Nuwara Eliya and Badulla, nearly 200 miles away. In the morning they were dispersed around several estates and told to start picking tea.

Many of the refugees who were effectively kidnapped from the Trincomalee camps were stateless "Indian Tamils" from the Pankulam settlement. The Government's dread of "Indian" Tamils moving away from the tea estates is well illustrated by the official treatment of the Gandhiyam Society. This charitable organisation set up a number of settlements around the northern town of Vavuniya in 1977 and helped to rehabilitate the hundreds of Indian Tamils who had fled from the violence in the hill country. Gandhiyam taught these refugees simple methods of cultivation and irrigation; it helped them to build huts; it set up schools and medical centres.

The authorities watched all these with mounting alarm and in April this year arrested Gandhiyam's two leaders, Mr.S.A.David and Dr.Somasunderam Rajasundaram, under the Prevention of Terrorism Act - which allows suspects to be held for up to 18 months without being charged. They were both tortured in army camps before being transferred to Welikade prison in Colombo. There, at the end of July, Dr.Rajasundaram was one of the 54 Tamil prisoners massacred in their cells by **a small army of commandos, prison officers and Sinhalese prisoners.**

Of course the government has hotly denied that prison officers - let alone commandos from outside - took part in the massacre at Welikade jail. The official account is that a group of Sinhalese prisoners got "out of control" and set upon the Tamils; that the prison staff tried in vain to stop them. This has been accepted uncritically by the Sri Lankan newspapers, despite the rather obvious flaw in the official explanation.

Welikade is a maximum security prison and most of the Tamils who were killed were supposedly dangerous guerrillas. The idea that Sinhalese prisoners could amble into the cells and beat 54 of them to death without official cooperation beggars belief. But, in any case, I have received accounts from people in the jail which made it clear that the massacre was conducted with the support of the authorities - with the notable exception of the prison's superintendent, who is now to be transferred.

The apparently limitless Sinhalese capacity for self-delusion these days is also exemplified by the story I was told by a number of people in Colombo: these people "knew for a fact" that the Jaffna public library which was destroyed in 1981, had been burnt down by the "Tigers", a Tamil guerrilla group in the north. In fact it has long been established beyond doubt that the police were the culprits. But the Sinhalese cannot allow themselves to admit such things, and their terror of the Tigers is such that they are more than willing to credit the group with anything ..." - *Francis Wheen, New Statesman, London, 16 September, 1983.*

The Ghost Island: Liberation Tigers to hit back, The Week, India (Extract)

Ash on an old man's sleeve
Is all the ash the burnt roses leave
Dust in the air suspended
Marks the place where a story ended"

- T.S. Elliot

The story has not ended, it has just begun. Yes, scabs are forming over the sores, the rubble on the battled streets of the ravaged capital is disappearing, a ghostly peace is peeping in. But how long will this unreal calm last?

The old man with the face of an emotionless Roman statue sitting in his presidential mansion in Colombo would have the benumbed world believe that the blood-spattered pearl of the Indian ocean is limping back to normal even as he was making a virtual declaration of war against one million Tamils of the island. He is right, partly. The island is limping, whether its destination be peace or a full-scale war, and the grievous limp is there to remain for years to come...

The Tamils have been pushed into a tight corner and it is only a matter of time before the Tigers re-align themselves overcoming differences within, and strike back with deadly results. As a foreign diplomat in Colombo said, it needs only a few hundred machine-guns to wipe off the meagre Sri Lankan forces. Such an eventuality would be more devastating than the

death and destruction wrought by the riots of July which the Jayewardene government dismally failed to control. Already, in the refugee camps where thousands of uprooted Tamils have sought asylum, mothers filled with the fanatic Dravidian nationalism are asking their young sons to avenge their murdered brethren. The indignities they suffered at the hands of the ravaging Sinhala mobs and the inhuman conditions in the refugee camps have inflamed the passions of the people who till two weeks ago were living in prosperous homes.

There are 17 refugee camps in Colombo city alone, sheltering more than 50,000 homeless Tamils, and an equal number of refugees are housed in barbed wire fenced camps all over the country. In the largest refugee camp at Ratmalana, which was the site of the old Colombo airport, are huddled 17,000 Tamils without even the basic necessities. The camps are filthy, stinking and without adequate toilets and water...

To feed the refugees, the government has to have 800 tonnes of rice a month, 140 tonnes of flour, 38 tonnes of sugar, 80 tonnes of fish, 55 tonnes of potatoes, 102 tonnes of chillies, and spices, 30 tonnes of powdered milk, and 28 tonnes of pulses apart from mounds of butter and cheese, according to a quick official estimate. Even then, what the refugees get will be iron rations. Contributions to the relief fund are slow in coming from within the country mainly because the general attitude of the Sinhalese to the plight of the Tamils is of little or no concern. While a few Tamils fleeing from the violence had stories of good Sinhala Samaritans to tell, most of the Sinhalese who did not take part in the Tamil hunt had closed their doors on their faces. Said a girl without any touch of pity: "Only the Tamils are affected. We don't bother". The attitude of the majority community is unfortunate, especially since the Sinhalese are traditionally very generous people.

One of the houses burnt in the Sinhala violence belonged to the editor of *Virakesari* which is owned by Indian tennis star Vijay Amritharaj's father-in-law Wenceslaus. The editor took refuge in the house of Wenceslaus who himself was on the lam and was hiding in a hotel. The newspaper building was however left untouched by the rioters although earlier reports had stated that

the building was burnt down. Not many people knew why the *Virakesari* building was spared by the rampaging mobs. It was not an oversight on the part of the rioters but a deliberate omission. Sri Lankan President was born in that building and the rioters knew well that burning it would be sacrilegious. Jayewardene has been trying to get the building back for some time now.

However, the calm in Jaffna is disquieting. Emotions run powerful there, the Tamil militancy being as strong as the brand of tobacco the Jaffnaites produce in their plantations. Even the most pacifist of the Tamils are now convinced that there is no alternative to the creation of a separate state for Tamils now that they have found the ugliness of the Sinhala fanaticism unbelievably horrifying. The Tamils are idealistic and clannish, typical of Dravidians, and the fiery slogans of the Tigers are attracting more and more young boys in their teens to the path of armed struggle. An Indian journalist who toured Jaffna just before the outbreak of the riots asked his host where he could meet some Tigers and the answer was "you have already met them"

Members of the Sri Lankan armed forces are jittery at the five-letter word "Tiger" which spells terror for them. When a rumour spread in Colombo during the riots that some Tigers had arrived from Jaffna in military uniforms and were sniping at the soldiers from rooftops, there was a virtual stampede by the patrolling armymen who ran helter-skelter. They started firing at anyone in military uniforms and when shooting stopped they found that most of them who lay dead were their fellow soldiers. The streets were cluttered with 30 bodies of soldiers and many civilians "Cover Story, THE WEEK, a Malayala Manorama publication, India, August 21-2 Patrick Jonas, with VS.Jayachandran and Krishna in Colombo.

Source : Sri Lanka witness to History

No man has a natural right to commit aggression on the equal rights of another, and this is all from which the laws ought to restrain him.

- Thomas Jefferson

BLACK JULY 1983 DEFINED TAMIL NATIONALISM

[Editorial, Eelam Nation]

25 July 1983 was the fateful day for the Tamil people of Sri Lanka for it left them without a State. It finally debunked the assurances of Sinhala leadership in 1945 that nothing need the Tamils fear in the hands of their leadership, and confirmed the Tamil fears as late as in 1977 when the elected Tamil leadership unequivocally declared: "There is only one alternative and that is to proclaim with the stamp of finality and fortitude that we alone shall rule over the land our forefathers ruled.....The Tamil nation must take the decision to establish its sovereignty on its homeland on the basis of its right to self-determination". This was reiterated by what the executive President JR Jayewardene, betraying his complicity in Black July, had to say in June 1983, to a British Journalist: "I am not worried about the opinion of the Jaffna people (meaning Tamils)Now we can't think of them, not about their lives or of their opinion about us (meaning the Sinhalese)" (Daily Telegraph, London, 11 July 1983). This was an open declaration of the programme of Tamil genocide not only in July 1983 but in the years to follow.

The exercise of such racial hatred and venom orchestrated against the Tamil people at the Black July events defies belief that humanity could descend to such lowest depths of barbarism. It was the culmination of a series of state sponsored race riots of 1956, 1958, 1977, 1979 and 1981 directed against the Tamil people designed to silence their aspirations meant to be gained constitutionally. In these riots were used goons, some Buddhist monks, other chauvinists and criminals. In the riots after 1958, the security forces either just looked on or participated, as the Tamil people were being killed, looted, raped and their dwellings burnt down as if they had been ordered to do so.

Black July was a watershed in the history of the Tamil nation in that the national liberation struggle of the Tamil nation

through militancy under the leadership of the LTTE as a political force took final shape. It also gave rise to the proliferation of the Tamil Diasporas in the various parts of the world maintaining links with their unfortunate near and far relatives, and concerned with their welfare while living within an oppressed environment.

July 1983 was meant to be the final solution to the Tamil question but thanks to the advancement of the electronic media it did not work out to be so. Like all other previous race riots Black July was well planned with at least three cabinet ministers with trade unions behind them directing operations.

From 1979 onwards the process of Tamil genocide had been set in motion with a series of riots both in the north east and the plantation sector. Under the emergency rule the military went on the rampage arresting youth, torturing and killing them with impunity. In 1981 an unprecedented no confidence motion was passed against the Leader of the Opposition, the late Amirthalingam, a Tamil, in Parliament. The speeches made vilified not only Amirthalingam and his wife but also the Tamil people in the most disparaging of terms. They called for Amirthalingam to be tied to a post and whipped in front of the Parliament house and for those advocating separation to be skinned alive and their bodies torn up. This was a clarion call to the chauvinists to do likewise when the time came. The mainstream papers religiously carried all that were stated in parliament, while copies of extracts of these speeches from the Hansard were distributed to the public to read and digest.

1981 also saw the burning down of the Jaffna public library, a repository of priceless possessions containing irreplaceable manuscripts and rare works, a Tamil cultural icon, by the security forces under the supervision of three cabinet ministers. The stage was being set for the finale of July 1983. The events of Black July should not be viewed in isolation but as a part of the whole process of the tragic events set in motion in 1979, in 1981 and thereafter.

Under state patronage, 53 Tamil prisoners while in remand, awaiting trial under the Prevention of Terrorism Act, were "tried", tortured and summarily executed by Sinhalese prisoners who were also inmates of the same prison. With their deed accomplished and their patriotic fervour gratified, the prisoners meekly walked back into their cells to resume their mundane life! What happened

within the four walls of the Welikade Jail in Colombo, the premier prison in the country, was a microcosm of what was happening outside in July 1983.

In March 1983, the Liberation Tigers of Tamil Eelam (LTTE) documented their political position to be submitted to the seventh summit meeting of the non - aligned nations held in New Delhi in the same month. It declared inter alia: "The struggle for national freedom, having failed in its democratic popular agitations, having exhausted its moral power to mobilize the masses for peaceful campaigns, gave rise to the emergence of armed resistance movement in the Tamil Eelam in the early seventies. Armed resistance as a mode of popular struggle arose when our people were presented with no alternative other than to resort to revolutionary resistance to defend themselves against a savage form of state terrorism. The armed struggle therefore, is the historical product of intolerable national oppression; it is an extension, continuation and advancement of the political struggle of our oppressed people".

The real erosion of democracy in Sri Lanka actually began in 1956 with the attempts through pogroms using hoodlums to intimidate and silence the leaders of the Tamil people in their constitutional demands closing all avenues of discussion and debate. The innocent Tamil people were used as proxy to silence their leaders. The attack on the freedom of speech, currently manifesting in the war on the media is not a new phenomenon, though ironically it were some of the powerful sections of the mainstream press that periodically promoted these race riots.

Notwithstanding the Sri Lankan State, between the race riots from 1956 to 1958, the Tamil people had been surviving between regrets, apologies, assurances and reassurances of the well meaning Sinhalese people and the betrayals of Tamil scoundrels. 1983 and thereafter is another, even more tragic story, with the fascist armed forces having taken the place of the hoodlums with no dearth for Tamil scoundrels. This story is not within the instant scope of this column.

When the Sri Lankan State and the Sinhala polity have all the while not looked at the Tamil people as integral to the Sri Lankan state and treated them so, it would be naïve and stupid for the Tamil people, also treated as terrorists, to see themselves as part of the Sri Lankan nation.

SOME 2008 HEAD LINES

- 25.07.08 Traders' Association President shot dead in Akkaraipattu
- 25.07.08 Development official killed in DPU Claymore attack
- 24.07.08 Youth shot dead in Kodikamam-Jaffna
- 24.07.08 Tamil civilian shot dead in Thampalakaamam
- 23.07.08 Tamil trader shot dead in Vavuniyaa
- 23.07.08 Tamil woman shot dead, in Batticaloa
- 22.07.08 Youth shot dead, 2 injured in SLA shooting in Jaffna
- 22.07.08 2 civilians shot dead in two separate incidents
- 21.07.08 Corpse of male person recovered from cemetery well.
- 21.07.08 2 civilians shot dead in two separate incidents.
- 20.07.08 Family man shot dead in Kaaraitheevu in Amparai
- 16.07.08 Massacre grave unearthed in Batticaloa
- 14.07.08 Civilian shot, succumbs to injuries at Jaffna hospital.
- 13.07.08 Abducted man beaten, dumped along Ea'raavor roads.
- 12.07.08 Tamil family man shot dead in Colombo
- 11.07.08 Large scale SLA cordon, search in Vadamaraadchi
Kebiththigollewa
- 10.07.08 Two civilians disappear in 48 hours in Jaffna
- 09.07.08 Family man abducted in Vavuniyaa
- 09.07.08 Mannaar Tamil youth abducted in Puththa'lam
- 09.07.08 Tamil civilian abducted in Batticaloa
- 08.07.08 SLAF bombing raids destroy civilian properties
- 07.07.08 Tamil trader shot dead in Trincomalee
- 07.07.08 Burnt body of youth found in Vavuniya
- 07.07.08 Auto-rickshaw driver shot dead in Jaffna
- 06.07.08 15-year-old Tamil boy abducted in Trincomalee
- 06.07.08 Civilians wounded in SLAF bombardment
- 04.07.08 Tamil trader shot dead, 4 abducted in Vavuniya
- 03.07.08 Abducted Tamil youth found shot dead in Trincomalee
- 29.06.08 Thu'nukkaay DS killed in DPU attack

- 28.06.08 Tamil youth shot dead in Batticaloa
- 28.06.08 Tamil woman shot dead in Vavuniya
- 27.06.08 Tamil youth shot dead in Vavuniya
- 27.06.08 Kaithadi Tamil youth abducted in Colombo
- 27.06.08 Tamil youth shot dead in Trincomalee
- 27.06.08 Slain Maheswaran's associate knifed to death
- 27.06.08 Youth's corpse found in Naavaanthu'rai
- 26.06.08 Vattaappazhai resident shot dead in Vavuniyaa
- 26.06.08 Grama Sevaka's assistant shot dead in Jaffna
- 25.06.08 Decapitated body of male found in Kayts
- 25.06.08 Police shoot dead Tamil fish vendor in Vavuniya
- 23.06.08 Missing youth found dead in Nainaatheevu
- 23.06.08 Police shoot dead family man in Vellaavea'li
- 23.06.08 Insurance salesman shot dead in Trincomalee
- 23.06.08 White van abduction in Ka'luthaava'lai
- 22.06.08 STF shoots dead 2 Tamil youths after Claymore attack
- 22.06.08 White van gang abducts family man in Chengkaladi
- 21.06.08 Two more killed in Mannaar
- 20.06.08 Tamil man abducted in Puththa'lam
- 20.06.08 Family man abducted in Colombo
- 20.06.08 2 dead bodies recovered in Mannaar public cemetery
- 18.06.08 Student reported missing found dead in Batticaloa
- 15.06.08 SLAF airstrike kills 4 Tamil civilians, 10 wounded
- 15.06.08 SLAF fighter jets bomb preschool in Kumarapuram
- 15.06.08 Civilian shot dead in Trincomalee
- 13.06.08 Tamil youth abducted in Kuchchave'li
- 13.06.08 Youth shot dead in Thenmaraadchi west
- 13.06.08 Protection-seeker shot dead in Jaffna
- 12.06.08 Tamil trader shot dead in Vavuniya
- 12.06.08 3 Tamils abducted, youth reported missing in Colombo
- 10.06.08 SLA shoots dead 3 men in Addaa'laichcheanai
- 09.06.08 Tamil youth abducted in Thampalakaamam
- 09.06.08 White van gang abducts Tamil civilian in Dehiwela
- 09.06.08 SLN conducts large scale search in Nedunththeevu
- 07.06.08 Tamil youth shot dead in Paalaiyoottu
- 07.06.08 Two Tamils' abducted in Colombo Friday
- 06.06.08 Mechanic abducted in Kalmunai

Some 2008 Head Lines

- 05.06.08 Tamil Businessman shot dead in Dambulla
02.06.08 3 white van abductions in Puththalam
02.06.08 Youth shot dead, SLA imposes curfew in Jaffna
02.06.08 Boy killed, 2 injured in bomb blast in Valikaamam
01.06.08 Elderly man knifed to death in Thenmaraadchi
31.05.08 Tamil youth shot dead in Serunuwara
30.05.08 Halo Trust staffer's sister abducted in Maanippaay
29.05.08 Labourer shot dead in Point Pedro after SLA interrogation
29.05.08 Tamil woman shot dead in Chelvanakar
29.05.08 Tamil civilian shot dead in Trincomalee
29.05.08 White van armed men abduct family man in Jaffna
28.05.08 Teacher shot dead in Jaffna
28.05.08 Journalist slain in Jaffna
28.05.08 Youth shot dead in Nelukulam identified
27.05.08 Tamil lodge owner shot dead in Colombo
26.05.08 Third member of same family abducted in Vadamarraadchi
23.05.08 Girl, child killed in SLAF bombardment in Vadamarraadchi
22.05.08 5 abducted following SLA search operation in Vadamiya
20.05.08 Cooperative store owner abducted in Vadamarraadchi
20.05.08 CVF cadre shot dead in Buttala
20.05.08 SLA, Police complicit in white van abductions- SL
19.05.08 Large scale SLA cordon, search in Vadamarraadchi
19.05.08 Kaarainakar male shot dead in Vavuniya
17.05.08 2 Tamil civilians abducted in Bambalapitiya, Puththalam
17.05.08 Decomposed male corpse washed ashore in Jaffna
15.05.08 Tamil fisherman shot, killed in Kalkudaa
15.05.08 SLA cordons off, searches large areas of Vadamarraadchi
15.05.08 3 Tamil youths abducted in Trincomalee
15.05.08 Tamil woman shot dead in Trincomalee
14.05.08 Two civilians reported missing in Mannaar
13.05.08 Upcountry Tamil youth abducted in Colombo
13.05.08 Tamil youth abducted in Vavuniya
13.05.08 Student feared abducted by SLA in Vadamarraadchi
13.05.08 Communication centre owner shot dead in Jaffna
12.05.08 2 Jaffna youths, one Up-Country youth abducted in
12.05.08 Tamil woman from Jaffna abducted in Paalavi, Puththalam.
10.05.08 Tamil youth abducted in Wellawatte

- 10.05.08 2 Tamil civilians abducted in Puththa'lam, Modera
10.05.08 Tamil trader abducted in Colombo
10.05.08 Tamil business man shot dead in Jaffna
09.05.08 Tamil trader shot dead in Vavuniyaa
09.05.08 6 Tamil youths abducted in Aalaiyadiveampu
08.05.08 Family man abducted in Ampaa'rai
06.05.08 Kodikaamam police hands over youth's body to Jaffna
06.05.08 World Vision staffer abducted in Batticaloa
04.05.08 Tamil woman, man reported abducted in Colombo
30.04.08 Medical student of Jaffna University shot dead
29.04.08 2 Tamil youths abducted in Colombo
29.04.08 Woman dies under interrogation
28.04.08 Female corpse recovered in Jaffna
28.04.08 Youth shot dead in Jaffna
26.04.08 Man shot dead in Mannaar city
25.04.08 STF shoots dead Tamil man in Ampaa'rai
24.04.08 Tamil student abducted in Vavuniya
24.04.08 Decomposed male corpse washed ashore in Jaffna
24.04.08 Sri Lanka police hands over 6 dead bodies to Jaffna
24.04.08 Upcountry Tamil teacher shot dead in Passara
22.04.08 2 young Tamils shot dead in Naanaaddaan
21.04.08 Youth killed, 7 seriously injured in SLAF bombing
21.04.08 Jaffna lorry driver abducted in Vavuniyaa
20.04.08 Village officer couple shot dead in Paa'ndiruppu
20.04.08 NESOHR Chairman Fr. Karunaratnam killed in DPU
attack
18.04.08 4 men abducted in Batticaloa
17.04.08 Youth shot dead, another injured, in Jaffna
17.04.08 15-year-old girl killed in SLAF airstrike
16.04.08 3 Tamils abducted in Colombo suburb
15.04.08 Tamil mechanic abducted in Moneragala
14.04.08 Mason shot dead in Ampaarai
13.04.08 Two Tamil civilians abducted in Kotahena
12.04.08 2 Tamil youths abducted in Puththa'lam
11.04.08 SLA intensifies checks, search operations in Jaffna
11.04.08 Carpenter shot dead in Neerveali
11.04.08 Laundry owner shot dead in Thenmaraadchi

- 10.04.08 SLA conducts large scale search operation in Vadamaradchi.
- 08.04.08 STF shoots dead 2 SLA soldiers, civilian in Amparai
- 08.04.08 Tamil civilian shot dead in Chilaapam
- 07.04.08 SLA conducts search operation in Gampaha, Kelaniya
- 07.04.08 Four persons shot dead in Puththalam
- 07.04.08 STF shoots dead 2 Tamils in Vavu'natheevu
- 05.04.08 NECCDEP official shot dead in Amparai
- 30.03.08 Tamil civilian shot dead in Ka'luvaagnchikkudi
- 29.03.08 Tamil woman shot dead in Vavuniya
- 29.03.08 Moneragala Tamil councilor shot dead
- 29.03.08 White van squad abducts 3 Tamil students in Moratuwa
- 29.03.08 Tamil civilian abducted in Kotahena
- 26.03.08 Family man abducted in Jaffna High Security Zone
- 23.03.08 SLA cordons-off, searches Chunnaakam
- 22.03.08 Youth shot dead in Jaffna
- 19.03.08 Upcountry Tamil abducted in Moneragala
- 18.03.08 Tamil youth shot, killed in Amparai
- 16.03.08 Tamil civilian shot dead in Kanniya
- 14.03.08 Armed men abduct Tamil trader in Colombo
- 14.03.08 Tamil civilian shot dead at Aandankulam
- 12.03.08 Tamil civilian abducted in Moneragala
- 12.03.08 Husband, wife shot dead in Puththalam
- 11.03.08 Tamil civilian shot dead in Nilaave'li
- 11.03.08 Family man shot dead, another abducted in Jaffna
- 11.03.08 Gunmen shoot dead fisherman, youth in Kalmunai
- 09.03.08 Tamil labourer shot dead in Ampaarai
- 08.03.08 Ex-owner of communication center shot dead in Kayts
- 06.03.08 Jaffna TNA MP Sivanesan killed in DPU Claymore attack
- 06.03.08 SLAF fighter jets bomb Poonakari again
- 05.03.08 Armed men abduct 2 teenage girls in Vaazhaichcheani
- 04.03.08 SLA DPU Claymore attack kills 4 in Mannaar
- 04.03.08 SLAF fighter jets bomb Poonakari
- 04.03.08 Body with gunshot injuries recovered in Akkaraipattu
- 01.03.08 Fish trader abducted in Jaffna
- 29.02.08 Abducted Tamil youth found dead at Anpuvazhipuram

- 27.02.08 White van armed men abduct 2 youths in Jaffna peninsula
- 27.02.08 Auto-rickshaw driver shot dead in Uppuve'li
- 26.02.08 STF shoots dead 2 fishmongers in Akkaraipattu
- 25.02.08 Second Tamil abducted in Bandarawela
- 24.02.08 Body found dumped in l'lavaalai, Jaffna
- 24.02.08 SLAF air strike victim succumbs to injuries
- 23.02.08 SLA conducts search operation in Ratota, Kandy
- 22.02.08 8 civilians killed in SLAF bombardment in Poonakari
- 21.02.08 Large scale SLA search operation in Vadamaraadchi
- 20.02.08 Tamil youth missing in Ea'raavoor
- 19.02.08 Tamil civilian abducted in Colombo
- 18.02.08 SLAF jets bomb LTTE territory in Poonakari
- 18.02.08 Priest shot dead in Ampaarai
- 17.02.08 3 Tamils abducted in Colombo
- 15.02.08 Two bodies found on Ninthavoor beach
- 14.02.08 SLAF bombs Visuvamadu, 3 civilians wounded
- 14.02.08 Tamil civilian shot dead in Akkaraipattu
- 14.02.08 Youth abducted in Ki'n'niyaa
- 13.02.08 Abducted man shot dead in Akkaraipattu
- 08.02.08 Tamil businessman shot dead in Colombo
- 08.02.08 Two bodies of youths found in Welikade
- 07.02.08 Two siblings abducted, one shot dead, in Jaffna
- 06.02.08 Tamil farmer shot dead in Vavuniya
- 06.02.08 Two civilians injured in SLAF air attack
- 06.02.08 2 civilians abducted, 4 seek protection with Jaffna
- 03.02.08 Tamil youth abducted in Paalaiyoottu
- 02.02.08 Youth shot dead in Kopay
- 01.02.08 Tamil man abducted in Kotahena
- 01.02.08 Tamil civilian shot dead in Naavithanvea'li
- 01.02.08 Tamil man shot dead in Trincomalee
- 01.02.08 Woman shot, killed in Poththuvil
- 01.02.08 Killings escalate in Thenmaraadchi, Jaffna
- 31.01.08 Three siblings shot dead in Thenmaraadchi
- 30.01.08 SLA dumps dead soldiers in the stretches of Arippu
- 30.01.08 Tamil youth abducted in Trincomalee
- 28.01.08 Burnt body recovered in Kalladi, Puththa'lam

Some 2008 Head Lines

- 28.01.08 Family man shot dead in Poththuvil
- 27.01.08 STF shoots dead Tamil youth in Ka'luvaagnchchikudi
- 26.01.08 School damaged in SLAF bombing in Mullaiththeevu
- 25.01.08 Civlian killed, 2 wounded, SLAF bombs Ki'linochchi
- 21.01.08 SLA shoots dead 2 youths in Kaithadi
- 21.01.08 Tamil trader shot dead in Ka'luvaangchchikudi
- 21.01.08 Youth shot and killed inside Jaffna University
- 20.01.08 Youth shot dead by paramilitary in Batticaloa
- 19.01.08 Tamil businessman shot dead in Chilaw
- 19.01.08 Tamil woman shot dead in Vavuniyaa
- 18.01.08 SLAF bombing raid injures 3 civilians in Vanni
- 18.01.08 SLA shoots dead Tamil youth in Chengkaladi
- 18.01.08 SLA launches large scale search in Valikaamam
- 17.01.08 SLAF bombs Ki'linochchi suburb, 1 killed, 7 wounded
- 15.01.08 IDP shot dead in Batticaloa
- 14.01.08 SLA, police cordon, search many areas of Jaffna
- 14.01.08 Young man beaten to death inside temple
- 13.01.08 Youth killed near Kurunakar SLA Camp
- 12.01.08 White van abductions escalate in Vavuniyaa
- 12.01.08 Tamil trader shot dead in Kaaththaankudi
- 11.01.08 Family man shot dead in Ea'raavor
- 11.01.08 Young woman shot dead in Vadamaraadchi
- 10.01.08 SLA cordon, searches Vaddukkoaddai, youth missing
- 10.01.08 2 men shot dead in Batticaloa
- 09.01.08 STF, police search Eastern University student hostel
- 09.01.08 STF shoots dead youth in Ea'raavor refugee camp
- 09.01.08 Sri Lankan Police shoots dead Up-Country Tamil
- 09.01.08 2 corpses washed ashore at Ka'luvangchchikudi
- 08.01.08 Teachers Union President shot dead in Batticaloa
- 04.01.08 13 Tsunami survivors wounded in SLAF air strike
- 03.01.08 STF commandos shoot dead 3 youths in Ampaa'rai
- 03.01.08 Holland Tamil reported missing in Colombo
- 02.01.08 SLAF bombs Mullaiththeevu thrice, 2 civilians wound
- 01.01.08 Maheswaran MP assassinated in Colombo

SALUTATIONS TO 'STERILE' SINHALESE SENSIBILITY

Professor Kopan Mahadeva (1994)

In his revealing report to the Tamil Times (TT) of November 1983 about the immense humiliation, torture, suffering and near-murder he had undergone in the hands of Sinhalese officers and other ranks of the Sri Lankan Army and Police, the saintly Founder of Eelam's Gandhiyam Movement – a devout Catholic – Chartered Architect S.A. David pays tribute to two Sinhala officers and a Sergeant. After describing his being questioned on the notorious 4th Floor of Colombo Fort's CID office on 7th April 1983 he concludes, "... To my dying day, I will remember with gratitude Mr. Punya De Silva and Mr. Wijetilleke who treated me with extreme politeness and kindness." That was at the start of David's ordeals.

He was then taken to the Army Camp at Panagoda with Dr. S. Rajasundaram, his Co-Founder of Gandhiyam (who was, sadly, murdered by Sinhala fellow-prisoners in July 1983 with some 50 other Tamils when they were remanded at Welikade for questioning). In Panagoda, David was stripped, sadistically beaten, kicked, cursed and psychologically tormented by a named Camp Commander, another officer and their NCOs and soldiers regularly. Mr. David concludes the story of his Panagoda days thus: In the middle of all those bodily and mental tortures, a pure ray of boundless compassion has left an indelible mark on my soul. I experienced to the very limit of the content the compassion of the great Buddha. This is in the nature and action of a Sinhalese Army sergeant. As the detainees were being beaten and kicked and hung up he would look with tear filled eyes and when all was quiet, open the cells and apply balm and rub us down and cover us with warm clothes".

"All the sad moments I have gone through is as nothing for the rare meeting and companionship of this great soul. How noble and how great Sri Lanka would have been if its leaders could have had in their soul a hundredth part of the compassion in the soul of this sergeant."

Here's another act of sensibility shown, with a dedicated sense of duty and justice by an ordinary Sinhala Bus Conductor on 4th December 1984 at the cost of his life as reported in the Tamil Times (TT) of January 1985: "A CTB bus going from Mannar to Vavuniya was stopped by army personnel and all the passengers aboard were ordered to alight. The Sinhala conductor Kuda Devage Jayasena, whose bravery we record with gratefulness, told the army men that he was a Sinhalese and was responsible for the safety of the passengers and added that he would have to be killed if the passengers were to be harmed. The soldiers promptly obliged by shooting him dead first and after lining up the male passengers including the Muslim driver of the bus, shot seventeen of them dead." The above two reports have, in fact, moved this author to write a poem and a short story published elsewhere, in 1991.

The above three are examples of how four Sinhalas have shown compassion and sensibility to Tamils in danger at the hands of their misguided colleagues, even at real risk to their own jobs, comradeship and lives. In fact, during all the anti-Tamil pogroms during the past 30-35 years by Sinhala goons, and also by police and armed service personnel on and off duty, thousands of their fellow-Sinhalas have sheltered, saved and comforted Tamil victims. Only a few dozen such acts have found their way into newspapers. In addition, several Sinhala leaders have come forward to write and condemn the violence and terror unleashed on the Tamils, and the massive death tolls, acts of cruelty, losses, rapes, arson, and so on.

Given below in random order are excerpts from statements & articles of Sinhala leaders, from newspapers & books including the Tamil Times, U.K. (TT), on the wrongs done to the Tamils, with this author's sincere apologies for his inability to mention everyone who has thus contributed:

Mr. Susil G. Siriwardene the National Organiser of the Movement for Inter-Racial Justice and Equality (MIRJE) in Sri Lanka had, in a memorandum "to President J.R. Jayawardene concerning the recent violence by the security forces appealed not to permit members of the armed forces to behave like mad men and urged to take action against those members of the forces who harass and intimidate the innocent public." – **TT, February 1982**

Dr. I. Uyangoda, a Senior Lecturer in Political Science, in his article titled: 'Are Tamils a Minority?' wrote in the TT of April 1982,

“...Thus, the Tamils though they are not the major ethnic group in Sri Lanka, are essentially not a national minority. They possess a fairly contiguous traditional territory, a common language and culture of their own, and a common economic life though the latter, to a certain extent, has been inter-mingled with and interrelated to that of the Sinhalese due to specific historical conditions. Hence a Nation. They were and are being deprived of the fundamental democratic rights of a nation, first of which is the right of political independence, that of a separate political existence. Hence an oppressed nation...” In another article, In Memory of the Indo-Sri Lanka Accord ten years later (September 1992) he wrote, “...In Sinhalese society, the sheer inability of political and ideological leaders to come to grips with the basis of the ethnic question has paralysed its soul, if it had one. So, despite efforts made by affable Mangala Moonesinghe of the Select Committee, the carnage may go on... Multi-ethnic character of Sri Lankan society, devolution and provincial councils, and merger of North-East provinces are the key formulations that are inscribed in the Accord and found their way to the political and constitutional debate. For that alone, long live the memory of the Indo-Lanka Accord.”

Mr. **R. Kahawitta** in April 1982, in his article subtitled: 'End Discrimination', lamented, “With a boastful heritage 2,500 years old, and a culture landmarking our memory with a shrine under every Bo-tree, and after fifty years of Universal Franchise, thirty five years of political independence, with three Constitutions to ensure our sovereignty, we have not yet learnt to understand the other man's point of view... it has resulted in arson, looting, murder. Unity cannot be built with an eye on popularity. Humility, understanding, and the ability to understand the other man's point of view are the keys to unity and success. This cannot be achieved by rabid political views, political ambitions, or political popularity...Alas, what is troubling everybody is the language issue. It is a thorn in everybody's side, and the goading starts with it. We have to admit that the language issue was a hasty political decision made with an eye into capturing power and never gave a second thought to national unity, freedom of movement, equality of opportunities, etc... The New Constitution too endorsed the idea of two Nations, two National Languages.”

The late **Bishop Lakshman Wickremasinghe** in his Christmas Message of 1977 said: “After August 1977 (violence), the Tamils feel insecure and alienated. They want security of life and

property guaranteed to them against mob violence and communal prejudice; they want to be treated like equals in public life as of right, in the face of discrimination". Of the anti-Tamil violence of July 1983 he again wrote in his last pastoral letter, "... the massive retaliation, mainly by the Sinhalese against the Tamils in July 1983, cannot be justified on moral grounds. We must admit and acknowledge our shame... We must be ashamed because what took place was a moral crime. We are ashamed as Sinhalese for the moral crime other Sinhalese committed. We must not only acknowledge our shame. We must also make our apology to those Tamils who were unjustified victims of this massive retaliation." – **T.T. January 1984**

Rev. **S.K. Perera**, President, Methodist Church of Sri Lanka in his statement titled 'We are Shattered', published in February, 1984: "All peace loving people, irrespective of caste, religion or creed, have been deeply shaken by the communal violence, the worst since independence in 1948, which overtook us in 1983... The cry for separation is a recent cry and the result of our failure to find a just solution... For this present violence and destruction and suffering, the Sinhala people are mostly responsible. Being a Sinhala I feel my own hands stained by the blood of the innocent victims of senseless violence. As members of the Sinhala community, we express deep regret and sorrow for what we have done and ask for forgiveness."

Dr. **Brian Seneviratne**, a Consultant Physician, in July 1984, concluding on, 'The July 1983 Massacre', said : "If a division of the country will bring peace to Sri Lanka, this will be more acceptable to the author, a full blooded Sinhalese, than an internal conflict that could go on for decades with a massive loss of life and property and total disruption of the country."

Mr. **Asoka de Silva**, writing in 'SOUTH', in April 1984 says in his Letter to the Editor: "...Buddhism emphasizes Maitreya (goodwill) and compassion to all sentient beings. What is disturbing is that few Buddhist monks have been publicly involved in any effort to restore peace and understanding among the communities. Ironically, again, Sri Lankan history has the story of the Buddha intervening to bring peace among two warring tribes..."

Mr. **L. Piyadasa**, in his book, 'Sri Lanka : The Holocaust and After', published in 1984 on the savage July 1983 anti-Tamil pogrom, blames the struggle for power among factions within the ruling party,

the bad leadership of Tamil communities, muddled thinking about the national question, growing gap between racist fantasies and social reality, economic under-development, and anti-democratic trends in recent decades, as the reasons for the holocaust.

Mr. **H.N. Fernando**, General Secretary of the Ceylon Teachers Union, majority of whose members are Sinhalese, in his statement published in December 1984 protested against the draconian measures imposed against Tamil people and accused the government of marching towards a naked military occupation in the Northern Peninsula... putting the most inhuman Pass Law in South Africa to Shame, by banning the use of private vehicles including private buses and curtailing the movements of the civilian population to two hours in the morning from 6.00 to 8.00 and two hours in the afternoon from 2.00 to 4.00 apart from imposing curfew from 4.00 p.m. to 6.00 a.m, and declaring a North-eastern sea stretch as totally prohibited.

Dr. **Nihal Jayawickrema**, a Permanent Secretary in the 1970-77 United Front government, in his article on 'Post Independence Politics in Sri Lanka' wrote in February 1985 thus: "...the tragedy of the situation lies in the fact that while successive Sinhala governments were willing and able to be receptive to Sinhala aspirations, they consistently failed to respond to the equally legitimate aspirations of the Tamil speaking people, particularly of the Northern and Eastern Provinces. What this ethnic minority asked for was the right to manage its own affairs in those parts of the country in which they had been traditionally settled, and the right to do so in its own language. Apart from that, the Tamil community asked to be treated as equal citizens with the Sinhalese in the one country to which they all belonged. That these were legitimate demands, and were so regarded by the Sinhala political leadership, has never been in doubt. But what was, and still is, seriously in doubt, was the sincerity of the assurances held out to them by a succession of our national leaders."

Dr. **Nihal Jayawickrema** in another article on 'Non-Discrimination & Self Determination' published in June 1985, also in the Tamil Times, wrote, "... A government's behaviour towards its own nationals is now regulated by international treaties. And, in 1981, the government of Sri Lanka voluntarily declared to the international community that, in the matter of the treatment of its nationals, it would

honour, respect, and abide by these norms and standards... brought itself within the jurisdiction of international human rights law when it subscribed to, and ratified, the two international human rights covenants... The principle of non-discrimination means that as between persons similarly circumstanced, or of comparable capacity, neither law nor executive action may discriminate on the basis of race, language or religion... For instance, in the academic year 1983-84... the total number of excluded Tamil students would be 273 or 51.6% a result which leads irresistably to the conclusion that in the matter of university admissions, the principle of non discrimination had been violated... Therefore, it appears to me that, if we are to get back to the good earth, certain very positive and urgent steps require to be taken: 1. The Sixth Amendment to the Constitution, which has had the effect of preventing the Tamil-speaking people of the Northern and Eastern provinces being represented in Parliament, must be repealed. 2. The Prevention of Terrorism Act and any other statutory provision which deny to the Tamil speaking people of the Northern and Eastern Provinces the benefit of the general law of the country, must be repealed. 3. The existing Bill of Rights must be enlarged to make it an effective weapon against racial discrimination. 4. The Tamil speaking people of the Northern and Eastern provinces must be given an opportunity of determining, by plebiscite or referendum, the degree and form of autonomy they desire to have. This is a decision which they alone have a right to make..."

Dr. **W.S. Karunaratne**, Professor of Buddhist philosophy, University of Kelaniya, and Former Sri Lankan Ambassador to the USA, as reported in the TT of March 1985 said in Ratmalana that the government's resort to militarism in order to solve the ethnic problem could be the starting point of continuous civil war in the county, and that in his view those who were holding meetings, lectures and seminars calling for the 'unity of the Sinhalese' were in fact only interested in providing a cover for whipped-up terrorism against the Tamil people. The Tamil people, said the Professor, had made a significant contribution to the development of Sri Lanka. "This included the spread of Buddhism in our country. The main text for the study of Buddhist philosophy had been written by scholars like Buddhagosha, Buddhaditta, Dhammapala, Anurudda and others, who were both Buddhist priests and Tamils. In fact, Tamils in India had embraced Buddhism even before the Sinhalese did. The founders of Buddhism, like Lord Buddha and his disciples Ananda and Mahinda,

were not Sinhalese but Indians. But today those who talk so much about Buddhism and the Sinhalese race, including Buddhist monks, do not mention these facts or the contribution that Tamil Buddhist monks made to the spread of Buddhism in Sri Lanka... Many of those who talked loudly and glibly from platforms about Buddhist virtues like compassion, kindness, discipline, etc., were in the same breath justifying killing and terror when it came to the Tamils..."

Mr. **Desmond Fernando**, Secretary, Civil Rights Movement (CRM) of Sri Lanka, in a comprehensive statement issued on January 25, 1985 disclosed, "Mass arrests of Tamil youth are being carried out. Detainees in custody of the state have been killed. Some members of the security forces have carried out mass reprisals against the civilian population, and in the course of their operations, have killed many people, and have caused much damage to private property, burning and destroying homes and farms. Peasants in the language border areas have been pushed out of their villages. The killing of combatants and non-combatants on both sides has escalated; the civil administration of these areas and the normal economic and social life of the community have been disrupted... Finally, as an organization devoted to the maintenance and indeed expansion of civil rights within a democratic framework, CRM would like to stress the absolute necessity of resuming negotiations in a form that would ensure a just political solution; the absence of such a solution and the continuance of the present situation can only result in the further erosion of the civil and democratic rights of all the citizens of the country."

Dr. **Jehan Perera** a Sinhala, and Scholar in the US, has regularly written in support of justice and fairplay for the Tamils. For instance, in July 1985, in his article, 'Sri Lanka: The Federal Alternative', he has advocated, "...it is time the Sinhalese asked themselves whether they can fairly expect the other communities to accept this (their) way of looking at their status in Sri Lanka. The minority communities have their own vision of Sri Lanka and their place in it – as their homeland too, where they have the right to live in peace ... reconciling as the true interests of the Sinhalese and Tamils within a united Sri Lanka... To reach this solution the Sinhalese will have to put away the Mahavamsa mentality... Tamils consistently opposed separation from the colonial era right up to 1975... The goal to be aimed for is a federal Sri Lanka where Sinhalese and Tamils

share political power and live with respect for one another..." In his TT article of August 1990 titled, the North-East : Getting back to Fundamentals, he wrote: "Before insisting that the Tigers should disarm, the government must make up its mind what it is willing to offer the Tamil people. This offer must be based upon what the Tamils are **entitled to** not upon the **balance of power**. The standard we must go by is not what the military situation dictates or what the Sinhalese feel like giving ... but (due) Human Rights. As a distinct people, different from the Sinhalese in their language, religion, culture and history, the Tamils are entitled to self-determination..." Again, in August 1993 he makes the following comments in his article, On Rewriting Constitutions: "... A basic feature of all our constitutions is that they were framed by small coteries of political elites. The lifestyles and values of the framers of the constitutions were at variance with those of the vast majority of the people... The model politician and social reformer will, from one point of view, always be Mahathma Gandhi... It is his counterparts we most need in Sri Lanka today..."

Mr. **Charles Abeysekera** President of MIRJE, writing in the TT of August 1985 on Settlement of Sinhalese in Tamil Areas, discloses: "in Trincomalee District, the Sinhala population has increased from 4.4.% in 1921 to 31.6% in 1976 while the Tamil population had declined from a majority 53.2% to 32.8%. In Vavuniya it declined from 77.0% to 65.8%, in Batticaloa from 52.8% to 40.2%, and in Mannar from 58.1% to 49.8%. Settlement policies followed over the last 50 years have thus substantially altered the population mix in these areas; they have diminished the political power of the Tamil people through a dilution of their electoral base; and have also served to deny them a territorial basis for their separate identity ... They refuse to make a distinction between voluntary migration and a well-organised system of state-aided settlement, one of whose aims is the alteration of existing population patterns..."

Mr. **S.D. Bandaranaike**, SLFP MP for Gampaha, as reported in the TT of September 1985, "said in Parliament recently that the Westminster system of party politics had caused the present crisis in Sri Lanka, and that as a result, the Tamil-speaking people had to resort to violence to win their human rights. The Tamil representatives at Thimpu in Bhutan had based their solution to the National problems of Sri Lanka on four cardinal principles : 1. the recognition of Tamils of

Sri Lanka as a distinct 'nationality'; 2. the recognition and guarantee of the territorial integrity of the Tamil homelands; 3. the recognition of the inalienable right of self-determination of the Tamil nation and 4. the recognition of the right of citizenship and other fundamental rights of all Tamils to look upon the island as their home. He added that in the formation of Bandaranaike-Chelvanayakam Pact (1957) these four cardinal principles were the basis of agreement with the Tamil minority, because that was the inalienable right of every citizen of the country... Tamils representatives at Thimpu quite rightly had pointed that out... He now called for all parties to unite and destroy the present constitution..."

Dr. W. Dahanayake MP for Galle and one-time SLFP Prime Minister who later joined the UNP, advised in Parliament as reported in December 1985, "The government should offer the Tamils a solution they could accept with dignity. They should also offer them a degree of autonomy within the framework of a united Sri Lanka. Why cannot the Tamils of Sri Lanka have a government like that of Tamil Nadu in the north and east within the framework of unity?..."

Mr. C. Samarasekera wrote from Jeddah on February 13, 1986: "... Sinhalese must bear one thing in mind: If we wish to have national unity, we must wholeheartedly accept those Tamils who wish to live within a united Sri Lanka. We must not think that a Tamil Sri Lankan is in some way inferior to a Sinhalese... If we behave in this manner the entire Tamil community of Sri Lanka will unite, and one fine day we will have to divide up our country with them..."

Dr. Ediriwira Sarachchandra one time Professor of Sinhala Language & Literature, in a letter published in the 15th February 1986 issue of Saturday Review, as reported in London two months later, lamented: "There must be some formula for peace, and this can (only) be evolved in an atmosphere of sanity. There is, obviously, no sanity now. The security forces have lost their balance of mind. Fear of unknown death-traps like landmines and their own impotence before the unseen enemy have driven them to this state... I am raising my feeble voice among thousands of others to say that the Sinhalese do not want this war. We want to live in peace and amity with the Tamils and all other communities. Therefore, let whoever has the power to stop this war, stop it. Let him not waver, let him not procrastinate, let him take the bold step that is needed, and, in the end the forces of good and justice will be on his side..."

Mr. H.A.I. Goonetilleke, a distinguished Sinhala scholar & author, in his May 1986 article, 'A Plea for Sanity', urged, "It is well to dwell briefly on the terrible pass we are in today. One of the poorest countries in the world community, a small island of 16 million people, is spending 600 billion rupees in its current budget for fighting, what is to all intents and purposes, a 'civil war' with a significant minority of its own citizens. Half of its population depends for survival on food stamps, 40% of its children are undernourished, while the scourge of inflation in the last decade has become a mounting infliction on most segments of the people... Nine years ago the ruling regime in its manifesto for that 'famous victory' correctly identified the just grievances of the Tamil people of Sri Lanka, and promised swift redress... What we have now, as a result of a failure of vision and a faltering leadership, is a squalid and bloody war... The Tamil psyche has been too grievously violated, and the Sinhala psyche riddled and tormented by the myths and fantasies of a seemingly incurable insular hubris... To cry halt to the insanity of this senseless and continuing carnage is the compelling need of the hour. No final solution of political statement can otherwise be achieved..." In July 1987, Mr. Goonetilleke advocated a more specific solution: "...Neither durable peace nor lasting reconciliation can emerge from a military solution, whether partial or total. Only a political solution in which the cardinal concepts of self-determination, regional autonomy, inter-racial justice, equality and freedom from oppression and discrimination are guaranteed through some form of federalism can preserve our unity, sovereignty and territorial integrity..."

Ven. Kurunegala Piyaratne Thera, Chief Incumbent of Sri Pada Privena, speaking at a seminar in Nawalapitiya in 1986 said, "Politicians have ruined the country after independence. The aim of political parties was to capture power. The 1983 July ethnic trouble will show that the inciters were safe, and poor masses who were like brothers and sisters were victims. The country's economy is affected and no one is worried about the progress of the nation. There should be a solution to the ethnic problem... Children of all communities should be admitted to one school where Sinhalese, Tamil and English should be made compulsory subjects... Politicians would never solve the problem. The Sinhalese and Tamils came from India. We should not fight with each other, but should get together and preserve peace and order..."

Mr. **Reggie Siriwardene** of the Committee for Rational Development (CRD), also a poet, wrote thus in December 1986, "... Opposition groups which resist the peace process will only inherit a greater problem if and when they come to power. The sooner a settlement is reached, the better result for all political sections within our national polity... The government must... be committed not only to a package of devolution but devolution which has the open or tacit consent of those living in the North and the East... The militants must accept the fact that they too have no military solution to their search for Tamil Eelam. To fight for it at any cost is to lead the Tamil people toward genocide and humiliation... The Tamil people have made their point. Their political will can no longer be ignored by mainstream Sinhala politics..."

Later, in his Kandasamy Commemoration Lecture on Violence and Human Rights, in Colombo on 18th June 1989, Mr. Siriwardene discussed the aspect of violence on the "fateful day in 1956 when the official Language Act was introduced in Parliament" thus: ...when the Bill was introduced Tamil opponents of the Bill staged a peaceful satyagraha on Galle Face green and were assaulted by thugs who had been transported there. The head of the government not only permitted this to happen but ordered the police away when of their own volition they had arrived to keep the peace. This was the first of a series of occasions in the fifties and sixties when peaceful protest by Tamil political groups would be met with violence. The long-term consequences of this response would become apparent in the seventies and eighties when a younger and more militant Tamil generation emerged to pursue their struggle by other means..."

Mr. **Anura Bandaranaike**, M.P. who was then the Leader of the Opposition from the SLFP, was reported in April 1987 to have said to the UNP government in a speech in Parliament: "...Now, Mr. Speaker, who was responsible, to start with, for creating this ethnic problem? Let us not start from 1948 or 1932. Let us talk from 1977. During the DDC elections that were held in Jaffna, Sir, in 1981 or 1982 you all proved to the Tamil people that democracy was not a viable alternative open to them. You lifted the ballot boxes because certain Ministers came and told your hierarchy in Colombo that, in fact, the TULF could be defeated in Jaffna. Under that misguided conception, some of your key Ministers went to Jaffna, unleashed JSS thugs on innocent Tamils and lifted ballot boxes. In fact, two ballot boxes were

found in the Subhas Hotel... Then you arrested Mr. Amirthalingam who was then Leader of the Opposition. He phone me at 2 in the morning. You also arrested Mr. Sivasithamparam, then Member for Nallur, and also, I believe, the then Member for Jaffna, Mr. Yogeswaran... Anyway, the Jaffna Library was burnt. The Tamils felt that there was absolutely no viable democratic alternative available to them. Then you brought in the Sixth Amendment... The entire lot of Tamil Members of Parliament were driven out of this House..."

Mr. **Gamini Navaratne**, Sinhala Journalist and Editor of Saturday Review chided on 18th July, 1987 : "... To hell with the Tamil people. They are not, according to some Government spokesmen, part of Sri Lanka : their rightful place is India!.... A country which could be a paradise has become a hell-hole – thanks to the misguided policies of the UNP Government. And the opposition parties have contributed and are still contributing to the situation by their inane policies... What the country needs at this hour are sane people. But how many of them have we in Sri Lanka today? People with heads on their shoulders? What we have is a set of buffoons everywhere, who are messing up the works in grand style... Surely, there must be an end to this buffoonery – if Sri Lanka is to survive."

Committee of the World Solidarity Forum on Sri Lanka for Justice and Peace addressed an Appeal for Peace with Justice, early in 1992, representatively signed by around 200 leaders from all communities and religions in Sri Lanka including 150 Sinhalas (out of whom 40 were leading Buddhist Monks) to the people and Government of Sri Lanka to take decisive constructive action for peace, on the basis of justice for all. Their appeal was summarized as follows: "... Stop the War; Declare terms of mediating and monitoring procedures; Ensure rights of Minorities as well as Majority and recognize reasonable apprehensions of both; Continue dialogue on disputed issues; Repeal repressive legislation, lift State of Emergency, return to normal law and restore democratic process; Bring down cost of living; Search for alternative economic policies to bring justice to the under-privileged of all communities; Ensure rights of all working people; Ensure rights of women and children..." The appeal also said, "... The major communities in the country, Sinhala, Tamil and Musilm have, over a considerable period of time, especially through the conflict of recent years, become conscious of their separate identities and nationalities. We believe that the time has

come for all communities to frankly face the reality of each other's identity and nationality... The character of Sri Lankan society---... democratic and pluralistic – should be... enshrined in the constitution. There should also be a Bill of Rights that is justiciable... There should be suitable constitutional restraints on the powers of the Executive Presidency which is now practically above the law..."

Appeal by 11 Colombo University Dons in January 1992 : Prof. W.D. Lakshman, Prof. B. Bastiampillai, Dr. J. Uyangoda, Dr. D. Udagama, Dr. N de Mel, Dr. A. Parakrama, Dr. R. Edirisinhe, Ms. J. Thambayah, Mr. S. Perera, Mr. M. Gomez and Mr. N. Selvakumaran appealed in January 1992 to the Government and the opposition parties urging them to "...work out, without delay, a democratic political solution to the ethnic problem on the basis of genuine devolution or federalism... so that all extreme nationalist forces are politically isolated and confidence among the masses of all communities built... "because, "...As the past experience... particularly of the Soviet Union and Yugoslavia testify, if ethnic problems are allowed to intensify without viable and democratic political alternatives being worked out, territorial disintegration of the country would become an irreversible process."

Mr. Hector Abhayavardhana a senior leftist ideologist and former state corporation boss, had this to say in the Tamil Times of May 1992: "... Tamil Dravidianism is a closed chapter of the social struggle in Tamil Nad and is most unlikely to find new life... It would be a mistake, however, to believe that the woes of the Tamil people in Sri Lanka are now nearing their end. There is no indication that Sinhala chauvinism has been displaced by modern secular forces and trends. Much to the contrary, religio-racial politics has strengthened its hold on society and, in particular, on what constitutes the state..."

Mr. Anuruddha Tilakasiri wrote in the Tamil Times of July 1992 : "... In fact, far more damage is being done to Buddhism by the practices engaged in by certain sections of the Sangha—like propagating casteism and caste oppression; using Buddhism to incite passions against ethnic and religious minorities and to justify bloody wars—all of which are clear violations of the teachings of the Lord Buddha... the SLFP is resorting to Sinhala racism and Buddhist fundamentalism. Everything is being done to whip up anti-Tamil anti-Catholic and anti-upcountry Tamil/Thondaman hysteria... We know the role played by the various anti-Tamil policies of the SLFP and its

allies in the creation and the exacerbation of the ethnic problem—the Sinhala only Act in 1956 gave rise to the Tamil national movement and the various policies implemented by the '70-'77 government (the '72 Constitution, mediawise standardisation, etc.) gave rise to the armed Eelam struggle....”

Mr. **Stanley Jayaweera**, former Sri Lankan Ambassador in Germany, in his article of January 1993 titled: 'No Harm Can Come From A Federal Structure', wrote : “...It is up to the majority community, that is, the Sinhalese to make the minorities feel that the whole of Sri Lanka is their homeland and that their separate identities will be guaranteed both in the letter, and more importantly, in spirit, under a new dispensation... much of the harm done to the Sinhala masses—and, in any community it is the welfare of the masses that matters—has been by the Sinhala leadership. It is their own kind who have let down the Sinhala people. I find it difficult to think of any people, anywhere, who are so shallow, vacuous, and rootless as most English-educated Sinhalese are. Their gods are power, position, and money... Those who make a song and dance about Buddhism are no better...”

Mr. **Chanaka Amaratunga** in his February 1993 article on : 'Fear of the Dreaded 'F' Word, reports', “.... With increased interests in that forever elusive process of seeking a political solution to the crisis in the North-East, the debate on federalism has become accentuated. It is an unmitigated tragedy that this debate is conducted in an atmosphere of blind ignorance and prejudice or in one soaked with cynicism and lack of vision. Thus those who know no better are sincerely convinced that federalism is a short route to the division of Sri Lanka and those who should know better are determined to avoid its adoption...”

*(From Author's Plan for Peace In Eelam, 1994, 105 pp.
ISBN: 1-873265-06.9)*

What do we infer from the above? Hundreds of Sinhala political stalwarts and thousands of other Sinhala leaders from various walks of life, wanted peace to be created in Eelam even in 1994 by granting constitutional equality and justice to the Tamils and other minorities, but it is the top leaders in the most powerful UNP & SLFP, which formed all the governments from 1948-2009, who are vacillating.

A BRIEF ANALYSIS OF SRI LANKA'S HUMAN RIGHTS

BY

**Tamil Centre for Human Rights -TCHR
Centre Tamoul Pour Les Droits De L'Homme-CTDH**

(Established in 1990)
on 10 December 2008

60th ANNIVERSARY OF UNIVERSAL DECLARATION OF HUMAN RIGHTS – UDHR,

The Universal Declaration of Human Rights was adopted on 10th December 1948 by the United Nations at the Palais de Chaillot in Paris. Since then this day has been celebrated all over the world as “International Human Rights Day”. Today is the 60th anniversary.

The UDHR contains thirty articles. Articles 1 and 2 outline the philosophical claim of the UDHR and emphasise that human beings are born free in equal dignity and are entitled to all rights and freedoms without any kind of discrimination. Articles 3 to 21 deal with Civil and Political rights and articles 22 to 27 deal with Economic, social and cultural rights. Concluding articles 28 and 29 stress the duties and responsibility of the individual in a democratic society. Finally, article 30 gives cautionary notice that UDHR may not be interpreted as implying that any group or person has any right to do anything aimed at destroying the rights and freedoms set forth in the UDHR.

Considering the emphasis of articles in the UDHR, it is important to analyse how far the UDHR has been respected by the governments of Sri Lanka regarding the human rights of Tamils in the island of Sri Lanka (or earlier Ceylon).

1948 The Citizenship Act disenfranchising Indian Tamil Plantation workers was passed in Parliament. One million 3rd generation plantation workers had been living in the island for over 115 years. They were brought to the island by the British from South India

to work in Tea and Rubber plantations in the hill country. **100,000 plantation Tamils** were victimised. **(Violation of UDHR article - 21)**

1956 The "Sinhala Only" Act was passed in the Sri Lankan Parliament. This Act made Tamils as second class citizens in the island. Tamils staged peaceful protests in Colombo and Gal Oya. **150 Tamils were burnt or hacked** to death; 20 Women were raped; 3000 were made refugees and their properties were looted by Sinhala mobs. **(Violation of UDHR article - 2, 3, 5, 12, 17)**

1958 Anti Tamil riots in Sinhala areas. Massacre of Tamils, looting of their properties, setting fire to their houses. 25,000 Tamils were made refugees; 500 Tamils were burnt or hacked to death; 200 Women were raped and Tamil properties were looted or destroyed by Sinhala mobs. **(Violation of UDHR articles – 2, 3, 5, 12, 17)**

1961 Tamil non-violent (Satyagraha) civil disobedience campaign in the North and East was disrupted by the security forces, protesters were beaten and arrested. **(Violation of UDHR articles - 5, 9, 20)**

1964 The Pact (Srima-Shastri) to evacuate Tamil plantation workers of Indian origin was signed. They were living in the island for over 131 years. **650,000 Plantation Tamils became stateless persons.** **(Violation of UDHR articles - 4, 15, 23)**

1972 Equal education opportunities for Tamil students were denied. Standardisation on University admission was introduced. **(Violation of UDHR article - 26)**

1974 The Fourth International Tamil research Conference held on 10/01/1974 in Jaffna was disrupted by the Sri Lankan Police. **9 Tamils were brutally killed.** **(Violation of UDHR articles - 2, 3, 20, 27)**

1977 In July, Tamil United Liberation Front- TULF, contested and won overwhelmingly at the Parliamentary election giving them a mandate to exercise the "Right to Self-determination" and establish Tamil Eelam in the North East.

In 1983 August 8, Sri Lankan government enacts **the 6th amendment** to the constitution and rejected the right to self-determination of the Tamil people, the mandate voted by the Tamils in 1977 general election. **(Violation of UDHR articles - 8, 10, 21)**

1979 July, Prevention of Terrorism Act (PTA) was introduced in Sri Lanka. This Act gives a free hand to the Security forces to arrest, detain, torture, rape, kill and dispose bodies with impunity. Arrested people could be detained for three months without being produced in courts. **(Violations of UDHR articles - 2, 3, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12)**

1981 The Jaffna Public Library containing 95,000 volumes was completely destroyed in a fire set by a group of Police officers who went on a rampage in the Jaffna city on May 31, 1981. **95, 000 volumes of unrecoverable, invaluable** books were burnt. **(Violations of UDHR articles - 2, 21, 24, 27)**

Since independence in 1948, more than 35 years of peaceful non-violent struggle by the Tamils protesting against Sinhala oppression, were suppressed by violent means by the Sri Lankan security forces, inflicting loss of many lives and much material damage to the Tamils. **(Violations of UDHR articles - 3, 4, 5, 9, 13, 20)**

1983 The Government masterminded anti-Tamil riots in July 83. More than 6,000 Tamils were killed by the Sinhalese in the South. Tamil houses and businesses were looted and destroyed. Tamils living in the South were sent in ships to the North and East by the government. **250,000 Tamils were made refugees; 2,500 Tamils were** burnt or hacked to death; 500 Women were raped; 53 Tamil political prisoners were brutally murdered in **the maximum security Welikade prison on 25-27th July**. Sinhala extremist groups and thugs, ruined the socio, economic and the political rights of the Tamil people. Anti-Tamil riots also in 1956, 1958, 1977, and 1981. **(Violation of UDHR articles - 3, 4, 6, 7, 8, 9, 12, 13, 14, 17, 23, 24, 25, 26)**

1984 - To date Tamils living in the North-East were arrested, tortured and killed. Women were raped, many disappeared. Tamil properties were looted or destroyed by the Sri Lankan security forces. Air Force bombers dropping Cluster bombs in residential areas and near IDPs camps causing severe loss and damage to Tamil people and their property.

The Prevention of Terrorism Act (PTA) and the Emergency Regulations (ER) adopted by the government are helping the security forces to carry out all sorts of human rights violations with impunity. **(UDHR was completely violated)**

1990 - To date Economic embargo in Tamil areas. Food, medicine, electricity and other important items are denied to the Tamils. (*Violations of UDHR articles - 22, 25, 26*)

1995 - On 15th November, the **NGO Forum took place at Bentota Beach Hotel**, in Bentota, in the South of Sri Lanka. Both foreign and local NGO representatives participated in this forum and this forum meeting was disrupted by anti-NGO demonstrators.

The organisers of the NGO forum decided to shift the venue to the capital, Colombo. On 16th November, the NGO Forum re-convened in the **morning** at a conference hall in **Ratmalana**, police officers arrived to “request” the Forum to suspend its proceedings, claiming that the meeting was illegal! The meeting was dissolved and all attendees dispersed. (*Violations of UDHR articles – 8, 13, 18, 19, 20*)

1997 - On 25th September, 38 NGOs serving in several parts of Batticaloa district, were ordered by Government of Sri Lanka to cease all their humanitarian operations. This immediately followed a government order **banning NGOs** from assisting people in the areas of Batticaloa. (*Violations of UDHR articles – 8, 13, 18, 19, 20*)

Sinhala colonisation - As a result of many years of State planned Sinhala colonisation in the Tamil homeland (North and East), the Sinhala governments and its destructive agents plundered and robbed 50% of the ancestral lands of the Tamils in the North East of Sri Lanka. (*Violation of UDHR articles - 17*)

Unilaterally abrogated pacts and agreements - Several agreements signed between the Tamil leaders and the Sinhala leaders to resolve the political turmoil in the country were **unilaterally abrogated** by Sri Lanka.

In 1957, the “Banda Chelva” pact and in 1965 the “Dudley-Chelva” pact. These agreements were based on a quasi-federal system devolving certain powers to the Tamils in the North East province.

2005, with the aim of ensuring equal distribution of Tsunami aid to the worst affected North East, an agreement known as the **Post Tsunami Operational Management Structure - PTOMS** was signed between the government of Sri Lanka and the LTTE. This was unilaterally abrogated by the government of Sri Lanka under the

pretext of a Supreme Court judgement. (**Violation of UDHR articles – 16, 25**)

So far over 85,000 Tamil people have been killed or “disappeared”; more than 12,500 Tamil women raped and killed; more than 2500 buildings of Tamils’ religious places of worship (Churches and Temples) have been destroyed in aerial bombings and artillery shelling and billions of rupees worth of material damage has been caused to the Tamils by the Sri Lankan government.

As a result of well planned ethnic cleansing by the Sinhala State, nearly 500,000 Tamil people have been internally displaced and more than 500,000 Tamils’ have sought political asylum in Europe and other countries. (**Violation of UDHR articles - 3, 16, 16,17**)

2005 7th January, the UN Secretary General made a humanitarian visit to Sri Lanka to see the Tsunami affected areas. When Kofi Annan requested to visit the North East, the areas in the island most affected by the tsunami, the Sri Lankan authorities deliberately prevented him from making a humanitarian visit there. (**Violation of UDHR articles – 13,25 & a serious violation of the United Nations Charter, Chapter XV Article 100.**)

2006 - Sri Lankan citizens cannot seek remedy from the UN Human Rights Committee - Even though Sri Lanka is signatory to the ICCPR, on 15 September 2006, the Supreme Court effectively ruled that Sri Lankan citizens cannot seek remedy from the UN Human Rights Committee regarding human rights violations. It declared that the accession to the Optional Protocol to the International Covenant on Civil and Political Rights (ICCPR) in 1997 does not bind Sri Lanka and has no legal effect within the island. – Decision of the Supreme Court 15 September 2006 – SC Spl (LA) No 182/99. (**Violation of UDHR articles - 8, 10,19**)

2006 - Sri Lanka’s Air Force bombed a gathering of schoolgirls at Vallipunam on August 14, 2006, killing 56 schools girls and wounding 210 others. (Violation of UDHR articles - 3, 10,12,13,20,26)

2006 - 1987 India and Sri Lanka accord was signed under the guise of settling the Tamil ethnic conflict in Sri Lanka. Under this accord the merger of North Eastern province took place on 8 Sep.1988. But, **after exactly 18 years**, the Supreme Court delivered its political judgement on 16 October 2006, stating that the merger of

these two provinces was invalid. (**Violation of UDHR articles – 3,5,9,10,13,21**)

2007 - Sri Lanka has been ranked as the third most **dangerous place for the media in the world**, with several journalists being killed. (**Violation of UDHR articles – 3,5,6,7,10,13,18,19**)

2008 - Last January, Sri Lanka withdrew from the Ceasefire Agreement-CFA between the government of Sri Lanka and the LTTE that was signed in February 2002. (**Violation of UDHR articles – 3,5,9,10,13,**)

In 1998, the UN Working Group on Enforced or Involuntary Disappearances stated that, “Sri Lanka had the **second highest number of disappearances in the world, ranking next to Iraq**”. Also Sri Lanka is the only country that the UN Working Group on Enforced or Involuntary Disappearances has visited several times. So far no proper remedies have been found for these disappearances. (**Violation of UDHR articles – 3,4,5,7,9,10,11**)

2008 - According to the UN Working Group on Enforced or Involuntary Disappearances, presently Sri Lanka rank as the country with the highest number of disappearances.

The fate of 656 Tamils who ‘disappeared’ in 1996 is not yet known but Tamils continue to ‘disappear’ in North East.

Many Tamil journalists, academics, parliamentarians, human rights activists, children and others in the North East have been killed. (**Violation of UDHR articles – 3,4,5,7,9,10,11**)

2008 - IIGEP quit Sri Lanka - President Rajapaksa had invited the International Independent Group of Eminent Persons - IIGEP to observe and ensure the transparency of investigations held by the Commission of Inquiries on the complaints of abductions, disappearances and other serious violations of human rights arising since 1st August 2005. Also, the IIGEP was to ensure that those inquiries are conducted in accordance with basic international norms and standards. **On 22 April 2008, the IIGEP, quit Sri Lanka**, citing government unwillingness to implement its recommendations to bring the probe up to international standards, lack of financial stability, government interference and slow process. (**Violation of UDHR articles – 8,10**)

Updated from the TCHR press release of 10 December 1998 – 50th anniversary of UDHR.

SRI LANKAN ATROCITIES SIMILAR TO LEBANON

Dr. V. David, M.P., Malaysia.

[A communiqué sent to the President of the Democratic Socialist Republic of Sri Lanka through Sri Lanka's High Commissioner in Malaysia in 1983]

We Malaysians are surprised and disturbed by the atrocities committed in the prisons of Sri Lanka where 52 inmates have been killed in the course of the racial pandemonium.

All prisoners are normally under the custody of the authorities. It is therefore the duty and responsibility of the authorities to safeguard the lives of the prisoners. And if they fail to do so, there ought to be some motive for not offering protection to the inmates who are under the custody of the government.

Those who believe in human rights and civil liberty cannot witness the above incident in Sri Lanka without it being questioned.

We strongly protest against the authorities of Sri Lanka who have aided and abetted in the killing of the prison inmates in the passion of racial emotions.

Malaysians feel that the three million Tamils of Sri Lanka have a case for self-rule under the present circumstances and the manner in which they have been treated. It confirms that a new nation has to be born to protect the interests and rights of the three million Tamils who have been pushed against the wall.

The political question of the Tamils calls for a political solution and not a military one.

We are of the firm belief that the authorities should discuss with the Tamil United Liberated Front whose representative is also the Leader of the Opposition in the Sri Lanka Parliament.

A political discussion should pave the way for an amicable solution to problems dominating the island of Sri Lanka. The atrocities in Sri Lanka are similar to those of the recent incidents in Lebanon, in the massacring of innocent people who had nothing to do with the riots.

A commission from the United Nations is of paramount importance, especially in the absence of protection for prison inmates who have been detained by the authorities.

An inquiry by the United Nations Commission would establish the truth from which a permanent solution can be espoused.

We hope that the Sri Lankan Government will act wisely and not plunge into bloodthirsty perpetrations, which would not only tarnish the image of Sri Lanka but also create an impression that the administration is ruthless, and hence have resorted to inhuman behavior against all norms of justice, human rights and freedom.

Burnt Car

Dr. Rajasunderam, Mr. Kuttimani and Mr. Thangathuri

FIRE THAT WAS SET 25 YEARS AGO STILL BURNS

WPF Leader Mano Ganesan, M.P., Sri Lanka

The fire that was set twenty five years ago which shattered our lives is still burning within us as the conditions prevailed then are yet applicable and not mended.

We Tamils are prepared to forgive but not prepared to forget the trauma of 1983 as the Sinhala political leadership has failed provide the sense of accommodation even after all this black historical past.

Sinhala film director Yasapalitha Nanayakara, deputed by my late father's friend Vijaya Kumaratunga saved all the members of our family from instant death in Havelock Town in Colombo on the 23rd of the fateful July in year 1983. I can remember all that as if it all happened only yesterday.

But from our personal experiences we ought to search for the root causes of the issues. Unless and until we address the root cause, the basics of the Black July are going to remain.

What was performed then, in 1983, against Tamils was initiated by state terrorism, and it is what is prevailing against Tamils even now, in 2008.

We cannot also simply bypass the occurrences of 1989. During this period state terrorism was ruthlessly performed against Sinhala youths.

The Secretary General of the Peace Secretariat attempted to condemn the then government headed by president J.R. Jayawardene and his minister Cyril Mathew for the 1983 July pogroms and stop with that. We cannot do justice to 1983 victims by doing so. Let us together condemn the occurrences of 1983, 1989 and 2008. And not stopping with that we also condemn the non-state terrorism then and now.

That comment is about the terrorism of LTTE and EPRLF, PLOTE, TELO, EROS and then EPDP and the JVP. There are legitimate and illegitimate activities from the side of the state. Similarly there are rational and raw terror activities from the side of the liberation movements. But we cannot selectively condemn according to the present political agenda.

The LTTE did not fall from the sky. So also not, the EPRLF, PLOTE, TELO, EROS, EPDP and JVP. The conditions for the formations of these respective armed violent movements were created by the successive governments in the first twenty-five years of the history of Ceylon, (later called) Sri Lanka.

This history is being continued. The root cause is that the Sinhala-Buddhists desire to own the whole of Sri Lankan island for themselves alone. The Sinhala adamantly refuse to share the sovereignty and political power with the Tamil nationality and Tamil speaking Muslim people. This root cause is not being addressed today. There is even no attempt on that score. Instead there are attempts on certain non-priority issues like teaching Tamil to Sinhala state officials. The language is certainly an issue. But it is not the number one issue any more among the Tamils.

Those who fought from Anti-War platforms have stopped doing so. They have given up anti-war slogans. They do not even speak against the human rights violations now. Nobody wants to antagonize the government.

Those who took up anti-war positions have given up and have taken the language issue now, which is an easier and non-controversial issue. Most importantly it will not antagonize the government. The government too welcomes such issues because through these language programmes it has something show up to the international community.

[In his speech to the National Peace Council Workshop, Colombo, 2008, in Sinhala, as reported. The workshop was chaired by NPC Executive Director Dr. Jehan Perera and attended by Minister of Constitutional Affairs D.E.W. Gunasekara, Secretary General of Secretariat for Coordinating the Peace Process, Secretary of Ministry of Human Rights and Disaster Management Prof. Rajiva Wijesinha, Ven. Buddiyagane Chandraratna, Chief Incumbent Bodhimalu Viharaya, Vanathavilu and President of Puttalam Peace Forum, and several others.]

CAN WE EVER FORGET BLACK JULY - 1983?

D.E.W. Gunasekara

General Secretary, Communist Party of Sri Lanka.

The ugliest and the most barbarous event in the post independent Sri Lanka entered the pages of history 25 years ago. Some people ask why these blackest events are being reminded ritually in the month of July year after year.

I believe that it is for no other reason than to reassure ourselves to see that such an event should never be allowed to recur.

The General Elections in 1977 brought about the strongest Government in power since Independence with a five-sixth majority. The election results provide evidence that no party since the Independence did ever get such an overwhelming backing from the ethnic and religious minorities of the country.

Mystery prevails how under such a Government with sympathy and goodwill of the minorities, communal disturbances erupted within a few months of it being installed in power.

The first communal clashes occurred on August 15 in the estate areas of Sabaragamuwa. So, the events sporadically spread elsewhere in 1978, 1979 and 1981 culminating in the Black July of 1983.

The year 1981 witnessed the burning of the Jaffna Library with 95,000 books at the dirtiest ever the District Development Election. On July 23, 1983 with the bodies of 13 soldiers having been brought to a single place for cremation in Borella, emotions were allowed to run high for the eruption of virulence and violence unprecedented in our recent history.

July 23 to 30 was the darkest week of the Black July where it was officially estimated that 471 Tamils were killed, 8,077 of their houses burnt, 3,769 persons injured, 3,835 cases of looting.

... Fifty three Tamil prisoners in the Welikada jail were brutally murdered.

As a result of this event the biggest refugee problem erupted making more than seven hundred thousand people homeless, unprecedented in the history of our country, of which more than 400,000 were forced to leave the country.

It was the Black July of 1983 which signalled the outbreak of the on-going war in the North-East, with the virtual division of the country.

The war commenced with a military budget of Rs. 1.8 billion in 1983 and it has risen to Rs.117 billion by 2007.

In all, from both sides a little less than 100,000 may have been killed by now - leave alone thousands of those who have been disabled. Damage to property is incalculable. Ethnic relations completely collapsed, with mutual fear and suspicion between Sinhalese and Tamils escalated.

With Black July, dawned the era of gun culture, disappearances, child soldiers, collapse of rule of law and erosion of democracy. Within the first ten years of UNP rule from 1977, the draconian Constitution was further strengthened with 16 further constitutional amendments - with the two notorious 4th and 6th.

Amendments to the Constitution, were made whereby the General Elections were postponed and 18 elected MPs from the North and East were removed from the Parliament. The banning of CP, NSSP and JVP was a pretext for the perpetration of all those Machiavellian acts of the JR regime.

With the Black July, fortunes of Prabhakaran dawned; all other Tamil groups and parties being decimated or marginalised. The physical elimination of all leaders of rival Tamil political parties gave way for the emergence of Prabhakaran.

The process of brutalisation and criminalisation of the present day Sri Lankan society was commenced with the onset of the Black July.

In the history of our country, the entire Sinhalese people were most unjustly portrayed internationally as the most barbarous ethnic group of the modern society while the few perpetrators of those ugliest crimes were allowed to escape unpunished.

It is still afresh in our minds how the Tamil people who were the main victims of Black July voted at the 1982 Presidential Elections for the Sinhala leaders just a few months prior to the Black July. Despite the boycott campaigns of the TULF and other Tamil groups, between 50 per cent to 80 per cent of the Tamil people went to polls in the 1982 Presidential elections even in the North and East, the lowest being in the Jaffna district with 50 per cent, still relatively high.

It is on record that 60 per cent of the Jaffna people who polled, in fact voted for Sinhala candidates, the highest being obtained by Hector Kobbekaduwa of the SLFP. The figures for the other districts were more eloquent.

Vavuniya - 85 per cent

Trincomalee - 89 per cent

Batticaloa - 60 per cent

Digamadulla - 95 per cent

This was the response of the Tamils and Muslims in the North and East to the Sinhala leaders. Let the people in the South remember this stark fact of history.

All this goodwill evaporated with the Black July. The Tamil people were driven to the clutches of the LTTE thanks to the perpetrators of Black July, engineered by those in power then.

The international image of Sri Lanka was completely tarnished. The traditional Indo-Sri Lanka relations were strained to the lowest ebb. In my view, the emergence of terrorist, chauvinistic JVP in the South too was a by-product of the Black July.

How people in the South suffered during the 1987-1990 period are still fresh in their minds and hearts, with the killing spree by JVPers as well as Green Tigers.

In the first round the finest leaders and cadres of the CP, LSSP, NSSP and SLMP were brutally murdered. Of course, they gave their lives for the cause of national unity and communal harmony. The killing spree continued and thousands of UNP and SLFP supporters too lost their lives. Can this black chapter of our recent history be forgotten or be allowed to be obliterated?

Much water has flowed under the bridges of Sri Lankan rivers since the Black July. We remain where we were, having failed to weed out the root cause of terrorism through the search of a political solution to the national question. Even if we forgive those perpetrators of Black July, we can never forget the event.

“Shops, Banks, Offices and Restaurants in the Capital’s crowded City Centre and Main Streets being burnt while the Police look on. Thousands of houses ransacked and burnt, sometimes with women and children inside. Goon squads battering passengers to death in trains and on station platforms and, without hindrance, publicly burning men and women to death on the streets! Remand prisoners and political detainees in the country’s top prison being massacred. The armed forces joining in and sometimes organizing this pogrom against members of Sri Lanka’s two Sri Lankan minority communities. The nation’s President and top ranking cabinet members publicly justifying the pogrom!”

- *“Sri Lanka: The Holocaust And After”*
by L. Piyadasa

RACE CONFLICT IN CEYLON

Sir John Foster, Q.C. and others (1977)

Sir, A tragedy is taking place in Sri Lanka. The political climate, following on the recent elections is turning into a racial massacre. It is estimated by reliable sources that between 250 and 300 Tamil citizens have lost their lives and over 40,000 made homeless. Limitation on travel is making it hard for correspondents in Sri Lanka to let the world know what is happening.

The Tamils are a community of over two million who flourished under the British, but have suffered discrimination since. They have now lost confidence in their treatment by the Sinhalese majority and are calling for a restoration of their separate national status, which they had for many centuries before the British came. At the last elections the Tamil party advocating a separate state gained overwhelming majorities in all Tamil districts. This, no doubt, triggered off the murders, which are said to have been committed either by police acting without orders or with the connivance of the police.

At a time when the West is awake to the evils of racialism, the racial persecution of the Tamils and denial of their human rights should not pass without protest. The British have a special obligation to protest, as these cultivated people were put at the mercy of their neighbours less than thirty years ago by the British government. They need our attention and support.

yours faithfully,

John Foster
David Astor
Robert Birley
Louis Blom-Cooper
James Fawcett
Dingle Foot
Michael Scott

WE SHALL OVERCOME

Professor Kopan Mahadeva

*I have deeply pondered the sufferings of Tamil Eelam
for a number of years and distilled my feelings
in poetry from time to time, as follows:*

MY HEART WEEPS AND BLEEDS (1987)

My heart weeps and bleeds for the youth of my land
Of birth. They have been led into hate
And to kill at random. Was this caused by fate?
Or by the will of some bigheaded man-gods?

How different are you, young ones, from each other?
You have indeed a thousand and one things in common
And just one, or maybe two, points one could summon
Which are not same; yet pose no real cause for bother.

My heart weeps and pleads for the bewildered youth
Of my so-called race, whatever may be the truth
Of the concept of race in these otherwise blessed
Civilised times — considered in the scientific sense.

They are well-born and well-bred children, God's creations
Driven to the courting of death and destruction —
Sadly, seemingly madly, their motivation
Being a convinced sense of self-preservation.

I now feel ashamed to claim I was born
In the Pearly Island. I really am. That, I own.

Do our ancestral faiths preach to kill and hate? If they do,
Then I opt not even to glance in the directions
Of those bloody beliefs. And I will not poke
The corpses of the disciples of such sickly religions
With a million million metered pole.

O, you men with power, sterile sinners in the saddle,
Do something, soon, to solve the Island's muddle.

My heart weeps when of hard-built, hand-built homes I hear
And public buildings with savings and belongings set on fire.
The infrastructure of our impoverished, developing lands
Incinerated, demolished, destroyed — by our own hands.

Will the world give aid and assistance in view of such wanton
waste?
What for aid? To burn and break and bury again, in hateful
taste?

If **A** wants to be free and himself rule,
Is it wrong if **B** aspires for these too?
If **C** seeks to secure her and her peoples' future,
D could rightly do so too. The same applies to culture,
Language, religion, health and life and kin and kith.
Other's rights and liberties are wrongful things to play around with!

O, men of reason, justice, right and honour, wake up.
To open all eyes and minds, the leadership you must take up.
Do find the keys to the kingdoms of peace and love
And teach the youth, of brotherly, sisterly, mutual love.

O, men with power, use it now, and well. Be fair
To all the different sections in equal share.
Stop the killings, arson, rape, and usher amity
Or else abandon and proceed, forthwith, into history.

My heart weeps and bleeds for the youth of my land
Of birth. They have been led into hate
And to kill at random. Was this caused by fate?
Or by the will of some bigheaded man-gods?

EELAM AND THE SINHALAS (1993)

The Sinhals are our kith and kin; all of Ceylon, our so-named Eelam of Yore —
Tamil Eelam being our homeland, and Eelam's bulk being their own, old abode.

With several classical talents and traits are the Sinhals divinely powered —
A dozen and a half of which we've, here, picked out and briefly considered:

Home-guests, in many magnanimous ways they treat, kings-and-queens-like
And to genuine friends, individually, they would even gladly give their lives.

They love and cherish their arts, and faiths, and culture, as their eyes
And even humble peasants who live in huts keep their dwellings nice.

Though in practice, to Tamils, effective equality, they have thus far denied,
Those Tamils who help them, they support and even heave on shoulders high.

The Sinhalas are talented artists, who create colourful masterly paintings,
And in countless, cottage handicrafts, make breath-taking beautiful things.

They fondly cherish Buddhism as the chosen means to boons and beatitude,
And even the poorest, in worn rags, show to cleanliness a positive attitude.

By tradition they prostrate before, and pray to parents on New Year's eves,
While most Sinhalas work for public welfare and give praise for good deeds.

Against even the smallest of injustices in world's nicks and nooks remotest,
There are Sinhalas who string lyrics and *bailas*, and sing in sincere protest.

The Sinhalas, as a race, punctually pay to priests, obeisance and homage,
And creatively make various types of comfortable furniture, for all ages.

Even when speaking of rivals, from public and other popular platforms,
They never let loose their tongues in denigrating, but in dignified terms.

They admire and appreciate the goodness in Tamils in their private talks,
And give without slightest of hesitation, anything at all to agreeable folks.

We do acknowledge and pay tributes, thus, to even some of Sinhalas' traits.
Why wouldn't we love them, if only they'd respect and recognise our rights?

REAL MEANING OF EELAM (1990)

[The Identity-Liberation Song of Ceylon's Tamils]

Eelam is our yearning to preserve our past

Eelam is the Goddess enshrined in our hearts.

Eelam is wise easement of neighbourly strains

Eelam is our nectar, which mitigates pains.

Eelam is our sweet mother who feeds our souls

Eelam is franchise to fulfil our noble goals.

Eelam is a boon to boost each group's prospects

Eelam is mutual love, dignity, and respect.

Eelam is elbowroom to evolve our own fate

Eelam is freedom for us too, to become great.

Eelam is our mantra — more soothing than Ohm

Eelam is sound calmness succeeding a storm.

Eelam is our life's breath, constitutional tact

Eelam is not insane daydream, it's sound contract.

Eelam is the most precious thing all could find

Eelam is everlasting peace in every Lankan mind.

UNITY (1987)

Unity is a unique, sensible human quality
Born when liberty loves and weds equality.

Unity is an oiled machine with varied components
Needing each of them, even to work for moments.

Unity is a delicate bloom destroyed by the heat
Of selfishness, power hunger, discrimination, deceit.

Unity is Give-and-Take, Forget-and-Forgive, pity,
Live-and-Let-Live, Love-Thy-Neighbour, and magnanimity.

Unity is compassion, consideration, kindness,
The will to sink or swim together, and oneness.

Unity is not merely for other people to be preached,
But firstly for ourselves, in our lives, to be reached.

WE SHALL OVERCOME

[Traditional Song; Authorship: Unknown]

We shall overcome, we shall overcome; we shall overcome some day;
Oh, deep in my heart I do believe, we shall overcome some day.

We shall walk in peace, we shall walk in peace; we shall walk in peace some day;
Oh, deep in my heart I do believe, we shall walk in peace some day.

We shall all be free, we shall all be free; we shall all be free some day;
Oh, deep in my heart I do believe, we shall all be free some day.

We shall learn to love, we shall learn to love; we shall learn to love some day;
Oh, deep in my heart I do believe, we shall learn to love some day.

BLACK JULY 1983: THE CHARGE IS GENOCIDE...

Barrister Nadesan Satyendra

July 1984, Revised June 2008

Preface

Legacy of Black July - Video Presentation

Prologue - concerted attacks on Tamils in Trincomalee commencing 3 June 1983

And on 11 July 1983, two weeks before the attacks in Colombo, President Jayewardene declared - "Now, we cannot think of them (Tamils). Not about their lives or of their opinion about us."

On 24 July 1983, and in the succeeding weeks, around two thousand Tamils were killed in the island of Sri Lanka by Sinhala people - some were burnt alive - and over a hundred thousand were rendered homeless...

Sinhala mob dancing around a Tamil youth, stripped naked, before pouring petrol and burning him to death, Colombo, 23 July 1983

Motorists were dragged from their cars to be stoned and beaten...

Tamil owned businesses were scientifically extracted from among their neighbours and burned...

...government officials estimated that 20,000 businesses had been attacked in the city

... Government security forces unleash reign of terror in North and East...

Wide spread attacks in Kandy, Matale, Nuwara Eliya, Badulla and elsewhere...

Fifty three Tamil prisoners murdered whilst in government custody

The Exodus

Displaced Tamils from the Sinhala South driven to escape by ship to the Tamil homeland in the North...

Video Presentations

Black July 1983 - Video Presentation

Legacy of Black July: Part 1 - Part 2

Black July - Vilaku

Websites

Remembering

Black July

Remembering

Silenced Voices

1983 Acts of Genocide - Ilankai Tamil Sangam

Genocide of Tamils in Sri Lanka

Books

Sri Lanka, Island of Terror - An Indictment, Thornton, E.M. & Niththyananthan, R. Eelam Research Organisation, (ISBN 0 9510073 0 0), 1984

Ethnic Conflict and Violence in Sri Lanka

Report of a Mission to Sri Lanka in July-August 1981 on behalf of the International Commission of Jurists - Professor Virginia A. Leary, Faculty of Law and Jurisprudence, State University of New York at Buffalo, USA with a supplement by the ICJ staff for the period 1981-1983, August 1983

Sri Lanka - A Mounting Tragedy Of Errors

Report of ICJ Mission to Sri Lanka in January 1984

- Paul Sieghart Q.C.

The Broken Palmyra - The Tamil Crisis in Sri Lanka:
Chapter 4 - Rajan Hoole, Daya Somasundaram, K.Sritharan and
Rajani Thiranagama -

Sri Lanka: The Holocaust and After - Piyadasa, L. Maram
Books, London, 1984

Sri Lanka: The National Question and the Tamil Liberation
Struggle - Satchi Ponnambalam, Tamil Information Centre, London
and Zed Books Ltd, London - 1983

Memorandum on Human Rights Violations and Ethnic
Violence in Sri Lanka - Netherlands Sri Lanka Coordinating
Centre, December 1983.

Sri Lanka: Witness to History - A Journalist's Memoirs,
1930-2004 S. Sivanayagam, 2005

Sri Lanka - Ethnic Fratricide and the Dismantling of
Democracy, Tambiah, Stanley Jeyaraja, (Oxford University Press,
Delhi, 1986), 198 pp.

Articles

The Anti Tamil Pogrom 1983 - Special Colombo
Correspondent, Tamil Times, July 1983

Who will help the Tamils? - New Statesman, London,
Editorial, 29 July, 1983.

Civil War in Sri Lanka - Francis Wheen, London Times, 30
July 1983

Sri Lanka Slaughter - R.K. Karanjia, Blitz, 6 August 1983

Burning Passions : How Nuwara Eliya was Razed to the
Ground - New Statesman, London, 12 August 1983

The Ghost Island: Liberation Tigers to hit back - The Week,
India, 22 August 1983

The Backstory of Black July 1983 and Its Aftermath: An Amirthalingam Interview to the Madras Hindu on 25, 26 August 1983

Sri Lanka: The Tamil tragedy - India Today, Cover Story, 31 August 1983

Black July - David Beresford Reporting from Colombo to UK Guardian, August 1983

An Eye Witness Account.

Colombo - Voices, Hong Kong Vol.7. No.2 , August 1983.

Racism triumphant - Francis Wheen, New Statesman, 16 September 1983

The Martyrdom of the Tamils - Dr. David Selbourne, Tamil Times, September 1983

Sri Lanka's Week of Shame an eyewitness account - N.Sanmugathan, October 1983

Ethnic Violence in Trincomalee in June/July 1983 - R.Sampanthan,

M.P. for Trincomalee in Sri Lanka Parliament

Case Study: The massacres in Sri Lanka during the Black July riots of 1983 - Eleanor Pavey, Paris, 13 May 2008

A Tamil soliloquy - 'Devadasan' - New Internationalist, October 1983

Revisiting the White Anglo Saxon Protestant (WASP) Editorials on the anti-Tamil riots of July 1983 - Sachi Sri Kantha, 24 July 2004

JR's Liability for Black July - AHRC, 17 July 2006

1983 Demonstrations against Black July

London, July 1983

Tamil Nadu July 1983 - 15 Tamilians commit self immolation

Tamil owned businesses were scientifically extracted and burned...

The attacks were not confined to Colombo alone - they spread to Kandy, Matale, Nuwara Eliya, Badulla, Bandarawela, Negombo, and many other areas where Tamils lived amongst a predominant Sinhala population...

Badulla - a case study of mob frenzy and State terror...

Hindu temples burnt...

More than one hundred thousand Tamils in improvised refugee 'camps'..

An eye witness account of events in Colombo by an inmate of a refugee camp...

Displaced Tamils from the Sinhala South escape by ship to the Tamil homeland in the North...

Meanwhile, in the Tamil homeland in the North government security forces went on a rampage...

In the Tamil homeland in the East, Tamils murdered and forcibly driven out...

And in Colombo fifty three Tamil prisoners murdered in Welikade Prison, in government custody..

Eye witness account of Welikade prison massacre - S.A.David..

The Sri Lanka security forces either looked the other way or actively participated in the attack...

Whilst henchmen of senior Ministers were seen leading the attack on the streets...

Government failed to condemn and President Jayawardene expressed no sympathy when he belatedly addressed the nation on 26 July 1983...

Attack renewed with vigour the day after Sri Lanka President Jayawardene spoke...

Genocide'83 was a carefully planned attack & Sri Lanka Minister Ananda Tissa De Alwis said so on 29 July 1983...

But who were the planners of this carefully conceived contingent plan?

Who were the planners who were in a position to command considerable organisational resources?...

Who were the planners who were in a position to command thousands to obey their orders to kill and burn and to assure the would be killers and arsonists, that no harm would befall them?...

Who were the planners who were in a position to direct and influence the police and the army which functioned directly under President Jayawardene?...

The features of the planners of the contingent plan emerge from the nature of the plan...

But the Sri Lankan government said the attacks were a left inspired plot against the government!...

Sri Lanka engaged in a cover up and dishonoured its pledge to the UN to hold an inquiry...

The facts taken together, support the charge that the Sri Lankan authorities were engaged in a cover up and that it was they who were the planners of Genocide '83

President Jayawardene accedes to the the 'clamour' and the 'natural request' of the Sinhala people and enacts Sixth Amendment to Sri Lanka Constitution which violates freedom of expression and unseats Tamil MPs...

Tamil United Liberation Front Leader Amirthalingam writes to Sri Lanka President, J.R.Jayawardene on 10 August 1983 - in vain...

Having effectively disenfranchised the Tamil people, the government then went on to announce that it proposed to expropriate all damaged property...

A plan presupposes objectives and the objective of the plan was clear - to terrorise the Tamil people into submission...

On the First Anniversary of Black July '83, call by more than 50 Members of the UK Parliament for an international

commission to inquire into the violence against the Tamils in July 1983 went unheeded...

"Today, ten years after the July '83 genocidal attack, no inquiry, has been held into the admittedly planned violence against the Tamil people - International Federation of Tamils on 10th Anniversary of Black July....

On 21st Anniversary - President Chandrika Bandaranaike Kumaratunga's belated attempt at an apology but still no inquiry to establish the facts and bring the culprits to justice...

There is no time limit within which a prosecution for genocide may be launched - those responsible for Genocide '83 both within the then Sri Lanka government and outside it, should be charged and punished according to law.

Preface

The matters presented here in 'Black July 1983: the Charge is Genocide' constitute, at the lowest, prima facie evidence, sufficient to warrant an indictment for genocide against the Sri Lanka authorities for the crimes committed against the Tamil people in June, July and August 1983. Paul Sieghart in his Report of a Mission to Sri Lanka on behalf of the International Commission of Jurists and its British Section, Justice, March 1984, concluded:

"Clearly this was not a spontaneous upsurge of communal hatred among the Sinhala people.. It was a series of deliberate acts, executed in accordance with a concerted plan, conceived and organised well in advance. But who were the planners?... Communal riots in which Tamils are killed, maimed, robbed and rendered homeless are no longer isolated episodes; they are beginning to become a pernicious habit." [see 1956, 1958, 1961, 1974 and 1977]

The International Commission of Jurists Review declared in December 1983 -

"Under the Convention on the Prevention and Punishment of the Crime of Genocide, acts of murder committed with intent to

destroy, in whole or in part, a national, ethnical, racial or religious group as such are considered as acts of genocide. The evidence points clearly to the conclusion that the violence of the Sinhala rioters on the Tamils (in June/July/August 1983) amounted to acts of genocide."

Velupillai Pirapaharan, Leader of Tamil Eelam in an interview with Anita Pratap, March 1984 concluded -

"...Our view is that the July holocaust was a pre-planned, well-orchestrated genocidal pogrom against the Tamils, carried out by the racial elements of the ruling party. Initially, these racist elements did attempt to put the whole blame on the LTTE. Then, suddenly, they blamed the left parties for the riots. But in fact, it is the racist leaders of the present government who should take responsibility for this tragic loss of life."

In 1985, Leo Kuper commented on the failure of the United Nations Sub Commission on Human Rights to condemn the genocidal attack on the Tamil People -

"...there were also political currents observable in the alignment of members, though I could not altogether fathom the geo political considerations involved. In the end a very mild resolution was passed calling for information from the Sri Lanka government and recommending that the commission examine the situation at the next meeting in the light of the information available. There was, however, only a bare majority for the resolution (10 for, 8 against and 4 abstaining). It is unfortunate that the United Nations did not take a firm stand at this stage..."
Leo Kuper in Prevention of Genocide, 1985.

That even this mild resolution adopted on 5 September 1983, calling upon Sri Lanka to provide information was opposed by 8 states with another 4 abstaining is not without significance and serves to reinforce the validity of that which Velupillai Pirabakaran declared in his Maha Veerar Naal address on 27 November 1993.

"...We are fully aware that the world is not rotating on the axis of human justice. Every country in this world advances its own interests. Economic and trade interests determine the order of

the present world, not the moral law of justice nor the rights of people. International relations and diplomacy between countries are determined by such interests. Therefore we cannot expect an immediate recognition of the moral legitimacy of our cause by the international community...In reality, the success of our struggle depends on us, not on the world. Our success depends on our own efforts, on our own strength, on our own determination..."

Genocide is a crime which transcends national frontiers. Those responsible for Genocide '83 both within the then Sri Lanka government and outside it, should be charged and punished according to law.

On 10 April 1983, a young Tamil from Trincomalee died in police custody after having been held without charge for two weeks. At the post mortem 25 external injuries and 10 internal injuries were found. At the judicial inquest into his death on 31 May, the Jaffna Magistrate returned a verdict of homicide. Three days later, on 3 June 1983, a new Emergency Regulation was brought into effect permitting the police to bury or cremate bodies without a post mortem or an inquest.

On 9 June 1983, Amnesty International cabled President Jayewardene expressing concern that such a Regulation could give rise to the gravest violations of human rights and appealed to him to rescind it. But the Regulation was not rescinded.

On the contrary, the attacks on the Tamils in Trincomalee commenced in earnest on 3 June 1983 - on the same day that the new Emergency Regulation was brought into effect permitting the police to bury or cremate bodies without a post mortem or an inquest.

"Attack on properties of Tamil people commenced on 3rd June and continued till the end of July. Mobs of Sinhala people went from village to village to various parts of the town, and the suburbs, and set fire to Tamil houses and shops. A particular modus operandi was observed in most of these attacks. A part of heavily armed service personnel would enter a Tamil area and carry out a search alleging that according to information received explosives and dangerous weapons were hidden in that area. Invariably nothing would be recovered, sometimes the service

personnel would remove axes, knives and such implements that would normally be available in any house. Sometimes Tamil youths would be arrested on "suspicion" and taken for questioning.

The manner of the search, the demeanour of the service personnel and the threats and intimidatory language uttered was such that the entire locality would be terrified into utter submission. No sooner the search was completed a band of Sinhala thugs enter the locality and set fire to the Houses of Tamil People; if the house contained valuables it would first be looted. This has happened in broad day light and by night even during curfew hours. Frequently the houses of Tamils were burnt by Sinhala mobs in the immediate presence of the security forces who conducted the search, making it obvious that the purpose of the search was to remove any weapons with which the Tamils may be able to defend themselves and to terrify the Tamil people particularly the Tamil youth, so that the Sinhala mobs would be assured that no harm would befall them. Frequently Service Personnel encouraged, incited and aided Sinhala mobs to set fire to Tamil Houses.

The first attack in Trincomalee was on this pattern.

On the night of 3rd June, an army vehicle pulled up in front of Mansion Hotel along Main Street, Trincomalee, a property owned by the previous Member of Parliament the late Mr.B. Neminathan and wanted to do a search of the premises. No sooner the army completed the search discovering nothing, the army left the place to another premises very close by, also removing the Police who were on duty in front of the Hotel. No sooner the search was completed an unruly Sinhala mob from the Market Square invaded the Mansion Hotel and attacked it. It was partly damaged. The Naval Personnel during the course of their attack of the town on 26th July completely gutted the place.

In certain areas it was well known that Sinhala service personnel had themselves set fire to Tamil houses and business establishments. Every single Tamil shop in the Anuradhapura Junction, a developing area was gutted by fire. Sinhala mobs were aided by Air Force Personnel who themselves actively participated. Over twenty five shops of Tamil people were completely burnt in this area.

The officers attached to the Uppuveli police Station are reported to have actively participated in several acts of arson. The conduct of the Officer-In-Charge of the Uppuveli Police Station has been seriously called in question. He is alleged to have even participated in attacks on Tamil people outside his area of authority.

Every single Tamil Village within the area of authority of this police station along the Trincomalee-Anuradhapura Road was attacked for a distance of almost 25 miles and several hundreds of houses burnt. There were several murders in this area, double murders, triple murders, not merely were the houses burnt even the people who lived in the house were murdered. Many police officers attached to various stations were found seriously wanting.

There has been a pattern in these attacks. The attacks have been motivated by a desire to dislodge Tamil people and drive them out of these villages.

The victims were Tamils who were citizens by descent, Tamils of Indian Origin who were registered citizens, and Tamils of Indian Origin who though not granted citizenship had applied for citizenship and whose applications were yet pending. There were also some Tamils of Indian Origin who fell into the stateless category, in respect of whose status and future a decision is yet to be made.

More than 50% of the persons attacked were in occupation of state land which had been alienated to them on state permits or on private land. They had developed these lands. Of the balance 50% atleast 25% had been in occupation of the said lands for long periods of time, for as long as seven, ten to fifteen years and who had developed these lands. They would normally be entitled to have their occupation of these lands regularised. In terms of the Government's policy in respect of encroachments all citizens who were in occupation of State land as encroachers prior to 1979 are entitled to have such encroachments considered for regularisation. The aforesaid persons largely fell into this category. The balance were stateless people of Indian origin who had encroached on State lands for want of other land.

In respect of all persons of Indian Origin, into whatever group they may be categorised, it must be pointed out that these

persons came to the Trincomalee district, as indeed large numbers have gone to many other Tamil districts, on account of the violence unleashed on them in other parts of the country where they had been earlier employed largely in the Plantations. Consequent to the several racial riots that have been taken place over the past several years, in the course of which they were physically attacked, their houses and belongings completely burnt, these persons had migrated into areas which they considered safe or at least safer. Persons who so migrated were later joined by their relatives, a situation quite understandable in the context of the insecurity in which they resided, and the hope of more security in a new place, particularly a Tamil district. There has been a concerted plan to drive these persons out of these villages.

After the houses of these persons were burnt, these families were accommodated in several refugee camps. Government provided basic assistance, which by itself was totally inadequate for their survival; in some areas particularly within the Muthalikulam (Morawewa) A.G.A's division even such basic assistance was not fully provided. One could discern a reluctance and unwillingness on the part of certain Sinhala Government Officials to even provide this totally inadequate basic assistance to persons in such dire distress.

Tamil people in the areas in which the refugee camps were set up most willingly and readily responded with food, clothing and other necessities and the refugees were very well looked after.

What happened to them on the night of the 24th July will be dealt with later on. A massive attack by a section of the security services on the Trincomalee town, and its immediate outskirts occurred on the night of 26th July and will be dealt with later on.

Houses in various parts of Trincomalee town and its suburbs were attacked and burnt. Areas in which Tamils were distinctly in a majority were attacked. Such attacks could never have taken place without the active support of the security forces and without the fullest consciousness on the part of the Sinhala people, that the security forces would protect them against any retaliation or resistance by the Tamil people.

The Tamil people were not given any protection whatsoever by the security forces, the Sinhala offenders and attackers were in

no way prevented from attacking the Tamil people by the security forces, and the Tamil people's right to defend themselves, in the exercise of their right of private defence of person and property was taken away by the direct intervention of the security forces. The Tamil people were intimidated into the belief by the State's Security Forces who are largely Sinhala that if any harm befell a Sinhala man even in the exercise of the right of private defence by a Tamil, the retaliation by the security forces would be harsh and severe.

One further significant feature in respect of the acts of arson was that when a Tamil house or shop had been set on fire, and if other Tamils in the neighbourhood tried to rush and attempt to extinguish the fire, Service personnel on duty would point their guns at such Tamil people and drive them back. The arsonists had freedom of movement, the security forces would grant them that freedom, but innocent Tamils who wanted to extinguish the fire of neighbour's property would have no such freedom. Can anything else be more dastardly, and demonstrate fully the hostility of Service personnel to Tamil people.

Several vehicles were destroyed by arson. About 10 to 15 Sinhala houses, temporary buildings were damaged by fire during the commencement of the disturbances." [Ethnic Violence in Trincomalee in June/July 1983 - R.Sampanthan, M.P. for Trincomalee in Sri Lanka Parliament in 'Genocide in Sri Lanka, published by the Tamil United Liberation Front in 1984].

The Tamil Times reported in August 1983 :

The Sri Lankan Government's propaganda machinery would like the world to believe that the atrocities recently committed against the Tamil speaking people is the result of the killing of 13 army personnel allegedly by unidentified Tamil youths on 22nd July, 1983.

The following diary (extracted from an affidavit sworn by a person presently in detention under the Prevention of Terrorism Act) of atrocities committed in and around Trincomalee in the month of June, long before the killing of 13 army men, demonstrates clearly a sustained and continuous campaign of harassment, torture, arson and murder.

3rd June - Trincomalee Town

Attempt to throw petrol bomb at Yal Cafe.

4th June - Trincomalee Town

a) Mansion Hotel attacked and set alight.

b) Van belonging to Mansion Hotel set on fire.

c) All the furniture in the hotel were damaged. The local police failed and neglected to genuinely investigate these offences. A special team of officers from Colombo then, came and recorded statements and a B Report was submitted to the Magistrate who issued warrants for the arrests of the suspects. The local police have up-to-date deliberately failed and neglected to apprehend three of the suspects who are freely moving around in the town.

5th June - Villankulam 8 houses belonging to Tamils burnt.

5th June - Pankulam Murder of N.Sriskandarasa

5th June - China Bay Pillaiyar Temple set on fire.

7th June - Mullipaththanai Murder of S.Rajathurai.

8th June - Trincomalee Town Chariot belonging to Sivan Temple burnt

9th June - Uppuveli - Sub-Postmaster shot at - escaped.

9th June - Huskisson Road - Samson's house bombed.

10th June - Trincomalee Town - Two bombs thrown at Mr. R. Sampanthan, M.P.'s house.

11th June - Dockyard - Bomb thrown at Gandhi Hotel.

13th June - Central Road - Bombs thrown at four shops belonging to Tamils and four injured, and shops damaged.

13th June - Main Street - Bomb thrown at furniture shop.

13th June - China Bay - Prima Factory employees attacked, five injured.

- 13th June - Pankulam - Gunapala's house set on fire.
- 14th June - Panmathavachchi - 4 Wayside Hindu shrines damaged.
- 15th June - Trincomalee Town - A house belonging to a Tamil clerk attached to Railway Department situated opposite the Trincomalee Railway Station burnt.
- 15th June - Uppuveli - A Tamil C.T.B. employee's house, in front of Uppuveli Police Quarters, burnt.
- 17th June - Kinniya - Two murders: 1) Saunthararasa 2) (Name not Known).
- 18th June - Anpuvalipuram - Three houses belonging to Tamils burnt.
- 20th June - Sivayogapuram - Three houses belonging to Tamils burnt.
- 21st June - Thoduvapillaiyar - Six houses belonging to Tamils burnt.
- 21st June - Koviladdy - Six houses belonging to Tamils burnt.
- 22nd June - Singanagar - Three houses belonging to Tamils burnt.
- 24th June - Trincomalee Town - Bomb thrown into the houses of Mendis and Wilson.
- 24th June - Sivayogapuram- Two houses belonging to Tamils burnt.
- 25th June - Sivayogapuram - 30 houses belonging to Tamils burnt.
- 26th June - Tricomalee Town - Bomb thrown at Nescafe Hotel.
- 27th June - Kithul Ootru - a) Minibus called "Island" and belonging to a Tamil attacked; several sustained gun shot injuries; bus burnt, 17 passengers (all Tamils) admitted to hospital.
- 27th June - Uppuveli - b) Alvarpillai and Ramanan cut to death. Alvarpillai's wife and three other children admitted to hospital with cut injuries.

- 27th June - Anuradhapura Junction - c) 10 shops belonging to Tamils and two belonging to Sinhalese burnt.
- 27th June - Kithul Ootru - Thirunavukarasu, Seetha and Usha cut and burnt to death. Two Hindu Temples set on fire.
- 27th June - Central Road - Bomb thrown at Rajamani Stores.
- 28th June - Thirukkadaloor - Navy took into custody Sabaratnam, Kalirasa and Amirthalingam (Indian tourists) at the temple and handed them over to a group of armed criminals who brutally chopped the three of them and left them bleeding on the road. Sabaratnam died on the spot and the other two were removed to hospital some time later.
- 28th June - Uppuveli - Golden Sands Beach Hotel and Restaurant set on fire.
- 28th June - Panmathavachchi - Hindu Temple set on fire.
- 29th June - Pankulam - 7th Channel - Three murders - Rajagopal, Thavamani and one other.
- 29th June - Palaioottru - 30 houses belonging to Tamils burnt.
- 29th June - Pankulam Track No.4 Nine houses belonging to Tamils burnt.
- 30th June - (Not known)Santhirarasa and Selvarasa cut to death.
- 30th June - Nachchikulam - 30 houses belonging to Tamils burnt.
- 30th June - Navattikuda at China Bay close to Air Force Quarters. 32 houses belonging to Tamils burnt.Catholic Ashram set on fire.
- 30th June - Vilveri - 30 houses belonging to Tamils burnt.
- 30th June - Paraiyankulam - Four murders: Vadivel, Chinniah, Poopayee and Valliammah. Four sustained injuries, admitted to hospital: Ratnarasa 80 years, Muthuluxmy 30 years, Selvasamy 20 years, Muthukumar 7 years. 27 houses destroyed.

30th June - Central Road - Kalai Magal shop burnt.

30th June - Dock Yard - Navy Officer Sivanathan who participated in the arrest of some criminals attacked by Sinhalese Naval personnel.

Navy personnel Sebastian's house attacked and badly damaged.

In all, 19 Tamil persons including women and children have been killed and more that 100 Tamil persons injured and many of them warded in hospital. 214 houses belonging to the Tamil people have been burnt and the families who lived in the said houses rendered homeless. 21 shops belonging to Tamil people, 8 Hindu Temples, 1 Temple Chariot and 1 Catholic Ashram have also been burnt or damaged.

And there was a definite pattern to the attacks against the Tamils in Trincomalee.

The objective sought to be achieved was to drive the Tamils out of Trincomalee, for the Government was anxious to get a Sinhalese majority population there as the Tamils have been holding out Trincomalee as (their) future capital ...

The pattern of violence was such that the police/army/navy/airforce joined the Sinhalese people in unitedly attacking the Tamils. In early June, two Hindu temples were burnt. The house of the (Tamil) MP for Trincomalee was attacked and bombs thrown...

On 25 June, at Sivayogapuram, 20 Tamil houses were burnt by Sinhalese people in the presence of the police. On 26 June the 'Nescafe Hotel' owned by a Tamil was attacked and several Tamils were injured. One of the Sinhalese attackers was caught and handed over to the police, who released him.

On the 27 June a coach from Trincomalee to Jaffna, with Tamil passengers, faced a road block by the Sinhalese people. They shot at the coach and 4 passengers were injured. The coach was thereafter set on fire with all the passengers inside.

12 passengers, including a child sustained severe burn injuries. One Thirunavukkarasu, a Tamil helped the victims in the coach and despatched some of them to the hospital. On that very

night, Thirunavukkarasu, his wife Seetha and a 4 year old daughter were killed by the Sinhalese at Kithul Uthu in Trincomalee... By the end of June, in Trincomalee, 214 houses, 24 shops, 8 Hindu Temples, 1 Catholic Ashram were burnt..." (Satchi Ponnambalam, Memorandum to the United Nations Commission on Human Rights submitted on behalf of Concerned Eelam Tamil Scholars, February 1984)

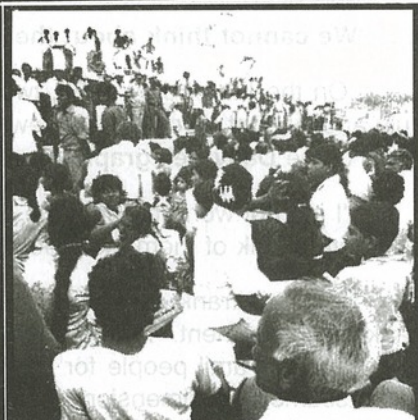
Tamil organisations protested against these attacks by the Sri Lankan security forces and one such protest telegram addressed on 1 July 1983 to 17 foreign embassies in Colombo read: "Tamils experiencing pathetic situation in Trincomalee. Killing, looting and arson are now taking place. State security forces are behind violence. We seek immediate intervention by friendly nations to help stop genocide of Tamils."

In August 1983, the Ceylon Workers Congress, whose President, Mr S.Thondaman, was a Minister in the Government of Sri Lanka, condemned the "unprecedented savagery" by organised groups which "went on a rampage, unchecked for nearly a week, destroying and looting property, setting houses and establishments on fire, and killing and maiming innocent and defenceless victims while the guardians of the law remained inactive and, in some cases, even encouraged and assisted the lawlessness". The statement said :

" ... Even before the riots began in Colombo, the attack on the Tamil settlers in the Mannar, Vavuniya and Trincomalee areas had been set in motion. It is significant that communal violence on a large scale commenced with the burning of the huts of settlers in Trincomalee. They were uprooted from their homes in the early hours of the morning of 23rd July bundled and brought against their will to Nuwara Eliya and Hatton and left as destitutes.

The failure to regularise the land holdings of stateless persons and other people of Indian origin in the North, through a dialogue with the Minister of Rural Industrial Development and President of the Ceylon Workers Congress, has been a major contributory factor to this sad state of affairs which we are witnessing today.

Instead of implementing the declared policy of regularising the settlement of persons of Indian origin in these areas, where they were transported and dumped as refugees after the previous holocausts, a concerted attempt had been made to drive them out of their holdings under various false pretexts. This had been further intensified around the middle of July when the police and the security personnel set in motion a wave of terror intimidating the settlers and driving them away."

Thousands of Tamils Waiting at Kankesanthurai to Save Tamil Refugees, and the Onward Journey

FACTS, WHICH CONSTITUTE AN INDICTMENT ON THE GOVERNMENT OF SRI LANKA STAGE ONE

The continued murder of Tamils in Sri Lanka is part of a two stage planned attack by the Government of Sri Lanka. The First Stage was the attack by Government organised goon squads on Tamils living in Sinhala areas, in the centre and south of Sri Lanka - an attack which found its most open expression in July and August 1983. The Second Stage was the 'Biafra' style operation launched by the regular armed forces against Tamils in their traditional homelands in the North and East of Sri Lanka - an operation which found its most determined expression in March 1984 and the succeeding weeks.

The government of Sri Lanka is sometimes frank. On such occasions, it should be taken at its word.

• . . . 'We cannot think about the lives of the Tamil people' ...

On the 11th of July 1983, two weeks before the holocaust of July and August, President Jayewardene, in an interview with Ian Ward of the **Daily Telegraph**, announced to the world:

'I am not worried about the opinion of the Tamil people now, we cannot think of them, not about their lives or their opinion.'

It was a frank expression of the considered view of the Sri Lankan government. In the perception of the government, the claim of the Tamil people for the basic right of self-determination had assumed a dimension that demanded a response - but, strangely a response which did not have regard for the lives of the Tamil people or, for that matter, their opinion. And what was the intended response of the government of Sri Lanka? What was the content of the response which did not have regard for the lives or

the opinion of the Tamil people? The frankness of the government of Sri Lanka did not, however, extend to spelling out the specifics of the plan that it had in mind.

•... **Two weeks later, a vicious attack on Tamils in Sinhala areas**

But two weeks after the publication of President Jaya wardene's statement in the **Daily Telegraph**, a vicious attack was launched on Tamils living in Sinhala areas of Sri Lanka. On the 24th of July 1983, and in the succeeding weeks, the Tamils were set upon by Sinhala goon squads. Hundreds of Tamils were killed. Thousands were rendered homeless. Women were raped. Many were burnt alive. More than one hundred and fifty thousand sought refuge in hastily improvised 'camps'. Many were driven back to their traditional homelands in the North and the East, but without their possessions, without their hard-earned savings and with no way of eking out a living. Some continued to stay in the Sinhala areas, because economic circumstances compelled them to remain, but they lived in fear. The economic base of the Tamil community was destroyed.

•...**An attack, which was carefully planned...**

Although houses and shops were burnt in widely different places the same distinct method was adopted time and again. The attackers carried lists of names and addresses. They knew exactly where to go. In many cases the homes of owners of shops were attacked at the same time as the shops were burnt. Where shops were rented by Tamils from Sinhala landlords, the building was spared, but the goods were taken out and destroyed. Where Tamil shops were adjacent to Sinhala owned premises, care was taken to separate connected roofs.

The goon squads demonstrated remarkable skills in destroying buildings. They smashed up windows where they were closed, and thus ensured ventilation. They then broke the roof and from the roof-top poured in petrol followed by a lighted paper. The goon squads engaged in arson but did not take part in looting. The looting took place after the arsonists left.

The selection of the person to be attacked, the preparation of the lists of names and addresses, the selection of the goon squads, the distribution of the lists to the leader of each area goon

squad, the distribution of white plastic petrol cans to syphon petrol from cars, the distribution of clubs and iron rods made it self-evident that the attack was the result of a plan that must have taken weeks of preparation.

It was not a spontaneous outbreak of violence. It was not an emotional response to the ambush of 13 soldiers in Jaffna on the day before. Neither was it something that was planned within twenty-four hours in the immediate aftermath of the ambush. The attack that was launched on the Tamils on July 24th 1983 was the product of a carefully conceived contingent plan, a plan that was to be put into operation on the happening of a suitable 'legitimising' event, which would provide the 'cover' and at the same time, the emotional base for the planned action.

• ... And eventually, conceded by the government to be the result of a contingent plan •••

And the government of Sri Lanka, faced with these self-evident facts, was disarmingly frank. The Sinhala Minister of Information, Dr. Ananda Tissa de Alwis, announced on July 29th 1983:

'Look at some of the facts that you know yourself. As I told, the press briefing on Wednesday after the Cabinet meeting, there was a pattern about this, wherever the rioting took place. You may recall that His Excellency the President, when he addressed the nation, also referred to this general pattern of events, from place to place. The similarity of the action of those who took part in it. How can there be a pattern if there was no leadership? Pre-planning, instruction about what each group was to do - you saw for yourself, for example, that in widely different places in the city and its suburbs, there was a distinct method in every case. Now, if this happened in Borella and did not happen in Nugegoda, then there is no pattern; then there was no unity of design; there was no instruction. But where it happened, it was exactly in the same way.

This was the pattern ... another thing that everybody noticed, or most people noticed if they were looking, was that the looters or the people who came to burn the village, carried lists of names and addresses. They knew exactly where to go. They did not search. They look at a piece of paper, look at a number and

there they were. Therefore, there was pre planning. We now understand from the information in the hands of the government, that these names and addresses were taken from the Register of Electors, from the Parliamentary Voters Lists, and were prepared very much in advance for an occasion such as this, the timing of which was left for various events which might or might not have happened, or might or might not have been engineered..'

• **... But, who were the planners of the contingent plan? ...**

In the words of the Minister, 'How can there be a pattern, if there were no leaders? How, indeed? Who, then were the leaders? Who were the planners of this contingent plan which was 'prepared very much in advance' and the timing of which was left for various events which might or might not have happened or which might or might not have been engineered'?

• **... Who were the planners of a plan which was directed against the Tamils? ...**

What were the facts? The attackers were Sinhala people. They attacked the houses of Tamil Members of Parliament. They attacked large and small business establishments owned by Tamils. They attacked the homes of Tamils. They attacked Tamils who were doctors, Tamils who were lawyers, Tamils who were clerks, Tamils who were labourers on estates, and Tamils who were petty traders. They attacked Tamil women and Tamil children. The attack was directed against Tamils living in Sinhala areas.

• **... Which was not directed against the government ...**

Another self-evident fact was that there were no attacks on government institutions. There were no attacks on the police or the army. There were no attacks on Cabinet Ministers. There were no attacks on Members of Parliament of the ruling party. Cabinet Ministers and Sinhala Members of Parliament travelled freely, without fear, in Colombo and elsewhere. There were no attacks on government personnel. There was nothing to suggest that the attack was directed against the government.

• **... And, which was not directed against multinationals or Sinhala capitalists ...**

It was also a fact that there were no attacks against Sinhala owned business establishments, whether large or small. There were no attacks on Sinhala landowners. There were no attacks on Sinhala capitalists. There were no attacks on multinational enterprises even where their local partners were Tamils. There were no attacks on foreign-owned hotels. There was nothing to suggest that the attack was directed against capitalists or capitalism.

• ... But, which the government nevertheless sought to make out was left-inspired ...

On the face of the facts, it was clear that the attack was not directed against the government and that it was not directed against capitalists and multinationals. There was nothing to suggest that the attack was left-inspired. Yet, the government suggested that the contingent plan was left-inspired. But, it was unable to place any material whatsoever to support the suggestion that it had made.

... The government of Sri Lanka lied, but what did it seek to hide? ...

The inference is clear. The government of Sri Lanka was not speaking the truth. It lied and governments, like individuals, lie when they have something to hide. And what was the government of Sri Lanka seeking to hide? Who were the planners of the contingent plan?

• ... The planners were persons who were in a position to command considerable organisational resources.

It was a plan that required considerable organisational resources. There was a need to mobilise a large number of goon squads to attack simultaneously in many different parts of the country. The plan required that lists of names and addresses of Tamils be prepared from electoral registers in respect of electorates not only in Colombo but also in Kandy, Badulla, Nuwara Eliya and elsewhere. The plan required arrangements to be made for the transport of goon squads from outside Colombo. The plan required that the goon squads should be supplied with the implements to commit murder and arson. The planners were persons who were in a position to command considerable organisational resources.

•... **The planners were persons who kept the plan a secret ...**

It would not have been open to the planners to advertise in the daily press for the recruits they required to implement a plan, such as the one that they had in mind. Nor was it open to the planners to set about recruiting large numbers of persons in advance, to implement a contingent plan. If they had given advance notice of the plan to the thousands who were required to implement the plan, the danger of a leak would have been increased in proportion to the number of persons who were aware of the plan.

A plan which involved murder and arson must be kept secret. But this is more so, where the plan is a contingent plan and which must therefore await the happening of a future event, the timing of which may not be entirely within the control of the planners. It would not have done, if the world had become aware of the plan before the time had arrived for its implementation. The best kept secrets are that are known to the fewest number. And the contingent plan that was put into operation on July 24th 1983 is a secret that was well kept. It was a contingent plan which was known to a relatively small number - until the contingent event occurred and the order was given to implement the plan.

• . . . **But, at the same time, had the capacity to mobilise thousands, to do the deed, at relatively short notice ...**

At the same time it was necessary that the planners were persons who had the capacity to mobilise thousands to carry out the plan at short notice, once the plan was made operational. And thousands cannot be mobilised at short notice, unless the thousands belonged to an existing organisational network. The planners were persons who were in a position to command and use such an existing network - a network with knowledge and experience of strong-arm methods.

The report of the New **Statesman** on August 28th 1983 is apposite:

'... Thugs have been an increasingly important part of the Sri Lankan political scene over the last few years. They are like storm troopers, employed by right-wing politicians and used freely at election time to intimidate, for example, voters ..'

The New Statesman, might have added, if it had known, that the largest concentration of 'storm troopers, to be found in the trade union wing of the ruling party, the Jathika Sevaka Sangamnaya, appropriately called the JSS for short. The founder president of the JSS was President Jayawardene himself and he served in that office until a few years ago when he nominated Industries Minister Cyril Mathew to take his place.

• ... The - planners were persons who were to assure the would-be killers and arsonists that they would not be arrested and that the army would look the other way ...

Again, it was necessary that the planners were persons who were in a position to command thousands to obey their orders to kill and burn and to assure the would be killers and arsonists, that no harm would befall them. The planners were persons who were in a position to assure the would-be killers and arsonists that there would be no arrests by the police and that the army would look the other way. And the planners were persons who occupied such positions as would render such assurances credible.

• . . . And so the features of the planners emerge from the nature of the plan ...

And so the features of the planners begin to emerge from the nature of the plan. But this was not all. It was not merely a matter of assuring the would-be killers and arsonists that no harm would befall them. It was not merely a matter of such assurances being credible. The success of the plan itself depended on securing that the police and the armed forces did look the other way whilst the deed was done. Goon squads are notorious for their cowardice and if the police and the army were seen as being ready to move into action, the attack would have collapsed.

...And, in fact, the security forces did look the other way.

And, in fact, the security forces did look the other way **The Economist** reported on August 6th 1983:

'... But for days the soldiers and policemen were not overwhelmed: they were unengaged or, in some cases, apparently abetting the attackers. Numerous eyewitnesses attest that soldiers and policemen stood by while Colombo burned. ...'

The **Daily Express** reported on August 29th 1983:

A tourist told yesterday how she watched in horror as a Sinhala mob deliberately burned alive a bus-load of Tamils ... There was no mercy. Women, children and old people were slaughtered. Police and soldiers did nothing to stop the genocide."

The police and the armed forces cheered or looked the other way. And this happened not in one place. It was not the case that a particular battalion of the army had mutinied. The army in Nuwara Eliya, the army in Kandy, the army in Badulla, the army in Colombo, the army everywhere acted in the same way. The uniformity was chilling. We are reminded of the words of Minister de Alwis: 'Now, if this happened in Borella and did not happen in Nugegoda, then there is no pattern; then there is no unity of design; there was no instruction. But where it happened, it was exactly the same way. This was the pattern.' The part played by the Sri Lankan armed forces constituted a chilling pattern. It was a pattern which Minister de Alwis found convenient to ignore. Nevertheless, it was a pattern which revealed a 'unity of design'. And again, in the words of Minister de Alwis: 'How can there be a pattern if there was no leadership ... pre-planning, instruction about what each group was to do ...'

• ... The planners were persons who were in a position to secure that the army and the police looked the other way ...

The planners were persons who were in a position to give instructions to the police and the army. They were in a position to give instructions to a police and an army which functioned directly under President Jayewardene; a police and an army which were led by officers hand-picked by President Jayewardene during the six-year period of his presidency. It was an army that was commanded by his loyal nephew. It was a police force which was encouraged to violate human rights by a government which on more than one occasion, promoted police officers and commended their conduct within hours of the Supreme Court finding that such officers had acted in breach of the fundamental rights guaranteed by the Constitution. The planners were persons whose instructions would be obeyed by the police and the army, and whose instructions could not be countermanded by anyone else. Because, if the instructions were countermanded, then the plan

would fail. And, it was a contingent plan that depended heavily on the army and the police looking the other way.

• **Who were these planners but the government of Sri Lanka...**

And, so, the features of the planners emerge and become recognisable. The planners were persons who had no regard for the opinion or the lives of the Tamil people. The planners were persons who were in a position to command considerable organisational resources. The planners were persons who were in a position to mobilise an existing strong-arm network at short notice. The planners were persons who were able to assure the goon squads that no harm would befall them and that the army and the police would look the other way.

The planners were persons who occupied positions of power which rendered such assurances credible. The planners were humans, if such they were, who were in a position to give instructions to the police and the army to look the other way and ensure that such instructions were not countermanded: a police and an army which functioned directly under President Jayewardene. And the planners were persons who were secure in the knowledge that they themselves would be safe after the event - that the thousands who implemented the plan would not and could not 'tell on them' - that there would be no investigation by the government - because the planners were themselves the government.

The contingent plan was planned by the government of Sri Lanka, headed by President Jayewardene. It was they, and they alone, who had the motive, and the opportunity, and the capacity, and the special and specialised organisational resources, and the will to plan and implement an attack such as the one that was unleashed on the Tamils of Sri Lanka in July 1983, and the conduct of government proved its guilt.

• **A government which did not call upon the army and the police to perform their duties ...**

It was not surprising therefore that on the night of July 24th, whilst the plan was being implemented and Colombo was burning, President Jayewardene and his senior Cabinet Ministers slept the

sleep, not of the just but of the contented. The National Security Council was not summoned until 9.30a.m. on the following morning and even then curfew was not declared till the evening of July 25th. It was not surprising that President Jayewardene made no public declaration condemning the attacks by the goon squads. It was not surprising that President Jayewardene made no public declaration calling upon the army and the police to do their duty in the face of a 'left-inspired attack directed against the government'.

It was not surprising, because if he had, the army and the goon squads may have become confused - some of them may have thought that they had been misled about President Jayewardene's support for the plan, and they may have stopped committing murder and arson. Jayewardene should remain silent, until the deed was done. And President Jayewardene remained silent, according to plan.

• **A government, whose henchmen directly participated in the attack**

And, whilst President Jayewardene remained silent, the henchmen of his Ministers, and his Members of Parliament and the office bearers of his trade union led the attack. A report in the **New Statesman** of August 28th 1983, describes some of the events:

'In Mount Lavinia, a suburb of Colombo, thugs were led by UNP Councilor Tissa Abeysekera. In Ja Ela and Wattala, Joseph Michael Perera, Deputy Minister of Labour led his thugs. In the Maradana area of Colombo, thugs brought in from up to 100 miles away and loyal to Prime Minister R. Premadasa, to Transport Minister MH Mohamed and Industries Minister Cyril Mathew were identified by eyewitnesses'.

In Badulla, the attack was led by the brother of the Member of Parliament and supported by Francis Rajapakse, a member of the ruling United National Party (UNP) and a member of the District Development Council. In Nuwara Eliya, the attack was led by a well known bully and henchman of the UNP Member of Parliament for the area, who was also a senior Minister. Ian Ward describes the scene in the **Daily Telegraph** of August 6th 1983:

' ... News of the extent of the violence directed at the centre of Nuwara Eliya by Sinhala mobs was somehow contained by the town's remoteness ... But no point in Colombo or the surrounding suburbs matches the mess ... Whole blocks have been reduced to charred rubble. Only a handful of provision shops belonging to Sinhala traders remained. .. Remarkably, only sixteen people died in the inferno ...'

In Kandy, the attack was launched by Themiyapala, a henchman of Industries Minister Cyril Mathew, and by Sunil Samarasinghe and Nelson, who were well known associates of the Member of Parliament for the area, one time Minister and presently Speaker, E.L. Senanayake.

• ... A government, whose servants were directly responsible for the murder of 52 Tamil prisoners whilst in government custody ...

The murder and arson continued, according to plan. On July 25th and 27th, 52 Tamil prisoners who were held in custody under the infamous Prevention of Terrorism Act were killed within the walls of the high security Welikade prison. They were killed whilst they were in the custody of the government of Sri Lanka.

The trials under the Prevention of Terrorism Act had become an embarrassment to the government. Allegations of torture had attracted observers from the International Commission of jurists and from Amnesty International. The Court itself had become a forum for agitation in support of the claim of the Tamil people to be accepted as a nation.

And so, around May 1983, the government moved the prisoners from the army camp at Panagoda to the jail at Welikade. At Panagoda, all the prisoners were Tamil prisoners and they were held in army custody under the Prevention of Terrorism Act. It was a special prison, in an outlying suburb of Colombo and conveniently situated for torture and investigative interrogation. But if the prisoners were killed whilst at Panagoda, the government of Sri Lanka would have been held directly responsible for the act of the army. Welikade jail, however, housed a large number of Sinhala prisoners as well. The move from Panagoda to Welikade

served to implement the plan to murder the Tamil prisoners at an appropriate time and explain away the murder as a 'prison riot'.

The killing was carried out by the Sinhala prisoners under the direction of the deputy jail superintendent, aided and abetted by the army and the prison guards. The magisterial inquiry returned a verdict of homicide. But the government of Sri Lanka took no action to arrest the murderers. The prison guards, who were eyewitnesses to the murders, which were committed in broad daylight, were 'unable' to identify anyone of the Sinhala prisoners who had been in their custody and who had participated in the attack. The prison guards were, however, retained in their jobs, so that they may continue to do their good work. They were, after all, loyal and obedient servants of the government of Sri Lanka.

• ... A government which expressed no regret and which gave no assurance to the victims of the attack ...

And, eventually, after four days and four nights of planned violence, President Jayewardene broke his planned silence on the night of July 28th 1983. But, when he spoke he expressed no word of regret, no word of sympathy, no word of horror at the humiliation and suffering of thousands of innocent Tamil people - innocent of any crime other than of being Tamils. And this was the President of Sri Lanka, who later, in December 1983, was to claim that thousands of Tamils had voted for him and that he was entitled to speak for them. This was the President who sought to speak on behalf of a people but to whom he had nothing to say in their hour of need.

We must, however, remember that the government of Sri Lanka is sometimes frank. And on such occasions it must be taken at its word. President Jayewardene expressed no regret, because he had no regret. He expressed no horror because he was not horrified. After all, he had already declared publicly, on July 11th 1983, that the government of Sri Lanka was no longer concerned with the lives of the Tamil people. President Jayewardene acted according to plan.

• .. And the tension was maintained, because the plan was not yet completed ...

If President Jayewardene had expressed sympathy and publicly regretted the attack, then the tension would have lessened. But that was clearly not the intention of the planners. The plan was not yet completed. The goon squads had not finished their work. On the following morning, a rumour swept the city of Colombo: the Tamil Tigers (the Liberation Movement) had arrived in Colombo Fort. Who initiated the rumour? Reuters representative in Colombo sent a dispatch datelined July 29th which said:

'Panic swept through Colombo today and thousands of office workers rushed home early after reports that the Sri Lanka capital ... had been infiltrated by guerrillas. Government spokesman Douglas Liyanage confirmed to reporters that 12 men suspected of belonging to a guerrilla movement had been arrested and taken to a police station in the centre of the city. There was no confirmation of rumours that the 12 had been sniping at troops from buildings.'

Mr Douglas Liyanage was the secretary to the Ministry of Information headed by Minister Ananda Tissa de Alwis. He was also the first accused in the attempted coup against the government of Sri Lanka in 1961 at a time when President Jayewardene was in the opposition. Mr Douglas Liyanage was convicted by the Supreme Court of the charge against him and sentenced to prison. He was later acquitted by the Privy Council on the ground that the law under which he was charged was *ultra vires* the Constitution.

Mr Douglas Liyanage was a person with knowledge and experience of a special kind. But his own Minister, Ananda Tissa de Alwis, later denied that there were any suspected Tamil guerrillas in Colombo on that day. He denied that any arrests had been made. He said that some shots had been fired in the city and some foolish people had thought that the 'Tigers' had come. It was all a grim joke. But why did the experienced and knowledgeable Mr Douglas Liyanage lie?

The lie served to prepare the emotional base as well as the cover for the planned attack that was to follow. On July 29th, hundreds of goon squads transported in government-owned

vehicles from outside Colombo attacked Tamils in Colombo. Several Tamils were dragged out of their cars and killed. And the government sought to make out that, like the 'spontaneous riot' in the prison, this was another 'spontaneous riot', but this time, on the streets of Colombo following a convenient 'rumour' bearing the stamp of Mr Douglas Liyanage. It was not a day that the Tamils who were in Colombo, and who survived, were likely to forget.

•... And what was the intent of the attack on Tamils in Sinhala areas? ...

What did the planned attack on thousands of Tamils in Sinhala areas, seek to achieve? It served to destroy the economic base of the Tamil people. It served to drive some Tamils abroad. It served to maintain tension at a level which discouraged Tamils from returning to Sinhala areas and encouraged them to somehow get away so that their wives and children might be safe. It served to terrorise those Tamils who were compelled to earn their living in Sinhala areas and for that reason remain amongst Sinhala people. It served to make them more pliable and willing to play the role of quisling collaborators, in order that they may survive. And, finally and ominously, it served to drive many Tamils from the Sinhala areas back to their traditional homelands.

• .. And the government of Sri Lanka acceded to 'the clamour' of the Sinhala people ...

'... the government has now decided that the time has come to accede to the clamour and the request, the natural request, of the Sinhala people that we do not allow the movement for division to grow any more ...'

And so, to President Jayewardene and the government of Sri Lanka, the planned attack on the Tamils by organised goon squads, was in furtherance of a contingent plan, following a clamour. It was a 'request', and a 'natural' one at that. It was a 'natural request' which was clearly not a 'left-inspired attack on the government'. It was a 'planned attack' which was a 'natural request' and so perhaps, not unnaturally, the planners acceded to the request and the government of Sri Lanka announced that it would amend the Constitution to ensure that:

'Those seeking partition will lose their civic rights, and cannot hold office, cannot practise professions, join movements or organisations ...'

The Sixth Amendment to the Constitution was passed by Parliament a few days thereafter and it gave effect to President Jayewardene's planned response. It was an Amendment which violated Article 25 of the International Covenant on Civil and Political Rights - a Covenant which Sri Lanka has ratified. The Chairman of the Executive Committee of Justice, the British section of the International Commission of Jurists, reported in March 1984:

'The freedom to express public opinions, to seek to persuade others of their merits, to seek to have them represented in Parliament, and thereafter to seek to persuade Parliament to give effect to them, are fundamental to democracy itself. Those are precisely the freedoms which Article 25 of the Covenant recognises and guarantees and in respect of advocacy for the establishment of an independent Tamil state in Sri Lanka, those which the Sixth Amendment is designed to outlaw. It therefore appears to me plain that this enactment constitutes a clear violation by Sri Lanka of its international obligations under the Covenant.'

STAGE TWO

The attack on Tamils in Sinhala areas was a prelude to a 'Biafra' style operation by the regular armed forces against Tamils in their traditional homelands - a stage which unfolded in early March 1984.

• ... But, the government needed to buy time, to set the international stage and hence the farce of the round table conference ...

But, the government needed to buy time to set the international stage and manage the response of the international community, including India, to the planned attack on the Tamils of Sri Lanka. There was a need to manage the response of neighbouring Tamil Nadu, where millions of Tamils had expressed their concern for that which had happened to their brothers and

sisters in Sri Lanka. And hence the farce of the round table conference which was initiated at the instance of the Indian government and which dragged on for weeks, without any real attempt to find answers to questions which affected the continued existence of Sri Lanka as an integral entity. And in February 1984, at the opening session of the Sri Lankan Parliament, President Jayewardene reported on the impasse that had been reached at the conference. He said:

'The Tamil representatives of the north have to satisfy the extreme elements that seek separatism through the bullet. They have to convince them that the solution they accept and wish the others also to accept comes as close to separation as possible within a united Sri Lanka. The leaders of the Sinhala and Muslim people on the other hand have to explain how the proposals they put forward are as far away as possible from secession. There is an almost unbridgeable gap between the two positions.'

• ... But the government offered no solution to the Tamil national question ...

The style was familiar. The elected government of Sri Lanka distanced itself from the problem and became an innocent bystander - a detached observer of a problem, a problem with the almost unbridgeable gap. Here was a government which sought to govern but which itself had no solution to offer - at any rate no solution which it could publicly declare.

• ... Other than a planned build-up of the Sinhala armed forces in Tamil areas ...

In early March 1984, Brigadier Nalin Seneviratne, who has been described as 'a tough soldier' was posted to the Tamil area in the North as the coordinating officer. Soon thereafter, the infamous army camps in the north where Tamil prisoners were tortured in 1981 and 1982, were reopened. Indiscriminate arrests of persons in Batticaloa, Trincomalee, Vavuniya and Jaffna were carried out. Some were arrested as hostages for wanted youths. Sinhala settlement of Tamil areas in Trincomalee and Batticaloa was intensified. There were moves to vest 5,000 acres of land in Trincomalee in the Port Authority. Food supply to the Jaffna peninsula was curtailed and attempts were made to introduce a

limited rationing system. It was a planned build-up of the army in the North and some months previously, President Jayawardene had given expression to some of his thinking.

Ian Ward reported in the **Daily Telegraph** on July 26th 1983, what President Jayewardene had said in an interview:

'The more you put pressure in the north, the happier the Sinhala people will be here. Really, if I starve the Tamils out, the Sinhala people will be happy.'

• **... And a high profile United States association ...**

In the meantime, the unprecedented visit of US Defence Secretary Caspar Weinberger, to meet President Jayewardene in Colombo in late 1983, was followed, in January of this year, by the visit of Mr. Joseph Addabo, the Chairman of the Defence Appropriations Committee of the US House of Representatives. Mr Addabo thanked the government of Sri Lanka for having approved the 'revival' of the Voice of America transmissions from Sri Lanka, which had been stopped for more than twenty-five years.

Mr Addabo said that the United States would consider a proposal made by the Sri Lankan government that the US provide modern naval training for the Sri Lankan navy. He also said that on his return to the United States, he would immediately recommend that funds be released to Sri Lanka for defence purposes. The US Senators mark Hatfield and Thomas F. Eagleton visited Sri Lanka later in January, and in February Deputy Assistant Secretary, Mr Howard B. Schaffer, held discussions with President Jayewardene. He said that the relations between Sri Lanka and the United States were 'excellent' and added that the United States had a high regard for President Jayewardene. Mr Schaffer paid a compliment to the Sri Lankan embassy in Washington, 'a small embassy which had done well in countering Eelam supporters in the United States'. It was against this backdrop of a high profile US association that the visit of President Jayawardene to the United States in June was announced.

• **... Coupled with an expensive legitimising propaganda effort**

...

The government engaged the services of an international advertising agency to repair the damage caused to its reputation and credibility by the events of July and August 1983 and to prepare the ground for its future course of action. And then came the publication in Sri Lanka of an article in an Indian magazine, which gave a sensationalised account of the so-called training of Tamil guerrillas in South India. It was an article which appeared in an issue datelined 31st March 1984 but it was published in Sri Lanka on March 21st, by a Sinhala-owned daily which has at all times consistently supported President Jayawardene. And it was published despite the fact that the government had banned the dissemination of any information spreading separatist ideas.

•... Which labelled the Tamil struggle as 'leftist inspired' ...

The article described the Tamil struggle as left-inspired. Again the style is familiar. In July and August 1983, when hundreds of Tamils were killed and thousands were rendered homeless by a systematic planned attack, the government of Sri Lanka said that the attack on the Tamils was left-inspired - presumably a left-inspired attack on a left-inspired Tamil liberation movement. In 1981 and 1982, when Amnesty International reported on the torture inflicted on Tamil prisoners, the government of Sri Lanka said that the report was left-inspired.

In 1983, when David Selbourne, the Oxford don, expressed his concern at the continuing oppression of the Tamils of Sri Lanka, the government of Sri Lanka said that his concern was left-inspired. In 1983, when Aquino was shot dead in broad daylight in Manila, President Marcos said that the killing was left-inspired. We are reminded of Hitler in 1930 and the burning of the Reichstag - that too was left-inspired, at least according to Hitler.

• ... In the hope that the world may-listen ...

And the world listened then as it sometimes listens even today, because the world prefers to listen to that which it prefers to believe. It prefers to close its eyes to Hitlers in the making. It is so much more convenient to put it all on the Communists, the Marxists and the leftists, so that the world may go on with its own business with an easy conscience without being bothered too much by torture, by rape, by genocide in a distant land.

• ... But, in truth, a propaganda cover for a 'Biafra' style operation ...

And so, if a systematic attempt was made by a Sinhala army to terrorise the Tamils in the North and East of Sri Lanka in pursuit of what President Jayawardene described in July 1983, as the 'Malaysian solution' to the Tamil problem, it would not matter too much after all the Tamil liberation struggle was left-inspired. It was a nice phrase and a convenient label. Any public relations agency concerned with moulding world opinion in such a way that the Sri Lankan government may buy the time to set about doing 'a Biafra' in Jaffna, could not have improved on such a phrase. It was, of course, a mistake which the United States has often made in Asia and Africa-the mistake of too readily categorising a whole national movement as Marxist, a mistake which has often resulted in driving national movements into Marxist hands.

• ... Because 'the world had not believed the government before' ...

And the Indian journalist who wrote the article was obviously mindful of the power centres of the world. He spoke of 'superpower intervention' to prevent the establishment of Tamil Eelam. Which superpower did he have in mind? He went on to say that the Tamil guerrillas in Tamil Nadu 'await with anxiety President Jayawardene's visit to the US in June'. The readers of the article were left with little doubt as to what the writer had in mind.

And on March 21st, within a few hours of the publication hitting the streets of Colombo, the Sri Lankan Minister for Information Dr Ananda Tissa de Alwis announced that the government was 'purchasing large numbers' of copies of the magazine for distribution to its embassies abroad, as 'proof' of the threat to Sri Lanka. He said: 'A piece of paper will be attached to each of these magazines. It will carry this message - "We have told this story to the world. The world has not believed us. Now the Indian journalist has told the truth." The world which did not believe the Sri Lankan government would believe the word of an 'Indian' journalist. And, of course, in this area the views of Dr. De Alwis do command respect - he has considerable expertise in the area of public relations, having served for many years as head of a leading international advertising agency.

• . . . **But would the world believe the Sri Lankan government now? ...**

The article by the 'Indian journalist' clearly served to help the Sri Lankan government to legitimise its proposed 'Biafra' style action against the Tamils of Sri Lanka. It served to divert attention from the failure of the government to accept federalism as a way out of the impasse-at the round table conference. It served to divert attention from the failure of the government to take any steps whatever to compensate the thousands of Tamils who had lost everything in the holocaust of July and August 1983. It served to divert attention from the systematic campaign of successive Sinhala governments to oppress and terrorise the Tamils of Sri Lanka into submission.

It served to divert attention from a continuing oppression and a terrorism which had its beginnings in 1948 when around one million Tamils who were born in Sri Lanka were decitizenised, disenfranchised and rendered stateless; an oppression and a terrorism which resulted in hundreds of Tamils being killed in 1958 when they had demanded a federal state, and when they had not demanded separatism and when there was no guerrilla movement, whether leftist inspired or otherwise; an oppression and terrorism which deprived thousands of intelligent and qualified young Tamils admission to the Universities and which drove them to the streets; an oppression and terrorism which resulted in the burning of the Jaffna Public Library by the Sri Lankan police; an oppression and a terrorism which has bred violence in its wake. And the article by the 'Indian journalist' served to divert attention from the cause by seeking to sensationalise some of the effects. But, on Minister Dr Ananda Tissa de Alwis's own admission the world had not believed the government of Sri Lanka before. And it was unlikely that the world would believe it now.

• . . . **And so the stage was set**

Two days after Minister de Alwis's announcement, the young Minister of Trade, Mr Lalith Athulathmudali, was appointed Minister of Internal Security. On March 24th, the new Minister of Internal Security visited the Buddhist Mahanayakas to receive their blessings to wipe out 'terrorism'. On March 25th, the

energetic Minister visited Jaffna and addressed the armed forces - So the stage was set.

And, then a few days later, on March 28th at least ten Tamil civilians were killed and more than twenty five seriously injured by the Sri Lankan Air Force. The Air Force personnel fired at random in and around the market town of Chunnakam in the North of Sri Lanka. According to the communique issued by the Sri Lankan Defence Ministry, the Air Force personnel had been 'ambushed' - a so called ambush in which the troops suffered no casualties.

All telephone communications were jammed until the government released its official version of 'an ambush'. The Defence Ministry communique calmly admitted that it was a case of 'revenge shooting'. A revenge for what? A revenge shooting which killed at least ten and injured more than twenty-five, but the communique contained no word of regret. The communique contained no expression of sympathy for the Tamils of Jaffna. The communique contained no promise, no reassurance that the government would secure that such revenge shootings would not occur in the future.

•... To be explained away as the act of an 'indisciplined armed force'-

And again the style was familiar. In July 1983 too the armed forces shot and killed more than fifty Tamils, old and young, in 'revenge' in Jaffna, but there was no expression of regret, there was no attempt to hold an inquiry.

When President Jayawardene was asked as to why no inquest or inquiry was held, he replied that there was no purpose since the bodies had already been burnt. And so, as in July and August 1983, the government would have the world believe that these were the acts of an indisciplined army and air force, which the government can neither discipline nor command.

• . . . But facts showed a government in control and working to a plan ...

But facts are stubborn. The recent changes in the administration of the Tamil areas, the appointment of a new Minister of Internal Security, the build-up of the army in the North, the increased tempo of military rule, the re-opening of the army camps. show, rather, a government in control and working to a plan. And in the ten days after the massacre at Chunnakam, more than 150 Tamils were killed by the Sri Lankan armed forces which fired at random in and around busy market towns and in the streets of urban Jaffna. The armed forces killed women and old men and set the bodies on fire with old car tyres. Hundreds of young Tamils were taken into custody in the North and the East, because they were Tamils. The army arrested Tamils and held them as hostages for youths wanted by them.

The Guardian reported on April 17th 1984:

'Most of the dead are admitted to have been passers-by, shot at random by vengeful infanymen. They reportedly included men and women in their sixties ... when they (the security services) cannot find known suspects, they detain their fathers or brothers.'

• . . . And President Jayawardene threatened slaughter of Colombo Tamils if India Intervened

And whilst the Sri Lankan army was murdering Tamils in their traditional homelands, President Jayawardene issued a threat in a magazine interview which was reported in **The Guardian** on April 17th 1984:

'If India invades us, then that is the end of the Tamils in the country. Now, we have only guerrilla warfare in the North. Suppose it starts in Colombo ... are you going to stop the slaughter of Tamils in Colombo ..'

President Jayawardene sought to use the Tamils of Colombo as hostages to secure the non-intervention of India, whilst his armed forces continued to slaughter Tamils in the North of Sri Lanka. It was an approach which was in accord with the policy of a government which had instructed its army to take hostages in the North.

• . . . And revealed the hand of a government which was set on the path of murder and intimidation, in violation of its obligation under the International Covenant on Civil and Political Rights

The first article of the International Covenant of Civil and Political Rights declares that all people have the right of self-determination and the Tamils of Sri Lanka are a people with a common language, a common culture, a common history and a traditional homeland. It is on the basis of the right of self-determination that all the other human rights of people can be secured - without the right of self determination, all other human-rights will remain pious aspirations written on thin paper.

However, it would seem, that in the eyes of the government of Sri Lanka the solution to the Tamil problem does not lie in recognising that the Tamils of Sri Lanka are a nation, it does not lie in recognising that the Tamils of Sri Lanka have the right to freely determine their political status. It would seem that to the government of Sri Lanka, the solution does not lie in the removal of the oppression and the discrimination, the solution does not lie in a federal constitution, but the solution lies in the annihilation of all those Tamils who have the courage to stand up for their rights. It would seem that to the government of Sri Lanka, the solution lies in the creation of a servile minority which satisfies the Hitlerite doctrine that the role of a minority is to serve the majority.

It is a path which the government has, on occasions, sought to justify by the so-called 'terrorist acts' by the Tamils in the North. But the **International Commission of Jurists** reported in March 1984: ,

' ... the scale and size of terrorism in Sri Lanka is not such as to constitute a public emergency threatening the life of the nation ... and so does not justify the measures permanently derogating from the rights guaranteed by the Covenant .. particular, the Prevention of Terrorism Act 1979 infringes many of Sri Lanka's obligations under the International Covenant on Civil and Political Rights, while no emergency has been officially proclaimed ... and some of its provisions would be an ugly blot on the statute book of any civilised country ... if terrorism is to be

contained or eliminated the legitimate expectations of the Tamil community must be met ...'

But the government of Sri Lanka has frankly admitted that it is not concerned with the opinion or the lives of the Tamil people. And it must be taken at its word. It is a government whose legislation 'would be an ugly blot on the statute book of any civilised country'. It is a government which is set on the path of murder and intimidation and which seeks to create a suitable international frame within which it can 'deal' with the Tamils.

• ...A path of murder and intimidation and therefore the need to placate and manage India temporarily ...

It is a path of murder which has rendered it necessary for the Sri Lankan government to placate, in particular, the feelings of India, at least until the grim deed is done. India has no doubt been informed of the proposed visit of President Jayawardene to the USA in June 1984 and the possibility of a friendship treaty between Sri Lanka and the USA. India will also be informed that unless the Indian government agrees to restrain the feelings of solidarity that her people have with their brothers and sisters in Sri Lanka, the Sri Lankan government will have no option but to strengthen US interests in the Indian Ocean.

• ... And to persuade the United States of America ...

And, in June, perhaps President Jayawardene will seek to persuade President Reagan that with US support, his government can survive. He will seek to explain away the continued failure of his government to manage the plantations and the economy. He will seek to explain away the corruption that surrounds him and which prevents him, from mobilising the manpower necessary for the effective management of the country. He will seek to explain away seven years of failing to go anywhere but trying to somehow stay in the seat of power. The Sri Lankan government will seek to persuade President Reagan that the national interests of the US will be served by supporting a regime which has postponed elections, which has taken away the civic rights of the leader of the main opposition party, which has set itself on a path of confrontation with its Chief Justice, and which has organised intimidatory demonstrations by its goon squads before the homes of judges of the Supreme Court.

And the government will seek to persuade President Reagan that the best cure for the economic problems that face Sri Lanka is not the effective management of the resources of the country, but a strong dose of racism and continued intransigence on the question of treating the Tamil nation equally and fairly. And the government will do all this, in the name of securing democracy in Sri Lanka and as a friend of the United States - almost as good a friend as the late unlamented Shah of Iran. Perhaps it will also add that the national interests of the United States in the Indian region will be best served by alienating the feelings of more than 50 million Tamils.

•... But, in the meantime, a 'Biafra' style operation in Tamil areas ...

But, as the talking goes on, more and more Tamils will be killed. No Tamil will be safe in Sri Lanka and the killings will be legitimised on the ground that they were in retaliation against so-called "ambushes". The army will deliberately provoke the people of Jaffna in order that the government may justify its actions on the basis of the reaction of people who cannot take it lying down any more. The Sri Lankan government will, in this way, seek to blunt the feelings of moral outrage amongst the people of the world - a moral outrage which found expression in the international media in July and August 1983. It will seek to intimidate the Tamils of Sri Lanka into submission, by calling upon them to pay a heavy price in terms of human life and suffering for their struggle to be free from a continuing oppression.

• .. With intent to create a quisling Tamil 'leadership' ...

The Sri Lankan government believes that in this way, a moderate, quisling, Tamil 'leadership' will emerge and that it can then continue the oppression of the Tamil people behind a legitimising facade. But the Sri Lankan government is innocent of the teachings of history. It is unaware that, that which is separately treated, becomes separate. It is unaware that, that which is oppressed becomes consolidated and strong. The Tamil people will provide not 'moderate' leaders who are 'moderate' in truth, who are 'moderate' in the face of oppression, who are 'moderate' in their attitude to arsonists and murderers, and who are 'moderate' in their feelings for the continuing suffering and

subjugation of their brothers and sisters - that much, the actions of successive Sinhala governments have secured for the Tamils of Sri Lanka. The Tamil people know only too well that such 'moderate leaders' have not secured and cannot secure anything for the Tamil people: at best, they may be able to secure something from their master's table for themselves and for their hangers-on.

• . . . And so we, the Tamil people, charge the Sri Lankan government with conspiracy to commit murder and arson ...

We, the Tamil people, indict the government of Sri Lanka before the bar of world opinion. We charge the government of Sri Lanka on its own admission, of being a government which is not concerned with the lives of the Tamil people. We charge the government of Sri Lanka with conspiracy to commit murder and arson. We charge the government of Sri Lanka with seeking to subjugate the Tamil people by resort to intimidation and thugery. We charge the government of Sri Lanka with having acted in violation of its obligations under the International Covenant on Civil and Political Rights - rights appear on thin paper; but rights to which international opinion must give the thick edge of action.

We are reminded of the words of Aurobindo Ghose: "The despot is dazzled by the pomp and splendour of his own power, infatuated with the sense of his own irresistible strength. He is deceived also by the temporary triumph of his repressive measures. He thinks, 'the trouble is over, there is nothing more to fear. My rule will endure forever; God will not remember what I have done or take account of the blood that I have spilled'. And he does not know that the fiat has gone out against him, 'Thou fool, this night shall thy soul be required of thee: For to the power that rules the world. One day is the same as fifty years ... And so the old drama is staged again and acted till it reaches the old catastrophe."

"To us all towns are one, all men our kin.
Life's good comes not from others' gift, nor ill.
Man's pains and pains' relief are from within.
Thus have we seen in visions of the wise !"

- Tamil Poem in Purananuru, circa - 500 B.C.

INDICTMENT AGAINST SRI LANKA-1

Black July 1983: the Charge is Genocide

On 24 July 1983, and in the succeeding weeks, around two thousand Tamils were killed - some were burnt alive - over a hundred thousand were rendered homeless...

Sinhala mob dancing around a Tamil youth, stripped naked, before pouring petrol and burning him to death, in Borella, Colombo, at 1.30 am on 24 July 1983. The sign Board reads 'New Parliament'.

"Considerably more people died during the recent violence in Sri Lanka than the 380 deaths the government there has admitted to, according to an aid organisation. Dr. Sjef Teuns, General Secretary of Novib, the leading private development aid organisation in the Netherlands, said between 1000 and 2000 people lost their lives. He returned to Netherlands on Saturday. He accused the Sri Lanka government of serious human rights violations against the Tamil population and called the Dutch government to reconsider its development aid policy towards the country." (London Times, 22 August 1983)

"Estimates of the number of persons killed in the week of violence vary. Official estimates are just under 400 killed. These estimates are conservative. Unofficial estimates are as high as 1500 to 2000. It is probable that many bodies were not at first discovered because they were burned in houses. Also some bodies were hidden and buried privately by people who were frightened by the prospect of further reprisals should the bodies be discovered, or scared to attract attention to themselves by reporting the deaths. At the date of our departure from Sri Lanka, September 1st, there were many people still missing or not accounted for." (Patricia Hyndman, Senior Lecturer in Law, University of New South Wales and Secretary, Lawasia Human

Rights Standing Committee Report -Democracy in Peril, June 1985)

"The police and the government made no attempt to stop or hinder small gangs of men who went about with lists, burning the houses and flats (in Sinhala owned dwellings only the contents), grocery stores, pharmacies, textile shops, tailoring establishments, restaurants, bookshops, hardware shops, lawyers offices, studios... as well as tourist hotels. They also burnt trucks, vans and cars. They went for only those things which were owned by (Tamils)... They did this expertly.... within sight of President's House in the administrative and business centre, a few yards away from the Prime Minister's official residence, near the UNP headquarters, in blocks immediately adjacent to or opposite major police stations - taking care, on a hot, dry morning, not to start fires which would spread to adjacent Sinhalese owned or state property. Accidents and violations of 'discipline' were few." (Sri Lanka - The Unfinished Quest for Peace - L.Piyadasa, Marram Books, 1988)

"Motorists were dragged from their cars to be stoned and beaten with sticks during racial violence in Colombo, the Sri Lanka capital yesterday (24 July). Others were cut down with knives and axes. Mobs of Sinhala youth rampaged through the streets, ransacking homes, shops and offices, looting them and setting them ablaze, as they sought out members of the Tamil ethnic minority... A Sri Lankan friend told me by telephone last night how he had watched horrified earlier in the day as a mob attacked a Tamil cyclist riding near Colombo's eye hospital, a few hundred yards from the home of Junius Jayewardene, the nation's 76 year old President. The cyclist was hauled from his bike, drenched with petrol and set alight. As he ran screaming down the street, the mob set on him again and hacked him down with jungle knives.." (London Daily Telegraph, 26 July 1983)

A Tamil after having been murdered being burnt on a road not very far from the private residence of President Jayewardene at Ward Place Colombo 7 - (Tamil Times, November 1983).

"Pillars of smoke and flame rose over the Sri Lankan capital, Colombo yesterday as mobs attacked the minority Tamil

community and looted their homes and stores...Some of the worst rioting erupted in the morning only 200 yards away from President Jayewardene's house... All over the city by mid-morning lorries jammed with young men shouting anti Tamil slogans, were moving into Tamil areas and into shopping centres picking out Tamil shops... Petrol was siphoned from cars into buckets and plastic bowls to speed the work of arson.. By noon Colombo resembled a city after a bombing raid. Smoke obscured the sun, main roads were blocked by burnt out vehicles.. The rioting surged into the heart of the city. In area after area Sinhalese rioters systematically picked out Tamil homes and shops, whether occupied or empty, and looted and destroyed them..." (Guardian, 26 July 1983)

"A tourist told yesterday how she watched in horror as a Sinhala mob deliberately burned alive a bus load of Tamils... Mrs.Eli Skarstein, back home in Stavanger, Norway, told how she and her 15 year old daughter, Kristin, witnessed one massacre. 'A mini bus full of Tamils were forced to stop in front of us in Colombo' she said. A Sinhalese mob poured petrol over the bus and set it on fire. They blocked the car door and prevented the Tamils from leaving the vehicle. 'Hundreds of spectators watched as about 20 Tamils were burned to death'. Mrs. Skarstein added: 'We can't believe the official casualty figures. Hundreds may be thousands must have been killed already.'" (London Daily Express, 29th August 1983)

"Eye witnesses and victims reported that on the streets cars were stopped by gangs and the people inside were asked whether they were Sinhalese or Tamil. Some Sinhalese words are extremely difficult for people who do not speak the language fluently to pronounce, people were tested by being made to pronounce these words. The mobs were also demanding to see identity cards to establish whether or not people were Tamils... People identified as Tamils as a result of the questioning were told to get out of their cars and their cars were set alight... In cases where any resistance was offered, killings were likely to take place... It was reported by many people that in some instances students from Buddhist schools followed on behind the first rioters and that some Buddhist monks were seen amongst the gangs" (Patricia Hyndman, Senior Lecturer in Law, University of New

South Wales and Secretary, Lawasia Human Rights Standing Committee Report -Democracy in Peril, June 1985)

After looting the first house and setting it on fire, the looters are busy emptying the contents of the opposite house. They are helping themselves to an electric cooker.

Sinhala women and children did not escape the urge to loot - small children carry away a loaded suitcase - (Tamil Times, November 1983).

Another scene of looting - the size or weight of articles did not matter. Articles from a Tamil house including beds and dressing table being carried away. (Tamil Times, November 1983).

Looters carried away a refrigerator. This was taking place during curfew hours in the presence of a large crowd - (Tamil Times, November 1983).

Tamil owned business establishment in the Fort Area in Colombo being burnt.

INDICTMENT AGAINST SRI LANKA - 2

Black July 1983: the Charge is Genocide

Tamil owned businesses were scientifically extracted from among their neighbours and burned...

Tamil owned business establishments in the Fort area in Colombo being burnt

"Tamil owned businesses account for between 50 and 60 percent of the commercial life of the capital and they have been destroyed - scientifically extracted from among their neighbours and burned." (The London Times, 2 August 1983)

"A most distressing aspect of the vandalism was the burning and the destruction of the houses and dispensaries of eminent Tamil doctors - some with over a quarter of a century of service in Sinhala areas..." (Eye witness account, Sri Lanka: Racism and the Authoritarian State - Race and Class, Volume XXVI, A.Sivanandan and Hazel Waters, Institute of Race Relations)

Sinhala mobs celebrate the burning of Tamil shops

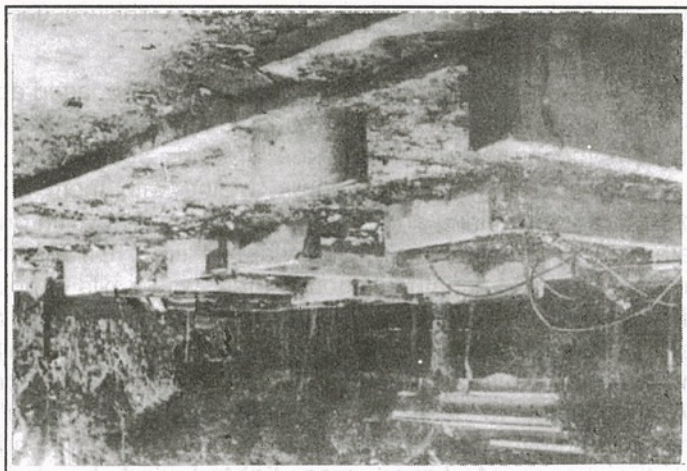
On 25 July at 12.30 a.m. - Tamil Times, November 1983

"Smoke from hundreds of shops, offices, warehouses and homes blew idly over Colombo yesterday. Any business, any house belonging to or occupied by a Tamil has been attacked by gangs of goondas and the resulting destruction looks like London after a heavy night's attention from the Luftwaffe. The sharp smell of destruction fills the nostrils and the roads beneath the feet crunch with broken glass. Cars and lorries lie at ungainly angles across the footways. In Pettah, the old commercial heart of the city, row after row of sari boutiques, electronic dealers, rice sellers, car parts stores, lie shattered and scarred... government officials yesterday estimated that 20,000 businesses had been attacked in the city." (The Guardian, 28 July 1983)

'About 100 industrial plants were severely damaged or destroyed, including 20 garment factories. The cost of industrial reconstruction was estimated at 2,000 million rupees (£55 million). This did not include damaged shops." (The Guardian, 9 August 1983)

The New York Times reported in early August: "The shells of (Tamil owned) businesses line Galle Road, the main waterfront thoroughfare advertising the names that marked them for destruction. Lakshmi Mahal, pawnbroker, or Ram Gram stores and florist.. Damage estimates are uncertain and incomplete, but the total economic loss has been placed at \$300 million."

"Seventeen industrial complexes belonging to some of the leading Tamil industrialists were razed to the ground... Several cinemas owned by Tamils were destroyed... Probably the worst affected area was the Pettah, the commercial centre of Colombo, where Tamil and Indian traders played a dominant role. Hardly a single Tamil or Indian establishment was left standing." (Eye witness account, Sri Lanka: Racism and the Authoritarian State - Race and Class, Volume XXVI, A.Sivanandan and Hazel Waters, Institute of Race Relations)

Business Centres burnt by the Navy (Sri Lanka Government has reluctantly admitted that this was done by the Navy)

INDICTMENT AGAINST SRI LANKA - 3

Black July 1983: the Charge is Genocide

Badulla Massacre...

"...the latest incident to be reported took place (in Badulla).. The survivor's account was given by Mrs.Sivamany Ganesan, aged 36, a mother of three children who belonged to one of two Tamil families attacked. Mrs.Ganesan said that she was a weaving teacher, married to a used car salesman, living with her family at Muthieyangama Road, Badulla, a well to do street which included three Tamil homes. At about 10 a.m. on Wednesday, July 27, a crowd gathered outside a bus depot 100 yards away, attacking passing vehicles. She said that her family telephoned the police to evacuate them but they did not come. The crowd then began to attack the home of a neighbour, Mr.Ramanathan, who had a shotgun and who fired a single round into the air through a window to try to frighten them away. The army then arrived.. and took up positions behind the crowd which began the attack again...

Mrs.Ganesan said that a son of Mr.Ramanathan, aged about 15, climbed onto the roof of their house... and was shot by a soldier from the street and fell to the ground. She fled to her aunt's house nearby with her children, hiding with them in the bathroom. She heard firing and then an explosion. They ran out of the bathroom to find that the house was on fire... On the main road in front of Mr.Ramanathan's house there was a pile of bodies including those of her husband, brother in law, father in law and her sister in law's husband... her husbands intestines (were) falling out and his head staved in... The Ramanathan menfolk had been hacked and beaten to death by the crowd she said... Diesel oil was then poured over three lorries, a van and a motorcycle parked around the house. A **brand was lighted and handed** to Mr.Ramanathan's daughter who was made to set... the vehicles on fire..." - David Beresford reporting in the Guardian, 7 August 1983

**A case study of mob frenzy and state terror as told by
B. A. Ajantha...**

The facts that went to make this case study were painstakingly collected by one individual who went about the task with a missionary fervour within 10-15 days after the violence had ceased in August 1983. Being familiar with the terrain, he visited the scenes of violence, spoke to dozens of people, many of whom were not only eye witnesses to incidents but had personal knowledge of the some of the villains of the drama. (Sri Lanka: July 1983 Violence against 'Indian Tamils' - Edited by S.Sivanayagam, Tamil Information Centre, Madras)

Badulla - a fortress of Sinhala chauvinism from the fifties

Badulla was a fortress of Sinhala chauvinism from the fifties. It was a stronghold of the old Sinhala Jathika Vimukthi Peramuna headed by one of the pioneers in Sinhala racist politics - Mr. K.M.P. Rajaratne. Badulla was one of the main targets of anti-Tamil violence in the riots of 1958. In 1983, the Sinhala Buddha Peramuna under the leadership of a senior Cabinet Minister, Mr. Cyril Mathew, enjoyed considerable support there.

But although anti-Tamil violence beginning with the riots of 1977 had become a continuous feature elsewhere in the country, Badulla was spared the horrors until July 1983. The secret was police vigilance in 1977 and thereafter. Although the police in Badulla at that time had earned a notoriety for accepting bribes from Tamil businessmen, this had led to a widespread sense of apathy and security among Tamils, born out of the confidence they had in police vigilance.

The names of two police officers (both Sinhalese) are remembered with gratitude - Headquarters Inspector de Silva who served in Badulla during the island-wide riots of 1977 and HQI Dharmapala who protected the town in 1981. Inspector Dharmapala is a grandson of Anagarika Dharmapala, well-known for his role in the Buddhist renaissance. So that, when the July conflagration began in Colombo on the night of the 24th and exploded into widespread violence on the 25th, Badulla received the news with equanimity.

Badulla was in fact in a festive mood on the night of the 24th, because Hindus and Buddhists were taking out two religious processions in the town, an annual event that had helped to build a bridge of cultural camaraderie between the two communities. It had been the precedent that the Buddhist Perahera ends by midnight and the Hindu Vel Festival continues till around 2 o'clock in the early hours. This year, the police ordered the Vel Festival to be closed at the same time as the Perahera at 12 midnight.

The police had a suspicion that Buddhist thugs will attack the Tamils after the Perahera crowd returned home that night. (I have no doubt that Sinhala thugs had a plan for a vicious attack on the Tamils. If this plot had not been foiled by police that night, thousands of Tamil devotees might have lost their lives).

Police were aware of the plot to attack the Tamil people

This sequence of events indicates that the police were aware of a plot to attack the Tamils. If the government had taken sufficient precautions a holocaust will not have happened in Badulla. In any case the Tamils lived in hope that the police were on their side.

July 25: 9.05 p.m.: There is no curfew in force. A crowd pours petrol and sets fire to a Tamil shop called "Sri Lanka Stores" in South Lane. The inmates of the shop and neighbours act quickly and put out the fire. There is no damage. Immediately Lamlat Perera, Head Quarters Inspector arrives on the scene with a police party. No arrests are made.

July 26: The town is alive with rumours that Tamils were getting massacred elsewhere in the country. The Sinhala thugs consider: "What is our contribution?". Passions are inflamed and fear grips the Tamil community. There is panic all over. Government announces all-island curfew from 6 p.m. In Badulla police start enforcing curfew from 4.30 p.m. There were no incidents in Badulla Town on this day. A solitary instance of arson was reported outside the town, when a house owned by the Tamil proprietor of "Ambika Stores" was set on fire. On the other hand Sinhalese thugs were making preparations and on the other, police were showing signs of being on the alert. The Badulla Tamils were

depending wholly on the police and taking no protective measures themselves.

July 27 : 6 a.m. "Boutiques open as usual. Superintendent of Police Mr Randenigalla orders the closure of shops. Tamils know him well. In 1981, when he was in Batticaloa, violence was let loose on Tamils. Mr Randenigalla returns at 7 a.m. and requests the shops to open. This gave the impression that police were aware of events to come.

"10 a.m.: A van (Hiace No:38 Sri 1831) arrives near a shop adjoining the clock tower. Around 15 persons alight from the van. They enter and make tea. They are talking furtively. 'Sama' a prominent U.N.Per (the party of the Government in power) and a municipal council member is in the crowd giving instructions. A few minutes later they approach Tamil-owned "Gowrie Stores" with petrol bombs and torches. The owner of the shop sits motionless through incomprehension. While trading was in progress petrol is thrown inside. As one thug was setting fire a colleague of his throws some petrol on him accidentally from behind and he is enveloped in flames. He is admitted to hospital with serious burns and dies after 5 days. The nephew of the Manager of Gowrie Stores, a customer, a Muslim, a 12 year boy named Santha Kumar, sustain serious burns. The police hurry to the scene. Superintendent of Police fires into the air, the thugs disperse. The police are afraid to arrest them as they know influential politicians are behind the thugs.

"As the burning of Gowrie Stores was in progress at one end of Badulla town, at Kings Street, at the other end of the town near the Buddhist Vihare, government-owned Transport Board employees in two C.T.B. Buses shouting "We will kill Tamils" approach the centre of the town. They commence their operations after worship! They set fire and destroy the biggest Hindu Temple in Badulla, the 'Kali Kovil'. They then proceed to set fire to every Tamil vehicle on the road.

"The police bring the situation under control. A shot fired by H.Q.I. to disperse the crowd hits one man. He dies on the spot. The police action was a challenge to the thugs who were swearing "to bathe in Tamil blood". They retreat and take shelter in their head quarters, the Buddhist Vihare.

"The organisers take stock of the situation. There was no incident for an hour. The political organisers who were operating behind the scenes are besides themselves with pent-up fury. They jumped into the fray openly.

"11.30 a.m.: Newton Dias, a brother of the father of the U.N.P. Member of Parliament, a U.N.P. organiser and a member of the local Municipal council, emerges. In front of the tourist Hotel a few yards away from the Buddhist Vihare he addresses the crowd in public: - "I will look after the police, you go ahead without fear" and gives encouragement to the thugs. With some hesitation the thugs set fire to "Rayans" and "Cheapside Stores".

"Immediately S.P., A.S.P., H.Q. I., all three police top brass hurry to the spot. On seeing Newton Dias they retreat. The police make no attempt to hold the thugs; they become spectators. Their inaction gives courage to the thugs. They mount a full scale attack."

Sinhala thugs were functioning to a well prepared plan

The attack did not start at one end and proceed to the other end. It was scattered. Each area was allotted to a group of thugs. Each group was given a separate list. They were functioning according to a well prepared plan based on data collected earlier. The thugs disperse in groups and start the attack at the centre and at nooks and corners.

All shops and houses belonging to Tamils are set on fire. In Tamil shops where the premises were Sinhala-owned, goods are taken out, heaped on the road and set on fire and the buildings saved from destruction.

The frenzy which commenced at 11.30 a.m. comes to an end at 2.30 p.m. In these three hours all Tamil shops and houses were attacked except a few houses in Gregory's Road and those within the Badullapitiya housing colony. At Gregory's Road, Tamil houses about ten in number, escaped the mob fury when influential Muslims in the area managed to stave off the attackers. As for the Badullapitiya colony it was a housing scheme where a mixed-up communal life had evolved without distinctions of race or creed. Popularly nicknamed 'Korea' the colony had its own "tough

characters" with their own sense of solidarity, where even the Tamils will take to violence at the drop of a hat, or take advantage of a riot situation.

With these two exceptions, no Tamil house or shop in Badulla, even those in nooks and corners, not normally identifiable, was spared. This only proved that the 3-hour attack had been done to a methodically pre-determined plan. During the three hour long operation of the thugs no looting or robbery took place. Anyone attempting robbery was warned by thugs. All food, drinks, implements and petrol for thugs was provided by the Chief Incumbent of Muthiangana Buddhist Vihare.

Looting commenced only after the attack

Looting commences after 3 p.m. All people irrespective of age, occupation or status took part in the robbery. There were jailors, policemen, teachers, students, public servants. In Pattapundura the robbery was carried out by jailors. Eighty per cent of the participants in the looting were between the ages of 10 and 25. Many of these were students. In the vast multitude of humanity that engaged in this pitiless act there was not one with grey hair.

The army was called in "for show", after all was quiet. The holocaust could have been stopped, if the police stationed at strategic points in the town had taken stern action. The situation could have been handled by 25 policemen. In fact the police top brass did act with determination, but the interference of politicians frustrated their efforts.

There was curfew all over the island. There was no movement of people on the road. The rank and file of the Badulla police in collusion with thugs were emptying Tamil jewellery shops. Smoke was still coming out of shops. Policemen themselves, were breaking open safes and collecting jewellery in bags. The booty was divided among all policemen. Lekum Archie, Sergeant Buddha Dasa, Sergeant Madawala and Constable Bandara were leading the looters.

Just one single jewellery shop in all Badulla town was saved. This was S. Pachiyapillai Jewellery Palace. Army

Commander Jayaratne arrived on the scene as the safe in this shop was being broken. Unable to tackle the police who were the culprits, he informs the Government Agent, and the Government Agent takes over the jewellery into his custody.

But Dharma and law now lay prostrate before political brigandage. Unbridled thuggery reigned supreme. The cry of pain of the Tamils echoed everywhere. It is hard to put in words the painful experiences and sense of tragedy that gripped them during those three hours.

Ramanathan family murdered

Everyone in Badulla knows the proprietor of Yogam Stores, a trader in camphor goods. His name is M. Ramanathan, a man of courage and forethought. He had taken many precautions to protect himself. The back of his beautiful home was protected by a high wall. In front, his vehicles in a row were kept safe behind protective walls.

As the town of Badulla was in flames nearly two hundred thugs armed with guns, petrol bombs and dangerous weapons gather in front of his house shouting 'Kill the Tamils', 'Hunt the Tigers'. Many of them are employees of the Ceylon Transport Board. They appear either drunk or drugged and bereft of human feelings. Three brothers of the U.N.P. Member of Parliament lead the group.

Ramanathan a licensed gun in hand was preventing the thugs entering his house. As the thugs enter the gate he fires a shot into the air. The thugs retreat in fear. The leaders shout at the thugs: 'Is there no Sinhalese blood in your veins?', and urge them to action. The thugs surge ahead with hesitation. Again shots ring from Ramanathan's gun. The thugs go back. The brothers of the M.P. were determined to take revenge on Ramanathan. They keep goading the thugs.

Piyasena, a bus conductor could contain his anger no longer. He goes forward recklessly and calls: 'Cowards follow me'. A shot from Ramanathan hits him. Piyasena falls to the ground. He is removed in a hurry to a dispensary. There is no doctor who can take the pellets from his body. The only man proficient in this

field is Dr. Maruthappu, a Tamil, who was by that time a refugee in the camp. There was none to save Piyasena the thug. He dies at the dispensary.

News of this incident incite the Sinhala thugs. 'Tigers are hiding in Ramanathan's house. They are armed with modern automatic weapons', these are the rumours spread around the town.

On the orders of the brothers of the MP, police hurry to the scene. They crouch in front of Ramanathan's house and fire into the house. Within a short time two jeeps full of army men are also called to Ramanathan's house. The thug attack on Ramanathan is now reinforced with police and army action.

The neighbours, all Tamils, seek refuge in a sugarcane plantation nearby. The thugs set fire to the sugarcane plantation to prevent their escape. The sugarcane plantation is aflame. In front, army men and policemen keep firing. But for the horrible fact that it was actually happening, it looked like a scene reminiscent of some war film.

There is no escape. Ramanathan thinks the thugs will not harm him if he surrenders to the police. Fearful yet resourcefully he takes a 2½ years old girl in hand expecting the crowd will not attack a small girl and walks out unarmed with his hands raised in surrender.

The 2½ year old Viji who had been clutching him tight cries out 'Aiyo...!' That's all. The thugs drag Ramanathan and attack him with iron rods and wooden clubs like a mad dog and torture him to death. They burn his face with lighted torches.

They drag the 2½ year old Viji holding on to Ramanathan's hand and dash her to death on a tree. This devilish deed was executed by Nimal, a man from Devundara. He has worked as a peon in the People's Bank there and been dismissed for robbery. He is a local leader in Minister Cyril Mathew's Sinhala racist organisation.

"Surrender, or we will set you on fire", shouted the police and the thugs to the rest of the occupants of Ramanathan's

house. With no means of escape, they trickled out and meekly surrendered. The sons of Ramanathan - Yoganathan, Vimalanathan, Sathianathan all met the same fate as their father. All of them were beaten brutally to death. Even norms of warfare declare that those who surrender should be spared. But there was no room here for any kind of "Dharma", war or peace.

Another son of Ramanathan, Packianathan, surrendered embracing his three-year old daughter, Kausik. The terrified child spread her arms on her father's shoulders and hid her face on his chest. A bullet pierced her arm and entered her father's chest. He died on the spot, but little Kausik survived with her injury. One soldier in the crowd of army men who could not bear to see the blood on the tender hand of the child, had the humaneness at the moment to shout: 'Enough, stop, stop...'

In the moment of the temporary slackening of tensions, Mrs Ramanathan, her 15-year old daughter and Kausik escaped death. Stricken with terror, Mrs Ramanathan had hidden inside the bathroom. Later, left with no alternative, she had come out and surrendered just after Packianathan had fallen to the bullet and Kausik lay injured. "Are there any more Tigers inside?", the mob demanded from her. Speechless and dazed, she was then handed a lighted torch with which she was asked to set fire to the vehicles belonging to Ramanathan parked in the premises.

That left five members of the Ramanathan family dead within fifteen minutes. The three who escaped were taken to the refugee camp. The police who thought that those who escaped may give evidence against them went round all refugee camps trying to locate them. The inmates of the refugee camp separated them and hid them. Subsequently, they were smuggled away to Batticaloa without the knowledge of the police.

Those who were trapped in the sugar cane garden and who had no option but to surrender met the same fate as others. Among those who were done to death were four members of a family - that of a local prominent journalist S. Ganeshan. His elderly father K. Sundaram, Ganeshan's brother S. Rajeswaran and a nephew were killed along with a Sinhala visitor to the house from Talawakelle.

The father, brothers and uncle of the little girl Viji who was dashed to a tree were also killed. So was Ramanathan's lorry cleaner.

A total of fifteen dead bodies now lay on Ramanathan's premises. Six of them were killed by gunshot and nine of them were tortured to death. All bodies were dragged and made into a heap in front of Ramanathan's house, rubber tyres were brought, petrol poured and a mass cremation was done.

The Ramanathan house itself was not touched until then, and until even later in the afternoon of the 27th. A systematic looting was done, and thereafter the house itself was burnt down.

When I visited the spot I saw the charred human bones. Two lorries - 26 Sri 6750 and 24 Sri 2468, one car, 8 Sri 132, two vans, 34 Sri 121 and D.D. 14/2, two motor cycles, one a Susuki and the other unidentifiable except the number - 85 Sri 6422, two bicycles, one Chopper, all belonging to the Ramanathan family, were in a burnt state.

Why so much hatred against Ramanathan, the Yogams mudalali? It has been mentioned already how Badulla escaped the anti-Tamil rioting in 1977 and in 1981. The Police did a good job on both occasions (which really meant that one effective officer, imbued with impartiality and determination can make a big difference to police attitudes) and the suppressed racism was simmering below the surface.

The planned attacks of Tamils of Indian origin in nearby areas in the Sabaragamuwa province in 1981 in which they were unable to participate, left the Badulla racists with a feeling of failure to rise to the occasion! It was a challenge to their self-respect. Ramanathan was a Tamil of Indian origin who had made good in life, prospered and wielded some influence with the police as well. Moreover, his house stood in splendid isolation, a good and worthwhile target.

Flashback to 1981

Let us now do a quick flashback to 1981. Aware of the attacks on Tamils in Ratnapura, Kahawatte and estate areas, Ramanathan was on constant alert. It was around midnight one

day, and he spotted a figure, carrying on what looked like a can of petrol, throwing the petrol on one of his lorries, and attempting to set it on fire. He ran and tried to catch him red-handed. The man took to his heels, leaving the petrol can. Ramanathan chased him with his gun, but on closing upon him made a startling discovery. The running figure was no less a person than the MP's brother, whom he knew very well indeed. He hesitated for a moment but kept the chase nevertheless. The house of the MP's father was close by and as the figure darted into the house, there was no mistaking the identity.

Ramanathan did not want to let the matter rest. He lodged a complaint with the police the very next morning. Headquarters Inspector Dharmapala, duty-conscious officer as he was, was in a quandary. At any rate, involving as it did, the brother of a governing party MP who was then participating in an event at the Buddhist vihare, it was decided that the MP should for his own sake hush the matter. He knew Ramanathan well. He apologised on his brother's behalf, undertook to see that there was no repetitions of such incidents and appealed to him to withdraw the complaint. Ramanathan relented. He could not afford to offend the MP in the face of a direct request like that. But this of course left the MP's brothers hardly in a happy frame of mind. He was determined to have his revenge some day. He kept circulating the rumour that Ramanathan and his sons were Tamil "Tigers", and like all deliberately circulated rumours, it gained credence among the gullible Sinhala population.

Came July 1983, came the country-wide tension and the golden opportunity that the MP's brother was waiting for. His wish came to be fulfilled beyond his wildest expectation!

Some others who were attacked

Ramachandran is another well-known man in Badulla. He was rich too, which made him another suitable target for a blood-thirsty mob. Here again, one gun kept the mob at bay, but the police stepped in. A police gun left him injured and while he lay unconscious, the mob pounced on him and tortured him to death. A visitor at Ramachandran's house, an Indian national by the name of Nainar, was also murdered by the thugs. Ramachandran's

son Vengadesan was meanwhile set upon by a mob near the railway station and he too was killed.

P. Ravindran was the son of the proprietor of Pushpa Hardware Stores. His father's household goods had miraculously escaped damage. Ravindran was lurking around waiting for a suitable opportunity when the mob was not around to rescue those things. But a policeman spotted him. The curfew was not in force at that time. The policeman stuck a rifle on his chest and demanded "what's your name?" Trembling, he replied "I am Ravi". "What Ravi?" demanded the policeman further (Ravi is a name common to the Sinhalese as well). When the reply came "Ravindran", a shot felled him. He fell face down and the policeman thinking he was dead, hurried away. But Ravindran managed to stagger back to the road and run. Thugs who noticed this, caught him, beat him up and while alive put him inside a car belonging to Alagasundaram parked near the Liberty cinema and set fire to the car.

Aravandipillai was a prominent trader in the town. His son got caught to thugs who attacked him with iron rods and wooden clubs. He ran bleeding into his Sinhalese friend's shop. His friend saved him and sent him in a lorry to the hospital. The lorry, for protection, was taking the road past the Buddhist temple. But opposite the temple, thugs stopped the lorry. They dragged the wounded man out, bundled him into a gunny bag, brought more sacks from a nearby shop, and set fire to him alive. They beat up another Tamil boy and dumped him into the same fire. This macabre incident took place beside the bell tower of the temple of the Buddha - the Buddha who preached Ahimsa to the world.

Another burning in the vicinity was that of Neelameham who was rushing to his home in a van. He was stopped, pulled out, beaten to death with a crowbar and other implements and burnt along with his van.

The tragic end of two little boys employed at a shop called Kandy Stores, one from Glen Alphin estate and the other from Third mile post, will rend anyone's heart. When the roof of their shop caught fire they ran out. A policeman took aim at them with a gun. Frightened, they rushed back into the shop again and

jumped into the water tank. Unfortunately the tank exploded and nothing was seen of them later. Their bodies were discovered two weeks later after the parents had made a search for them. The bodies were found burnt and locked in an embracing position.

The small trader who took his own life

He was a small-time trader, occupying a small room in the town. Over the years, he had managed to set by some monies and saved up Rs 3,000. When the attack on the Tamils began, he thought it was unsafe to carry the money with him. So he took all that worldly wealth and hid it hurriedly under a heap of firewood. Having done that, he fled to the refugee camp. At the camp he kept on asking everyone whether his room was attacked. Most did not know, but some said his room was safe. That gave him hope. When the situation eased he rushed back to his room. Yes, the room was intact but having entered it, he stood thunder-struck. Not a stick of firewood was left. All was lost. He was at a loss where to begin, how to go on. There was no one to borrow from. All had been affected. He borrowed Rs.10 from a friend, bought a bottle of insecticide, and killed himself.

Doctor who served for 42 years

Dr. Sivagnanam had earned a name as a good doctor. There was no one in the locality who did not know him. In fact it could be said that there was no one in Badulla who had not taken treatment in his private dispensary during the 42 years he served there. He was married to a Sinhalese.

He had complete faith that whatever happened to others, that he will not be touched. There were other Tamils like him, doctors and others, who had lived long among the Sinhala people, had the same kind of faith not only during the July 1983 violence but also during earlier anti-Tamil riots, and who had met with disillusionment. Dr. Sivagnanam was no exception.

When at last it dawned on him that he was about to be attacked, he got into his car with his wife to seek refuge in a Sinhala friend's house. On the way the car stalled. A second group of thugs nearly caught him. Abandoning the car, he ran with his wife to another Sinhala friend's house in the vicinity. The thugs

surrounded the house, but his friend had the courage and presence of mind to smuggle them into a neighbour's over a back wall, before opening the door to the goondas. Interestingly, the man who saved this Tamil doctor was closely associated with the JVP one of the two organisations that the government chose to blame for the violence! It was told to me later that Dr Sivagnanam and wife left the country to live with their son in the U.S.

The big men behind the violence

Everyone in Badulla knew that some of the bigwigs from the governing UNP party were behind the violence and killings. The key role performed by the MP, D Vincent Dias' own brother has already been noted. Let us now examine the contributions of others.

1. Francis Rajapakse. He was an active UNP man and member of the District Development Council. He was to be seen all over Badulla during the 3 hour orgy of violence at several spots where violence occurred. He was seen on a motor bicycle every time, giving encouragement to thugs, posting them with information of "successful jobs" done elsewhere.

2. Dissanayake. A member of the Municipal Council representing Kanupellela, also of the UNP, who moved with the thugs and participated in many of the atrocities.

3. Chief Incumbant of the Buddhist Vihare. The role played by this "religious" man in yellow robes at Mudhiyagana was indeed deplorable. His vihare supplied all the drinks, food and tools of destruction to the thugs. The kind of hate-filled racist "sermons" he preached to the Sinhala Buddhist people and to the rabble defies description. Even after a few days after the violence, he began shouting over a loudspeaker one day: 'The "Tigers" are coming! Buddhists unite! All Buddhist come into the Vihare' and so on.

4. Herath. He is the Principal of Badulla Maha Vidyalaya. He is also an officer in the Voluntary Army Corps. He is a right hand man of the MP for Badulla and a prominent member of Cyril Mathew's Sinhala Buddhist racist caucus. He played a leading role in the attacks on Tamils and Tamil property with the help of his

own school pupils. The destruction of houses at Bandaranayake Mawatha was carried out at his instigation.

5. Hettihewa. The proprietor of Central Hotel and Bakery. To him goes the "distinction" of looting the statue of the deity in the Hindu temple in Badulla, the Kali Kovil. He stole gold jewellery that adorned the statue. The public became aware of this incident. One day, a Muslim man of the area who had got drunk stood in front of Hettihewa's bakery and kept shouting in Sinhala. "You are a great guy. You stole from the deity!" It became such a public scandal that the police had no option but to arrest Hettihewa and the gold was recovered from him. But being a rich "Mudalali" in the area and moreover a UNP supporter, he had friends in high places. There was a desperate bid to force the police to release him, and among those who actively moved in the matter was Weerawanni Samaraweera, Deputy Minister of Education.

6. Sugathadasa. Another wealthy man of the area and ardent supporter of the UNP. He is owner of Manel Rice Mill and Rex Cinema. He was responsible for setting fire to a rival Tamil-owned cinema - the Liberty.

Badulla - Points to remember

This researcher tried hard to trace some member or active supporter of some party other than the UNP who might have had some hand in the spread of violence in Badulla, but failed. All those on whom accusing fingers were pointed turned out to be UNP supporters, without exception.

The 3-hour violence was so organised and so thorough that it left not a single Tamil-owned shop intact, in a town that had a very visible Tamil presence. It also left four Hindu temples looted and burnt and three Tamil schools destroyed. While the refugees in the refugee camps totalled 6,952 according to official figures, it is believed that almost double that number had found shelter in private homes, until they were evacuated to Batticaloa.

The real and lasting Victories are
Those of Peace, and not of War.

- R.W. Emerson

INDICTMENT AGAINST SRI LANKA - 4

Black July 1983: the Charge is Genocide

Hindu Temples Burnt

A feature of the violence was the burning of several Hindu temples.

"In Colombo, it was the season of the annual Vel cart festival, which coincides with the Katargama festival season, and attracts to it all the castes and all the classes and all the races of Sri Lanka. The Vel Cart had come from Pettah to the Bambalapitiya (Hindu) temple when the disturbances broke. The chariot was set on fire."(N.Sanmugathanan, Sri Lanka: Racism and the Authoritarian State - Race and Class, Volume XXVI, A.Sivanandan and Hazel Waters, Institute of Race Relations, London)

The Hindu temples and related institutions which were damaged or destroyed during July 1983 included the following:

1. Viswanatha Sivan Temple in Trincomalee
2. Krishnan Temple in Trincomalee
3. Saneeswaran Temple in Trincomalee
4. Natesar Temple in Sivayogapuram, Trincomalee
5. Sri Tillaiambala Pillaiyar Temple in Anbuvalipuram, Trincomalee
6. Chithivinayakar Temple in Sinnatoduvai, Trincomalee
7. Vilankulam Pillaiyar Temple on Kandy Road, Trincomalee
8. Vyrutru Pillaiyar Temple on Kandy Road, Trincomalee
9. Pillaiyar Temple in China Bay, Trincomalee
10. Upparu Pillaiyar Temple in Trincomalee
11. Kitulootra Pillaiyar Temple in Kanniyai, Trincomalee
12. Kitulootra Murugan Temple in Trincomalee
13. Barathipuram Pillaiyar Temple in Pankulam, Trincomalee

14. Pillaiyar Temple in Pankulam, Trincomalee
15. Mudalikulam Pillaiyar Temple in Pankulam, Trincomalee
16. Ellai Kali Kovil in Pankulam, Trincomalee
17. Pillaiyar Temple in Panmadawachchi, Trincomalee
18. Papanasa Teertapillaiyar Temple in Trincomalee
19. Sri Pathini Amman Temple in Neelapalai, Kilivetti
20. Sri Kamakshi Ambal Temple in Jaffna
21. Saiva Maha Sabha in Kurunegala
22. Udipi Sri Muthuvinayakar Temple in Matale
23. Sri Muthumari Amman Temple in Matale
24. Muthuvinayakar Temple in Matale
25. Sri Chithivinayakar Temple in Matale
26. Sri Kadiresan Temple in Matale
27. Sri Poobalakrishnar Ashram in Matale
28. Sri Ganga Vinayakar Temple in Madulkelle
29. Kurinji Kumaran Temple, Peradeniya
30. Sri Muthumariamman Temple in Nawalapitya
31. Atmajothy Nilayam in Nawalapitiya
32. Athivinayakar Temple in Haldumulla, Haputale
33. Sri Sivasubramanya Temple in Bandarawela
34. Sri Kadiresan Temple in Badulla
35. Hindu Temple in Malangama, Badulla
36. Hindu Temple in Narangala, Badulla
37. Kali Temple in Rockhill, Badulla
38. Sri Poobalavinayakar Temple in Peliyagoda
39. Sri Balaselvavinayakar Temple in Maradana, Colombo
40. Sri Devi Karumari Amman Temple in Maligawatte, Colombo
41. Venkateswara Mahavishnu Moorthy Temple in Dehiwala, Colombo
42. Srimath Arunachaleswara Devasthanam in Colombo
43. Ramakrishna Mission, Colombo
44. Kandasamy Temple in Panadura
45. Sri Subramanya Temple in Matara
46. Hindu Pilgrims' Rest in Matara

(See also Destruction of Hindu Temples in Tamil Eelam and Sri Lanka - M.Neminathan)

INDICTMENT AGAINST SRI LANKA - 5

Black July 1983: the Charge is Genocide

More than one hundred thousand Tamils sought refuge in hastily improvised refugee 'camps'...

Eighteen (18) Relief Camps established in Colombo

(from Relief and Rehabilitation of Displaced Persons, a Publication of the Sri Lanka Government and Lawasia Report 'Democracy in Peril - Sri Lanka, a Country in Crisis' by Patricia Hyndman, 7 June 1985)

1. Ratmalana Airport Building
2. Hindu College/Kathiresen Kovil/Pillayar Kovil/Saraswathie Hall, Bambalapitiya
3. Sirima Bandaranaike School, Colombo
4. Thurstan College, Colombo
5. Mahanama Vidyalaya, Colombo
6. St. Peter's College, Wellawatte
7. St. Benedicts College. Kotahena
8. St. Lucia's Maha Vidyalaya, Kotahena
9. Sinhala Maha Vidyalaya, Kotahena
10. Good Shepherd Convent, Kotahena
11. Kotahena Maha Vidyalaya, Kotahena
12. Sivan Kovil Camp
13. Gintupitiya Kovil Camp
14. Anula Vidyalaya. Nugegoda
15. Issipatnana Maha Vidyalaya. Colombo 5
16. Ladies College. Colombo
17. St Thomas Preparatory School, Kollupitiya
18. St. Thomas College, Mt. Lavina

(Outstations Camps were established in Gampaha, Kalutara, Galle, Matara, Kegalle, Kandy, Matale, Badulla, Batticaloa and Trincomalee)

"...Awareness of their insecurity drove many Tamils, especially in the Colombo area, to abandon their homes and shops and seek refuge in temples, airport hangars and improvised camps. Estimates of the numbers made homeless range up to 100,000 many in poorly provisioned 'refugee camps' (where as displaced persons, victims of an internal conflict they lacked the international protection which would be extended by UNHCR)..." (Minority Rights Group Report - Tamils of Sri Lanka, September 1983)

"It is only the yard of a Hindu Temple, outside Colombo, but in this small space 5,000 people are trying to stay alive. Two things unite them: their racial origin - for they are Tamils - and their fear. During the nights and days of Sinhalese violence last week, the people now in the camp watched their homes and businesses burn, their property ransacked, their belongings scattered... A woman in her late thirties told me: "We saw them come to the front of our house. They were waving sticks and swords. We just ran out and over the back fence." Some of the refugees wear bandages and plasters. 'We were beaten' they say simply. ... A Red Cross worker explained: 'He went to the hospital and they did this to him there.' (Michael Hamlyn: London Times, 3 August 1983)

"By now (Friday, 29 July), nearly ten refugee camps had been set up in Colombo to house those Tamils who had been rendered homeless. The figures rose from 20,000 to 50,000 within days, and then reached 79,000. Conditions in the camps were horrible, almost primitive. The Ratmalana airport hangar, which was ready to house 800 refugees, accomodated 8,000. According to an inmate, there was hardly standing space. There were over 2,000 infants and 500 elderly people with only one doctor to serve them. Water was scarce and food was inadequate. Similar camps had also been set up in Kandy, Matale, Badulla..." (Eye witness account, Sri Lanka: Racism and the Authoritarian State - Race and Class, Volume XXVI, A.Sivanandan and Hazel Waters, Institute of Race Relations, London)

"...it is now understood that there are about 78,000 Tamils in at least 12 (refugee) camps. The city has a Tamil population of about 162,000 of whom it is estimated that over 100,000 have been displaced from their homes by the recent violence" (Guardian, 3 August 1983)

"Conditions in two camps I visited in the Bambalapitiya district of Colombo are appalling. Three thousand Tamils sleeping on the floors of the Hindu temple were sharing six stinking toilets, all without water for washing. There were only two taps working in the camp and Red Cross volunteers complained the water was too dirty today to make milk for the infants. No foreign food supplies had reached the temple since it opened on the 25th of July..." (T.R.Lasner and Agencies in Colombo, London Sunday Observer, 7 August 1983)

"Foreign aid for the relief of Tamils is failing to reach the refugee camps where it was needed. Instead foreign aid and essential medical supplies are being stored in government depots. The government stores are full but the food is not being distributed." (London Observer, 7 August 1983)

"Two members of the International Committee of the Red Cross visiting Sri Lanka to arrange aid supplies were effectively expelled from the island yesterday. There was no explanation for the unofficial expulsions, but the two men were believed to have tried, unsuccessfully, to gain access to refugee camps and local prisons." (The Guardian, 9 August 1983)

N.Shanmugathan writing in the London based publication of Institute of Race Relations, 'Race and Class', concluded in moving terms:

"Imagine finding yourself overnight without a roof over your head, all your life's possessions and savings gone up in flames, your wife's thali-kodi and other jewellery stolen, yourself standing with only the clothes you wear and also realising that many of your relations and friends are in the same plight and that in many cases, the sources of employment had disappeared!... They (the Tamils) can no longer feel secure in the South." (Sri Lanka: Racism and the Authoritarian State)

INDICTMENT AGAINST SRI LANKA - 6

Black July 1983: the Charge is Genocide

An eye witness account of events in Colombo from a diary maintained by an inmate of a refugee camp serves to illustrate the agony and pain of thousands of Tamils during the period 27 July 1983 to 5 August 1983...

"I swear by the Holy Bible that everything written in this diary is true. For security reasons - otherwise the Sri Lanka government would murder me and my family - I am not disclosing my name...Some men were dragging two girls by their long hair. I recognised them as two sisters who were living further away. The elder Tamil girl was eighteen years old and the younger one eleven years. They were brought just near my house. The mob gathered around them and started discussing. Apparently they were discussing what to do with the girls. Then one man pulled the younger girl by the hand and started chopping her with a knife. I stared in horror. The elder girl was speechless and looked as if though she had been turned into a statue. Then suddenly she fell on her knees and begged them not to harm her little sister, amidst the insane derisive laughter from the men. Then, one of the men took an axe and chopped the head off the younger girl. The elder girl looked dumbfounded..." - Appendix A in Thornton, E.M. & Niththyananthan, R. - Sri Lanka, Island of Terror - An Indictment, published by Eelam Research Organisation, (ISBN 0 9510073 0 0), 1984

From Inside the Refugee Camp - the Horror Story

Diary of events recorded by an inmate - Appendix A in Thornton, E.M. & Niththyananthan, R. Sri Lanka, Island of Terror - An Indictment, Eelam Research Organisation, (ISBN 0 9510073 00), 1984

Introduction

Wednesday 27 July 1983, 5.00 p.m. - decided to maintain a diary at the refugee camp in the Ratmalana Airport premises. I made this decision after seeing thousands of Tamils in a state of despair and shock after being rendered homeless due to the unexpected violence which was unleashed upon them since the dawn of Monday the 25th. Many had lost their dear ones - murdered by Sinhalese savages. Young girls had lost their virginity through brutal Sinhala rapists.

I am going to start this diary in the fervent hope that someday (I or somebody else) would be able to get it across to the outside world - the civilised world so that they would know the atrocities committed by people who call themselves Sinhala Buddhists.

I have been at this refugee camp since Monday night and am going to reflect back on events which had occurred in this camp since then and also on my personal experience before taking refuge at the Ratmalana Airport. I also intend interviewing other refugees of this camp and narrating their experiences here so that the world will know the real story.

Monday 25th July 1983

6.30 a.m. I left for my work place from my house in Maharagama. When I reached the bus halting place on the main road, I saw scores of people gathered in the middle of the road. Wayside shops were burning. Two people were being assaulted by a group of men at a distance of about thirty yards from me. Little did I guess that these were the early indications of a communal holocaust.

I called aside a man who was not involved in any activity and asked him what was happening. The answer came like a Jack-in the box and jolted me. "They have killed thirteen of our people in Jaffna. We must avenge their deaths. We must kill all the Tamils. That is what we are doing." Realising the consequences if this man knew that I was a Tamil, I quickly hurried away.

The man's words stirred my memory. On Sunday evening I had heard that a group of thirteen soldiers were ambushed and

killed by a Tamil guerrilla group in the suburbs of Jaffna in retaliation for the raping of three Tamil girls by the armed forces in the north. Still I did not think that this was the beginning of a major riot and decided to continue on my journey to work.

With great difficulty I managed to get into a bus. The bus travelled very slowly because the road was crowded with people. On both sides of the road I could see shops burning. People were screaming. When we reached the Nugegoda Junction the bus did not seem to move at all.

Thugs were stopping passing vehicles and demanding Tamils who were travelling in them. They were armed with knives, axes-(they seemed to have an unlimited range of weapons). I peeped out of the window and I saw one thug raising an axe to fell a helpless young boy. I shuddered and looked the other way. I prayed to God that nothing should happen to him.

On the other side two cars were being smashed. There was what looked like a Toyota van just catching fire.

Suddenly I heard blood-curdling screams. I realised to my horror that there were people inside the van. Unable to look at this gruesome sight I helplessly turned my head away.

A little while later a group of thugs came towards our bus. One of them asked the conductor whether there were any Tamils in the bus. The conductor gleefully pointed out a Tamil lady who was seated in front of me. Seeing the men come towards her, she panicked and hurriedly erased the Kumkum on her forehead. (Kumkum is a sort of red powder sacredly anointed on the upper forehead by married Tamil females.)

One hefty bearded thug stabbed her in the stomach with a broken bottle. She started screaming and there was chaos in the bus.

All the people started getting out of the bus. I hurriedly glanced back before getting down. They were pushing the lady out of the bus through the small window.

I got down and mingled with the wayside Sinhalese crowd who were enjoying the fun. The lady was covered all over with

blood. One of the men poured petrol over her and set fire to her. The other men were clapping and dancing. I could not believe my eyes. I was shivering all over. In all my life I had only seen funeral pyres - not humans being burnt alive.

There was a procession of Buddhist monks walking towards the junction from the other end. They were waving and shouting. One of them called out to the thugs to kill all the Tamils and not let a single one escape.

I was terrified. I thought for a while and decided that the best course of action would be to get home as soon as possible. I decided to walk back home since it was very dangerous to travel by bus.

9.30a.m. I started to walk towards my home which was about four miles from the Nugegoda junction. People were looting from the wayside Tamil shops. After the shops were completely ransacked they were set on fire.

I sighted an army jeep at a distance. With a sigh of relief I hurried my steps. But a shock awaited me. There were about six soldiers on top of the jeep and they were directing the mob to loot and plunder. I stared in dismay.

10.45 a.m. I arrived at my house in Maharagama. Nothing had happened here yet. I went into the house and started praying. After a while I took a spade and went to the back garden and dug three trenches. I then took most of the valuables in the house, covered them with cloth and Polythene and buried them.

11.30 a.m. I heard a big commotion outside. I went to the window and looked out. Several government jeeps and buses belonging to the Sri Lanka Central Transport board came speeding and halted suddenly with their brakes screeching. People started alighting from the vehicles with knives and swords in their hands. There were about 200 men. They systematically started to run towards the Tamil houses.

About ten people who appeared to be the leaders were holding sheets of paper in their hands. (I later came to know that they were electoral register lists.) They were directing the mob to

the Tamil houses. Two of the men were very familiar. I had seen them speak at an election meeting of the ruling government party (United National Party) recently.

There were three Tamil houses opposite mine. The men smashed the windows and threw petrol bombs inside. With a blaze the houses caught fire and the flames rose to the sky. People were screaming. The fire was so intensive that it compelled the mob to move further away,

11.45 a.m. I closed the window and went inside. I lit a candle to St. Anthony to protect all the Tamils.

12.45 p.m. I switched on the radio and tuned into the news bulletin from the Sri Lanka Broadcasting Corporation. The defence ministry announced that curfew would be in force from 2.00 p.m. I switched off the radio and continued to pray. I could not pray with concentration as I could hear screams in the distance.

1.30p.m. I was still praying when I heard noises outside. I opened the window slightly and looked out.

Some men were dragging two girls by their long hair. I recognised them as two sisters who were living further away. The elder Tamil girl was eighteen years old and the younger one eleven years. They were brought just near my house. The mob gathered around them and started discussing. Apparently they were discussing what to do with the girls.

Then one man pulled the younger girl by the hand and started chopping her with a knife. I stared in horror. The elder girl was speechless and looked as if though she had been turned into a statue. Then suddenly she fell on her knees and begged them not to harm her little sister, amidst the insane derisive laughter from the men. Then, one of the men took an axe and chopped the head off the younger girl. The elder girl looked dumbfounded.

The mixed feelings of incalculable fear and horror, which she had just experienced when her little sister was killed brutally were replaced by a vague sense of helpless impassivity.

She did not protest when the men stripped her of her clothes violently. She was impervious not only to the pain that

was inflicted on her, but also, in her innocent ignorance, she felt no shame at the irreparable humiliation forced on her. It was only after about twenty men had raped her that one of the men cautioned the others and shook her up roughly.

She began to scream and struggle and looked all around her and realized for the first time that she was bleeding. I made an effort and continued to be a helpless onlooker. She suddenly clenched her fists and then with a sudden look of helpless surrender on her face she looked up at the sky and began to mutter under her breath. I could almost imagine her saying "Oh Lord, forgive them for they do not know what they do."

She let off a sigh and swooned into unconsciousness. The men then poured petrol over her and burnt her. This was the second time in a day that I had seen a person being burnt alive. I wondered whether we had gone back in time to the middle ages. But I am sure the pre-historic men - the savages were much more civilized than the present day Sinhala Buddhists.

3.15p.m. Curfew was supposed to be in force since 2.00 p.m. but the entire area was like a carnival ground. People were carrying away looted goods. The looted goods ranged from clothing to furniture. An army truck came by and the looters made no attempt to run. Apparently they were well informed that the security forces would do nothing to stop them.

4.30p.m. The same activity was going on. The looters were taking their own time. Surprisingly they had not attacked my house yet. Probably because I had not registered myself in the Maharagama electoral voting list. Anyhow, somebody is sure to warn them that I was a Tamil. Luckily, I was alone in the house since my family were away in Jaffna to attend a relative's wedding.

6.15p.m. The crowd was lessening but still the looting was going on. I got a shock when I saw two girls carrying a pedestal fan. Another group of girls (I consider them to be in the age group 14-18) were carrying away bundles which I supposed contained clothes.

7.00p.m. It was dark. Suddenly I heard knocking on my front door. I was terribly frightened. I had a feeling that death was

knocking at my door. Summoning all my courage I opened the front door slightly. To my relief it was my Catholic Sinhala neighbour.

He cautioned me not to make any noise and came inside. He informed me that the situation outside was dangerous and advised me to go to a refugee camp for safety. I agreed and told my neighbour to make the necessary arrangements. He told me to get ready immediately and went away.

7.10 p.m. I began to pack a small bag with a few clothes and some tinned foodstuffs. I also packed a bottle of water and put in some sheets of paper and two pens. I prayed and waited till my neighbour arrived.

7.30 p.m. My neighbour arrived and told me that a police jeep was waiting outside to take me to the refugee camp at the Ratmalana airport. I locked the front door and gave the key to my neighbour and begged him to look after my house. He said he would do so, but feared the other Sinhalese neighbours will point out my house to the mob. I was then escorted to the police jeep which was parked a few yards away.

7.50 p.m. I was travelling in the jeep with six other Tamils. They were all living in the area where I lived. I could see houses burning. After a few minutes we saw a massive building on fire. It was the garment factory belonging to an Indian.

Regularly I heard screaming and yelling, but this was a common occurrence now. The others in the jeep were silent with stark fear on their faces.

I could well imagine how the Jews would have felt when Hitler of Nazi Germany sent them to the gas chambers. I could remember seeing a war film in which Jews were suffocated by gas in vehicles which were supposed to take them to the safety of refugee camps.

8.30 p.m. I arrived at the refugee camp at the Ratmalana airport. I got down from the jeep and strolled around. There were about five thousand people crowded in a hangar. This was a good measure of the intensity of the riots since the refugee camp was opened only today.

9.15 p.m. I began to feel weary after the tension I had undergone. I drank some water and went to sleep.

Tuesday 26th July, 1983

6.00 a.m. I awoke from a night's sleep at the refugee camp. Most of the people were wide awake. Children were crying in hunger. I got up and went towards a group of children who were crying and gave them the foodstuffs which I had packed in my bag.

7.15 a.m. I went around the camp. There were only three toilets and one tap for all the refugees. Most of the refugees were housed in a hangar. The rest were on the tarred area outside the hangar.

There are two hangars at the Ratmalana airport. The larger one was 100 x 60 square yards (approximately) in area and the smaller one approximately 75 x 40 square yards in area. The refugees were housed in the small hangar while the large one housed three air taxis (small airplanes) belonging to a private organisation. The tarred area outside the small hangar was about 100 x 60 square yards in area. The smaller hangar was open at one end to the west and the larger one open at both ends to the north and south. The two hangars were interconnected by a passage of about 10 yards in length and 5 feet in width.

8.30 a.m. I had walked around the camp and observed that about 15 soldiers and 4 policemen were guarding the camp. Refugees were pouring into the camp at the rate of about 250 per hour. There were men without wives, children without their parents, wives looking for their husbands and mothers for their children. They were all waiting in stark mute fear.

There were young women yet in their nakedness, after they had been stripped on the streets. They had escaped death but not degradation. They did not feel any sense of shame, after their minds had been paralysed at what they had experienced and witnessed.

They stood or wandered about the camp like so many automatons, not feeling the gaze of strangers on them, or the rude remarks of perverted soldiers who were enjoying a grandstand

view of what some of their sadistic minds had conjectured but never in reality beheld until that day.

10.00 a.m. There was no sign of food being provided for the refugees. There was no medicine available and no doctors to attend to refugees who had been partly burnt and stabbed.

One refugee had succumbed to his injuries just a little while ago. The dead body was still there with no one to take it away.

12.00 p.m. People were beginning to feel the heat. There was still no food provided and refugees were queuing in their hundreds to fill their stomachs with water from the solitary tap provided.

2.30 p.m. There was still no food provided and refugees were pouring into the camp. There were about eight thousand refugees in the camp now.

3.00 p.m. Dr. Ariyaratne, the Sarvodaya leader visited the camp and provided some milk for the babies. He also brought two volunteers to help,

4.30 p.m. I heard that there was a massacre at the Welikade prison. The other refugees were saying that thirty-five prisoners were killed in prison. The government says that the Sinhala prisoners had killed the Tamil prisoners. Most of the Tamil prisoners who were killed were taken into custody for advocating a separate state for the Tamils.

One refugee entered into conversation with me and asked how it was possible for the Tamil prisoners to be killed without government assistance. Surely, he said "if the Sinhalese prisoners had enough power to break open their jails and find weapons, why the hell hadn't they escaped earlier instead of killing fellow Tamil prisoners and extending their sentences. I am terribly sure soldiers opened their cell doors and provided them with weapons."

Though I didn't say so, I heartily agreed with him and wondered what would happen to us if the soldiers went berserk and massacred us. The government would give some excuse to the world and hush the thing up.

6.15 p.m. The sun was beginning to go down but yet there was no sign of food being provided. Only milk was provided and that too only for the children, as there was not enough supplies. Sarvodaya volunteers distributed the milk.

7.45 p.m. I heard from somebody who had listened to the radio that the curfew which was in force the whole day today would be lifted for a few hours tomorrow.

I wondered what use the curfew was since refugees were continuing to pour into the camp. The curfew was a warning for all the Tamils to be inside their houses and for the Sinhalese to loot and plunder.

9.00 p.m. Most of the people were preparing to go to sleep. None of them had eaten a morsel of food for the last two days. Thank God - at least the children got some milk.

9.30 p.m. I was so tired and hungry that like the rest I lay down and fell asleep.

Wednesday 27 July 1983

1.00 a.m. I suddenly awoke, disturbed by some sound. Some other people too had got up. Someone had yelled or screamed in their dreams. I looked all around. The Airport control tower searchlight was sweeping the entire area systematically. I could see the beam being flashed far away. I could faintly see the outline of the soldiers who were guarding the perimeter of the airport.

1.15 a.m. I lay down and fell asleep.

6.00 a.m. I woke up and was feeling terribly hungry. I had not eaten anything since Monday morning. Most of the refugees were wide awake now. They were beginning to feel the pangs of hunger. Children were crying.

9.30 a.m. I met two friends while wandering about the camp. We decided to form a voluntary group to see to the welfare of the refugees.

7.15 a.m. We had managed to find 30 volunteers-mostly young boys and girls in the age group 18-25. We called ourselves the refugee action committee. The girls began to prepare a list of

things the refugees needed most urgently. Five volunteers went to speak to the authorities in charge of the camp. We asked them to provide the refugees with food or otherwise that they would die of starvation.

8.00 a.m. We began a rough count of the refugees.

8.30 a.m. There were twelve thousand refugees in the camp. The volunteers were told that Mr. Lalith Athulathmudali, Minister of Trade and M.P, for Ratmalana will see that food parcels are provided in the afternoon. The food parcels were to be prepared by the Sri Lanka Ports Authority.

9.15 a.m. We requested the authorities to clear the larger hangar and provide it to the refugees. After much persuasion the authorities conceded to our request.

9.30 a.m. Both hangars were full of refugees. Refugees were continuously coming into the camp.

11.00 a.m. Somebody who had heard the radio told us that most of the Tamil owned industries were completely destroyed. Seventeen major manufacturing concerns had also been gutted-among them the industrial giants - the Maharajah Organisation and the St. Anthony's group.

The only major firm which escaped was Mascons Ltd. It was very surprising because the factories situated in the same vicinity had been destroyed. Someone remarked that it was not surprising since Industries Minister Mr. Cyril Matthew - an ardent Sinhala Buddhist leader had shares in it.

12.30 p.m. Dr. Ariyaratne, head of the Sarvodaya movement came with some volunteers. As requested by the Refugee Action Committee (RAC I will refer to ourselves as the RAC in future), Dr. Ariyaratne's volunteers brought feminine towels. They were distributed by the girls. They also distributed milk for the children-although there wasn't enough to go round.

2.00 p.m. Still no signs of the promised lunch parcels. Some people had fainted. There was a temporary red cross post with one volunteer. We managed to find final year medical student, among the refugees and they volunteered to see to the patients. Some medicine, was provided by the Sri Lanka Red Cross.

3.00 p.m. CARE biscuits were provided by some foreigners and they were distributed by the volunteers. They were packed in boxes on which it was written- A gift from the people of America. The biscuits were grabbed gratefully and gobbled up. On behalf of the refugees we would like to thank the people of America.

4.30 p.m. A foreigner was manhandled by soldiers and taken out of the camp. He was a journalist and had slipped in somehow.

4.45 p.m. The lunch parcels arrived. The volunteers made the refugees queue up and the parcels were distributed. There were only three thousand parcels. They were distributed to the women, children and old men.

5.30 p.m. The volunteers dug pits since the three toilets were insufficient. I was writing my diary while the pits were being dug.

8.00 p.m. Soldiers began to search the refugees. The refugees were scared. They found two cameras and smashed them. Clearly the government didn't want the outside world to know what was happening inside the camp.

11.00 p.m. Dinner parcels arrived, There were not enough parcels. The parcels contained a handful of rice, dhal curry and coconut sambol.

I shared a parcel with two other volunteers. We drank water and managed to fill our stomachs. All the refugees were doing the same.

2.30 a.m. Most of the refugees were sleeping. The volunteers were awake. Suddenly we heard yelling and in the distance we could see fire brands. We wondered what was happening.

We went some way down to the runway. There were hordes of men carrying weapons and fire brands. We couldn't believe it. The camp was being attacked. We ran back and woke all the refugees.

The army soldiers shot back. A few of the mob were hit. But the soldiers initially shot in the air. After some time the soldiers managed to chase the mob off.

3.00 p.m. Nobody slept. All were terrified by that attack. It could happen again. All were talking of the refugee camp massacre in Lebanon. It had come close home.

Thursday, 28th July 1983

6.30 a.m. Most of the refugees had not slept the previous night. They were scared to death. There was a long queue at the tap to wash their faces. The queue was about one mile long.

7.30 a.m. I met a young girl of 13 years who was crying very loudly. She had come to the camp the previous day.

On Monday morning, people had come in government Peugeot cars and buses to their house in Dehiwela. She was inside with her father and eldest brother. Her mother was in Germany and the second eldest brother had gone to school.

The mob had come to the gate and forcibly opened it. Since they came suddenly, they had no chance of escape. The father and the brother got on top of the roof and began throwing tiles at the mob.

The father fell down and the mob caught him and poured petrol over him. He managed to escape into the house and brought out his shotgun. He began to shoot at the thugs. But the men overpowered him and set fire to him.

They had also caught her brother and set fire to him. Then they had cheered and made victory signs while they were screaming in pain. She was watching through the bathroom window.

The mob had then invited the neighbours to loot and all the neighbours had come and taken all their things.

She had managed to escape to the Dehiwela Police Station, She knew the inspector since he was a family friend. The Inspector had told her that couldn't take any action without government orders. She had then gone to a friend's place and from there was brought to the camp on Wednesday. I put her in the hands of one volunteer's family to console her and see to her needs.

9.00 a.m. I met a lady who was dazed with shock. With great difficulty I managed to make her talk. On Monday morning, her small twin daughters aged 8 years had gone to school as usual. Her husband was in Nigeria.

At about 9. 00 a.m. she had heard that there was trouble and that schools were closing early. She had hurried with great difficulty to bring her daughters, from a convent school in Bambalapitiya. They couldn't get a bus, so, with her two daughters she had walked back home.

At Kirialapone, they were stopped by a mob and were asked to recite a Buddhist prayer. Since they were unable to do so as they were Tamil Catholics, they held the lady firmly and made her watch while they tied the two small girls together and threw a firebrand on them. She was made to look on at this gruesome sight.

After they were completely burnt, she was set loose and was chased away - I couldn't control myself when I heard her story. These Sinhala Buddhists were worse than animals.

9.45 a.m. Dr. Ariyaratne arrived. He brought milk for the refugee children and Triposha. He is such a wonderful man - a complete contrast to all the other Sinhala people.

10.00 a.m. I met a couple who were living in Borella. On Monday morning hordes of schoolboys in white uniform from Ananda College -a leading Sinhala Buddhist school - had surrounded the Tamil houses in Borella and smashed them with stones and sticks. Then they had pulled all the Tamils out and had assaulted them. Then some Buddhist monks from the temple in Maradana had come carrying firebrands and set fire to all the houses.

I wondered what the country was coming to. The Sinhala people did not seem to have a conscience or fear for God although they practiced a philosophy taught by a God fearing leader-Gautama the Buddha.

10.30 a.m. Mr Lalith Athulathmudali, Minister of Trade and M.P. for Ratmalana arrived. Hundreds of refugees flocked around

him. Although they knew that there would be no assistance from the government since most of the cabinet ministers and M.P.s were anti-Tamil, most of the Tamils had great faith in this dapper Oxford graduate.

He was considered a sympathetic moderate by most of the Tamils and therefore it was not surprising to see him surrounded by refugees. The volunteers told him the problems the refugees had and he replied that he would personally look into them. He also informed that he would provide them with ships for refugees who wished to travel to Jaffna.

12.30 p.m. Breakfast arrived. Plain bread and tea without milk or sugar.

2.30 p.m. A foreigner drove a white jeep into the camp. He came in and began to set up two speakers and a microphone. On one side of the jeep there was a label - Save The Children (U.K.). I was overjoyed. At last we are in safe hands. There were three soldiers looking on. They were clueless as to what was happening.

Then suddenly a Colonel came (I recognised the stripes) and held him. They had a heated argument and his jeep was searched while hundreds of refugees looked on. I later came to know that he was Mr Wakely - Director-Save the Children (U.K.). I and other volunteers heard every word that passed between the Colonel and Mr Wakely, and am going to put it down here.

"Colonel: What the hell are you doing here?"

"Mr Wakely: I am from SAVE the Children (U.K.)."

"Colonel: How did you get in here?"

"Mr Wakely: I have got a permit."

"Colonel: Have you got any photographic equipment?"

"Mr. Wakely: No. You can search me if you like. I have no such equipment. I have come here to organise the refugee camp. I hear that they have no food and water and other basic necessities.

"Colonel: All right, we'll search you, but we have got orders not to allow anyone into the camp, particularly foreigners with photographic equipment.

"Mr Wakely: I am not a journalist. I am a social service volunteer. Please allow me to do my job.

He was then searched.

3.00 p.m. Mr Wakely addressed us through the microphone. One of our volunteers translated into Tamil. I will put down his speech exactly as I heard him.

"I have come from Save the Children (U.K.)-a voluntary Organisation to help to organise this refugee camp and to provide you with all what you need. I have a few volunteers from my own Organisation, but I need about 100 volunteers to help me. We must dig more pits and water wells. We must distribute stuff-foodstuffs and clothing to all the refugees. I have plenty - it is from the people of Great Britain."

There was thunderous applause from the refugees. Everyone was overjoyed. Thank God for Great Britain for having such wonderful people.

3.30 p.m. Things began to get moving. More volunteers were recruited. Drilling rigs were brought and wells were dug. Volunteers started to sweep the place.

3.45 p.m. True to his word, Mr Wakely brought lunch parcels. There were more than enough and the refugees were very happy. There was hope in their faces again. Desire to live rose again. At last we had some people among us who were genuinely interested in our welfare.

5.30 p.m. Some bathing wells were dug and completed. There was a big rush for baths. People were having an opportunity to wash themselves after four days.

6.30 p.m Care biscuits were distributed and tea was provided. Mr Wakely supervised the distribution and everything went smoothly. There was enough to go around.

9.00 p.m. Someone had a radio and we gathered around it to hear the News and the Presidential address to the nation. We were shocked at his speech. All the refugees who heard the speech were distinctly shocked and startled.

He seemed to endorse the actions of the majority Sinhala Buddhists. He said that he would never go against their wishes. Clearly this was a most disturbing speech. Nobody expected this from him of all people.

One refugee said "After all, we Tamils voted him to represent the Colombo South electorate which was predominantly Tamil. His actions were no different to those of Hitler's. In Hitler's time, he never called himself the dictator of Germany. He called himself "The Fuhrer". Similarly, Junius Richard Jayewardene, the Racial Dictator, is calling himself the President of Democratic Sri Lanka.

10.00 p.m. Dinner had not arrived yet and Mr Wakely was not to be seen.

10.30 p.m, Dinner parcels arrived. There were only 3000 parcels. Mr Wakely did not come. We were told that he was unable to come since he hadn't a curfew pass. The government had refused him a curfew pass. This news came as a big blow to us. Surely, the government was not so inhuman.

11.00 p.m. I did not have dinner, I drank some water and fell asleep.

Friday, 29th July, 1983

7.00 a.m. I and some of my friends decided to trace some of our friends and relations who were in this camp. We decided to set out early and return before 2.00 p.m. - the curfew deadline. Since the situation outside was dangerous we decided to go in batches of two.

7.30 a.m. We reached the main Galle Road. We managed to get into a bus. On the way we saw shops burning. At Dehiwela my friend and I parted. He went further to trace his relatives. I went to a Burgher friend's house and had a bath and a meal and went to sleep.

1.00 p.m. I set out to Colpetty to trace my relatives. At Wellawatte I got caught in a traffic jam. Two cars were burning. I saw something burning on the road and realised that it was a body. People were running. Shop windows were being closed.

I wondered what was happening. People were shouting. "Tigers are coming. Tigers have come to destroy Colombo." They were referring to the Tamil guerilla group operating in the North. Some people were being assaulted.

1.15 p.m. I decided to return to the refugee camp. I got into a speeding private bus. On the way back I saw several dead bodies along the Galle Road. There were cars burning.

1.35 p.m I returned to the camp safely. Two boys had been burnt alive just outside the camp ten minutes ago. They too had gone out in search of their relatives and had met with a drastic end to their lives.

2.00 p.m. I heard the radio announcing to the public not to believe rumours that Tigers were in Colombo.

2.30 p.m. My friends and I discussed the day's events. One friend had gone to the refugee camp at the Bambalapitiya Temple. He told us that they were starving there and that we were better off than them.

I wondered where all the foreign relief supplies were directed to. Surely, those kind foreigners did not send them to be stacked in government officials' houses!

Another friend had been to the refugee camp at Thurstan College, Colombo 3. There at 12.30 p.m. when the soldiers guarding the camp had heard the rumour that "Tigers were coming", they had selected 25 refugees and sent them to the middle and had warned them that they would be held hostage and shot if the Tigers attacked the camp. We were shocked. We had thought Hitler's firing squads were a thing of the past.

4.00 p.m. Five people were brought to the camp in an ambulance. They were kept in a small room (earlier an airport office). I managed to get into the room. A foreign journalist was

interviewing them. He also had slipped in with them and was eyeing the door cautiously.

The family consisted of father, mother, daughter and two sons. Their legs and spines were broken. The daughter's hands, too, were broken.

They were living in a house in Wellawatte just behind a Tamil cinema. On Monday morning, a mob had come and set fire to the house. They had run to the adjoining cinema and run upstairs. The mob had come and set fire to the cinema too, and the family were trapped upstairs with flames all around them.

Then, the whole family had taken a suicidal leap from the second floor and landed with their spines, legs and hands broken.

They were later admitted to the Kalubowila hospital just two miles away. On Friday afternoon (today) the hospital was attacked by a mob.

There were many other Tamil patients with burns and injuries. Attendants and nurses took off the saline drips, and other life giving apparatus was disconnected in sheer hatred.

The mob had come to their ward and a Tamil Inspector who had come to visit them was chopped and killed when he had gone to defend this helpless family.

He did not give his life in vain, because the family managed to come to this camp with the assistance of two Norwegian medical students. They had a miraculous escape for all the other patients in the hospital were killed.

6.00 p.m. CARE biscuits were distributed.

6.30 p.m. My friends and I went to bathe in the well.

8.30 p.m. Mr. Wakely brought dinner parcels and they were distributed.

9.00 p.m. We tuned into the radio. It was announced that there was an unprecedented amount of deaths today due to rumours and that the curfew will be imposed over the whole weekend.

9.30 p.m. I ate my dinner and went to sleep.

Saturday, 30th July, 1983

7.00 a.m. Dr. Ariyaratne and Mrs. Ariyaratne brought milk and Triposha as usual. Soon word got around that they had not come the previous day because they were attacked and were threatened if they helped the Tamils. Mrs. Ariyaratne also hinted that they were being pressurised from all sides. It was quite obvious that they were helping without the government's blessings.

9.00 a.m. Mr Wakely brought hot bread for breakfast. There was tea with milk to go with it. Mr Wakely was not at all bothered at the scowling faces of soldiers.

11.30 a.m. I met a girl who was working as a receptionist at Dasaprakash - an Indian vegetarian restaurant. According to her, on Monday morning boys from nearby St. Peters College had come and looted the restaurant.

12.00 Noon. I met two families who lived in Wellawatte. Two Professors, one from the University of Moratuwa and the other from the University of Kelaniya had come along with the mob, army men and Buddhist monks. Some affected refugees-university students, clearly recognised one as Professor J...

1.00 p.m. Mr Wakely came and said that lunch would be delayed and to please excuse him. Though he didn't say so, he gave the impression that something was wrong.

Soon word was going round. Mr Wakely had come in the food lorry with 2 soldiers as escorts when at Dehiwela a mob had got in and sprayed something. Fearing that the food will be poisoned, as a precautionary measure, the parcels were dumped into the sea by him.

3.30 p.m. CARE biscuits were distributed.

5.00 p.m. Some people were having diarrhoea, I too was not feeling well.

6.30 p.m. I was having high fever.

9.00 p.m. Dinner parcels arrived. There was no lunch today. I couldn't eat. I swallowed disprin and fell asleep.

Sunday, 31st July, 1983

7.00 a.m. Volunteers organised, and Catholic and Hindu devotional songs were sung. It was superbly coordinated and I was surprised and at the same time proud of the response. I too joined in although I was terribly sick.

8.30 a.m. 1,500 refugees left for Jaffna by ship.

10.00 a.m. I fainted and was taken to the medical post.

12.30 p.m. Lunch parcels arrived but I couldn't eat. I lay in the sick room with high fever.

Monday, 1st August, 1983

I was in the sick room the whole day.

Tuesday, 2nd August, 1983

I was in the sick room the whole day. The fever had gradually reduced but I was feeling very weak.

Wednesday, 3rd August, 1983

I was feeling better but I was not allowed to leave the sick room in case there was infectious disease. A foreigner from Save the Children (U.K.) with a slight limp was supervising the medical post.

Thursday, 4th August, 1983

7.00 a.m. Hurrah! I left the sick room. I began to wander about the camp. I was feeling very active now.

8.30 a.m. I met someone who was staying at the housing scheme in Delhande, Nugegoda. According to him, government officials came in government buses. They had come armed with weapons and their leaders had sheets of paper in their hands. No doubt they were electoral register lists. Soldiers, air force men and university students had led the mob. He had recognised two Buddhist priests from the Gangaramaya Temple.

10.30 a.m. We were informed that most of the refugees would be transferred to St. Thomas' College.

1.00 p.m. Lunch parcels were distributed.

4.30 p.m. CARE biscuits and plain tea was supplied. We were asked to get ready to be transferred to St. Thomas' College, Mt. Lavinia.

6.30 p.m. We were transported during curfew time in 40 buses (1,600 refugees) to St. Thomas' College, Mt. Lavinia. The others were left behind in Ratmalana. While we were transported, although it was curfew time, people were on the Galle Road. They jeered, hooted and clapped at us. The two army trucks which were escorting us went one in front and one behind. The soldiers did not make any attempt to stop the crowd jeering. They even threw stones. It was like Jesus being taken to Calvary.

7.00 p.m. We arrived at St. Thomas' College, Mt. Lavinia.

7.30 p.m. We occupied all the classrooms in the College.

9.00 p.m. Dinner parcels arrived and were distributed. I ate and went to sleep.

Friday, 5th August, 1983

8.30 a.m. Breakfast was served. We were made to sit in the Hostel dining room and food was served on plates for the first time. We were also given forks and spoons. Dishes full of good looking food was laid on the table. Everyone was surprised.

We started eating. Some men were filming us with a video camera. Now I realised why we were transferred and all the fuss was to film us and show to the outside world that we were looked after very well.

12.45 p.m. Lunch was served and we were filmed again.

1.15 p.m. There was an urgent message for me. My parents had wired from Jaffna inquiring after me. They had sent a message to a Muslim friend to trace me and send me to Jaffna. I said good-bye to my friends and went off with my friend. Although I hated life at the camp, I felt sad at leaving my friends and other refugees who were all like one family to me.

I am giving the diary over to a friend of mine who has friends in the United Kingdom, as he has a better chance of getting this diary across to the outside world.

I have only related incidents which I have personally seen or heard. There are other thousands of horror stories to be told - the murder committed by Sinhala Buddhists. I swear by the Holy Bible that everything written in this diary is true.

For security reasons, otherwise the Sri Lanka government would murder me and my family, I am not disclosing my name.

INDICTMENT AGAINST SRI LANKA - 7

Black July 1983: the Charge is Genocide

Displaced Tamils from the Sinhala South driven to escape by ship to the Tamil homeland in the North...

The Exodus - Taken by a visiting European tourist, the picture shows. Tamil refugees arriving by ship from Colombo in the Jaffna Peninsula.

Mother raped and killed. Children brutalized and Hanged. Father forced to see all these, and shot dead. (Venkalai, 9 June 2006)

INDICTMENT AGAINST SRI LANKA - 8

Black July 1983: the Charge is Genocide

In the Tamil homeland in the North and East, the security forces of the government went on a rampage.

"Sri Lanka army personnel are on a rampage in Jaffna province, raiding each and every house and shooting down (Tamil) youths...Reports put the casualties of the rampage at over 300..." (Deccan Herald, 27 July 1983)

"Leading members of the Tamil community in Jaffna have told the Guardian that in one incident, troops killed number of students waiting at a bus stop. They allege that the students, aged between 18 and 20 had been lined up separately and fired upon... Shortly afterwards troops drove through a village...shooting at random at passers by. It was claimed that troops were then ordered back to barracks. But soldiers in civilian clothes were out in jeeps and raided a number of houses, shooting inhabitants...Lawyers in Jaffna claimed that ...the town's magistrate was ordered by the Ministry of Defence in Colombo not to hold a planned inquest...Asked yesterday, why no inquests had been held, President Jayewardene said: 'I didn't know until a couple of days ago. It is too late now'." (The Guardian, 8 August 1983)

"These accounts follow details of alleged army massacres in the northern peninsula of Jaffna - including the murder of six school boys at a bus stop - reported by the Guardian on Monday. They raise questions about the responsibility of senior security force officers and members of the Government... Last weekend, President Jayewardene was questioned during a recorded interview about the evidence gathered in Jaffna by the Guardian. He claimed that the army withheld information about the massacres from him for nearly two weeks... But the (Tamil) leader of the opposition... who was in Mannar, has claimed that he telephoned the President the day after the massacres took place, Monday

July 25, to inform him. He said, "We will look into it and do what is necessary to stop it," (the Tamil leader) reported. Rt.Rev.Dr.B.Deogupillai, Roman Catholic Bishop of Jaffna and other prominent figures in Jaffna are believed to have made similar representations to the Presidential office the same day. The President says that no inquests were held because he was informed too late." (The Guardian, 13 August 1983)

"Tamil civilians are reported to have been selected at random and killed in cold blood. The victims included 8 people who were shot dead after being taken out of a bus at Manipay and an 88 year old retired teacher and his son in law who were killed in their house in Thirunelvely, Jaffna. News of the killings reached AI (Amnesty International) very soon afterwards and on 26 July it sent a telex message to Sri Lanka's President J.R. Jayewardene, urging him to take immediate steps to prevent further such killings by the armed forces. It also called upon the government to establish an independent investigation into reports of killings in Manipay, Thirunelvely, Pandetherupu, Kondavil and Chankanai and to bring to justice those responsible." (Amnesty International Newsletter, September 1983)

"Sri Lankan Army troops pulled 20 civilians off a bus (in Jaffna) and executed them two weeks ago in retaliation for a Tamil guerrilla attack that killed 13 soldiers, a government spokesman confirmed today." (The New York Times, 7 August 1983)

"The government has now admitted that, during the days following the 23rd of July 1983, 51 members of the Tamil minority were killed by the armed forces in the northern region...The following eyewitness account is one example of the type of arbitrary violations of the right to life which took place in July:

"When the bus reached Manipay market area I noticed about 10-15 soldiers on the road. They stopped the bus in which I and some other passengers were travelling. The soldiers asked all those inside the bus to get down. When the passengers and conductor got down, the soldiers asked the males to line up on one side and the females on the other. We thought the soldiers were going to check us and stood calmly. The soldiers then assaulted some of the male passengers and shot at the rest. I

was so shocked at the sight that I fell down in a faint... When I revived I got up and saw two persons laying dead with gun shot bleeding injuries near where I had fallen. Later on I heard there were others also who died as a result of this incident and whose bodies were lying further away.'

This man is one of the few survivors of the army shooting resulting in the death of 8 apparently randomly selected men at Manipay market, a few miles north of Jaffna on 24 July 1983. He is a witness to the death of some of the 51 Tamil civilians now officially admitted to have been shot dead by members of the armed forces in late July 1983 in the Jaffna district, killings which took place on 24, 25, 26 and 27 July. Amnesty International believes nearly all were deliberate shootings of unarmed civilians... In a separate document Amnesty International presents evidence concerning 42 of the 51 army killings in July. In all cases except one, the government is reported to have waived inquest proceedings, a major departure from normal procedures designed to safeguard the right to life.

The government has permitted this serious departure under the provisions of Emergency Regulation 15A... Amnesty International notes with concern that the killing of civilians by members of the Sri Lanka armed forces was not condemned by the government; Amnesty International is furthermore gravely concerned that the government has apparently taken no effective measures to prevent further such arbitrary killings by, for example, ordering independent investigations into these killings, bringing to justice those responsible and unequivocally stating that such killings will no longer be tolerated." (Amnesty International Report on Sri Lanka, 1 June 1984)

"During the reign of terror and murder unleashed in Jaffna by the Lankan army on the night of July 23 and the whole of July 24, over a hundred people, including women and children, are known to have been killed. People were killed in their homes, in buses, along the streets and in short, at random.

An army detachment stationed at Mathagal in the Jaffna District had hijacked a private mini-bus on the morning of the 24th and gone on a rampage spraying bullets from their machine guns on people, walking along the street, travelling in buses, in the

shops and markets. The following are some of the several incidents of atrocities committed by the army:

* At 6.30 a.m. Thillaiambalam Kandaswamy, a Security Guard of the KKS Cement Factory, was run over and killed by an army vehicle.

* Yogarajah Sandirasegaram (34) shot and killed at Kankesanturai.

* Thurai Rajendiram (24), a trader by profession, was killed at Pandaterruppu along with an elderly man.

* Anthonypillai Wimalathan (29) Journalist, Thambu Kothandavani (40) Carpenter, M. Sinnathamby (24) Accounts Clerk and another unidentified person of about 30 years who were travelling in a minibus from Sandilipay towards Jaffna were shot dead.

* Manipay - 7.30 a.m., CTB bus (route No.782) was stopped at the Market, passengers lined up on the public highway and male passengers shot at point blank range with machine guns. Straying bullets also killed five school boys instantly. A typist at the People's Bank and a CTB conductor were also killed. Among those killed were A. Mailvaganam (44) Typist, Peoples Bank, A. Seevaratnam (47) CTB Bus Conductor, Rajakanthan (19) Student, Manipay Hindu College, Sunderavathanan (18) Student, Manipay Hindu College, V. Kumarasiri (19) Student, Manipay Hindu College, M. Nadeswaran (19) Student, Manipay Hindu College, Jayendran (16) Student, Jaffna Hindu College

* Another seriously injured person had his arm amputated and is warded at the Tellipalai Government Hospital.

* The Soldiers returned to their camp at Mathagal via Chankanai firing bursts of machine gun fire at people on the streets all along the way.

* Between 6 a.m. and 4 p.m. these same soldiers shot dead 11 people at Kantharmadam. Some of them were :- Sinnathamby Saravanamuttu (82) retired teacher, Kala Parameswaran (59) Family Planning Officer, Sivananthan (30) Manager, Rathi Watch Works, Sivam (13), Pararajasingham, Land Development Officer, S. Sathiyadevan (17) Salesman, Thamby Thuraiswamy (50) Lorry Owner/Driver.

* The following were shot dead in their homes: Sivalingam (37) Engineer, Krishnaanandan (32) Shopkeeper, Ramaswamy Nagarajah (23), Thavendran (19).

* 24th July - 2p.m. A person seriously injured the previous day complained to the Police and this resulted in the army attacking several houses in the complainant's village, Valithundal near Keerimalai. One person was killed, David Amirthanandam - about 70.

* Several houses in the village were looted by the soldiers. Five persons were abducted and severely assaulted and dumped on the wayside by the army camp. [Reign of Terror and Murder in Jaffna - Tamil Times, August 1983].

- Indian Express, 2 August 1983

"I believe that recent killings by security authorities follow a pattern previously set...The government must bear full responsibility for these breaches of the right to life and other violations of human rights, especially in light of the wide powers that in recent years it has given the security forces." (Orville H.Schell, former President of the New York City Bar Association, current Chairman of the Americas Watch Committee, and Head of the Amnesty International 1982 fact finding mission to Sri Lanka commented in the New York Times, 24 August 1983)

"I echo this sentiment and support a solution that grants a level of Autonomy to Ethnic Minorities like the Tamils. We have seen very similar successful situations throughout the world. Places like Quebec in Canada, Wales and Scotland in Great Britain are all part of their Federal Nations but have significant Autonomy" (September, 2006)

- **Frank Pallone**

US Congress Parliamentarian

Though We reject the methods that the Tamil Tigers have used, there are legitimate issues raised by the Tamil Community and they have a very legitimate desire, has anybody would, to control their own lives, to rule their own destinies, and to Govern themselves in the Homeland in the areas they have traditionally inhabited.

- **Richard Boucher**

Asst. US Secretary of State (June, 2006)

INDICTMENT AGAINST SRI LANKA - 9

Black July 1983: the Charge is Genocide

In the Tamil homeland in the East, Tamils murdered and forcibly driven out...

"The violence which had broken out in different parts of Colombo almost simultaneously on the night of July 24th and on July 25th, extended during the course of the next few days to different centres throughout the country. (In Trincomalee) about 130 sailors ... went on a rampage in which one hundred and seventy five buildings were reported to have been damaged. Several people were injured and one person was reported killed." (Patricia Hyndman, Senior Lecturer in Law, University of New South Wales and Secretary, Lawasia Human Rights Standing Committee - Report on the Communal Violence in Sri Lanka, July 1983)

"There has been a pattern in these attacks (on Tamils in Trincomalee). The attacks have been motivated by a desire to dislodge Tamil people and drive them out of these villages. The victims were Tamils who were citizens by descent, Tamils of Indian Origin who were registered citizens, and Tamils of Indian Origin who though not granted citizenship had applied for citizenship and whose applications were yet pending. There were also some Tamils of Indian Origin who fell into the stateless category, in respect of whose status and future a decision is yet to be made...There has been a concerted plan to drive these persons out of these villages.

After the houses of these persons were burnt (in June 1983), these families were accommodated in several refugee camps... Some of them had joined relations or friends in their houses. Some people had gone back and about 500 people remained in 7 Camps.

1. Kuchchaveli Roman Catholic Church,
2. Nilaveli Methodist Church,
3. Aththimeddai Govt. Tamil Mixed School,
4. Varothaya Nagar,
5. Kanniya Hindu Madam,
6. Palayoothu Church,
7. Tamil School, Avvainagar, Pankulam, Morawewa.

They had expressed no desire to leave the camps and were awaiting restoration of normalcy before their future could have been decided. Amongst this number of people there were Ceylon Tamils, permanent residents of Trincomalee, Legitimate Permit Holders of lands occupied by them, Ceylon Tamils and Tamils of Indian origin occupying private lands some of whom had purchased such land, persons of Indian origin with citizenship who had occupied the lands for considerable periods of time, and who were entitled to have the encroachments considered for regularisation, persons whose applications for citizenship were pending and Stateless people.

They are away from fundamental rights - A refugee camp in Trincomalee

A rude shock awaited them on the night of the 24th July. Their camps were surrounded by Armed service personnel they with their children, their belongings, without any question asked or answers given, under service command were to be bundled into vehicles to be taken away to unknown destinations, which were not disclosed. Those of them who showed unwillingness or reluctance were brusquely told to hurry up. They were given no chance. Around 3 O'Clock in the morning they were taken out of Trincomalee in Ceylon Transport Board Buses to various destinations without their free will and against their consent. Even criminals under normal laws when they are taken in by armed services are required to be informed why they are being taken and where to.

Refugees in Trincomalee were not even extended the normal courtesy extended by law to criminals. On receiving this information in Mannar on the 25th morning, I sent President Jayawardene the following Telegram :

"Understand all persons in refugee camps in Trincomalee victims of racial disturbances in several areas removed from camps at midnight yesterday by service personnel without consent and against their free will to unknown destinations apparently outside Trincomalee district (stop) Lodge very strong protest against manner of removal and action taken (stop) Regret that such decision taken without prior information to me and during my absence from Trincomalee (stop) Out of about two hundred affected families more than hundred families are citizens and occupied land alienated to them on state permits or private lands (stop) Such families wanted to be rehabilitated on their own lands (stop) Action taken unjustifiably deprives them of this right (stop) More than fifty other families comprise of citizens who have occupied lands for many years and were entitled to have such occupation regularised (stop) Such persons too wanted to be rehabilitated on these lands (stop) most of even others were in occupation of lands for long periods (stop) action taken complete violation of fundamental rights and deliberately discriminatory and wrongful against Tamil people (stop) action taken tantamounts to endorsement of violence unleashed on Tamil people and would encourage such further violence (stop) perpetrators of violence bound to occupy such lands and deprive Tamil people of such lands (stop) Strongly urge that all these persons be brought back to Trincomalee forthwith and steps taken to rehabilitate them on such lands. - Sampanthan, member of parliament, Trincomalee.

I had no acknowledgement and no remedial action has been taken thus far.

These people were taken to different destinations and in so doing some families were divided. I have it on good authority that these families are unhappy in the places to which they were taken, and are deeply shocked by the treatment meted out to them.

The above incident clearly demonstrates that Tamil people both Ceylon Tamils and Tamils of Indian origin were forced to leave Trincomalee against their will, and that their fundamental rights were violated.

The action is also tantamount to an endorsement by Government of the actions of criminals who set fire to the houses

of these people and looted their property. The despatch of these persons out of Trincomalee, without question, is the ultimate fulfilment of the intentions of the attackers. After these Tamil refugees were sent out of Trincomalee, there have been fresh bouts of violence in the same areas, - Sivayogapuram, Velveri, Panmadawachi, Muthalikulam (Morawewa). More houses have been burnt. After the refugees were sent out approximately a further 90 houses have been burnt in these areas; people living in these areas have been murdered and several people grievously injured. The Sinhala people were obviously emboldened into the belief, that the Government by sending out the Refugees approved of or at least was not hostile to their actions. They wanted to complete the job they had earlier begun.

Attack by Naval Personnel on the night of 26th July:

In Trincomalee no member of the armed services was ever attacked. As at 26th July the Tamils were heavily at the receiving end. The Tamils were exercising great restraint and self control, in the face of repeated attacks on them by the Sinhala mobs. The armed services were also being ruthless with the Tamils and being openly partisan towards the Sinhala people. It was in this atmosphere that the Tamil people in Trincomalee town prepared to retire to bed on the night of 26th July. Their intentions were rudely shattered by the rattle of Gun fire first heard in front of the Naval Dockyard main gate and then in front of the house of the member of Parliament, Trincomalee. Much more was to follow.

Around 130 Naval Personnel of the lower rungs had decided to unleash a night of terror on the Tamil people and destroy Tamil shops, commercial establishments, Hindu temples and such houses as they indiscriminately or designedly chose to attack. They used service vehicles and Ceylon Transport Board Buses. They were fully armed with guns and had an abundance of fire power. They were also armed with Grenades which are apparently, normally used by service personnel at war. They were to receive replenishments that were brought out of the dockyard by boat and which could be collected at the Town Pier. The Armoury had apparently been broken into and the necessary arms and ammunition obtained.

All exhortations by some Senior Officers that they should desist from such action fell on deaf ears. I have it on good

authority that the senior officers who persisted were intimidated with dire consequences if they did not withdraw and that they bashfully withdrew. They had a field "night". The trucks were brought to a screeching halt in front of the house of the Member of Parliament who was away at Mannar on this day, and several uniformed armed hooligans jumped off the Truck shouting out in Sinhala and firing shots. The gate of the premises was pushed but the gate had been locked.

The Member of Parliament's wife and children, his aged mother who was born and bred in the house in which she lived and whose ancestors for several generations were also born and lived in the same premises and other relatives and neighbours in their respective houses awaited their destiny. For a moment there was a glimmer of hope and the men got back into the truck and proceeded. It was to be short lived.

They were to stop at Fuel Filling Stations owned by the Trincomalee and Mutur Multi-purpose Co-operative Societies and forcibly obtain necessary fuel for the fires that they were to light to set ablaze various parts of the Town that night. From street to street from shop to shop, from temples to Commercial Establishments, to houses they were to proceed, first firing several rounds of ammunition to intimidate and ensure submission, followed by explosions with grenades to break open and damage and then set ablaze with the aid of fuel which was available in plenty.

Many a shop building was strong and reinforced but the ammunition available at hand was more than sufficient to break through and destroy. Adequate care was taken to ensure that everything touched particularly shops, commercial establishments, garages, theatres and houses were reduced to ashes. If necessary they came back a second time to ensure that the job was complete. Nobody dared resist them. They had mobility with service trucks, C.T.B. buses and private lorries. They had arms and ammunitions in plenty. Fuel was unlimited, and for man power there was a contingent of 130 men. The Chairman District Development Council contacted various authorities but it was of no avail. The Member of Parliament, Trincomalee was informed at Mannar of the attack within minutes of its commencement and he telephoned the Government Agent, the Deputy Inspector General

of Police, The Superintendent of Police at Trincomalee and the Captain of the Navy at Colombo. Efforts to contact President Jayewardene were unsuccessful. He had retired to bed.

The authorities contacted by the Member of Parliament informed him that they were trying to persuade the men on rampage to withdraw, that Police trucks were following the attackers at a respectable distance, that even a Helicopter had been deployed to hover over the attackers and that they were keeping their fingers crossed. They were helpless, in fact they were even keeping their arms folded. Meanwhile, with no resistance the attack that commenced shortly after 9 P.M. went on till after 4 A.M. The devastation was complete and the loss suffered by the Tamil people was colossal. What did it matter; it was the Tamils who suffered. They had to pay the price for being born Tamils.

The light of dawn could be the only salvation for the Tamils, throughout the night they prayed for an early dawn, with the early streaks of dawn the hooligans went back, courageously into the Naval Dockyard, Trincomalee. Could it be said that the security of the serene natural Harbour of Trincomalee was restored or at least partly restored to their care! The above was a cowardly unwarranted attack on innocent Tamil people indicating the hostility of the armed services to the Tamils. Ironically, the Tamils had hitherto been of the belief that the Navy was the more dependable of the armed services.

[Ethnic Violence in Trincomalee in June/July 1983 - R. Sampanthan, M.P. for Trincomalee in Sri Lanka Parliament in 'Genocide in Sri Lanka, published by the Tamil United Liberation Front in 1984].

Tamils' Houses Destroyed by Goons

INDICTMENT AGAINST SRI LANKA - 10

Black July 1983: the Charge is Genocide

An eye witness account of the Welikade Prison Massacre :

This account is from "Detention, Torture and Murder" by S.A.David, B.A. (Architecture) Melbourne, Diploma in Town Planning (Leeds, UK), the then President of the Gandhiam Society, and published in November 1983. The writer was one of the lucky ones who escaped death in the infamous Welikade Prison Massacre in July 1983. He later escaped from the Batticaloa jail.

Under the Buddha Dharma regime of President J.R. Jayewardene in Sri Lanka anyone can be arrested and detained without trial, anyone can be murdered and buried without inquest.

Still Sri Lanka is a model democracy of the third world praised and supported by the Capitalist nations of the world led by America and followed by Germany, Japan, Britain and the White Commonwealth and the Arabs. This is a crying shame to the intelligence and conscience of 20th Century humanity.

Although the Prevention of Terrorism Act refer to the whole of Sri Lanka its application has been reserved for the Tamils and particularly the Tamil youth.

Under the PTA of Sri Lanka a person can be detained for periods upto 18 months (renewable by order every three months) if the Minister has reason to believe or suspect that any person is connected with or concerned in any unlawful activity. Unlawful activity includes even pasting posters on walls punishable with death.

There has been ridiculous instances when Judges of Courts have ordered detenues were taken to Remand Prison, their names

entered in Prison Registers and then the provisions of the PTA invoked and the detenus brought for torture to Army Camp. Such is the working of Buddha Dharmista in Sri Lanka.

The bitter pill of the PTA has been sugar coated with an apparently humanistic provision to allow appeal within twenty days of arrest to a Board of three members. This is purely to circumvent International human rights considerations. Yet in application of this provision diabolical intrigues are observed.

In my own case, the appeal form was given on the last date for appeal, twenty days after my arrest but dated ten days ahead. Fraud on a national scale is not outside the capacity of a vile Sinhala Government.

I was arrested and detained, tortured and nearly murdered under the provisions of this inhuman Act and I wish to place on record my experiences in J.R. Jayewardene's jails so that posterity may act to save itself from the agony of body and soul I have endured.

I am now 59 years of age. By dint of sheer honesty, intelligence and hard work I rose from humble village conditions to work as architect and Town Planner in Sri Lanka, Australia, UK, Nigeria and Kenya. With passing of Sinhala Only Act in 1956, I resigned my post as architect in Sri Lanka Government and went overseas, as I truly felt there was no honourable place for a Tamil in Sri Lanka.

The statements of two senior politicians at this time still ring in my ears. Senator Nadesan said, "We have come to parting of the way; let us depart in peace" and Dr. Colvin R. De Silva said, "One Language two Nations." Time has fully vindicated their foresight.

In 1972, I came back to Sri Lanka to devote myself heart and soul to alleviate the suffering of my people, the Tamils. After intense study by reading and personal observation of many systems around the world in Europe, America, Israel, Africa and Far East I chose the Gandhian model as most suited to the genius and traditions of the soul of my people and proceeded to systematically to bring my people to the Gandhian way of life.

Together with Dr. Rajasundaram of Vavuniya, a tireless energetic worker, in five years we had built up a sound network of District Centres throughout the traditional homelands of the Tamils in Sri Lanka, in Jaffna, Kilinochchi, Mannar, Mullaitivu, Vavuniya, Trincomalee and Batticaloa. At the time of our arrest, 450 pre schools with an average of thirty students each were providing daily milk and triposha and Kindergarten teaching facilities to village children.

Twelve model one-acre farms in Vavuniya, Trincomalee and Batticaloa were showing the villagers the simplest safest and quickest way to economic social and cultural revival. Mobile clinics equipped with basic preventive and curative medicine were making regular rounds to outlying villages. A training centre was preparing thirty to forty young women, every three months for Gandhian work in their own villages. In addition, Gandhian with other social service organizations was assisting 5000 refugee families from Tea Estates to settle down to safe life among the traditional Tamil villages.

The quality and quantity of Gandhian work impressed Foreign Aid Organizations and Tamils living overseas so much that we were receiving and operating on an yearly budget of Rs. 5,000,000/-.

All the time we were aware that the Sinhala Government was keeping its watchful eye over us. In April 1983 the Government took the decisive step to arrest me and Dr. Rajasundaram.

The charges on which we were arrested as told in the indictment given to us on 22 July 1983, three and a half months after the arrest and solitary confinement, torture of body and mind were:

1. Meeting Uma Maheswaran and not informing the police
2. Meeting Santhathiar and not informing the police
3. Assisting Uma and Santhathiar to escape to India

We could be sentenced to fifteen to twenty years of imprisonment on these charges.

I have experienced partial freedom and enjoyed it. I wanted total freedom for myself and my people. Instead, I was caught up in total bondage. It was hell. Now I realize total freedom would be heaven indeed.

At 11-30 pm on the 7th of April 1983, there was a knock on my door at Room No.9 at the YMCA in Colombo. I answered the door, CID and police officers walked in led by Mr. Punya De Silva, A.S.P. They opened all cupboards, drawers, boxes, seized all documents and ordered me to follow them without any clothes for change.

I was taken to the 4th floor at the CID department in the Fort, allowed to sleep on an office table. Next morning, as I sat with fear and confusion, CID officers appeared with grim faces and grinding teeth threatening to dismember me and throw me into the sea.

In fairness, I saw compassion in the faces of some officers and one officer had thoughtfully brought me breakfast from his home. I was questioned by Mr. Wijetilleke, CID, who was very polite but another officer was constantly threatening me. He rushed at me with clenched fists, and hit me on the shoulders, ordered me to raise my arms and stand in that position for nearly half an hour. Next day, Mr. Punya De Silva cross-examined me.

At the end of the cross-examination this officer had the courage of his convictions to say,

"Mr. David, I have examined hundreds of people connected with terrorism. In your sincerity and self-sacrifice I have no doubt. I may not agree with your ideals but to the end I will respect you as a gentleman."

A great load was taken off my head. To my dying day, I will remember with gratitude Mr. Punya De Silva and Mr. Wijetilleke who treated me with extreme politeness.

That evening I was told that the Minister of Defence had ordered me to be detained in the Army Camp at Panagoda. Mr. Wijetilleke took me to Panagoda, handed me over to the Army. Immediately he left, nearly 20 soldiers surrounded me, ordered me

into a corner. Someone gave command and a soldier hit me on my chest. I urinated. They ordered me to take off my shirt and trouser. All of them had a hearty laugh at my nudity and there was loud obscene comments. They ordered me to walk out past the soldiers and as I went, they struck me with hands and legs. I was taken to a solitary cell and locked up. In the morning, fellow Tamil detenus distributing brushes for cleaning and pouring tea cheered me up.

From then on during the morning and evening inspection Commander Udugampala would threaten to kill me. Soldiers on guard would welcome with leather belt and razor blades and order me to put my hands raised and rotate. They would scold me in obscene language and curse the Tamils. I was not able to meet a lawyer for a fortnight. Immediately I met Mr. Kumaralingam, Advocate, I told him my experience and requested him not to communicate this with army fearing the Army will retaliate. But he sent telegrams with highly exaggerated details to the President, Army and Police Chiefs. In three days, Army got wind of Kumaralingam's complaint and I was put in hand-cuffs for four days and nights continuously. I was not allowed to bathe for two weeks and not allowed any reading materials.

There is some justification for arrest, detention and imprisonment of actual terrorists but among the detenus at Panagoda there were many innocent people.

There was Jayadas, a young man of 24 who had no connection with any rebel group. He had given 50,000/- rupees to an agent to obtain work in the Middle East and the agent to get rid of him, handed him to CID and now he was in detention. He narrowly escaped death at Welikade prison and still is in detention at Batticaloa prison.

There was Balasingam, a man of 50 years nearly blind. He had transported dynamite to dig a well. He was arrested and was in detention. With aid of powerful Sinhalese Advocates he was released just before the murders at Welikade prison.

There was Ganeshalingam, aged 26 from Vavuniya. A gun had been thrown into the shop where he was working when he was not there, at Vavuniya by rebels who attacked the Air Force. He was detained and murdered at Welikade prison.

There were many youths who had carried posters. There were youths who attended classes on Marxist Philosophy. There were youths who were taken with books on Eelam, a Separate state for Tamils.

There was Dr. S.A. Dharmalingam, 75 years old who after the savage massacre of the Tamils at Trincomalee by Navy personnel had called the Tamils to defend themselves.

There was Kovai Mahesan, 46 years old, editor of Suthanthiran who was openly advocating Eelam over the past decade.

All were classed as terrorists, detained and tortured, irrespective of age or status, treated worse than condemned criminals.

The extent of the irresponsible and vindictive nature of the arrest and detention of Tamils under the infamous PTA can be gauged from the above accounts.

After Dr. Rajasundaram was brought to the Panagoda camp, the attack on the Tamil detenus became very frequent and more vicious. Almost every other day and whenever he was in the mood, Commander Udugampola would come drunk with a glass of arrack in his hand and open the cells, strip the detenus and assault and kick and curse them. I could hear cries of pain and groans throughout the nights and early mornings and see naked colleagues hanging head down from high window bars. I saw naked detenus being chased around the courtyard and being assaulted and kicked by six to eight soldiers with PVC pipes and iron rods in their hands.

One day Commander Udugampola came drunk and opened my cell, ordered me to strip and lie face down on a concrete bench. He ordered three soldiers to trample my back and legs and hit me on my buttocks. They left me exhausted on the bench.

On another day, he came drunk entered my room with shoes in his hand and hit me on my head and face. My lips split and started bleeding. He ordered me to wash, allowed me to sleep naked throughout the night.

In comparison to the torture meted out to the other detenus I must admit I was mildly treated. Dr. Rajasundaram was severely attacked, his left arm dislocated, his ear drums broken and left on several occasions unconscious on the floor. Manickam Thasan and Robert were singled out for ferocious attacks and for weeks after the attack, they would drag themselves to take their meals.

More than the physical torment the psychological torment was the most unbearable. Eelam was the centre of all obscenities and every soldier whenever he felt like it, would cast rude remarks about Tamils and Eelam.

One day Dr. Rajasundaram was ordered to walk on all four hands and legs and bark like a dog. We were very often ordered to carry food on our heads and double up. Another time a youth was ordered to crawl through mud and water around the courtyard. Ingenious ways were devised to destroy self respect and spirit of the detenus.

One of the most unbearable incidents at Panagoda was the sadistic habit of regularly bringing school cadets between ages of 15 to 20 at week ends and allowing them to watch, grin and cast remarks at us as we were ordered to double up and remove our food placed on the floor in front of them. A running commentary on each of us was given by some soldiers to those boys. The Army is perhaps taking care to raise a new generation of Tamil haters to maim and torture Tamils in years to come.

There was a Corporal with morbid curiosity to see nudes. He ordered me one day to undress in my cell. I refused and from that day till I left Panagoda whenever he was on duty he would subject me to mild torture. He would order me to stand on the bench in the cell with hands raised for hours on stretch. He would order me to keep jumping in the cell for hours on end. He would order me to keep turning around for hours. There was no use complaining as complaint will bring more torture. Once I complained against a Corporal, so together with the Sergeant on duty, they handcuffed me to the iron gate of the cell but released me in half an hour on the arrival of the Commander.

During the days I was kept handcuffed for four days and nights continually one cold night my hands and legs became

benumbed. I felt numbness creeping towards my chest. I was in mortal panic. Uncontrollable shiver seized me. I was falling away from the concrete bench. All the while the Corporal on duty was calmly watching me, as if he wished me to wriggle to death. I remembered that the compassionate Sergeant was on duty and called out to him. He came, removed the handcuffs, rubbed down my hands and legs brought a blanket and asked me to lie down and sleep. I told him if the Commander came he would punish me and him too. He said the Commander was on leave and not to worry and have a sound sleep as he was in-charge that night.

A very painful yet novel torture remains etched in my mind. When Commmander Udugampola was away, another young commissioned officer came drunk one day, ordered us, about 34 in all, naked into the courtyard. It was a rainy cold night and there was 3 inches of water in the courtyard 30'X60'. He asked us to lie flat on the ground and drag ourselves on our hands and knees up and down the courtyard pool. The officer and the soldiers were highly thrilled at this ingenious method and were rocking with laughter for days after the event.

I heard from other colleagues, later at Welikade where I got a chance to talk to others, the detenus had been beaten to death at Kurunagar and Elephant Pass camps. Bottles, iron rods and sticks have been driven into rectums, chilli powder smeared and smoke forced through nostrils and mouth, beaten with iron bars and iron pipes till bleeding, cut with broken bottles, beaten and kicked unconscious, starved for days, forced to eat food with excess salt and kept chained to wall with hands raised for months continuously. Some were in detention for over two and a half years and undergone torture all these years.

In the midst of all these bodily and mental torture a pure ray of boundless compassion has left an indelible mark on my soul. I experienced to the very limit of its content the compassion of the great Buddha. This is the nature and action of a Sinhala Army Sergeant. As the detenus were being beaten and kicked and hanged he would look with tear-filled eyes on us and when all was quiet, open the cells and apply balm and rub down and cover us with warm clothes.

All the sad moments I have gone through are as nothing for this rare meeting and companionship of this great soul. **How noble and how great Sri Lanka could have been if its leaders could have had in their soul a hundredth of the compassion in the soul of this Sergeant.**

Around the middle of June 1983, the detenus bringing brushes and brooms and tea whispered that we were to be taken to Welikade prison. There will be no more torture. We will have visitors, allowed to talk to others and read books and papers. Generally, there were smiles, sometimes jokes and laughter in the cells after this news. The day of partial deliverance did come on 27-6-1983. We were taken to Welikade prison by a convoy of military trucks, armoured cars and jeeps good enough for a full scale battle. The compassionate Sergeant unable to contain his utter disdain of the Army tactics openly remarked, "I will take these 34 people to Jaffna and bring them back alone in a CTB coach!" This is the measure between truth and falsehood.

At the Welikade prison there was no fear of physical attack. But the condition of food, toilet facilities and sanitation in the cells was primitive. In the first two weeks almost all contracted bowel disease. Some were taken to prison hospital and ill treated by Sinhala prison doctors and nurses. The rice was full of stones and food was tasteless and insipid.

Only fifteen minutes was allowed for outdoor exercise. For 23 hours and 45 minutes we were locked up in solitary cells. Ten minutes were allowed for morning ablution and toilet. If we wanted to go to the toilet at any other time we had to shout and beg the jailers to open our gates, which was done with reluctance and some times with rude remarks.

The case against me and Dr. Rajasundaram was taken up in the courts at Buller's Road on 22-7-1983. On this day, Dr. Rajasundaram requested the Judge to transfer us to Remand Prison. The Judge agreed and both were transferred to Youth Ward along with the Reverend Fathers Dr. Dharmalingam, Dr. Jayakularaja, Mr. Nithiananthan and Kovai Mahesan on 23-7-1983.

On 25-7-1983, the Sinhala prisoners attacked the detenus in the Chapel Section of the prison and murdered 35 persons along with Thangathurai, Kuttimani and Jegan. From eye-witness

accounts of our colleagues, Kuttimani's eyes were gauged out and his blood drunk by his attackers. After killing six Tamils along with Kuttimani in one wing, a boy of 16 years Mylvaganam, had been spared by the attackers and was crouching in a cell. A jail guard spotted him and stabbed him to death.

The 35 dead were heaped in front of the statue of Gautama the Buddha in the yard of the Welikade prison as Minister Ahulatmudali so aptly described as a "sacrifice to appease the blood thirsty craving of the Sinhala masses." Some who were yet alive raised their heads and called for help but were beaten down to death in the heap.

The attackers then made entry into the other wing through openings in the first floor but the jailors there refused to give the keys and persuaded them to leave. 28 Tamil detenus in this wing were transferred to the ground floor of Youth ward and nine of us were accommodated in the First Floor. All was quiet on the 26th.

On the 27th at 2.30 pm there were shouts around the Youth Ward and armed prisoners were scaling over boundary walls and starting to break open gates in the Youth Ward. Nearly 40 prisoners armed with axes, swords, crowbars, iron pipes and wooden logs appeared before our cell and started to break the lock.

Dr. Rajasundaram walked up to the door and pleaded with them to spare us as we were not involved in any robberies or murders and as Hindus we did not believe in violence and as Buddhists they should not kill. The door suddenly opened and Dr. Rajasundaram was dragged out and hit with a iron rod on the head. He fell dead among the crowd.

The rest of us broke the chairs and tables in the cell and managed to keep the crowd at bay for half an hour. The Army arrived, threw tear gas bombs and dispersed the crowd. The two soldiers lined up eight of us and were taking aim to shoot us when the Commander called out from below to them to come down. Then the soldiers chased us down and all who escaped death were lined up on the foot path in front of Youth Ward. As we walked out we saw corpses of our colleagues around us and we were allowed to live.

We were ordered to run into a mini-van and removed out of prison compound and loaded into Army truck. We were ordered to lie face down on the floor of the truck and few who raised their heads were trampled down by the soldiers. All along the run to Katunayake Airport some soldiers were cursing Tamils and Eelam and using obscene language. We were kept at the Airport till early morning. We were refused even water. We were taken into an Air Force plane and ordered to sit with our heads down till we reached Batticaloa airport. From here, we were taken in an open van to Batticaloa prison. Here, we were received with sympathy and smile. Hot tea was served to us. We felt we had returned to sanity and some measure of safety.

Batticaloa prison by comparison was heaven on earth. We were behind bars, of course, but there was human dignity. In Batticaloa we learned that a maximum security prison was being built in a feverish hurry at Homagama in the Sinhala area. With all the nightmarish experience of the past, we could well imagine what hell it would be for the rest of our lives. We resolved to break jail even in face of death and after meticulous co-ordinated activity from inside and out we broke jail on 23 September 1983. We are happy that all political prisoners have escaped from the clutches of the blood thirsty Sinhala savages. We have dedicated ourselves, if necessary at the cost of our lives, to free the Tamils from the stranglehold of the Sinhala demons.

After missing Uma Maheswaran's group with which I was to escape I was finally traced and brought back to safety by his agents. The ingenuity and the expertise with which they organized and executed my escape is a thrilling episode in the history of the Tamils and I hope some day to relate it in detail so that future generations of Tamils may know that even in the darkest hour there was courage and bravery among the Tamils reaching down to humble homes in villages and jungles of our land...

Freedom is like taking bath
You have to keep doing it every day!

- Florence Kennedy

INDICTMENT AGAINST SRI LANKA - 11

Black July 1983: the Charge is Genocide

The Sri Lanka security forces either looked the other way or actively participated in the attack...

The Sri Lanka police and the armed forces either looked the other way or actively participated in the attack.

"...Police units were not sent in until well after the rioting began and made few immediate attempts to check the mass arson and looting that spread through the city. At twilight ... bands still roamed the city and fires were still being started" (Guardian, 26 July 1983)

"..Throughout the early hours of the violence, it was clear that neither police nor defence forces had been given orders to re-establish control. My friends reported how police and troops could be seen on street corners watching the lawlessness spread. At one point several army vehicles drove through the city, packed with troops who shouted encouragement to the rioters..." (London Daily Telegraph, 26 July 1983)

"..The news from Sri Lanka this week has recalled the horrifying events leading up to the division of India thirty-six years ago. The Hindu-Muslim- Sikh massacres of that time are reflected in the bloodshed, arson, looting that has sent thousands of innocent Tamils running for safety wherever they can find it. They are, it must be emphasized, a minority community whose status as citizens of Sri Lanka should be unquestionable. Unhappily, ever since Sri Lanka became independent in 1948, the current of Sinhalese nationalism has turned with envious anger on this community that played a part in Sri Lanka's political and professional life under British rule out of proportion to its numbers. The most recent events have revealed a culpable bias on the part of the forces of Order..."

Early reports of rioting in Colombo before censorship was imposed agreed that the police were slow to intervene. Reports of action by naval units in Trincomalee and some recent army actions have suggested that reprisals were their aim, more likely to stimulate than to pacify. Worse than this, evidence of official Sinhalese hostility to the Tamils has been the government's failure to respond to the palpable tension aroused two months ago when municipal and parliamentary by elections were held. The campaign was said to be more like civil war than an election." (The London Times Editorial 27 July 1983)

"Businessmen, civil servants and ordinary people have gone through race riots before: but last July's killings and lootings were so premeditated, with the military and police playing an active role, that nothing can allay their fears...The rank culpability of troops and jail authorities rather than of the familiar anti social gangs has given an eerie touch to the carnage" (Times of India, 31 July 1983)

"Mr. Pat O'Leary from Killarney, who had been working for five weeks in Colombo for the Port Authority said: 'I watched a group of Sinhalese people chasing a group of three Tamils. They caught one, beat him up, threw him to the ground and stoned him. I don't know if he died. It was terrible. Nobody did a thing to help. Even the police turned a blind eye.'" (London Times, 2 August 1983)

"Army personnel actively encouraged arson and looting of business establishments and homes in Colombo and absolutely no action was taken to apprehend or prevent criminal elements involved in these activities. In many instances army personnel participated in the looting of shops." (London Times, 5 August 1983)

"..But for days the soldiers and policemen were not overwhelmed: they were unengaged or, in some cases, apparently abetting the attackers. Numerous eye witnesses attest that soldiers and policemen stood by while Colombo burned. Were they following their own communal instincts or signals from above?" (London Economist, 6 August 1983)

"As the town (Nuwara Eliya) burnt to charcoal and the Tamil inhabitants ran for their lives, I watched Sri Lanka soldiers on the spot stand idly by... The soldiers on the street seemed quite willing to stand and look on..." (Peter Hartnell, New Statesman, 12 August 1983)

"..in the present violence, the army, police and gangs of thugs acted in conjunction... Some of us saw truck loads of soldiers cheering on the arsonists bands..." (New Statesman, 26 August 1983)

"..The police force (95% Sinhalese) did nothing to stop the mobs. There was no mercy. Women, children and old people were slaughtered. Police and soldiers did nothing to stop the genocide.." (London Daily Express, 29 August 1983)

A soldier in action during Black July 1983
Watched casually by a colleague.

INDICTMENT AGAINST SRI LANKA - 12

Black July 1983: the Charge is Genocide

On the 21st Anniversary of Black July - President Chandrika Bandaranaike Kumaratunga's belated attempt at an apology but still no inquiry to establish the facts and bring the culprits to justice...

"President Chandrika Bandaranaike Kumaratunga tendering a national apology to the victims of July 1983 riots on behalf of the state, government and all citizens last Friday said that it is late but still not too late. Excerpts of the speech:

"As we know all nations have great achievements, which they are proud of, they also have moments in their history, which they need to be ashamed of. Only very few nations seem to have had the courage or the right leadership to accept the blame for their moments of shame.

"At least now I believe that we as a nation and especially the Sri Lankan State should come of age, look the truth in the face and make a national apology, first to all the victims of that day in Black July and then beyond them to the entire nation.

"Perhaps it is the responsibility of the State and the Government to engage in that exercise first and foremost, and then all of us as the Nation, every citizen in this country should collectively accept the blame and make that apology to all of you here who are the representatives or the direct victims of that violence and through you to all the other tens of thousands who suffered by those incidents.

"I would like to assign to myself the necessary task on behalf of the State of Sri Lanka, the Government and on behalf of all of us; all the citizens of Sri Lanka to extend that apology. It is late but I think it is still not too late.

"Maybe if all of us can collectively put behind us all the little pettiness that has bound us in shackles, free ourselves from those many and numerous hatreds, jealousies that make of us little men and women, then I am sure we could move forward towards working, living as one nation in harmony, in a search for that very necessary unity within the diversity that is Sri Lanka, the diverse ethnic communities, the diverse religious communities, and various other social groups that live together in this country.

"We cannot forget, we cannot blind ourselves to the mistakes we have made; we will have to accept collective guilt for the wrongs, and then move forward.

When I say collective guilt I mean first the State of Sri Lanka for the horrors they perpetrated upon one section of our peoples, 21 years ago and at other lesser moments, but I also mean all the others on the other side of the divide who have also used young children as suicide bombers, and killed hundreds of people and caused much suffering to other people.

"I hope on this day, and I know that all of you here would hope and pray with me that all those who call themselves leaders, amongst the Sinhalese, the Tamils, the Muslims, the Hindus and everybody else would be able to reach at least for a brief moment that level of greatness that is required of us mere humans, those of us who pretend to be leaders to reach that greatness in order that we resolve this problem for our peoples.

"We are willing to do that, I hope all the others are also ready to do that. I am sure the Government will receive the support from all the citizens of this country, irrespective of who they are, or to what community they belong, in this enterprise which is the most difficult, the most challenging and the most dangerous any Government of this country has undertaken." [Report in the Sri Lanka State Controlled Sunday Observer, 25 July 2004].

President Kumaratunga in her words and actions has the advantage of being completely free of any sense of embarrassment or shame.

Many who experienced Black July 1983 at the receiving end are either dead or, if alive, still find it so terrible that they are

unwilling to verbalise to others. On the other hand, the guilty or the complicit either still gloat, minimise ("It was not that bad") or blame the victims: "They asked for it."

It would be difficult to exaggerate the horrors of that day: human beings, including children, burnt alive while jeering groups danced gleefully around in "patriotic" and pious frenzy; women gang-raped, the eyes of at least one prisoner gouged out; bodies dragged and placed before a Buddha statue, as if the Compassionate One were an atavistic god who demanded human sacrifice.

Now the President thinks the past can be wiped out and the present healed simply by saying sorry for those "incidents" (sic). She does not seem to realize that such an apology is an insult to the dead, and a painful affront to those who suffered directly or indirectly. Such an apology is much worse than silence, which at least can be variously interpreted. There is no declaration of an annual National Day of Reflection and Sorrow; no mention of an independent Truth and Reconciliation Commission; no mention of prosecution.

Simply waving the magic wand of "Sorry" brings about a wonderful change of scene and situation. If only life were so simple, and rectification so easy. She blurs and confuses matters by mentioning those who send children as suicide bombers. While not condoning such actions, one must point out that these unfortunate developments are both after and, more importantly, because of 1983. (At that time, the number of those active in the LTTE is estimated to have been between fifteen and twenty-five. The Tigers are the creation of chauvinism, and of the intolerance and violence that flow from it.)

But to return to the President's utter lack of morality and, therefore, of any sense of shame, she exploits the issuing of an apology to reflect credit on herself. By implication, she says, I have the "courage" and offer "the right leadership". At root, it is not an apology so much as preening self-praise: See how honest, courageous and just I am.

And one asks, "What took you so long, Madam? Being late, why so little?" Is the apology to be seen as one of the "great

achievements" (of the President) that the nation can be "proud of"? It might seem boorish of me to cavil at an apology, but (a) the nature and (b) the motives of this verbal gesture need to be recognised, exposed and condemned." [Charles Sarvan from Berlin, Germany on Chandrika Kumaratunga's Apology, 27 July 2004].

"....Speaking at a meeting to mark the 21st anniversary of the pogrom, Kumaratunga declared: "Every citizen in this country should collectively accept the blame and make an apology to the tens of thousands who suffered. I would like to assign to myself that task on behalf of the State of Sri Lanka, the government and on behalf of all of us; all the citizens of Sri Lanka to extend that apology."

The "apology" was accompanied by nominal compensation to some of the victims. Just 72.3 million rupees [\$US702,000] will be paid to 937 people or an average of 77,000 rupees [\$750] for the injuries and destruction they suffered. Leaving aside the cost in lives, the loss of property alone in 1983 has been estimated to run into billions of rupees.

Kumaratunga's sweeping declaration that "every citizen" was to blame is to consciously obscure the role played by the ruling elites in Colombo not only for the pogrom itself but their deliberate resort to anti-Tamil chauvinism over the preceding decades and since...While the president now offers an empty apology for the events of 1983, her Sri Lanka Freedom Party (SLFP) was responsible for institutionalising the anti-Tamil discrimination in the 1960s and 1970s that paved the way for the pogrom and the war. Along with the United National Party (UNP), she and the SLFP ruthlessly prosecuted the racist war against the Liberation Tigers of Tamil Eelam (LTTE) to ensure the predominance of the Sinhala elite over their Tamil counterparts. ..."Every citizen" was not to blame for the tragic events. It is open secret that this violence was instigated and organised by then UNP government of President J.R. Jayewardene..." [Sarath Kumara on an Empty Apology, 6 August 2004].

There never was a Good War or a Bad Peace.
- Benjamin Franklin

Kosovo & Tamil Eelam

What is good for kosovo is good for Tamil Eelam

<p>1945 Communist Movement forms Yugoslaviaia</p> <ul style="list-style-type: none"> - Serbia - Montenegro - Kosovo (1913 Kosova links with Serbia) 	<p>1850 British administratively joins 3 kingdoms</p> <ul style="list-style-type: none"> - Jaffna kindgom (Tamil-Eelam) - Kandyan kingdom (Central) - Kotte kindgom (South)
<p>10 Million population of Yugoslaviaia</p> <ul style="list-style-type: none"> - 8 Million Serbs (Serbian speaking Christians) - 2 Million Kosovars (Albanian speaking Moslems) 	<p>20 million population of Sri Lanka</p> <ul style="list-style-type: none"> - 16 Million Sinhala speaking Buddhist, Christians - 4 Million - Tamil speaking Hindus, Christians, Musilms
<p>1990 Balkan war / ethnic cleansing 1998 Violence against Kosovars 1999 NATO invades Kosovo - Ramboulliet Accords 2006 Peaceful secession of Montenegro from Serbia</p>	<p>1948 Disenfranchisement, Language discrimination of Tamils 1976 Vaddukkoadaai resolution demanding separate state 1983 Black July, 3000 Tamils killed - a historic turning point 1987 North-East merged; 2002 Ceasefire agreement</p>
<p>1999 Kosovo administered by NATO</p> <ul style="list-style-type: none"> - G8 sanctioned NATO intervention - Civilian protection by Kosovo Liberation Army (KLA) - Kosovo has an army / EU to train police 	<p>2002 Independently administrated state structures</p> <ul style="list-style-type: none"> - agreed boundaries, lines of control - LTTE, GoSL talks based on parity of status - LTTE has army, navy and an air-force
<p>2008 Steps by IC for Kosovo Independence (Feb. 17, 2008)</p> <ul style="list-style-type: none"> - Actively sanctioned by US and EU - Strongly objected by Russia and Serbia 	<p>2008 IC against secession of Tamil Eelam</p> <ul style="list-style-type: none"> - sabotaged by US, Japan, UK and EU - strongly objected by Indian government
<p>Civilians killed - 10,000 (90% Albanian Kosovars)</p>	<p>Civilians killed - More than 1,00,000 (90% Tamil civillians)</p>

BLACK JULY AND WORLDWIDE 25th ANNIVERSARIES

1. AUSTRALIA, NEW ZEALAND TAMILS COMMEMORATE BLACK JULY

[TamilNet, Sunday, 27 July 2008, 20:36 GMT]

In marking the 25th anniversary of Black July, Australian Tamils held three different events, a Friday morning rally at the heart of Sydney, followed by a protest meeting at Burwood Park, Burwood, and on Saturday afternoon a photographic exhibition in Melbourne at the State Library Forecourt, opposite the Melbourne Central Railway Station. Meanwhile, New Zealand Tamil Medical Association (NZTMA) and the Tamil Youth Organisation (TYO-New Zealand) organised a blood donation drive, and on Friday held a vigil marking the Black July.

Black July event, Sydney, Australia.

The NZTMA and TYO-New Zealand held a blood donation drive in conjunction with Black July.

More than 200 Australians assembled in Sydney City on Friday to protest the Sri Lankan State sponsored genocide towards Sri Lanka's Tamils.

Police cordoned off main roads in the city as the demonstrators made their way beating drums at 10:30 a.m. Covering their mouths with black cloths to symbolise the oppressed cries of the Tamils' and participants finished the demonstration with the cries of "The charge is genocide; the struggle is for freedom!"

The rally shut down several key transport arteries as it moved from State Parliament House towards Sydney Town Hall.

The rally commenced with a testimony from Mrs Nalayini Santhra who shared her experience of Black July, where rioters supported by the government threw burning tyres upon her father and brother, burning them alive. She was 17 years old at the time.

"History keeps repeating itself in Sri Lanka. Tamils are being killed and abducted on a daily basis, but the news just doesn't get as much publicity as Zimbabwe or Darfur. So we decided to beat some drums and make some noise about it!" said Raj Jega, a university student.

After the rally, participants moved to the Sydney suburb of Burwood, and assembled at Burwood Park, where many Tamil organisations of Sydney, under the leadership of the Australian Federation of Tamil Associations, held a peaceful protest meeting held from 12 – 2 pm.

This meeting was held in front of the war memorial in the park. Lord Mayor of Burwood John Faker opened the event by lighting a candle and a 2 minutes silence was observed as mark of respect for all those who perished during the Black July 1983 and thereafter in the 25 year long struggle for freedom.

"Australia and Burwood are blessed with a vibrant multicultural community and the Tamil community are a welcome and important part of our diverse nation," Cllr Faker told the gathering. "Many people from the Tamil community came to Australia in the most difficult of circumstances. Many migrants have come from homelands that have been troubled by conflict - to build a prosperous future for their families here in Australia. And Australia has benefited greatly from their endeavors.

"I know that all Australians, no matter where they were born, live their lives in a peaceful and harmonious way. But it's also appropriate that we remember both our heritage and our homelands

and to pay tribute to the memory of those who have suffered," Cllr Faker added.

A 1983 survivor, Mr Naganathan said: "I'm here to express and share my experience and thoughts on Black July. It was a traumatic experience. I witnessed acts of murder, deaths and other criminal acts. I'd like to share one particular incident; where 17 members of a family including men, women and children, got locked up and were burnt alive."

Messages by Federal Labor MPs John Murphy (Lowe) and Laurie Ferguson (Reid) were read out. Strathfield councillor and Labor party's Strathfield branch chair Keith Kown and a Uniting Church Pastor Rev. Joon Kim also addressed the gathering. Both shared the parallels between what both Koreans and Tamils have been through and comforted the Tamils by saying that holding commemorations like this are not going to be in vein.

Speaking at the event representing the Eelam Tamil Association, Dr. Victor Rajakulendran said that, "I would like to remind the international community today that, if Sudanese President Omar Hassan al-Bashir and former Bosnian Serb leader Radovan Karadzic are indicted for war crimes and crimes against humanity and genocide in the International Criminal Courts, Rajapaksas of Sri Lanka also could be indicted for similar crimes in the ICC."

He added that, "Eelam Tamil association believes, a political solution, recognising the Tamils of Sri Lanka as a Nation, their entitlement to claim the territory they have historically occupied as their homeland and their right to self-determination can only, put an end to this, 60 years long suffering of the Tamil people in Sri Lanka. Therefore on this important day for the Tamils, I appeal to the Australian government and all the peace loving Australians, to make every effort to find that political solution and save the Tamils in Sri Lanka from State sponsored Terrorism."

On Saturday afternoon Tamils in Melbourne gathered at the State Library Four Court, in front of the Melbourne Central Railway Station to commemorate Black July and draw the attention of the Australian public to the plight of Tamil people in Sri Lanka.

A photographic and video exhibition organised at the steps of the Library Four Court attracted the attention of the Australian public. A Tamil youth band provided the entertainment at the exhibition site.

2. VIGIL BY BRITISH TAMILS FORM (BTF)

Canada Tamil Congress (CTC) should learn from British Tamils Forum (BTF). There is a stark contrast between the way BTF organized the vigil in London and CTC in Toronto. CTC is not reflecting the aspirations of Tamil Canadians. It is wasting its resources and manpower in organizing blood donation, not for a single day, but for one whole year, to mark "Celebrating 25 years in Canada." This is simply laughable. CTC is oblivious to the woes and tribulations of over 1,00,000 Tamils displaced due to military operations mounted by the Sinhala army recently. - Thangavelu

Protest in London on the occasion of 25th year of war against Tamils "We want Tamil Eelam" – British Tamils Chant at the Candle light Vigil.

Over two thousand people, largely Tamils turned up with relatively short notice outside the British Parliament on the 23 July 2008 between 8 p.m. and 10 pm holding candles to mark respect and as remembrance of over 3,000 Tamils who were slaughtered during Sri Lanka State sponsored riots, 25 years ago in 1983 July 22 - 25. The demonstrators shouted slogans like "We want Tamil Eelam", "Tamils' yearning is for Tamil Eelam", "Stop funding Sri Lanka's State Terrorism" ... etc.

This show of strength and will of the Tamil Diaspora was organised by the British Tamils Forum in association with the Tamil Councillors & Associates. Age, Religion, Language or Gender were no barrier as from grand parents to babies in push chairs, Christians, Buddhists, Muslims and Hindus to Tamils, Sinhalese were all present at the scene. People from all walks of life made an effort to participate.

Through a series of chain mobile texts and emails people were contacted since last Sunday to inform of this candle light vigil. To

have reached over two thousand people in just over two days is a remarkable achievement and it also shows the feelings amongst the Tamil Diaspora wanting to show solidarity, resolve and strength with its brethren back in Sri Lanka.

Although the parliament was in recess for summer vacation since 22 July, a few members of parliament from the main political parties made an effort to show solidarity. The current and former Chairmen of the All Party Parliamentary Group for Tamils (APPG – T) Hon Virendra Sharma MP and Hon Keith Vaz MP were accompanied by Hon Andrew Pelling MP and others.

Young and old, male and female joined together and stood in silence. This candle light vigil was organised as part of a series of events to mark 'Black July' here in the UK. Starting with Pongu Thamil on 12 July, a photo exhibition depicting 60 years of oppression of Tamils in Sri Lanka within the British Parliament on 16 July and this vigil was to coincide to mark the 25 years anniversary since the 1983 riots. Leaflets were handed out during rush hour at various points such as outside tube stations to raise awareness of the British Public of the continuous human rights violations carried out by the Government of Sri Lanka. People spontaneously started chanting "We want Tamil Eelam"... "We want Tamil Eelam" nearer to the end at 10 pm.

Anthony Pillai Vimalathasan (29), Thampoe Kothandavani (40),
M. Sivathamby (24) 3 of the 4 shot by the Army at Sandilipay, 24-7-83

3. BLACK JULY: 25th ANNIVERSARY IN LONDON

Ms. Tamilachee in Orupaper (2008)

“Tourists fleeing Sri Lanka tell of Sinhalese boasting of how many Tamils they have killed. One tourist was reported as saying that her hotel room attendant boasted of killing a couple of Tamils.” [Sydney Morning Herald, 30 July 1983]

“Some 6000 Tamils have been killed altogether in the last few years ... These events are not accidental but the result of a deliberate policy on the part of the Sri Lankan government,.. Democracy in Sri Lanka does not exist in any real sense.” [Australian Parliamentary Group of Amnesty International, March 1986]

“I am not worried about the opinion of the Jaffna people ... now we cannot think of them, not about their lives or their opinion ... Really if I starve the Tamils out, the Sinhala people will be happy.” [J.R. Jayawardene, President of Sri Lanka, Daily Telegraph, July 1983]

Today - the Government of Sri Lanka has withdrawn from a peace-agreement and entered into war, thousands of Tamils have disappeared and Tamil journalists, aid workers, human rights activists and politicians have been assassinated ... as the world watches on, the eradication of a people continues ..

Black July was remembered in the UK on 23rd of July 2008 at the Parliament Square, Westminster with two days notice to the Candle Light Vigil that was organised by British Tamil Forum and The Tamil Councillors Association. The gathering was from 8 pm to 10 pm. However the crowd started coming in from 7 pm.

Leaflets and flyers were given away by fellow Tamils dressed in blood shed shirts with newspaper articles and pictures stuck on their shirts which was very disturbing to Non-Tamils, indicating the struggle in Tamil Eelam.

The organisers supplied candles to everyone to mark the event with respect. As usual we Tamil people preferred to stay within our friends and family even at a public event so couple of people initiated by singing patriotic Tamil Eelam songs and chants of "We want" roused the crowd to its feet with responses of "Tamil Eelam". The crowd formed in a circle and shouted their aspiration, with respects for people who lost their lives due to war.

There were English photographers and video coverage covering the gathering. There were posters held by Tamils symbolising genocide and abduction. The Black July gathering was promising towards Tamils solidarity as the crowd made to attend the gathering even with a short notice and personal commitments. There were couple of people who attended the gathering from Swiss and they merely travelled just to mark their respect.

The gathering was conducted in Parliament square and yet the British media has failed to publicise Black July.

25 hour hunger strike is held to commemorate 25 years of Sri Lankan state sponsored genocide of Tamils by TYO, UK at Leicester Square from 25/07/2008 5pm to 26/07/2008 6pm.

TAMIL WHO NEVER SURRENDER

"My soul that knows no weariness will go on
Till my country gains its own promised land;
And though they crack my skull and even kill me,
On my skull, engraved in raw blood, they will read

'This is a Tamil who would never surrender
To the brutish enemies of freedom'

Vanninesan

quoted by Arul Emmanuel in One Hundred Tamils of the 20th Century - Somasundaram Rajasundaram - Rajasundaram was murdered in Welikade Jail during Black July 1983

4. CANADIAN TAMIL CONGRESS (CTC)

In commemoration of its 25th Anniversary, this forum aims to present an archive of news reports, statements, pictures and testimonials while providing survivors, families of victims and expatriates from the 1980's exodus an opportunity to record their story. The collective effort of Canadians and Tamils around the world will help to sustain the memories of the victims and the truths of the genocide so that Black July will never be forgotten.

5. BLACK JULY RALLY IN WASHINGTON DC

Commemorate the 25th anniversary of Black July with hundreds of fellow Tamil Americans!

Remember those 3000 Tamils who died in 1983 Riots in Sri Lanka..

Save the date! Be sure to attend this historic event!

- Folks are coming from *all over the US!!*
- This anniversary is once in a lifetime - show your solidarity with Tamils around the world.

"..Allegations are made that we are trying to divide the country. When were we undivided after all? Our traditional land captured by the European invaders has never been restored to us. **We have not even mortgaged our land at any time to anyone in the name of one country.** ..We will not flinch from embracing death content as we are that we have done our duty. All these are merely commonplace incidents in the history of a nation's struggle for freedom. We are firm believers in the saying that what one sows one reaps. That is why our minds are calm. The seeds we sowed were not seeds of poison, our arrow heads were not dipped in venom..."

Nadarajah Thangathurai in his Statement from the Dock on 1 March 1983.

Thangathurai was murdered in Welikade Jail during Black July 1983

SRI LANKA: ONE ISLAND, TWO NATIONS Voice of World Tamils

- An island located in the Indian ocean, off the southeast tip of India
- Three times larger than the state of New Jersey - 25,000 sq miles in area
- Shared history dates back to 500BC
- Sinhala-speaking people - 77%
- Tamil-speaking people - 23%

HISTORY

- When Portuguese took possession of the island in 1505 there were 3 Kingdoms
- Tamil Kingdom in the North-East – Tamil Homeland
- Two Sinhalese Kingdoms in the South-West

The Cleghorn minute

In 1799 June, Sir Hugh Cleghorn, the first British Colonial Secretary wrote to the British Government...

"Two different nations from a very ancient period have divided between them the possession of the island. First the Sinhalese, inhabiting the interior of the country in its Southern and Western parts and Secondly the Malabars (Tamils) who possess the Northern and Eastern Districts. These two nations differ entirely in their religion, languages and manners".

- 1505–1658 : Portuguese held the island
- 1658 – 1796 : Dutch usurped control
- 1796 : the British took over
- Portuguese and Dutch ruled the Tamil and Sinhala Kingdoms separately, but, the British artificially joined them for their administrative convenience only in 1833.
- On Feb. 4, 1948 - British left the Island leaving it as one country, CEYLON, leaving political power in the hands of the 'majority' Sinhalese.

THE PROBLEM

Three fundamental elements

1. First Element

Two Historically Feuding Ethnic Groups

- Tamils in the North-East
- Sinhalese in the Central and South West

2. Second Element

Centralized Unitary Government

Citizens are not treated equally...

...Rights of the Tamils are violated

'Mistreatment' of Tamils – 60 years!

3. Third Element

Constitutionally entrenched Sinhala Rule.

SINHALESE COMMAND

ABSOLUTE POWER ...and, it is PERMANENT!

'Mistreatment' of Tamils'

- 1948 – 1 million Tamils declared as non-citizens
- 1949 – Sinhalese colonization in traditional Tamil homeland
- 1956 – Sinhala made sole official language of the country
- 1970 – “ethnic standardization” slashes university admission to Tamils-same entrance exam, but Tamils need to score 30% more
- 1972 – New constitution without Tamils, participation
 - *Unilateral name change from Ceylon to Sri Lanka*
 - *Declaration of Sri Lanka as a republic–Buddhism made state religion*
- 1977 - Prevention of Terrorism Act
- *State-sponsored anti-Tamil violence in 1956, 1958, 1961, 1974*

TAMIL POLITICAL ACTION

Tamils response to State Discrimination :

NON-VIOLENCE (1948 – 1976)

GOVERNMENT RESPONSE:

VIOLENCE (Since 1956)

Tamil Political Action : Tamil Political Leaders protested against the "Sinhala only Act" in front of the parliament (5 June 1956). Sinhalese assaulted the picketers and the attack spread to the whole Island.

School girls marching against ethnic based standardisation (1972)

Government response

1. State organised Sinhala Thugs :

- Repeated Anti-Tamil pogroms : Ethnic cleansing

2. Government security forces :

Killing Tamils with impunity. 99% of the armed forces are Sinhalese.

Systematic Genocide of Tamils 1956.. 1958.. 1961.. 1974.. 1977.. 1979.. 1981.. 1983.. .. 2008

TURNING POINT - 1976

- Resolution for Independence: Vaddukoddai Resolution
 - 30 year struggle for equality denied
 - multiple pacts for regional autonomy not honored
 - non-violent agitations by Tamils met by State violence
 - The Elected Tamil Political Leaders convened and resolved to restore Tamil Sovereignty by declaring an Independent Tamil state in the North - East of Sri Lanka
 - 1977 Election: Tamils ratify the call for independence by 82% popular vote
- Tamil Legislators thrown out of parliament by the government
- Tamil Armed Rebellion takes hold, led by the Liberation Tigers of Tamil Eelam (LTTE)
- 1983 – State Sponsored Anti-Tamil Pogrom

Thimpu Talks Declaration – July 13th 1985

Mediated by Indian government failed

Statement by the Tamil delegation (Elected and Rebel)

"Any meaningful solution to the Tamil national question must be based on the following four cardinal principles :

- Recognition of Tamils as Distinct nation.
- Recognition of the Tamil Homeland and its Territorial Integrity.
- Recognition of the right of Tamil National Self-Determination.
- Recognition of the right to citizenship of all Tamils".

1983-2009

- Entire Tamil Nation rallied behind LTTE to carry out armed struggle for independence.
- 1,00,000 civilians died. 97% of them were Tamils, killed by the Sri Lankan armed forces.
- Tamils sacrifice 28,000 youths to achieve parity of status with Sri Lanka.
- LTTE became a formidable Tamil military force and the sole representatives of the Tamil People, gained control of significant areas of the North, East and established civil administration services.

TAMIL NATIONAL MILITARY (LTTE)

Held a conventional Tamil Armed Force (Ground forces, Naval Force, Air Force, Police, Intelligence Services)

MEMORANDUM OF UNDERSTANDING

2002 Ceasefire : Monitored by Scandinavian Countries

(Sri Lanka Monitoring Mission - SLMM)

Direct Dialogue facilitated by the Royal Norwegian Government

CEASEFIRE AGREEMENT

Signed by the SL Government and the LTTE on 22 February 2002

"...forward defence localities (borders) have been established, the Sri Lankan armed forces and the Liberation Tigers fighting formations shall hold their ground positions...

...Neither Party shall engage in any offensive military operation nor shall move munitions, explosives or military equipment into the area controlled by the other Party".

THE OSLO DECLARATION :

Signed by the SLG and the LTTE on 25th November 2002

In the presence of US Deputy Secretary of States Mr. Richard Armitage, Norwegian Foreign Minister Mr. Jan Peterson, UK Secretary of State Ms. Claire Short and Japan Special Envoy Mr. Yasusi Akashi.

"...the parties have agreed to explore a political solution founded on the principle of internal self-determination in areas of historical habitation of the Tamil-speaking people, based on a federal structure within a united Sri Lanka".

BROKEN AGREEMENTS

Within 3 years... 2002-2005

- Dissolving High Security Zones – Withdrawing military from Houses, School, Worshipping places (February 2002)
- Sub-Committee for Immediate Humanitarian and Rehabilitation Needs in the North and East (SIHRN) (February 2002)
- North East Reconstruction Fund (NERF) (November 2002)
- Interim Self Governing Authority (ISGA) (31 October 2003)
- Post Tsunami Operational Management Structure (PTOMS) (June 2005)

November 2005

Election of President Rajapakse, Campaign promises:

- No recognition of Tamil Homeland or right to Self-Rule.
- No to Federal Solution
- No to International Mediation

Rajapakse was elected as President by the majority of Sinhala people supported by extremist Buddhist Monks party (JHU) - view Sri Lanka as a Sinhala - Buddhist Nation.

After the Election of President Rajapakse

ESCALATION OF VIOLENCE

by the SL Armed Forces and Government sponsored Paramilitary.

- 47 humanitarian workers were kidnapped and killed.

- 5 Tamil Parliamentarians were assassinated.
- Many leading Tamil Journalists were murdered.
- Hundreds of Tamils were abducted for ransom & killed.
- 17 Humanitarian Workers of a French NGO (AFC) Murdered by SL Army in an execution style on 5 August 2006

CURRENT SITUATION

- SL government de-merged the Tamil Homeland. (North-East)
- Sri Lanka government officially unilaterally abrogated Ceasefire Agreement from January 16, 2008
- Sri Lanka government is intensifying a full scale war on the Tamil Homeland to impose Military Solution & calling it as “War on Terror”
- No credible political solution is under discussion by SL government.
- Tamil civilians being targeted: Disappearances, Daily aerial bombings, Road-side bombs, Shelling, Extra-judicial killing.
 - Over 25,000 Tamils have been killed since election .
 - Average of 200 Tamils killed daily in April - May 2009.

60 Years... The result:

- More than 1,50,000 Tamils Killed and Disappeared
- More than 30,000 Tamil orphaned children
- More than 45,000 Tamil widows
- Hundreds of Thousands of schools, houses, hospitals, churches, temples, villages and livelihood destroyed.
- More than 600,000 Tamils Internal Refugees
- Nearly 1 Million Tamils made to flee the country

If this is not ETHNIC CLEANSING, then what is?

Fighting for survival is not Terrorism

A Struggle for Freedom – NOT Terrorism

- Two Ethnic Nations, separated by History, Language, Culture, Economic Life, Territorial Homeland.

- A Tamil Conventional Military fought the Sri Lankan Military.
Defense against genocide of Tamils
- A large enough Tamil Territory
Defensible and sustainable for self governance
Roughly the same size as Israel or Kuwait or Slovenia.
Bigger in area (18000-20000 sq. km.) than at least 41 countries in the UN (including Singapore)
- A De facto Tamil Government
Police, Judicial, Finance, Economic-Developments were in existence.
Bigger in population (3.6 million – in 1979 -) than at least 59 countries in the UN

The Future...

If the Sri Lanka government does not accept Tamil Homeland, Tamil Nationhood and Tamil self-rule, the basic and cardinal principles, that have been guiding the Tamils in their struggle to find a peacefully-negotiated political arrangement...and...

If the Sri Lankan government not willing to share power with the Tamils under a Con-Federal system or some form of a two-state solution...

Tamils will be forced to continue their struggle for their National Self-Determination and a Separate State.

What the Tamil people expect from the various Governments :

- Play a leadership role to find a political solution to the legitimate aspirations of the Tamil People.
- Remove the LTTE from the Foreign Terrorist Organizations list, and Treat both parties equally, now that the war is over.
- Recognize the Tamil National Self Determination.
- Permit Tamil people to choose their destiny in internationally supervised plebiscite.
- Facilitate the birth of the Tamil Nation/Tamil Eelam in Sri Lanka.

HISTORIC LONDON TAMIL MARCH ON SATURDAY 11TH APRIL 2009

An estimated 225,000 Tamils of all ages from 1-80 years, of all backgrounds (including many youths, schoolboys and girls, babies on prams or shoulders) marched in London for five hours on Saturday 11 April 2009 beginning 1.00 pm to protest Sri Lanka's killing of Tamil people.

The procession began at Embankment, ending at Hyde park, when several persons including British MPs spoke against the atrocities of Sri Lanka's government in designated Safe Zones. The procession was entirely peaceful, watched and guided by hundreds of British policemen. The preponderance of women was noticeable.

Among slogans shouted and placards waved or carried were: 'Stop Sri Lanka's Genocide of Tamils', 'Evacuating Tamils Will Escalate Genocide', 'Send Humanitarian Aid to Vanni', 'In the Last Six Weeks, 2000 Innocent Tamil Civilians Killed by Sri Lanka'. 'Safety Zones, killing Fields', 'Chemical Weapons Not only In Iraq But Also In Sri Lanka', 'Silence of the International Community Is A

Licence to Kill Tamils', 'Report the Truth', 'Continuous Rape and Murder', and 'We Want Ceasefire Now'.

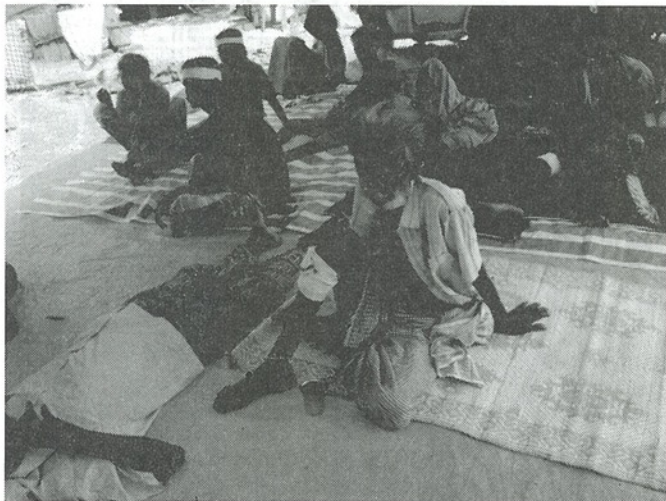
Some 200,000 Eelam Tamil National Flags were carried in the procession, with British Flags, and fair number of indigenous white participants were seen among the marchers.

LONDON MARCH

[Report and Three Photographs by: Professor Kopan Mahadeva,]

Sufferings of Tamil People : These pictures show the cruelty and suffering faced by the Tamil civilian population in Vanni during the Sri Lankan Government's ferocious continual aerial bombing, shelling and heavy-artillery attacks from January to April 2009.

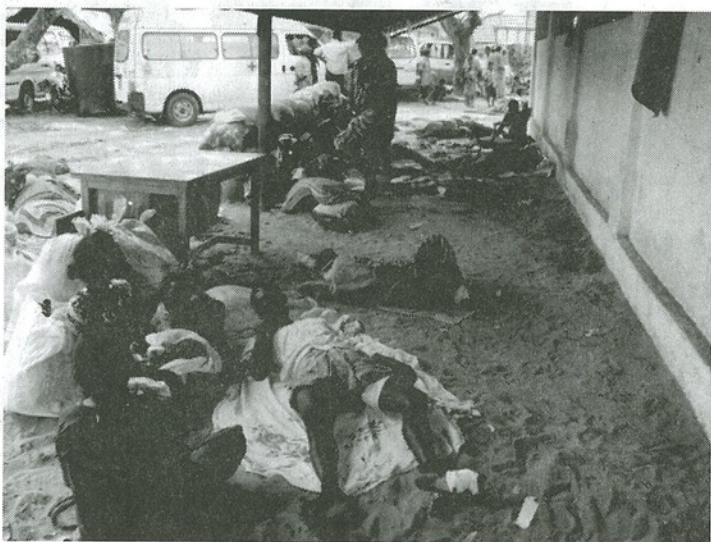

Some Elders were Injured or Killed

Children who lost their mothers were fed by health staff

Patients did not have treatment facilities

Gun boat fired at Mullaivaikkaal on 25th April 2009 and later

Hunger Strike Outside the British Parliament

Parameswaran Subramaniam, 28, left, and Sivatharsan Sivakumaravel, 21, right, from South London continue hunger strike outside the British Houses of Parliament in April 2009, to urge a solution to the ethnic problems of Sri Lanka, first highlighted during Black July 1983.

[Photo Courtesy: TIMESONLINE]

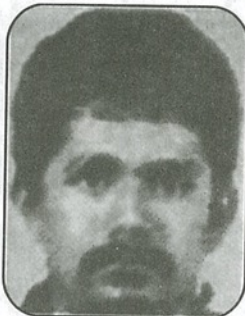
Parameswaran Subramaniam, who fasted for 25 days non-stop in front of the British House of Commons in Westminster, London gave up his fast on 30-04-2009 on written assurance from the UK Government that they will do their best to stop the Sri Lankan war.

Martyrs who took their Lives to Stop Genocide

இலங்கையின் தமிழின அழிப்பைத் தாங்காது தீக்குளித்த தியாகிகள்

Muthukumar, Tuticorin
தூத்துக்குடி முத்துகுமார்

Stephen Jagadeesan, Malaysia
மலேசியா ஸ்டீபன் ஜெகதீசன்

Ravi, Pallappatti
பள்ளப்பட்டி இரவி

Ravichandran, Seerkazhi
சீர்காழி இரவிச்சந்திரன்

Raja, Malaysia
மலேசியா இராசா

Amaresan, Chennai
சென்னை அமரசன்

Muragadasan, Geneva
ஜெனிவா முருகதாசன்

Tamilvendan, Cuddalore
கடலூர் தமிழவேந்தன்

Sivaprakasam, Chennai
சென்னை சிவப்பிரகாசம்

Martyrs who took their Lives to Stop Genocide

Martyrs who took their Lives to Stop Genocide

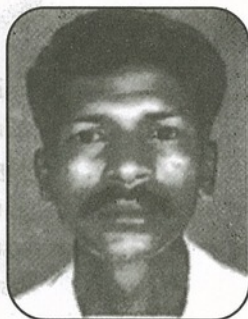
இலங்கையின் தமிழின அழிப்பைத் தாங்காது தீக்குளித்த தியாகிகள்

Gokularathinam, Sivakasi
சிவகாசி கோகுலரத்தினம்

Srinivasan, Vaniyambadi
வாணியம்பாடி சீனிவாசன்

Ezhilvalavan, Chennai
சென்னை எழில்வளவன்

Rajasekar, Ariyalur
அரியலூர் இராசசேகர்

Anand, Cuddalore
கடலூர் ஆனந்த்

Balasundaram, Pudukottai
புதுக்கோட்டை பாலசுந்தரம்

Marimuthu, Sivakasi
சிவகாசி மாரிமுத்து

Courtesy : Poongundran

Jothy
ஜோதி

325

Piravi
பிறவி

தரவு : பூங்குன்றன்

எந்நாளோ?

புரட்சிக் கவிஞர் பாவேந்தர் பாரதிதாசன்

வெள்ளம் போல் தமிழர் கூட்டம்
வீரங்கொள் கூட்டம்; அன்னார்
உள்ளத்தால் ஒருவ ரேமற்
றுடலினால் பலராய்க் காண்பார்
கள்ளத்தால் நெருங்கொ ணாதே;
எனவையம் கலங்கக்கண்டு
துள்ளும் நாள் எந்நாள்? உள்ளம்
சொக்கும் நாள் எந்த நாளோ?

WOULD I EVER BE BLESSED...

- Poet Bharathidhasan

Would I ever be blessed, to rejoice merrily
At the sight of the world, which might tremble to see
The surging crowd of Tamils
That had converged into an ocean of humanity
And might whisper in fear:

"These Tamils are a valiant lot,
Who are united as one in soul
But seen apart in multitudes!
None can dare to go near them
With an evil intention!"

Thus,
Would ever I, on discerning this,
Be overwhelmed with joy at heart?

Translated by
G. Balasubramanian

கறுப்பு யூலை '83 குற்றச்சாட்டு

ஆசிரியர்

ஐ.தி. சம்பந்தன்

கௌரவ ஆலோசகர்

பேராசிரியர் கோபன் மகாதேவா

சுடரொளி வெளியீட்டுக் கழகம்
Chuderoi Publications Society
15, Rutland Road, London E7 8PQ, UK.

அணிந்துரை

பேராசிரியர் கார்த்திகேச சிவத்தம்பி

இலங்கையில் 1983 யூலை மாதத்தில் நாடளாவிய முறையில் தமிழர்களுக்கு எதிராக மேற்கொள்ளப்பட்ட வன்செயல்களிலே பாதிப்புற்ற தமிழ் மக்களின் அனுபவங்களை ஆள்நிலைப்பட்ட முறையில் திரு. ஐ.தி.சம்பந்தன் விவரித்துள்ளார். புகலிட தமிழர்களின் பயன்பாட்டுக்காக இப்பணியைதான் மேற்கொண்டுள்ளதாக அவர் கூறுகின்றார்.

திரு. ஐ.தி. சம்பந்தன் 1980களில் குறிப்பிட்டுப் பெயர் சொல்லத்தக்க தமிழ்நிலை அரசியற் செயல்பாட்டுக்கான நிவாரணப் புனர்வாழ்வு விடயங்களிலே ஈடுபட்டிருந்த இளைஞர்களில் ஒருவர். காலஞ்சென்ற திரு. கந்தசாமி, திரு. நித்தியானந்தா ஆகியோருக்கு உதவியாளராகத் தொழிற்பட்டவர். அன்றைய சூழலில் இலங்கையில் இருக்க முடியாததன் காரணமாக வெளிநாடு சென்றவர். அவரது பிரிவு அவரது குடும்பத்தினைப் பெரிதும் பாதித்திருந்தது. அத்தகைய சூழல்களிலே தனது சமூக நல நோக்குக் காரணமாகத் தன்னையும், தன் குடும்பத்தினரையும் ஆறுதல்களுக்கு உள்ளாக்கிக் கொண்டவர்.

திரு. கந்தசாமி, திரு. விஸ்வலிங்கம் ஆகியோர் காரணமாக அகதிகள் புனர்வாழ்வு தலைமைப் பொறுப்பை நான் ஏற்றபொழுது சம்பந்தன் அவர்களது பணிகள் பற்றி மேலும் அறிந்தேன்.

1983 கலவரம் பற்றி ஆராய்ந்த சன்சோனி ஆணைக் குழுவின் அலுவல்கள் தொடர்பாகத் திரு. சம்பந்தன் பெருத்த ஈடுபாடு கொண்டிருந்தார். சம்பந்தன் அவர்களது தமிழ் பொதுநல வேட்கை தொடர்ந்தும் செயலாக்கத்துடன் நடைபெறுவதைப் பார்த்து நாம் மிகுந்த மகிழ்ச்சி அடைகிறோம். இப்பொழுது திரு. சம்பந்தன் இலண்டன் சுடரொளி சஞ்சிகையினை நடாத்தி வருகின்றார். அவரது பணிகள் மேன்மேலும் சிறக்க வாழ்த்துகிறேன்.

இறுதியாக ஒரு குறிப்பு அவசியமாகிறது என்று கருதுகிறேன். அது இந்த நூலின் பயன்பாடு பற்றியதாகும்.

1983 கலவரத்தை மீள நினைவுறுத்திக் கொள்வதனாலும், அந்நினைவுகளை நமது இளம் தலைமுறையினருக்குக் கையளிப்ப தனாலும் எத்தகைய பலாபலனை எதிர்நோக்குகின்றோம் என்ற வினா முக்கியமானதெனக் கருதுகின்றேன். 1983இன் முக்கியத்துவம் இலங்கையின் தமிழர் உரிமைப் போராட்டத்துக்கான நியாயப்பாட்டை வற்புறுத்தியுள்ள முறைமையினை நோக்குதல் வேண்டும். அதுகால வரை இலங்கையின் தேசிய அரசியல் மூலம் தமிழருக்கும் விடிவு உண்டு என்ற நம்பிக்கையில் என்னைப் போன்ற இடதுசாரி முற்போக்காளர்கள் நம்பி வந்தோம். 1964 இல் அரசாங்கத்தின் தனிச் சிங்கள நிலைப்பாட்டை ஏற்றுக் கொண்ட பிரதான இடதுசாரிக் கட்சிகள் 1983 இல் செயலிழந்து நின்றமை மறக்கப்பட முடியாத நிகழ்ச்சியாகும். அத்துடன் 1981 இல் யாழ்ப்பாணக் கச்சேரியிலிருந்து காணாமல் போன 06 வாக்குச் சீட்டுப் பெட்டிகள் தேர்தல் முறையிலேயே நமது நம்பிக்கையை இழக்கச் செய்தன. தமிழ்ப் பிரதிநிதிகள் பாராளுமன்றத்திற்குப் போக முடியாத சட்ட ரீதியான நிலையும் ஏற்பட்டது. இவையாவும் தமிழர் உரிமைப் போராட்டத்தின் இன்றைய போக்கினைத் தீர்மானித்துள்ளன. 1984 முதல் வடக்கு கிழக்கிலே மீண்டும் முதன்மைப்படுத்தப்பட்ட பாதுகாப்புப் படை நடவடிக்கைகள் உரிமைப் போராட்டத்திற்கான மார்க்கம் தீவிர நிலைப்பட்ட எதிர்ப்பே என்பதையும் உணர்த்தின.

உண்மையில் 1983 இன் கலவரத்திலும் அதன் வழியாக வந்த அரசியல் சம்பவங்களால் ஏற்பட்ட பலாபலன்களே முக்கியமாகின்றன. 1983 உடன் தொடங்கும் புதிய கட்டத்தில் ஏற்பட்ட புதிய சூழல்கள் காரணமாக 1988 இல் இலங்கையின் சமாதானத்தைப் பேணுவதற்காக இந்தியப் படையினர் வரவேண்டிய தேவை ஏற்பட்டது. மீண்டும் அரசியற் சமன்பாடுகள் மாறின. 1990 இன் பின்னர் தமிழர் உரிமைப் போராட்டத்தில் தவிர்க்க முடியாத ஓர் அங்கமாகக் களநிலை யுத்தங்கள் நடைபெற்றன. (மாங்குளம், கிளிநொச்சி, ஆனையிறவு) அந்த ஒரு நிலைப்பாடுதான் இன்றுள்ள யுத்த நிறுத்த ஒப்பந்தத்திற்குக் காரணமாக அமைந்தது.

தென் இலங்கையில் இன்னும் தான் தமிழர்களுக்கான அரசியற் தீர்வு பற்றிய கருத்தொருமைப்பாடு இல்லாதிருக்கின்றது. அது மாத்திரமல்லாமல் அந்தப் பின்புலத்திலே தான் யுத்த நிறுத்த

ஒப்பந்தத்தின் நிபந்தனைகளை மாற்றியமைக்க வேண்டுமென்ற கோஷம் தென்னிலங்கையிலே ஏற்பட்டுள்ளது.

இந்நிலையில் தமிழர் உரிமைப் போராட்டத்தில் அடுத்த முன்னெடுப்பு யாது எனும் வினா இலங்கைத் தமிழரிடையே மாத்திரமல்லாமல் சர்வதேச நாடுகளிடையேயும் ஏற்பட்டுள்ளது. இவ்வாறு சிந்திக்கும்பொழுது தான் 1983 ஒரு முற்றுப்புள்ளி அல்ல என்பது தெரிய வருகின்றது.

1983 முந்தியவற்றின் தொடர்ச்சி என்றால் 1983 இன் தொடர்ச்சிகள் யாவை என இனங்காணல் வேண்டும். குறிப்பாகப் புகலிடத் தமிழர் நிலையில் இது ஒரு முக்கிய வினாவாகும். ஏனெனில் இலங்கையின் இன்றைய தமிழ்த் தேசியம் 1983 இன் குழந்தையே. சரித்திரம் என்பது சாகா தொடர்கதை.

பகை நடுக்கம்

புரட்சிக் கவிஞர் பாரதிதாசன்

நமதடா இந்நாடு - என்றும்
நாயிந் நாட்டின் வேந்தர்!
சமம் இந் நாட்டு மக்கள் - என்றே
தாக்கடா வெற்றி முரசை!

எந்த நாளும் தமிழர் - தம்மை
எந்தி வாழ்ந்ததில்லை!
இந்த நாளில் நம் ஆணை - செல்ல
ஏற்றடா - தமிழர் கொடியை!

வையம் கண்டதுண்டு - நாட்டு
மறவர் வாழ்வு தன்னைப்
பெய்யும் முகிலின் இடி போல் - அட்டே
பேரிகை முழக்கு!

கறுப்பு ஆடியின் கொடுங் கூத்துகள்

உணர்ச்சிக் கவிஞர் காசி ஆனந்தன்

தமிழீழ விடுதலை வரலாற்றில் - அறப் போராட்ட காலத்தில் - தந்தை செல்வாவின் களத்தில் - தலை நிமிர்ந்தவர் ஐ.தி. சம்பந்தன்.

ஆயுதப் போராட்டக் காலத்திலும் - அன்னை மண்ணில் ஆழ வேரூன்றிய நெஞ்சோடும் - உணர்வுகளோடும் தொடர்பணி ஆற்றி வருகிறார்.

விடுதலைக் களத்தை விட்டு என்றுமே விலகாத நெஞ்சம்.

தமிழீழம் பற்றியே பேசுகிறார். தமிழீழம் பற்றியே எழுதுகிறார்.

இனிய நண்பர் ஐ.தி. சம்பந்தனின் நெடிய பயணத்தில் இன்னொரு காலடிச் சுவடாய் அமைகிறது இந்நூல்.

'கறுப்பு ஜூலை' தமிழர் களம் பற்றிய நெருப்பு வரலாறு.

சிங்கள இனவெறி தலைவிரித்தாடிய 1983 ஆடித் திங்களில் - இலங்கைத் தீவில் - பொங்கிப் பாய்ந்த தமிழர் செங்குருதியின் கதை.

கொழும்பிலும் - பல்வேறு சிங்கள நகரங்களிலும் தமிழர்கள் சிங்களக் காதையர்களால் சாகடிக்கப்பட்டதும் - சொத்துக்களையும் உடைமைகளையும் கொள்ளை கொடுத்ததும் - குடியிருந்த வீடுகளைச் சிங்கள இனவெறி நெருப்புக்குக் கொடை தந்ததும் - கொடிய சிங்கள வெறியர்களின் பாலியல் வன்முறைக்கு இரையாகி வீழ்ந்ததும் கறுப்பு ஆடியின் கொடுங் கூத்துகள்.

நிறைந்த சான்றுகள் கொண்டு ஐ.தி. சம்பந்தன் 'கறுப்பு ஆடி' நிகழ்வுகளை உண்மையின் பதிவுகளாய் நிறுவுகிறார்.

வெறிபிடித்த சிங்களவர்களால் குட்டிமணியின் கண்கள் வெலிக்கடைச் சிறைச்சாலையில் பிடுங்கி எறியப்பட்டதும் - அந்த விடுதலை வீரனும் நண்பர்களும் துடிதுடிக்க வெட்டிச் சாய்க்கப் பட்டதும் இந்நூலில் வெட்ட வெளிச்சமாய்ப் பதிவாகி இருக்கின்றன.

தமிழ்ச்சியான கர்ப்பிணி ஒருத்தியை 'வயிற்றில் புலி இருக்கிறதா?' என்று கேட்டு - அவள் கருப்பையைக் கத்தியால் குத்திக் கிழித்துக் கொலை செய்த தலைவெறி பிடித்த சிங்களக் கொலை வெறிக் கும்பல் பற்றிய செய்தியை ஐ.தி. சம்பந்தன் தருகிறார்.

'கறுப்பு ஆடி' நிகழ்வுகளில் தொடர்புடையவர்களின் நேர் காணல் வாயுரைகளாகவே - கண்ணீர்க் கதைகள் பதிவாகியுள்ளன.

இருப்பினும் -

செய்திகளைச் சொன்னவர்களின் பெயர்களை மட்டும் குறிப்பிட்டுள்ள ஐ.தி. சம்பந்தன், அவர்களின் முகவரிகளையும் வெளியிட்டிருந்தால், செய்திகள் - மேலும் வலிமை பெற்றிருக்கும் என்பது என்பணிவான கருத்து.

'கறுப்பு ஆடி'யில் 6000 தமிழர்கள் கொல்லப்பட்டதாகவும் - 750 தமிழ்ப் பெண்கள் பாலியல் வன்முறைக்கு இரையானதாகவும் கணித்திருக்கிறார்கள்.

இந்தக் கொடுங் கொலை வெறியாட்டத்தில் ஒரு சில நிகழ்வுகளை உறுதியான சான்றுகள் கொண்டு ஐ.தி. சம்பந்தன் நிறுவியிருக்கிறார் என்பதில் ஐயமில்லை.

போராட்டத்தைப் பதிவு செய்வதும் போராட்டமே.

செந்நீர் தோய்ந்த விடுதலைப் போராட்டப் பதிவுகள் செருக்களமாடும் போராளிகளுக்குச் செயலூக்கம் தருகின்றன.

வீழ்ந்தவன் களத்தில் நிற்கிறவனை எழச் செய்கிறான். சாம்பலானவன் களத்தில் நிற்கிறவனை நெருப்பாக்குகிறான்.

இனிய நண்பர் ஐ.தி. சம்பந்தனின் தொடர் களப்பணி தமிழீழத்தில் களமாடும் இலட்சிய வேங்கைகளுக்குத் தோள் தரும் - துணை இருக்கும் என்பது உறுதி.

தரமான முறையில் இந்நூலை அச்சிட்டுத் தந்துள்ள நண்பர் உழைப்புச் செம்மல் இரா. மதிவாணன் பாராட்டுக்குரியவர்.

அன்புடன்

(காசி ஆனந்தன்)

வாழ்த்துரை

பேராசிரியர் சுப. வீரபாண்டியன்,

தலைவர், திராவிடத் தமிழர் இயக்கப் பேரவை

பாதிக்கப்பட்டவர்களிடமிருந்து அவர்களின் அனுபவங்களை வாய்மொழியாகப் பெற்று, ஒரு வரலாற்று ஆவணத்தை உருவாக்கும் முறை மேலை நாடுகளில் பரவலாக உள்ளது என்று கூறுகின்றனர். தமிழில் அத்தகைய முயற்சிகள் அரிதாகவே நடைபெற்றுள்ளன.

காரை நகரைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டு தற்போது இலண்டனில் வசித்து வருகின்ற 'சுடரொளி ஆசிரியர்' ஐ.தி. சம்பந்தன், அப்படி ஒரு வாய்மொழி வரலாற்று நூலை, 'கறுப்பு யூலை '83' என்ற பெயரில் உருவாக்கியுள்ளார்கள்.

1956ஆம் ஆண்டு தொடங்கியே, தமிழர்கள் மீதான ஒடுக்கு முறை அங்குக் கட்டவிழ்த்து விடப்பட்டுள்ளதெனினும், 1983 ஆம் ஆண்டு வன்முறையோடு எதனையும் ஒப்பிட இயலாது. ஈழ மக்களுக்கு நடந்த கொடுமைகளோடு மட்டுமின்றி, உலகெங்கும் நடந்த கொடுமைகளோடுகூட அதனை ஒப்பிட இயலாது.

வெலிக்கடைச் சிறையில் குட்டிமணிக்கு நிகழ்த்தப்பட்ட சித்திர வதையை நம்மால் முழுமையாகப் படிக்க முடியவில்லை. படித்துக் கொண்டிருக்கும்போதே அந்தக் காட்சி நம் எண்ணத் திரையில் விரிவதால், நம்மால் தொடர்ந்து படிக்க இயலவில்லை. இனி ஒருவருக்கும் - அந்தச் சிங்களருக்கும்கூட - அப்படி ஒரு கொடூரம் நிகழக் கூடாது என்றே மனம் எண்ணுகின்றது.

என்னதான் இனவெறி, மதவெறி இருந்தபோதிலும், கருவுற்றிருக்கும் ஒரு பெண்ணின் வயிற்றில் கத்தியைச் சொருகும் காட்டுமிராண்டித்தனம், இன்றுவரை நாம் கதைகளில்கூடப் படித்திராத நிகழ்ச்சி. கற்பனைக்கெட்டாத அத்தனை சித்திரவதைகளும், ஈழ மக்களுக்கு நடந்தேறியுள்ளன.

ஈழ வரலாறு, ஈழப் போராட்டத்தின் நியாயம், தேசிய இனச் சிக்கலின் கோட்பாடுகள் போன்றவற்றை விளக்கும் நூல்கள் பல நம்மிடம் உள்ளன. அவை அனைத்தும் படித்த நடுத்தட்டு வாக்கத்

தினரையே சென்றடையும். இந்நூலோ, எல்லாத் தரப்பு மக்களிடமும் சில அதிர்வுகளை ஏற்படுத்தும் ஆற்றல் உடையதாக உள்ளது. அவ்வகையில் இந்நூல் ஈழப் போராட்டத்திற்குப் பேருதவி செய்கின்றது என்றே கூற வேண்டும்.

சிங்களர்களுக்கு இடையிலும் நல்ல மனிதர்கள் சிலர் இருக்கவே செய்கின்றனர் என்பதையும் இந்நூல் மறைக்காமல் வெளிப்படுத்துகின்றது. சின்ட்லரின் பட்டியல் (Schindler's List) என்னும் உலகப் புகழ்பெற்ற திரைப்படத்தை இங்கு நினைவுகூர்வது பொருத்தமாக இருக்கும்.

ஈழ மண்ணிலும், ஈழ மக்கள் வாழும் உலக நாடுகளிலும் இந்நூல் பரப்பப்படுவதைக் காட்டிலும், தமிழ்நாட்டில்தான் கூடுதல் படிகள் விற்பனை செய்யப்படவேண்டும் என்று கருதுகிறேன். ஏனெனில் தமிழ்நாட்டில்தான் உண்மை வரலாறு, நெடுங்காலமாகத் திரித்துக் கூறப்பட்டுள்ளது. ஈழ மக்கள் பட்ட துன்பங்கள் தமிழகத்தில் சொல்லப்பட்டிருப்பது ஒரு சதவீதம் என்றால், 91ஆம் ஆண்டு இங்கே நடந்த அந்த ஒரு நிகழ்வு 99 சதவீதம் கூறப்பட்டுள்ளது.

எத்தனை காயம், வலி, இரத்தம் ஈழ மண்ணில் என்பதை இங்குள்ள மக்கள் உணரவிடாமல் செய்துவிட்டன இங்குள்ள பல ஊடகங்கள். அதிலும் இங்குள்ள 'சிங்கள இரத்தினங்கள்' சிலர் நடத்தும் நாள், வார ஏடுகள், கொழும்பிலிருந்து வெளிவரும் சிங்கள இதழ்களைக் கூட மிஞ்சிவிட்டன. ஈழத்துப் போராளிகளை மிகப்பெரிய கொடுங்கோலர்களாகவும், பயங்கரவாதிகளாகவும், கொலைவெறியர்களாகவும் காட்டுவதற்கே தங்கள் வாழ்வை அவர்கள் அர்ப்பணித்து விட்டனர். அதனால் மக்களுக்கு உண்மைகள் அரைகுறையாகக்கூடத் தெரியவில்லை. சிங்கள அரசு தரும் ஒரு பக்கச் செய்தி மட்டுமே இங்கு ஊதிப் பெருக்கப்படுகின்றது. எனவே இந்நூலுக்கு இம்மண்ணில் பெரிய தேவை உள்ளது.

மேலும், இந்நூல் ஆங்கிலத்திலும், இந்தியாவின் பிற மொழிகளிலும், குறிப்பாக இந்தியிலும் மொழி பெயர்க்கப்பட வேண்டும் என்பதும் என் விருப்பம். வடநாட்டு மக்களையும், லாலு பிரசாது போன்ற வடநாட்டுத் தலைவர்களையும் இந்நூல் சென்றடைந்தால், நல்ல விளைவுகள் ஏற்பட வாய்ப்புண்டு.

நல்ல, தேவையான பணியைச் செய்து முடித்துள்ள ஐ.தி. சம்பந்தன் அவர்களுக்கு என் தலை தாழ்ந்த வணக்கங்கள். நூலை வெளியிட்டுள்ள சுடரொளி வெளியீட்டுக் கழகத்தினருக்கு அன்பும், நன்றியும்.

முன்னுரை

ஐ.தி. சம்பந்தன்

(இந்நூலின் 319-402 பக்க உள்ளடக்கக் கட்டுரைகள் முன்னர்
1996இல் நூல் ஒன்றின் முதல் பதிப்பில் வெளிவந்தவை)

இலங்கையின் வரலாற்றில் 'யூலை 83' என்றும் மறக்கமுடியாத காலமாகும்.

அரசின் ஆதரவுடன் சிங்களக் குண்டர்கள் ஆயிரத்திற்கும் மேற்பட்ட தமிழர்களைக் கொன்றனர்; அவர்களது உடைமைகளைத் தீயிட்டனர். ஆயிரக்கணக்கான வீடுகள், வர்த்தக நிலையங்கள் எரிக்கப்பட்டன. உடுத்த உடையுடன், உருக்குலைந்த நிலையில், திக்குத் திசை தெரியாது தமிழர் ஓடினர். உயிர்ப் பாதுகாப்பு வேண்டி, அகதி முகாம்களில் அடைக்கலம் புகுந்தனர். நாடெங்கும் ஏற்படுத்தப்பட்ட, சுமார் முப்பத்தேழு அகதி முகாம்களில் ஓர் இலட்சத்திற்கும் மேற்பட்ட தமிழர் தஞ்சம் புகுந்தனர்.

இவர்களெல்லோரும் கூறிய "சோக வரலாறு", அனைத்தையும், நூல் உருவில் வெளியிடுவதானால், ஆயிரம் பக்கங்கள் எழுதலாம். அவற்றுள் சில முக்கிய சம்பவங்களைத் தெரிந்தெடுத்து, வெளியிட்டு உள்ளோம். ஈழத் தமிழர்களின் போராட்ட வரலாற்றில் இடம்பெறும் சம்பவங்களை உலகெங்கும் வாழும் தமிழர்கள் அறிந்து கொள்ள வேண்டுமென்ற குறிக்கோளின் பயனே இச்சிறு வெளியீடு.

இதில் இடம்பெற்றுள்ள சம்பவங்கள் அகதிகள் ஒவ்வொருவரிடமிருந்தும் நேரடியாகப் பேட்டி கண்டு பெறப் பட்டவையே; ஆகவே, இஃது அவர்களது உண்மை வரலாறு.

- பதிப்பாசிரியர்.

வரலாற்றின் கறைபடிந்த அத்தியாயம்

நடைபெற்ற சம்பவங்களை மீண்டும் இராமீட்டுப் பார்க்கும் போது “நெஞ்சு பொறுக்குதிலையே இந்த நிலைகெட்ட மனிதரை நினைக்கையிலே” என்ற மகாகவி பாரதியின் வரிகள்தாம் நினைவுக்கு வருகின்றன.

தமிழ் அகதிகளின் சோக வரலாற்றை அன்பர் திரு. சம்பந்தன், தமது பெருமுயற்சியால் தொகுத்துள்ளார். இவை, எமது வரலாற்றின் கறைபடிந்த அத்தியாயத்தை மீண்டும் மனக்கண் முன் கொண்டு வருகின்றன. இவை பதிவு செய்யப்பட வேண்டியவை.

இனவாதத்தின் கோரத் தாண்டவத்தினை, இந்த நூலின் ஒவ்வொரு பக்கத்திலும் காண்கிறீர்கள். ஒவ்வொரு சம்பவமும், மீண்டும் இரத்தத்தைக் கொதிப்படையச் செய்கின்றன. சில சோக நிகழ்வுகளை மீண்டும் மீண்டும் அசைபோட்டுப் பார்க்கும்போது, அவற்றை மனத்திலிருந்து அகற்றுவது கடினமான காரியம் ஆகி விடுகின்றது.

இந்த நூல் இனத் துவேஷத்தைத் தூண்டுவதற்கு எழுதப்படவில்லை. இனத் துவேஷம் எப்படியான அவலங்களை ஏற்படுத்தியது, இதன் மூலம் ஏற்பட்ட மனவடுக்கள் தமிழ் மக்களை எவ்வாறான நிலைக்குத் தள்ளியுள்ளன என்பதனை உணர முன்வருதல் வேண்டும்.

“இந்த இழிநிலை நமக்கு வந்தெய்திடலாமோ! விதியே! விதியே! தமிழ்ச் சாதியை என் செய் நினைத்தாய் எனக்குரையாயோ?” என்று மகாகவி பாரதி ஏங்கினான். எங்கள் வாழ்வையும், வளத்தையும், இனத்துவேஷமும் காடைத்தனமும் மோதி மிதித்தமையை, வரலாறு மறந்துவிடக் கூடாது என்பதனை, உணர்ந்து, சம்பந்தன் இந்த நல்ல முயற்சியை மேற்கொண்டுள்ளார். இவை, சேகரிக்கப்பட்ட ‘தரவு’களின் தொகுப்பு.

இந்த நூலிலுள்ள மனப் பதிவுகளை, ஆற அமர வாசிக்கும் ஒவ்வொருவரும், சிங்கள இனவாதத்தையும், காடைத்தனத்தையும், மீண்டும் நினைவுபடுத்துவார்கள். இதனைப் படிக்கும்போது, 'வெறி' வரக்கூடாது. ஒரு கணம் சிந்தித்துப் பார்த்தல் வேண்டும். இனவாதம் எவ்வளவு கோரமானது, கொடுமையானது, மனிதாபிமானத்தை அழித்து, அரசியல் சக்திகள் எவ்வளவு வெறியாட்டங்களுக்கு இடமளித்துள்ளன என்பதனையும் மனங்கொள்ள முன்வருதல் வேண்டும்.

உலக மகா யுத்தங்களின் கோரங்களை மனித இனம் சந்தித்தது. ஆதிக்க வேகத்தில் அராஜகங்களைப் பெரிய நாடுகளும் சரி, சிறிய நாடுகளும் சரி, சந்தித்து வருகின்றன. இந்த வரிசையில் இலங்கையில் நடைபெற்ற 'இவை'. எமது எதிர்காலச் சந்ததியின் நினைவில் இருத்தல் வேண்டும்.

எப்பொழுதும், தமிழ் மக்களின் வளத்தையும் எழுச்சியையும் பற்றிச் சிந்திப்பவர் சம்பந்தன். அரசியல் பாதையும், சிந்தனைகளும், அவர் வாழ்க்கையில் பெற்ற சோதனைகளாலும், படிப்பினைகளாலும் வந்தவை. 'அவை' அவருடைய அனுபவங்கள், அதனை நான் இங்கு அலச விரும்பவில்லை.

ஒவ்வொருவரும் அவரவர் வழியில் செல்லுவது ஒருவகையில் தனிமனித உரிமை. "வரலாறும் வக்கிரங்களும்", தந்த பாடங்கள்தாம் இந்த நூலின் மூலச்சரடு. இந்த முயற்சி சம்பந்தனின் ஈடுபாட்டின் வெளிப்பாடு.

கருத்துச் சுதந்திரமும் பேச்சுச் சுதந்திரமும் எழுத்துச் சுதந்திரமும் அவரவர் பிறப்புரிமை. இவை அமுக்கப்படும்போது எழும் 'விசை' மனிதனை அசைக்கின்றது. இந்த நூலைப் படிக்கும்போது, எம் மக்கள் 'சரியான பாதையில்' செல்வதற்குரிய 'இலக்குகளை'த் தீர்க்க தரிசனத்துடன் உருவாக்குதல் வேண்டும் என்ற நினைவே என் மனத்தில் எழுகின்றது.

ஆ. சிவநேயச் செல்வன்
ஆசிரியர், வீரகேசரி
கொழும்பு, இலங்கை

பம்பரமாய்ச் சுழன்று பணிபுரியும் சம்பந்தமூர்த்தி

ஐ.தி. சம்பந்தன் என்ற பெயர், தமிழ் ஈழத்தின் மூலை முடுக்கெல்லாம் தெரிந்த பெயர். தமிழ் மொழி, சைவ சமயம், மனித உரிமை, பாதிக்கப்பட்டவர் நலன், தொழிலாளர் நலன், தொடர்பான அரசியல்-மற்றும் அரசியலல்லாத இயக்கங்களுடன் தொடர்பு கொண்ட அனைத்துத் தமிழினமும், தெரிந்து வைத்துக்கொண்ட பெயர். சில சமயங்களில் அவரை மூர்த்தி எனவும் அழைப்பர்.

யாழ்ப்பாணம் காரை இந்துக் கல்லூரி, நாட்டின் ஆர்வலர் பலரைத் தமிழீழத்துக்குத் தந்தது. அவர்களுள் ஒருவர், ஐ.தி. சம்பந்தன். மாணவப் பருவத்திலேயே, சைவம், இனம் என்ற இரண்டையும் வளர்ப்பதில் அவர் ஈடுபட்டார்.

கொழும்புக்குப் பணிபுரிய வந்ததும், இந்து இளைஞர் மன்றம் ஒன்றை அமைத்ததுடன், யாழ்ப்பாண இந்துக் கல்லூரி மரபுக்கமைய அம்மன்றத்தின் வெளியீடாக 'இந்து இளைஞர்' என்ற மாதாந்த சஞ்சிகையையும் கொணரத் துணையாக இருந்தார்.

நான் கொழும்புக்குச் சென்ற சமயங்களில், சைவ சமயம், தமிழ் மொழி தொடர்பான வளர்ச்சியில் ஈடுபட்டுப் பணிபுரியும் ஆர்வலர்களுள் முன்னோடியாக உள்ளவராக அவரைக் கண்டேன். சோ. பத்மநாபன், க. கந்தசாமி, வே. கதிரவேலு, க. சிவராசா ஆகியோரும், பிறருமாக இவருடன் இணைந்து பணியாற்றி வந்தனர். மு. சிவசிதம்பரம், கே.சி. நித்தியானந்தன், ம. ஸ்ரீகாந்தா போன்ற மூத்த ஆர்வலர்களும் இவருக்குத் துணையாக இருந்தனர்.

நியூ லீலா அச்சகத்தாருடன் சேர்ந்து, குழு அமைத்துக் கவிஞர் காசி. ஆனந்தனுக்குப் பொற்கிழி வழங்கித் தமது தமிழ் ஆர்வத்தை வெளிப்படுத்தியதை நேரில் கண்டேன்.

ஸ்ரீலஸ்ரீ ஆறுமுக நாவலர் சபை ஒன்றை அமைத்து, நூற்றாண்டு விழாக் கொண்டாடி, சிலை அமைத்து, நல்லூரில் நிறுவிப்

பணியாற்றிய குழுவில் பம்பரமாகச் சூழ்ந்து பணியாற்றிய பெருந்தகை ஐ.தி. சம்பந்தன்.

1977 ஆவணியில், இனக்கலவரம் தொடங்கிய இரண்டாவது நாள் மதியமளவில் எனக்கு ஓர் அழைப்பு வந்தது. 'பம்பலப்பிட்டியில் ஒரு தமிழரின் இல்லத்தில் கூட்டம். வருக!' என ஐ.தி. சம்பந்தன் அழைத்தார். அவரே கே.சி. நித்தியானந்தன், கந்தசாமி, வடிவேற்கரசன் ஆகியோரையும் பிறரையும் அழைத்திருந்தார். தமிழ் அகதிகள் மறுவாழ்வுக் கழகம் (TRRO) அங்குதான் உதயமானது; தொடக்கி வைத்தவர் ஐ.தி. சம்பந்தன்.

நான் மேலே குறிப்பிட்ட நிகழ்ச்சிகள், ஐ.தி. சம்பந்தனின் வாழ்வில் எனக்குத் தெரிந்த பலவற்றுள் சில. நாளும் பொழுதும் சைவமும் தமிழுமே அவர் சிந்தனை. அவர் நிறையப் பேசுவார். பல புதிய திட்டங்களுடன் வருவார். அவரின் எண்ணத்தில் வரும் சிந்தனைகள் யாவும் செயலாக்கம் பெறின், தமிழர் ஐரோப்பியரளவு பொருளாதார வளமும், ஆசியரது தத்துவ ஞானமும் இணைந்து பெற்ற பெருங்குடி மக்களாக வளர முடியும். அவர்களுக்குச் செவி கொடுப்போர் சிலரே எனக்கும் இடையிடையே அவருடன் சேர்ந்து பணிபுரியும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது இறையருளே. அவர்தம் இல்லத்தாரையும் தெரிந்து பழகும் பேறு பெற்றேன்.

அகதிகள் தொடர்பாக அவர் எழுதும் அருமையான நூலில் எனது கருத்துகளையும் சேர்க்க விரும்பினார். அவரின் உள்ளார்ந்த நல்விழைவுகள் என்றும் தமிழருக்காகவும் சைவ சமயத் தத்துவ விரிவாக்கத்திற்காகவும் அமைவன. அவரிடமிருந்து விதைகள் இன்று பல்வேறு அமைப்புகளாக வளர்ந்து, சமுதாயப் பணி புரிகின்றன. அவர் எழுதியுள்ள நூலும் அவ்வாறே பயன் விளைக்கும் என்பதில் ஐயமில்லை.

அவர் நெடுநாள் வாழ்ந்து, மேன்மேலும் தொண்டாற்றி, மானுடமேம்பாட்டுக்கு உதவுவாராக.

சென்னை
பங்குனி 96

மறவன்புலவு க. சச்சிதானந்தன்
காந்தளகம்

ஆசிரியர் உரை

1956 இல் 'சிங்களம் மட்டும்' சட்டம் நிறைவேற்றப்பட்டதை அடுத்து, தமிழ் மக்களின் உரிமைப் போராட்டம் ஆரம்பமாகியது. காலிமுகச் சத்தியாக்கிரகம் - அதனைக் குண்டர்கள் தாக்கிக் குழப்பிய வரலாறு; தமிழர்களின் அகிம்சைப் போராட்டம்; சட்டமறுப்பு இயக்கம் ஆகியன பின்தொடர்ந்தன. 1958இல், சிங்கள சிறீ எதிர்ப்புப் போராட்டம்; கொழும்பில் சிங்கள தமிழ் அழிப்புப் போராட்டம்; விளைவு இனக்கலவரம்; தமிழர் தாக்கப்பட்டுத் தமிழ்க் கடைகளும் தீக்கிரையாக்கப்பட்டன.

1958இல் அவசரகால நிலை; தமிழர்கள் அகதி முகாம்களில் தஞ்சம். அன்றே ஈழத் தமிழர்கள் அகதிகளாகும் படலம் தொடங்கியது. அன்று மாணவனாக இருந்த எனக்கு அகதிகள் பணியில் ஈடுபடும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது. தமிழர் மிகுந்து வாழ்ந்துவந்த வெள்ளவத்தை, பம்பலப்பிட்டி வெறிச்சோடி இருந்தன. பயமறியாப் பாலகனாக இருந்த என்னைப் பாணந்துறை முருகன் கோவில் தாக்கப்பட்டதனைப் பார்த்து வர அனுப்பினார்கள். பஸ்ஸில் சென்றேன். பாணந்துறை பஸ் நிலையத்தில், கோவில் ஐயர் அவர்களைத் தீயிட்டுக் கொளுத்த ஆயிரக்கணக்கான மக்கள் கூடியிருக்கக் கண்டேன்.

தெய்வாதீனமாக உயிர்தப்பிக் கொழும்பு திரும்பினேன். கொழும்பில் சென், பீற்றர்ஸ் அகதி முகாமில் அகதியானேன். பெரிய இடத்துத் தமிழர்கள் அகதிகளாயிருந்த அவல நிலையைப் பார்த்தேன். இருவாரத்தில் கப்பல் கம்பெனி அதிபர் திரு. அல்பிரட் தம்பி ஐயா ஒழுங்கு செய்த கப்பலில், அகதியாக யாழ்ப்பாணம் சென்றேன். வந்தவர்கள் இனித் தமிழ் மண்தான் தஞ்சம் என்றார்கள். சிங்கள நாடு வேண்டா என்றார்கள். இக்கருத்துகளை வைத்து, 'அகதி முகாம்' என்ற புத்தகத்தை எழுதினேன். வெளியிடவிருந்த வேளையில் ஆயுதப்படை கையெழுத்துப் பிரதிகளை அள்ளிச் சென்றுவிட்டது. ஆறுமாத முயற்சி, அருமையான சம்பவங்கள் அடங்கிய பிரதி, அநியாயமாகக் கைவிட்டுப் போயிற்று.

1961ஆம் ஆண்டு, தமிழரின் சத்தியாக்கிரகம் ஆயுதப் படையினால் முறியடிக்கப்பட்டபோது, ஒருவாரம் அகதியாக வாழ நேர்ந்தது. 1977இல் நடைபெற்ற இனக்கலவரத்தின்போது, மீண்டும் கொழும்பில் அகதியானேன். அலைபோல் பெருகிவந்த தமிழ் அகதி களுக்குப் பம்பலப்பிட்டி சரஸ்வதி மண்டபத்தில், அகதி முகாம் அமைத்து ஆரம்பச் செயலாளராகச் செயற்பட்டேன்.

முதலில், அங்கு அகதியாக வந்தவர்கள், கட்டுப்பெத்தையில் படித்த தமிழ்ப் பொறியியல் மாணவர்கள். அவர்கள் தொண்டராகப் பணியாற்ற, அகதி முகாம் விரிவடைந்தது. பிரபல தொழிற்சங்கத் தலைவர் திரு. கே.சி. நித்தியானந்தன், சட்டத்தரணி திரு. கந்தசாமி, திரு. சச்சிதானந்தம், திரு. ஈழவேந்தன், திரு. மு. சிவசிதம்பரம், திரு. உமாமகேஸ்வரன், திரு. வி.எஸ். துரைராஜா ஆகியோர் உதவிட முன்வந்தனர்; அகதிகள் புனர்வாழ்வு அமைப்பு உருவாகியது. திரு. கே.சி. நித்தியானந்தன் தலைவரானார். திரு. கந்தசாமி இணைச் செயலாளரானார். அமைப்பு வலுவானது. பல்லாயிரக்கணக்கில் பல்வேறு இடங்களில் அகதி முகாம்கள் உருவாயின.

இக்கலவரத்தின்போது, மலையகத் தமிழர்கள் மிக மோசமாகப் பாதிக்கப்பட்டனர். பெண்கள் கற்பழிக்கப்பட்ட சோக நிகழ்ச்சிகள் பல. பாதிக்கப்பட்ட மலையகத் தமிழ் மக்களைப் பாரம்பரியத் தமிழ்ப் பிரதேசத்தில் குடியமர்த்தும் பொறுப்பில் திரு. கந்தசாமியும், திரு. உமாமகேசுவரனும் தீவிரமாக ஈடுபட்டனர். தமிழர்களின் அழிவு நிகழ்வுகளைத் திரட்டும் பணியில் தீவிரமாக ஈடுபட்டோம். அனைத்தும், சன்சொனி ஆணைக்குழு முன் ஆவணங்களுடன் சமர்ப்பிக்கப்பட்டன. 15,000க்கும் மேற்பட்ட பக்கங்களில் இடம்பெற்ற சன்சொனி விசாரணை, தமிழ் வரலாற்றையும், தமிழர் நிலையையும் விரிவாகக் கூறுகின்றன. அதனால், தனியாக நூல் எழுதவில்லை.

1983 இல், மீண்டும் இலங்கையில் இனக் கலவரம் வெடித்தது. இதுவே, உலக அரங்கிற்குத் தமிழர் நிலையை எடுத்துச் சென்றது. 2,000க்கும் மேற்பட்ட தமிழர்கள் உயிரிழந்தார்கள். 2,000க்கும் மேற்பட்ட தமிழர்களின் வர்த்தக நிலையங்கள் எரிக்கப்பட்டன. இரண்டு இலட்சம் மக்கள் அகதிகளாக்கப்பட்டனர். நானும் மீண்டும் அகதியாகிப் பம்பலப்பிட்டி அகதி முகாமில் தஞ்சம் புகுந்தேன். அங்கு இரு மாதங்களாகப் பணிபுரிந்து கொண்டிருக்கும்போது, நானும் திரு.

அண்ணாமலை என்பவரும் அல்லப்பட்டு அவல நிலையுடன் வந்த அகதிகளை, நேராகக் கண்டு கதைத்து, எடுத்த தகவல்களின் ஒரு சிறு பகுதியே 'தமிழர் அகதிகளின் சோக வரலாறு' என்னும் நூலாக வெளியாயிற்று. இலங்கையிலிருந்த அரசியல் சூழ்நிலை காரணமாக, அன்று வெளியிட்டவற்றை இலங்கை இராணுவம் அள்ளிச் சென்று விட்டது. பத்து ஆண்டுகளுக்குப் பின்னராவது இந்நூலை வெளியிட ஆதரவும் ஒத்துழைப்பும் தந்த அனைவருக்கும் நன்றி.

இதை ஏன் வெளியிட வந்தேன் என்பதனை, வீரகேசரி தலைமை ஆசிரியர் திரு. சிவநேசச்செல்வன் இந்நூலில் விளக்கியுள்ளார். இதுபோன்ற நூல்கள் தொடர்ந்து வெளிவர, தமிழ்ப் பெருங்குடி மக்களின் ஆதரவையும் ஒத்துழைப்பையும் நாடி நிற்கின்றேன்.

இந்நூலை வெளியிட எல்லா வகையிலும் ஒத்துழைப்புத் தந்த ஓவியர், கலைஞர் திரு. க. கிருஷ்ணராஜா அவர்களுக்கும், திரு. பத்மநாப ஐயர் அவர்களுக்கும், எமது கழகத்தின் சார்பில் நன்றியைத் தெரிவிக்கின்றோம்.

இறுதியாக இந்நூலை முழுமையாகச் சீர்பார்த்துத் தவிய திரு. கே.ரி. இராஜசிங்கம் அவர்களின் பணி பாராட்டத்தக்கது.

'தமிழ் அகம்', இலண்டன்
26-6-1996

ஐ.தி. சம்பந்தன்

சுதந்திரப் பள்ளி

மகாகவி பாரதியார்

எல்லோரும் ஒன்றென்னும் காலம் வந்ததே - பொய்யும்
ஏமாற்றும் தொலைகின்ற காலம் வந்ததே - இனி
நல்லோர் பெரியரென்னும் காலம் வந்ததே - கெட்ட
நயவஞ்சக காரருக்கு நாசம் வந்ததே!

நாயிருக்கும் நாடுமது என்பதறிந்தோம் - இது
நமக்கே உரிமையாம் என்ப தறிந்தோம் - இந்தப்
பூமியில் எவர்க்கும் இனி அடிமை செய்யோம் - பரி
பூரணமாகக் கேயடிமை செய்து வாழ்வோம்!

நுழைவாயில்...

கலவரங்கள்

சிங்களவர்கள் கலவரம் செய்வது என்பது ஒரு புதிய விடயம் அன்று. அன்று பூரீலங்கா என்ற நாடு, இலங்கை என்று அழைக்கப்பட்ட காலம் தொட்டே, சிங்களவர்களின் கலவரம் நிலைகொண்டு இருந்தது கண்கூடு.

ஆரம்ப காலத்தில், பௌத்த மத வளர்ச்சியில் நாட்டம் கொண்ட பௌத்த மத தீவிரவாத பிக்குமார், சிங்கள வெறியையும் பௌத்த மத மேம்பாட்டையும் வளர்க்கத் தம்மாலான சகல முயற்சிகளையும் எடுத்தனர்.

அன்று பௌத்த மத வரலாற்றையும், சிங்கள இனத்தின் ஆரம்பத்தையும், மஹாநாமா என்ற பௌத்த பிக்கு, பாலி மொழியில் எழுதினான். அவன் எழுதிய வரலாற்று நூலே 'மஹாவம்சம்' என்று அழைக்கப்படுகின்றது. இந்த நூல் ஏழாம் நூற்றாண்டு அளவில் எழுதப்பட்டது.

புத்த பிரானின் பிறப்பு, நிர்வாண நிலைபற்றி எழுதிய இந்த நூலாசிரியர், பௌத்த மதம் பரவியது பற்றி எழுதும்போது, பொய், புனைசுருட்டு, கற்பனைகளைக் கட்டவிழ்த்து விட்டுள்ளான். அன்றைய காலத்தில், புத்தபிரான், மூன்றுமுறை இலங்கைத் தீவுக்கு வந்தார் என்றும் எழுதியுள்ளான். மூடர்களாகவும், மிலேச்சர்களாகவும் வாழ்ந்த தமிழர்களை வென்று, பௌத்த மதத்தை நிலைநாட்டினர் என்றும் பெருமையுடன் குறிப்பிட்டுள்ளதனைக் காண முடிகின்றது.

தமிழ் விரோதக் கொள்கைகளைப் பரப்பிய முதல் மனிதன் மஹாநாமாவேயாவான். இவனது மஹாவம்சமே, எல்லாத் தமிழ் விரோத நடவடிக்கைகளுக்கும் ஆதார நூலாக அமைந்துள்ளது.

இந்த நாடு, புத்தபிரானால் ஆசீர்வதிக்கப்பட்ட நாடு; சிங்கள - பௌத்தர்களுக்கு என்றே உருவாக்கப்பட்ட நாடு என்ற சித்தாந்தம் மஹாவம்சத்தில்தான் முதலில் வித்திடப்பட்டது.

அதையடுத்து, துட்டகெழுநுக்கும் எல்லா சிங்கள என்ற அநுராதபுரத்திலிருந்து ஆண்ட தமிழ் மன்னனுக்குமிடையில் நடைபெற்ற யுத்தம் சிங்களவர்களுக்கும் தமிழர்களுக்கும்மிடையில் நடைபெற்ற யுத்தம் என்றும் வருணிக்கப்படுகின்றது. இரண்டு மன்னர்களுக்குமிடையிலான யுத்தம், இனவிரோத யுத்தமாக வெற்றிகரமாகச் சித்திரிக்கப்படுகின்றது.

பிற்காலத்தில் தோன்றிய சிங்கள சந்தர்ப்பவாதப் பிரமுகர்கள், இந்த நூலையே ஆதாரமாகக் கொண்டு தமது சந்தர்ப்பவாத அரசியலை நடத்தத் தலைப்பட்டனர்.

இலங்கை முழுவதும், பிரிட்டிஷாரின் காலனி ஆட்சிக்குட்பட்டது. அக்காலத்தில் பிரிட்டிஷார் கண்டிய பிரதானிகளுடன் செய்து கொண்ட ஒப்பந்தத்தின்படி, பௌத்த மதத்தையும், பௌத்த ஆலயங்களையும் பாதுகாக்க முன்வந்தனர். 1815 ஆம் ஆண்டு செய்து கொண்ட இந்த ஒப்பந்தத்தின்படி நடக்க பிரிட்டிஷார் முன்வரவில்லை. கிறித்தவ மதப் பிரசாரத்தைப் பிரிட்டிஷார் ஆதரித்தனர்.

இதனால், பௌத்த மதத்தினர் மத்தியில் ஏமாற்றம் தலை தூக்கிற்று. அதன் உச்சக்கட்டமான பிரதிபலிப்பே, 1833ஆம் ஆண்டு ஏப்பிரல் மாதத்தில் வெடித்த பௌத்த-கிறிஸ்தவ கலவரமாகும்.

கொழும்பு, கொட்டாஞ்சேனையில் பரிசுத்த லூசியாஸ் தேவாலயம் அமைந்திருந்தது. அதன் அருகில், மிகுந்துமாவத்தைக் குணானந்த தேரோவின் பௌத்த ஆலயம் இருந்தது. ஈஸ்டர் திருநாள் கொண்டாட்டக் காலத்தில் அந்த ஆண்டு வெசாக் பண்டிகையையும் வந்தது.

பரிசுத்த லூசியாஸ் தேவாலயத்தில் ஈஸ்டர் பண்டிகை கோலாகலமாக நடைபெறும். அதேசமயம், வெசாக் பண்டிகையையும் கோலாகலமாக நடத்த மிகுந்துமாவத்தைக் குணானந்த தேரோ ஏற்பாடு செய்தார்.

இந்த இரண்டு மத விழாக்களும் சம காலத்தில் நடைபெற்றதனால் குழப்பத்தில் முடிந்தது. ஈஸ்டர் காலத்தில் வெசாக் பண்டிகையை நடத்த முன்வந்ததைக் கிறித்தவர்கள் ஆத்திரமூட்டும் செயலாகக் கருதினர்.

கொழும்பில் மூண்ட கலவரத்தில் கொழும்பு நகரமே அரண்டு போயிற்று. வீதிகள்தோறும் பெளத்தர்களுக்கும் கிறித்தவர்களுக்கு மிடையில் மோதல்கள் ஏற்பட்டன.

இந்த முதல் கலவரத்தில் ஒருவர் இறந்தார்; முப்பது பேர் களுக்கு மேலானவர்கள் படுகாயம் அடைந்தனர். இலட்சக் கணக்கான அசைவற்ற சொத்துகள் தீக்கிரையாயிற்று. பன்னிரண்டு போலீசார் காயமடைந்தனர்.

இனக் கலவரத்தை அடக்கிய அரசு, விசாரணைக் கமிஷன் ஒன்றை நியமித்துக் கலவரத்துக்கான காரணத்தை ஆராய முன்வந்தது. இதுவே சிங்களவர்களால் முன்னெடுத்துச் செல்லப்பட்ட முதல் கலவரம் என்று குறிப்பிட்டுக் கொள்ளலாம்.

அதனையடுத்து, அநாகரிக தருமபாலாவின் காலத்தில் இரண்டாவது கலவரம் ஆரம்பமாகி வெற்றிகரமாக அரங்கேறியது.

அநாகரிக தருமபாலா என்பவர், முன்னர் ஒரு லிகிதராகப் பதவி வகித்தவர். பின்னர், பெளத்த பிக்குவாக மாறி, பெளத்தப் பெயரான அநாகரிக தருமபால என்ற பெயரால் அழைக்கப்பட்டார். எச். டொன் காறோலிஸ் என்ற மரத்தளபாட கடை ஒன்றை நடாத்திய சிங்கள வர்த்தகரின் மகனாவார்.

இருபதாம் நூற்றாண்டின் ஆரம்ப காலத்தில், பெளத்த மத மேம்பாட்டைப் பரப்பும் தீவிர முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. அக்காலத்துச் சிங்களப் பத்திரிகைகளாக 'லக்மின்', 'தினமின்' போன்ற தினசரிகளும், தருமபாலாவால் நடாத்தப்பட்ட 'சிங்கள பெளத்தய' மற்றும் 'சிங்கள ஜாதிய' என்ற சஞ்சிகைகளும், இனவிரோதப் பிரசாரத்தில் தீவிரமாக இறங்கியிருந்த காலம்.

அன்று வாழ்ந்த நாட்டுக்கோட்டைச் செட்டிமார்கள், இந்தியர்கள், முசுலிம்கள் ஆகியோர் நாட்டில் ஏற்றுமதி-இறக்குமதி வர்த்தகத்தில் ஈடுபட்டு இருந்தனர். இலாபகரமாகத் தமது வியாபாரத்தில் ஈடுபட்டனர். டொன் காறோலிஸ் போன்ற சிங்கள வர்த்தகர்கள் பொறாமை அடைந்தனர். முசுலிம்களும் இந்தியர்களும் நாட்டின் செல்வத்தைச் சுரண்டுகின்றனர் என்று தீவிரப் பிரசாரம் செய்யப்பட்டது. பியதாஸ சிறிசேனா, அநாகரிக தருமபால போன்றோர் முசுலிம் விரோதப் பிரசாரக் கணலைக் கக்கினர்.

1903-05 ஆம் ஆண்டளவில், பௌத்த தேசமான ஜப்பான், ருஷ்யா நாட்டோடு போர் புரிந்து வெற்றியீட்டியது. வெள்ளையர் நாடான ருஷ்யாவை பௌத்த நாடான ஜப்பான் யுத்தத்தில் வெற்றியீட்டியது. இலங்கை வாழ் பௌத்தர்களுக்கு பௌத்த மத மேம்பாட்டுப் பிரசாரத்தை முன்னெடுக்க வழிவகுத்தது.

பிரிட்டிஷாருடன், 1815 ஆம் ஆண்டில் செய்துகொண்ட 'கண்டிய ஒப்பந்தத்தின்' நூற்றாண்டு விழாவை 1915 ஆம் ஆண்டு வெசாக் தினக் கொண்டாட்டத்துடன் கோலாகலமாகக் கொண்டாட சிங்கள பௌத்தர்கள் முடிவு செய்தனர்.

இந்த விழாவைக் கண்டியில் ஆரம்பித்து, பௌத்தர்கள் ஊர்வலமாக, முசலிம் பள்ளி வாசல் வீதிவழியாகச் சென்றனர். அப்பொழுது முசலிம்களுக்கும் பௌத்தர்களுக்கும் எதேச்சையாக வாய்த்தர்க்கம், கைகலப்பு ஆகியன உருவாயிற்று. அவ்வாறு உருவான கைகலப்பு, காட்டுத்தீ போல நாடு பூராவும் பரவிற்று.

சிங்களக் காதையர்கள், முசலிம் மக்களைக் காணும் இடங்களில் தாக்கத் தொடங்கினர். முசலிம் மக்களின் வர்த்தக நிறுவனங்கள், வீடுகள் ஆகியனவற்றை எரித்துச் சாம்பலாக்கினர். நூற்றுக்கணக்கான முசலிம் மக்கள் வெட்டிக் கொல்லப்பட்டனர். முசலிம் பெண்கள் கற்பழிக்கப்பட்டுப் பின்னர் அவர்களின் வீடுகளையும் கொளுத்தினர். எரியும் வீடுகளுக்குள் முசலிம் பெண்களையும், குழந்தைகளையும், வயோதிகர்களையும் தூக்கி எறிந்தனர்.

சிங்களவர்களின் கோரத் தாக்குதல்களைத் தாக்குப்பிடிக்க முடியாத முசலிம் மக்கள், அன்று ஆட்சியிலிருந்த பிரிட்டிஷ் காலனி ஆட்சியாளர்களிடம் முறையிட்டுத் தம்மைக் காக்கும்படி இறைஞ்சி நின்றனர்.

பிரிட்டிஷ் அரசு, உடனடியாக இராணுவச் சட்டத்தைப் பிரகடனப் படுத்தி ஊரடங்கை அமுல் செய்தது. இராணுவத்தினர் நூற்றுக்கணக்கான சிங்களக் காதையர்களைச் சுட்டு வீழ்த்தினர். கலவரத்துக்குப் பொறுப்பானவர்கள் என்று கருதப்பட்ட டி.எஸ். சேனாநாயக்கா அவர்தம் சகோதரரான எஸ்.ஆர். சேனாநாயக்கா, டி.ஸி. சேனாநாயக்கா, டி.பி. ஜெயதிலக்கா, அநாகரிக தருமபாலாவின் இரண்டு தம்பிமார்கள் ஆகியோரைக் கைது செய்து சிறையில் அடைத்தது.

இராணுவச் சட்டத்தின்கீழ், இராணுவ நீதிமன்ற விசாரணை நடைபெற்றது. இந்த விசாரணையின்போது, அன்று புறக்கோட்டையில் பிரபல சிங்கள வர்த்தகரான டி.பி பீதிரிஸின் மகனான டி.ஈ. பீதிரிஸ் கைது செய்யப்பட்டு, விசாரிக்கப்பட்டு, மரண தண்டனை விதிக்கப்பட்டார். இறுதியாக, நீதிமன்றத்தின் தீர்ப்பின் பிரகாரம், இவர் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டார். இவ்வாறு கலவரத்துக்குப் பொறுப்பாக இருந்தவர்கள் என விசாரணையை அடுத்துத் தீர்ப்பளிக்கப்பட்ட ஐம்பதுக்கு மேற்பட்ட சிங்களவர்கள் இராணுவத் துப்பாக்கிக்கு இரையாகினர்.

அநாகரிக தருமபாலாவின் சகோதரர்களுள் ஒருவரான எட்மண்டு ஹேவலித்தாரன மற்றும் அன்று புறக்கோட்டையில் பிரபல வர்த்தகரான என்.எஸ். பெர்னாண்டோவின் மகனும், தருமபாலாவின் மைத்துனருமான விஜயசேகரா ஆகிய இருவருக்கும் நீதிமன்றம் மரண தண்டனை விதித்தது. பின்னர், அவர்களின் மரணதண்டனை, ஆயுள் தண்டனையாக மாற்றப்பட்டது.

அநாகரிக தருமபாலாவின் இனவெறிப் பிரசாரத்தின் பயனாக உருவான முசுலிம் மக்களின் எதிரான கலவரத்திலிருந்து இன்றும் இந்த இனமக்கள் மீளவில்லை. பெரும்பான்மையான முசுலிம் மக்கள் சிங்களவர்கள் மத்தியில் வாழ்வதனால், 1915 ஆம் ஆண்டுக் கலவரத்துக்குப் பின்னர் இன்றுவரை அவர்கள் அடங்கியே வாழ்கின்றார்கள்.

பிரிட்டிஷ் பெருந்தோட்ட முதலாளிகள் கோப்பித் தோட்டங்களை 1840 ஆம் ஆண்டளவில் அறிமுகம் செய்தனர். அதனையடுத்துப் பெரும் தொகையான தொழிலாளர்கள் கோப்பித் தோட்டங்களில் வேலை செய்யத் தேவைப்பட்டனர். சிங்களவர்கள் இந்தக் கூலி வேலைகளில் நாட்டம் கொள்ளவில்லை. தினப்படியும் அதிகமாகக் கோரினார்கள். எனவே, பெரும் தோட்ட முதலாளிகள், இந்தியா விலிருந்து தோட்டத் தொழிலாளர்களை இறக்குமதி செய்தார்கள்

இந்தத் தொழிலாளர்கள், கோப்பிப் பழம் பொறுக்கும் காலங்களில் இங்குவந்தும், போயும் கொண்டிருந்தனர். நிரந்தரமாக இவர்கள் தங்கவில்லை.

1869ஆம் ஆண்டளவில் கோப்பிப் பயிர்கள் ஒருவிதமான இலை நோயினால் பாதிக்கப்பட்டன. எனவே, பெரும் தொகை

யானவர்கள் 1860 ஆம் ஆண்டில் நாட்டில் அறிமுகம் செய்யப்பட்ட தேயிலைப் பெருந்தோட்டப் பயிர்செய்கையில் ஈடுபட முன் வந்தார்கள். இதையடுத்துப் பெருந்தொகையான இந்தியத் தமிழ்த் தொழிலாளர்கள், பெருந்தோட்டங்களில் நிரந்தரமாக வந்து தங்கத் தொடங்கினார்கள்.

பெருந்தோட்டப் பயிர் செய்கையை ஊக்குவிக்கும் முகமாக, 1867 ஆம் ஆண்டளவில் கொழும்பு-கண்டி இரயில் சேவையும், 1871 ஆம் ஆண்டில், கொழும்பு நாவலப்பிட்டி இரயில் சேவையும் ஆரம்ப மாயிற்று. அதையடுத்த, 1877-95 ஆம் ஆண்டளவில், கொழும்பு-மாத்தளை, 1907-09 ஆம் ஆண்டளவில் கொழும்பு -நீர்க்கொழும்பு மற்றும் கொழும்பு-யாழ்ப்பாணம் இரயில் சேவை, குருநாகல் ஊடாக, 1894-1905 ஆண்டளவிலும் ஆரம்பமாயிற்று.

இலங்கையில் ஆரம்பிக்கப்பட்ட இரயில் சேவையில், இந்திய மலையாளிகளே அதிகமாக வேலைக்கு அமர்த்தப்பட்டனர் என்ற குற்றச்சாட்டு சிங்கள இனவெறியர்களால் சுமத்தப்பட்டது. 1913 ஆம் ஆண்டளவில் பிரிட்டிஷ் காலனி அரசு, இரயில்வே விசாரணைக் குழு ஒன்றை நியமித்து இந்தக் குற்றச்சாட்டை ஆராய்ந்தது.

சிங்களவர்கள் அக்காலத்தில் மலையாளிகளைத் தமது எதிரிகளாகக் கருதினர். தமது உத்தியோக வாய்ப்புகளை இவர்கள் அபகரிக்கின்றனர்; எனவே இந்த நாட்டின் மக்களான தமக்கு வேலைவாய்ப்பு இல்லாமல் போவதாக விசனம் அடைந்தனர்.

மேலும், தொழிற்சங்கப் போராட்டக் காலங்களில், ஆட்சி யாளர்கள் மலையாளி வேலை ஆள்களை வேலைகளில் சேர்த்துத் தொழிற்சங்கப் போராட்டங்களை முறியடித்த சந்தர்ப்பங்களும் உருவாயிற்று. தொழிற்சங்கத் தலைவர்கள் மலையாளிகளைக் 'கருங்காலிகள்', 'கைக்கூலிகள்' என்றும் வியாக்கியானம் செய்தனர்.

1930 ஆம் ஆண்டுக்குப் பின்னர், மலையாளி எதிர்ப்புப் போராட்டம் உக்கிரம் அடைந்தது. ஏ.ஈ. குணசிங்காவின் தலைமையிலான தொழிற்சங்கம், மலையாளி விரோதப் பிரசாரத்தை முன்னெடுத்துச் சென்றது.

1936 ஆம் ஆண்டில் மலையாளிகளை நாடு கடத்த வேண்டும் என்று ஏ.ஈ. குணசிங்கா சட்டசபையில் பேசும்போது நிர்ப்பந்தித்தார்.

அவரது, 'வீரயா' என்ற பத்திரிகையில் மலையாளிகளைக் கண்டித்து எழுதினார். மலையாளிகள் தங்குவதற்கு வீடு வாடகைக்குக் கொடுக்கக் கூடாது; மலையாளிகளைத் திருமணம் செய்யக்கூடாது என்றெல்லாம் காட்டமாக எழுதிப் பிரசாரம் செய்தார்.

அதையடுத்து, நகர்ப்புறங்களில் வாழ்ந்த மலையாளிகளைச் சிங்களக் காதையர்கள் மறைந்திருந்து தாக்கினர். பல நூற்றுக்கணக்கான மலையாளிகள் படுகாயமடைந்தனர். சிலர் இறந்தனர்.

சிங்கள இனவாத வெறி, இனக்கலவரங்களை உருவாக்கி, அதனையே பணியாகக் கைக்கொண்டது.

ஆட்டைக் கடித்து, மாட்டைக் கடித்துச் சிங்கள வெறியர்கள் 1956ஆம் ஆண்டில் முதன்முதலாகத் தமிழர்களைத் தாக்க முன் வந்தனர்.

1956 ஆம் ஆண்டு சூன் மாதம் 5ஆம் திகதி, எஸ். டபிள்யூ, ஆர்.டி. பண்டார நாயக்காவின் மக்கள் முன்னணி அரசு, 'சிங்களமே இந்த நாட்டின் உத்தியோக மொழி' என்ற மசோதாவை நாடாளுமன்றத்தில் அறிமுகம் செய்ய முன்வந்தது. அந்த மசோதாவை எதிர்த்துத் தமிழ் அரசியல் கட்சிகள் கொழும்பில் உள்ள பழைய நாடாளுமன்றக் கட்டடத்துக்கு முன்னதாக உள்ள காலிமுக கடற்கரை மைதானத்தில் அகிம்சை வழிப்போராட்டத்தில் இறங்கின.

தமிழ் அரசியல் தலைவர்களின் போராட்டத்தை முறியடிக்க, சிங்களக் காதையர்களைச் சிங்கள அரசியல் தலைவர்கள் ஏவி விட்டனர். அகிம்சை வழியில் போராடிய தமிழர்களைச் சிங்களக் காதையர்கள் நையப் புடைத்தனர். அன்று, இளம் நாடாளுமன்ற உறுப்பினராக இருந்த அ. அமிர்தலிங்கம் தாக்கப்பட்டார். இரத்தம் சொட்டச் சொட்ட, அவரைத் தாங்கிப் பிடித்தவண்ணம், அன்றைய வவுனியாத் தொகுதி உறுப்பினரான ஸி. சுந்தரலிங்கம், நாடாளுமன்றச் சபைக்குள் அழைத்து வந்தார். அமிர்தலிங்கத்தைக் கண்ட அன்றைய பிரதமரான பண்டார நாயக்கா, பரிகாசமாகவும், ஏளனமாகவும், "கௌரவ காயக்காரரே" என்று கூறி எள்ளி நகையாடினார்.

தமிழர்கள், முதன்முதலாக 1956ஆம் ஆண்டளவில்தான், சிங்கள வெறியர்களின் இனவெறிப் போக்கை அனுபவ ரீதியாகப் புரிந்து கொண்டனர்.

1958 ஆம் ஆண்டு, மே மாதம் 25 ஆம் திகதி நாடு தழுவிய இனக்கலவரம் வெடித்தது. மட்டக்களப்பின் தென்பகுதியான அம்பாறை மாவட்டத்தில் சிங்கள அரசால் 1947ஆம் ஆண்டுக்குப் பின்னர் தமிழர்களின் பகுதிகளில் குடியமர்த்திய சிங்களக் காடையர்கள் கொழும்பு யாழ்ப்பாணத் தபால் இரயில் வண்டியைப் பொலனறுவையில் வைத்துத் தாக்கினர்.

தமிழரசு கட்சியினர், 1961ஆம் ஆண்டு பெப்ரவரி மாதம் 20 ஆம் திகதி அளவில், யாழ்ப்பாணக் கச்சேரி முன்னர்ச் சத்தியாக்கிரகப் போராட்டத்தை ஆரம்பித்தனர். இந்த அகிம்சை வழிப்போராட்டம், வடக்கு-கிழக்கு மாகாணம் முழுவதும் பரவிற்று. தமிழர்களின் பாரம்பரியப் பிரதேசத்தில் அரசு நிருவாகம் ஸ்தம்பிதமாயிற்று.

ஏப்பிரல் 14 ஆம் திகதி அளவில், தமிழரசு கட்சித் தலைவர் எஸ்.ஜே.வி. செல்வநாயகத்தின் தலைமையில் நாட்டின் தபால் சட்ட விதிகளை மீறும் நடவடிக்கை மேற்கொள்ளப்பட்டது.

'தமிழரசு தபால் சேவை' ஆரம்பமாயிற்று. 'இந்த நூலாசிரியராய நண்பர் சம்பந்தர், அன்று துடிப்புள்ள இளைஞர், தமிழரசுக் கட்சியிலும், தந்தை செல்வாவிடத்திலும் பற்றும் பிடிப்பும் உடையவர். அன்று ஆரம்பமான தமிழரசு தபால் சேவையில் தமிழ் நாடாளுமன்ற உறுப்பினர்களான எம். சிவசிதம்பரம், வி.என். நவரத்தினம் போன்றவர்களுடன் இணைந்து 'தமிழ் தபால் சேவகராக'ப் பணியாற்றிச் சட்டமீறல் இயக்கத்தில் தீவிரமாகப் பங்காற்றித் தமது அரசியல் அரங்கேற்றத்தை நிறைவேற்றினார் என்பது இங்குக் குறிப்பிடத்தக்கது.

இவ்வாறு ஆரம்பமான சட்டமீறல் தபால் சேவையை அடுத்து, ஸ்ரீமாவோ பண்டார நாயக்காவின் தலைமையிலான அரசு, அமைதியாக நடைபெற்ற சத்தியாக்கிரகப் போராட்டத்தை முறியடிக்க, முதன்முதலாக இராணுவத்தை அனுப்பிற்று.

'சிங்கா' படைப்பிரிவைச் சேர்ந்த இராணுவ வீரர்கள், அமைதியாகச் சத்தியாக்கிரகம் செய்த தமிழ் மக்களை அடித்து நொறுக்கினர். பல சத்தியாக்கிரகிகள் படுகாயம் அடைந்தனர். தமிழ் அரசியல் தலைவர்கள் கைது செய்யப்பட்டுப் பணாகொடையில் உள்ள இராணுவ முகாமில் அடைக்கப்பட்டனர். இதன் மூலமாகத் தமிழ் மக்கள் இலங்கை இராணுவத்தினரின் மிருகத்தனமான போக்கை முதன்முதலில் உணரும் அனுபவத்தினைப் பெற்றார்கள்.

1970 ஆம் ஆண்டு, சூலை மாதம் நடைபெற்ற பொதுத் தேர்தலை அடுத்து, ஸ்ரீமாவோ பண்டாரநாயக்காவின் அரசு மீண்டும் பதவி ஏற்றது. இந்த அரசில் செல்லையா குமாரரூபியர் என்ற தமிழர், தபால் தொலைத் தொடர்பு சேவை அமைச்சராகப் பதவி ஏற்றார். தமிழ் நாட்டிலிருந்து வெளிவரும் தமிழ்ச் சஞ்சிகைகளின் இறக்குமதியைத் தடை செய்யும் தீவிர முயற்சிகளில் வெற்றிகரமாக ஈடுபட்டார்.

யாழ்ப்பாணத்தில், மூன்றாவது உலகத் தமிழ் ஆராய்ச்சி மாநாடு நடைபெறுவதற்குத் தம்மாலான முட்டுக்கட்டைகளை வழங்குவதற்குப் பெரும் பொறுப்பாக இருந்தார் என்றும், இந்தத் தமிழ் அமைச்சர் மீது குற்றம் சுமத்தப்பட்டது.

உலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாடு வெற்றிகரமாக முடிவடைந்தது. 1974 சனவரி 10 ஆம் திகதி அன்று யாழ்ப்பாண வீரசிங்க மண்டபத் திற்கு முன்னால், மகாநாட்டில் பங்கு பற்றிய கலைஞர்களுக்குப் பரிசளிப்பு விழா நடைபெற்றது. இந்த விழாவைக் கண்டு, கேட்டு, மகிழ் பத்தாயிரத்துக்கு மேற்பட்ட தமிழ் மக்கள் குழுமியிருந்தனர்.

எந்தவிதமான ஆத்திரமூட்டும் முகாந்திரங்களும் இன்றிப் போலிசார் இந்த விழாவில் தலையிட்டுக் கண்ணீர்ப் புகையும், தடியடிப் பிரயோகமும் செய்தனர். இதன் பலனாக ஒன்பது தமிழர் பலியாயினர். இந்தக் கலவர நிகழ்ச்சி, இலங்கைப் போலிசாரின் கொடூரத்தை யாழ்ப்பாண மக்களுக்கு இனங்காட்டியது.

1977 ஆம் ஆண்டில், ஜே.ஆர். ஜெயவர்த்தனாவின் தலைமையிலான ஐக்கிய தேசியக் கட்சி அரசு ஆட்சி அமைத்தது. ஆட்சி அமைத்து ஒரு மாதத்திற்குள் ஆகஸ்டு 16 ஆம் திகதி மீண்டும் பெரிய எடுப்பில் நாடு தழுவிய இனக்கலவரம் வெடித்தது.

இந்த இனக்கலவரத்தை அடுத்து, நாடு பூராவும் இனக் கொந்தளிப்புப் பேரிரைச்சலுடன் நிகழ்ந்த வண்ணமே இருந்தது. இருந்தும், 1981ஆம் ஆண்டில் யாழ்ப்பாணத்தில் மாவட்ட சபைத் தேர்தல் காலத்தில் நடைபெற்ற வன்செயல்கள் குறிப்பிடப்பட வேண்டியவையாகும். இந்தக் காலத்தில் நிகழ்ந்த கலவரம், மலைநாட்டில் வாழும் மலைநாட்டுத் தமிழர்களையும் பாதித்தது.

இறுதியாக, 1983 ஆம் ஆண்டு சூலையில் நடைபெற்ற இனக் கலவரமே தமிழ் மக்களைப் பாதித்த பாரிய இனக்கலவரமாகும்.

இந்த இனக்கலவரத்தில் பாதிக்கப்பட்ட அப்பாவித் தமிழ் மக்களின் சோக வரலாற்றைச் சித்திரிப்பதே திரு. சம்பந்தர் எழுதிய இந்நூலின் நோக்கமாக அமைந்துள்ளது.

நண்பர் சம்பந்தர் அன்று பாதிக்கப்பட்ட தமிழ் மக்களைப் பேட்டி கண்டு, அவர்கள் வரலாற்றினைக் கேட்டறிந்து எமக்குக் கோவைப்படுத்தி, நூல் வடிவமாகத் தந்துள்ளார்.

இதுவரை காலமும் இனக்கலவரத்தால் பாதிக்கப்பட்ட அடித்தளத்தில் வாழும் மக்களின் சோக வரலாற்றைத் தமிழில் நூல் வடிவமாக்கி எழுத எவருமே முன்வரவில்லை. இந்தக் கலவரம் நடந்து 13 வருட காலம் சென்ற பின்னராவது, திரு. சம்பந்தன் முதன் முயற்சியாக, இந்தக் கலவர வரலாற்றைப் பாதிக்கப்பட்ட மக்கள் வாயிலாக எமக்குக் கூறமுயல்வது ஒரு பாராட்டத்தக்க முயற்சியாகும். தமிழில் இவ்வாறான மனிதநேயத்தை, உணர்ச்சிகளை, யதார்த்த ரீதியில் எடுத்துக் கூறும் முதற் புத்தகம் என்று இதைக் கூறின் மிகையாகாது.

இன்று எம் மத்தியில் வாழும் இளம் தமிழ் எழுத்தாளர்கள் நண்பர் சம்பந்தரின் முன் மாதிரியைப் பின்பற்றித் தமிழ் மக்களின் தற்கால நிலையை, வரலாற்றுப் பின்னணியுடன் எழுத முன் வர வேண்டும்.

தமிழர்களின் வரலாறு ஆரம்ப காலம்தொட்டுச் சீரான முறையில் எழுதப்படவில்லை. பல்கலைக்கழகங்களில் உள்ள பேராசிரியர்கள் முன்மாதிரியான முறையில், எமது வரலாற்றுக் கண்ணோட்டத்தை நோக்க முன்வரவேண்டும்.

இறுதியாக, நுழைவாயிலில் வைத்து திரு. சம்பந்தரின் முயற்சியை விவரித்து, வரலாற்றுப் பின்னணி வழங்கும் பொறுப்பு என்னிடம் தரப்பட்டது.

அந்தப் பொறுப்பை என்னால் இயன்ற அளவு சீராகச் செய்து விட்டேன் என்ற ஆதம் திருப்பதியுடன், எம் மக்களின் சோகக் கதையை நோக்கி உங்கள் பார்வையைச் செலுத்த உங்களை அழைத்து எனது பணியை நிறைவு செய்து கொள்கிறேன்.

இன்று ஈழம் வாழ்தமிழ் இனம் தறிகெட்டுச் சிக்கித் தவித்துத் தளும்பி வீழும் சோக நிலை மாறவேண்டும். வீரத்துடனும் விவேகத்துடனும் வளத்துடனும் தமிழன் வாழ வழிபிறக்க வேண்டும்.

திரு. சம்பந்தர் ஊடாகப் பாதிக்கப்பட்ட மக்களின் வரலாறு எமது திடசங்கற்பத்துக்கு உரமூட்டுவதாக அமைதல் வேண்டும். எம் மக்கள் அனுபவித்த அந்தக் கோர நிகழ்வுகள், வருங்காலத்தில் எம்மை மீண்டும் மீண்டும் அணுகாமல் காத்திடத் தேவையான மார்க்கம் என்ன? தமிழர்கள் இதனை ஆராய்தல் வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொண்டு உங்களிடமிருந்து விடைபெறுகின்றேன்.

பாங்கொக், தாய்லாந்து
மே 25, 1996.

அன்புடன்,
கே.ரி. இராசசிங்கம்

உசாவிய நூல்கள் :

- De Silva Chandra Richard Sri Lanka A History - 1987
Geiger Wilhelm The Mahavamsa - Translation - 1993
Jayawardene Kumari : Ethnic and Class Conflicts in Sri Lanka - 1987
Navaratnam V, The Fall and Rise of the Tamil Nation - 1991
Oldenberg Hermann : The Dipavamsa - Translation 1992
Piyadasa L. : Sri Lanka The Holocaust and After - 1984
Ponnampalam Satchi : Sri Lanka : The National Question and the Tamil Liberation Struggle - 1983
Rajasingham K.T. : Coming to Terms with the Tamils - Under print
Rajasingham K.T. : Ethnic Turmoil in Sri Lanka (Until 1988) - 1989.
Vythilingham M. : The Life of Sir Ponnampalam Ramanathan - 1977
சச்சிதானந்தன் க : எனது யாழ்ப்பாணம் - 1980
சிற்றம்பலம் சி.சு., யாழ்ப்பாண இராச்சியம்

தாயெழிற் றறியை என்றன் தமிழின் கவிதை தன்னை
ஆயிரம் மொழியிற் காண இப்புவி அவாவிற் றென்றே
தோயுறும் மதுவின் ஆறு தொடர்ந்தென்றன் செவியில் வந்து
பாயுநாள் எந்த நாளோ? ஆரிதைப் பகர்வார் இங்கே?

- பாவேந்தர் பாரதிதாசன்

எண்பத்து மூன்று ஜூலை..

ராஜ் ஸ்வர்ணன்

ஈழத்தமிழர் தம்
இதயங்களில்
உணர்வுகளைத் தட்டி
உசுப்பேற்றிவிட்ட
உன்னத மாதம்..

ஏலவே எரிந்த
இனவாத நெருப்பால்
காலத்துக்குக் காலம்
கருகிக் கொண்டிருந்தவர்கள்
காணும் காணும் எனக்கூறிக்
கணவிழிப்பதற்குக்
காரணமாயிருந்தது
எண்பத்து மூன்று..

உயிர்வாழ விரும்பினால் - நீ
உனக்கென ஒருதேசம்
சமைத்திடு என்று
உறைப்பாக உணர்த்தியது
எண்பத்து மூன்று..

அதுவரை காலமும்
தந்தையெல்லாம் வாங்கித்
தலைகுனிந்து கொண்டிருந்தான்
தமிழன்..

பொறுத்துப் பொறுத்து
அவனது பொறுமைக் குணம்
மீள்தன்மை மட்டை
மீறத் தொடங்கியது..

அதன்பின் தான்
அவன்
நியூட்டனின்
மூன்றாம் விதியைச்
சரிபார்க்கத் தொடங்கினான்..

எண்பத்து மூன்று ஜூலை
என்னதான் செய்தது?

அன்று..

சிறைச் சாலைகள்
மறச்சாலைகளாயின..
தன் தேசத்தின் விடிவுகாணத்
துடித்த கண்கள்
காடைக் கரடிகளால்
துருவியெடுக்கப் பட்டன..

தலைநகர வீதிகளில்
தமிழர் உலைகள்

தட்டுப்பாடின்றித்
தாராளமாயக் கிடந்தன..

கொல்லாமை போதிக்கும்
புத்தன் பூமி
ரத்த வெறிகொண்டு
மூட்டிய வேள்வியில்
தமிழர்தம் மெய்கள்
நெய்யாகிச் சொரிந்தன..

வானொலியில் உத்தமர்
வடிவாகச் செப்பினார்
“உமது பாதுகாப்பை
நீவிரே உறுதி செய்வீர்”
இன்று
தனது பாதுகாப்பைத்
தானே உறுதி செய்ய
முடியாது தவிக்கிறது
தலைநகர்..

பத்தடிக்கொரு
பாதுகாப்பு அரண்..
நட்ட நடுநிசியில்
நாய்களின் ஓலத்தை
நயமாகக் கேட்டபடி
வீட்டுக்கு வீடு
சுற்றிவளைப்பு, சோதனை..

நிம்மதியான நித்திரை
நித்தமும் குலைவது
தமிழருக்கு மட்டுமல்ல..

இன்று
தலைநகரில்
தங்கியிருக்கும்
சகலருக்குமே..

என்ன காரணம்?
யாரிந்தப் பெரு நெருப்பை
எரியூட்டி வளர்த்தவர்கள்?
தன்வினை தன்னைச் சுடும்
ஓட்டப்பம் வீட்டைச் சுடும்..
நீவிர்
மூட்டிய பெருநெருப்பு
நித்தமும்
உம்மைச் சுடும்..

மீண்டிட வழி வேண்டின்
ஆண்டிட உரிமை கொடும்!
மூண்ட பெரு நெருப்பை
முழுதாய் அணைத்திடலாம்!

சென்னை

சாஸ்திரப் பதிப்பகம்

**1983 இனக் கலவரத்தில்
பாதிக்கப்பட்டோரின்
நேரடித் தகவல்கள்**
(உதவி : திரு. தி. இராஜன்)

சுதந்திர தேவியின் துதி

மகாகவி பாரதியார்

இதந்தரு மனையின் நீங்கி
 இடர்யிகு சிறைப்பட்ட டாலும்
 பதந்திரு இரண்டும் மாறிப்
 பழியிகுந் திழிவுந் றாலும்
 விதந்தரு கோடி இன்னல்
 வீளைந்தெனை அழித்திட் டாலும்
 சுதந்திர தேவி! நின்னைத்
 தொழுதிடல் மறக்கி லேனே!

நின்னருள் பெற்றி லாதார்
 நிகரிலாச் செல்வ ரேனும்,
 பன்னருங் கல்வி கேள்வி,
 படைத்துயர்ந் திட்டா ரேனும்,
 சின்னரும் எண்ணி லாத
 பெருமையிற் சிறந்தா ரேனும்
 அன்னவர் வாழ்க்கை பாழாம்,
 அணிகள் வேய பிணத்தோ டொப்பார்!

தேவி! நின்னொளி பெறாத
 நேயமோர் தேய மாமோ?
 ஆவியங் குண்டோ? செம்மை
 அறிவுண்டோ? ஆக்க முண்டோ?
 காவிய நூல்கள் ஞானக்
 கலைகள் வே தங்க ளுண்டோ?
 பாலிய ரன்றோ நின்தன்
 பாலனம் படைத்தி லாதார்?

ஒழிவறு நோயிற் சாவார்,
 ஊக்கமொன் றறிய மாட்டார்;
 கழிவறு மாக்க ளெல்லாம்
 இகழ்ந்திடக் கடையில் நிற்பார்;
 இழிவறு வாழ்க்கை தேரார்;
 கனலினும் இன்பங் காணார்;
 அழிவறு பெருமை நல்கும்
 அன்னை! நின் அருள் பெறாதார்!

நடுக்காட்டில் நான்கு நாள்கள்

கொடிகாமம், மீசாலை வடக்கைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட தியாகராசா மல்லிகாதேவி, நாவலப்பிட்டி பர்ணகலை வித்தியால யத்தில் ஆசிரியையாகக் கடமையாற்றியவர். இவர் கூறினார்:

யூலை 25-26ஆம் தேதிகளில் நான் இருந்த பர்ணகலை அரசினர் வித்தியாலய விடுதிக்குத் தொடர்ந்து கல் எறிகள் விழுந்தன. இதைத் தொடர்ந்து, நிமிடத்திற்கு நிமிடம், நிலைமைகள் மோசமாக மாறின. தமிழர் கடைகள் எரிந்து கொண்டிருந்தன. தோட்ட லயன்கள் எரிந்தன. பயங்கரமான கூக்குரல் சத்தங்கள் கேட்டன. தோட்டத் தொழிலாளர்கள் ஓடிவந்து, “ஐயோ, ரீச்சர் ஓடுங்கோ! உங்களைக் கேட்டு வெட்ட வருகிறார்கள்” என்றார்கள். உடனே, என் இரண்டு வயதுக் குழந்தையுடன் ஓடி, ஒரு கற்பாறைக்குள் நுழைந்து கொண்டோம். வீடுகள் உடைபடும் சத்தமும், எரியும் வெளிச்சமும், என்னை வேகமாக ஓடச் செய்தன. நடுக்காட்டில் போய், நான்கு நாள்கள் குடிக்கத் தண்ணீர்கூட இல்லாமல், உயிருடன் போராடிக் கொண்டிருந்தோம்.

நகை, உடுப்பு, ரேடியோ, கைக்கடிகாரம் ஆகிய முக்கிய பொருள்களை, ஒரு சூட்கேசில் வைத்துக்கொண்டு ஓடினேன். பிள்ளையின் நிலைமை கவலைக்கிடமாக இருந்ததாலும், பயங்கரத்தாலும், காடுவிட்டுக் காடு போகும்போது, காதையர்கள் எதிர்ப்பட்டு சூட்கேசைப் பறித்தனர். உயிர்தப்பி ஓடிய என்னை, ஒரு கிறித்தவப் பெண் காப்பாற்றி, ஒரு மினி பஸ்ஸில் ஏற்றி நாவலப்பிட்டி கொள்வென்றி முகாமுக்கு அனுப்பப்பட்டேன். பின்னர்ப் பேராதனை அகதிகள் முகாமுக்கு அனுப்பப்பட்டு, அங்கிருந்து பஸ் மூலம் யாழ்ப்பாணம் வந்தடைந்தோம். மிக மோசமாக இருந்த என் குழந்தையின் உடல்நிலை காரணமாக, அங்கேயே போலிசுக்கு முறைப்பாடு கொடுக்கமுடியாது போயிற்று. பிறந்த ஊரிற்கு வந்ததும், சாவகச்சேரி போலிசுக்கு முறைப்பாடு கொடுத்தேன்.

நான் இருந்த அரசு விடுதியில் இருக்கும் எனது பொருள் களுக்கு என்ன நடந்தது என்று தெரியாது.

குப்பை லொறியில் ஒரு கால்

காளிமுத்து சின்ன காளிமுத்து பொகவந்தலாவையில் பிறந்தவர். பேலிய கொட, நீர்க்கொழும்பு வீதியில், தும்புத் தொழிற் சாலை இயந்திர இயக்குநராக வேலை செய்தவர். இவர் சொன்னார் :

கடந்த யூலை 25 ஆம் திகதி, நான் தொழில் புரியச் செல்லும் வழியில் நண்பர் ஒருவர் எதிர்ப்பட்டு, மருதானைப் பகுதியில் தமிழ்க் கடைகளுக்கு ஏற்பட்ட துர்ப்பாக்கிய நிலையைத் தெரிவித்தார். உடனே வீடு திரும்பினேன். வழியில் மெயின் வீதி, லீலா ஸ்டோர்ஸ் முன்னால் கடற்படை, இராணுவ வீர்கள் சுற்றி நிற்க யாழ்நகரிலிருந்து வந்த வாகனமொன்று பெட்ரோல் ஊற்றித் தீ வைக்கப்பட்டது. அதேநேரத்தில் பஸ் நிலையத்தில் நால்வர் வயோதிகத் தமிழர்கள் கோரமாக வெட்டுப்பட்ட அரை உயிருடன் தீ வைக்கப்பட்டனர். இக்கோரக் காட்சிகளைப் பார்த்துவிட்டு, வீட்டுக்கு ஓடிவந்தேன். “அப்பா, போலிசுக்காரன் சுடுகிறான், நாங்கள் யாழ்ப்பாணம் போவோமா?” என்று, என் 3 வயது மகள் கவிதா கேட்டாள்.

திடீரென ஒருநாள், “நான்கு புலிகள் வந்துவிட்டன” என்று சொல்லி ஒவ்வொரு தமிழ் வீட்டிலும், போலிசு, இராணுவம், கடற்படைகளும் காதையர்களும் செய்த அட்டகாசங்கள் கணக்கிலடங்கா. இனிக் கொழும்பில் வாழ நினைப்பதும், தமிழ் அன்னையை நிருவாணக் கோலத்தில் காண்பதும் ஒன்றுதான். என்னைப் பொறுத்தவரை, கொழும்பு வாழ்க்கை மாதிரி சிறந்த வாழ்க்கை இங்குக் கிடைப்பது நிச்சயமில்லை. ஆனால், அதனைவிடக் கண்ணுக்குக் கண்ணாகப் பழகிய மனிதர்களைக் கொன்று குவித்த கொலையாளிகளிடமிருந்து, ஓடிச் சென்று எங்காவது வாழ்வதே சரியானது என்ற முடிவுடன் இங்கு வந்துவிட்டேன். எனக்கும் என் மனைவி பிள்ளைகளுக்கும் ஏற்பட்ட ஒரு பயங்கர அனுபவத்தைக் கேளுங்கள் :

ஓர் அழகான இளைஞன் எங்கள் வீட்டு வாசலில் வைத்து அடித்துக் கொல்லப்பட்டான். காதையர்களால் தாக்கப்பட்ட அவன் குற்றியிராகக் கிடக்க, ஒரு போலீஸ் அதிகாரி வந்து, ‘இவன் புலி’

என்று சொல்லி, ஒரு லொறியிலிருந்த 4 டயர்களை எடுப்பித்து அவன் மேல் போட்டு பெட்ரோல் ஊற்றி எரித்த கொடுமை. எரியாமல் கிடந்த அவன் கால் ஒன்றை மறுநாள் காலை குப்பை லொறி எடுத்துப்போன பரிதாபம், உண்மையிலேயே என் சகோதரர் ஒருவரை என் கண் முன்னால் இழந்தது போன்ற வெறுமை - இனி ஒரு டாம்பீக வாழ்க்கை தேவையில்லை என்ற முடிவுடன் நான் குடும்பத்துடன் அகதியாய் இங்கு வந்துள்ளேன்.

அந்த நாள்கள்...

ஜே. டபிள்யூ அலெக்சாண்டர் யாழ்ப்பாணம் நாலாம் குறுக்குத் தெரு, 118 ஆம் இலக்க வீட்டைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட இவர், தெகிவலை, காலிவீதி, 151/3 ஆம் இலக்க இல்லத்தில், வசித்து வந்தார். இவர் கூறினார் :

26-7-1983 அன்று, நான் என் உறவினர்கள் வீட்டில் தங்கியிருக்கும்போது, சில காடையர்கள் வீட்டின் பின்புறமாக வந்து, கற்களை எறிந்து, சிங்களத்தில் ஏசினார்கள். நானும் என்னுடைய சகோதரியும் பயத்தின் காரணமாக அகதி முகாமிற்குச் செல்ல முடிவு செய்தோம். முகாமிற்குச் செல்லும் வழியில், நாம் எடுத்துச் சென்ற உடை, புத்தகங்கள், பொருள்கள் அனைத்தையும் காடையர்கள் பறித்தனர். மாலையில் பம்பலப்பிட்டி முகாமிற்குச் சென்றோம். 8-8-1983 வரை, முகாமில் இருந்தோம். அங்கே பட்ட கஷ்டங்களை வருணிக்க வார்த்தைகளே இல்லை. 8 ஆம் திகதி இரவு பஸ் மூலம் கொழும்புத் துறைமுகத்திற்கு அனுப்பப்பட்டோம். 'சிதம்பரம்' என்ற கப்பலில் ஏறினோம். கப்பல் மறுநாள் காலை புறப்பட்டது. இக்கப்பலில் நாம் கண்ட உபசரிப்பு மறக்க முடியாதது. நன்றியுடன் நினைவுகூரத்தக்கது. 10ஆம் திகதி காலை 3 மணிக்குக் காங்கேசன் துறையை அடைந்தோம்.

அந்த நாள்களில் தமிழ் மக்கள் பட்ட தொல்லைகள் மறக்க முடியாதவை. இனித் தமிழ் மக்கள் ஒன்று சேர்தல் வேண்டும். வசதி படைத்தவர்கள் பாதிக்கப்பட்டவர்களுக்குத் தாராளமாக உதவுதல் வேண்டும். எமக்கு எம் இனமே விடிவு ஏற்படுத்தித் தருதல் வேண்டும்.

குறைமாதக் குழந்தை...

யாழ்ப்பாணம் நான்காவது குறுக்குத் தெருவைச் சேர்ந்த, அ.செ. சவுந்தரநாயகம் எனும் பெண்மணி சொன்ன பரிதாபக் கதை :

நான் ஹட்டன், சென்யோன் பொஸ்கோ வித்தியாலயத்தில் ஆசிரியையாகக் கடமையாற்றினேன். ஒரு சிங்கள வீட்டில் வாடகைக்கு இருந்தேன். அப்போது நான் 8 மாதக் கர்ப்பிணி. காதையர் எம் வீட்டைச் சுற்றித்தாக்கியபோது, நான் சக ஆசிரியர் களுடன் பஸ் மூலம் நுவரெலியாவிற்குச் சென்றேன். வழியிலே என் பன்னீர்க்குடம் உடைந்தது. உடனே நுவரெலியா ஆஸ்பத்திரிக்கு என்னைக் கூட்டிச் சென்றார்கள். நான் அங்குப் பட்ட வேதனைகள் சொல்லில் அடங்காதவை. வீட்டிற்குச் செய்தி அனுப்பினேன். அங்கிருந்து கண்டி ஆஸ்பத்திரிக்கு அம்புலன்ஸ் வண்டி மூலம் அனுப்பப்பட்டேன். கலவரத்தின் மத்தியிலும் என் கணவரும் அம்மாவும் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து வந்து என்னைப் பார்த்தனர். அவர்களைப் பார்த்த பின்னர்தான், எனக்கு ஆறுதல் ஏற்பட்டது. குழந்தை குறைமாதத்தில் பிறந்தது. அங்கிருந்து ரூ. 3000 செலவில் தனி வாகனம் அமர்த்தி யாழ்ப்பாணம் வந்தோம். வரும் வழியில் எமது உடுப்புகள், உடைமைகளைக் காதையர்கள் பறித்தெடுத்தனர். அவற்றின் பெறுமதி ரூ. 50,000.

பரீட்சை எழுதும்போது...

கோபாலசிங்கம் ஜீபா, நீர்வேலி வடக்கிலிருந்து சென்று அம்பாறை ஹாடி தொழில் நுட்பக் கல்லூரியில் பயின்று கொண்டிருந்தார். பரீட்சை மண்டபத்தில் இருந்தபோது, வன்செயல் பற்றி அறிந்து, சகமாணவருடன் வெளியேறிய கதையைக் கேளுங்கள் :

ஆடி மாதம், 25 ஆம் திகதி, திங்கட்கிழமை, பகல் பன்னிரண்டு மணி முதல் ஊரடங்குச் சட்டம் அமுலுக்கு வரும் என்ற வானொலி அறிவித்தலைத் தொடர்ந்து பரீட்சை எழுதுவதனையும் விட்டு வெளியேறும்போது, சிங்கள மாணவர்களும், சிற்றுழியர்களும் எம்மைப் பயமுறுத்தினர். அவர்களிடமிருந்து சாதுரியமாகத் தப்பி, எமது உடைமைகளையும் இழந்து, பதினைந்து மைல் தொலைவிலுள்ள காரை தீவை அடைந்தோம். பின்னர் கல்முனைப் போலீசாரின் அனுசரணையுடன், பதுளையிலிருந்து போலீஸ் பாதுகாப்புடன் வந்த அகதிகளுடன், பஸ் வண்டி மூலம் 2-9-1983 அன்று வீடு வந்து சேர்ந்தோம். இனி மேலும், அங்கு சென்று படிப்பைத் தொடர இனவெறியும் நாட்டு நிலைமையும் இடம் கொடுக்காது என்ற முடிவுக்கு வந்துள்ளேன்.

தொழிலகத்தில் தொல்லை

க. குணரட்ணம் மகியங்கனையில் உத்தியோகம் பார்த்தவர். தெல்லிப்பழை, மயிலிட்டி தெற்கைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர். உத்தியோக அலுவலாக 25-7-1983 அன்று கொழும்பு வந்தபோது ஏற்பட்ட அனுபவத்தைக் கூறினார் :

“நிரந்தரத் தொழில் பார்க்குமிடமாகிய மகியங்கனையிலிருந்து, கொழும்பு தலைமைக் காரியாலயத்திற்குச் சென்றபோது, அவ் விடத்தில் சில அசம்பாவிதங்கள் நடந்ததை அறிந்தேன். அங்கே போகாமல், மார்க்கஸ் பர்னாண்டோ மாவத்தையில் இருந்த என் மைத்துனரின் வசிப்பிடம் சென்றேன். மறுநாள் காலை, காதையர்கள் அவ்வீட்டைத் தாக்கி, எங்களை அடித்துத் துரத்தி, எமது உடைமைகளையும் பறித்துக்கொண்டு சென்றனர். பின்னர் பிற்பகல் ஒரு மணியளவில், பாராளுமன்றச் செயலாளர் நாயகம் அவ்விடம் வந்தபோது, அவரிடம் முறையிட்டோம். அவர் போலிசு பாதுகாப்பு ஏற்பாடு செய்து, இந்துக் கல்லூரி அகதி முகாமுக்கு அனுப்பி வைத்தார். ஆகஸ்டு 2 ஆம் திகதி, கப்பலில் பயணம் செய்து, 4 ஆம் திகதி, யாழ்ப்பாணத்தை அடைந்தேன்.”

சுடப்பட்டார்

வை. அரியராஜா, உருத்திரபுரம் பத்தாம் பிரிவைச் சேர்ந்தவர். கிளிநொச்சி தொலைத் தொடர்புக் கிளைக் காரியாலயத்தில் கடமை யாற்றியவர்.

சூலை 25ஆம் திகதி, பரந்தனில் உள்ள தொலைத்தொடர்புக் காரியாலயத்தில் பணியாற்றச் சென்றபோது, மேலவர் பணிப்பின் பேரில், சிறிது தூரத்திலுள்ள ஸ்ரோஸிற்குச் சென்று கையொப்பமிட்டு டீசல் பெர்மிட் எடுத்துக்கொண்டு திரும்பும்போது இராணுவத்தினரால் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டார்.

பற்களை உடைத்தனர்

ஜே.என். செல்லையா, பண்டத்தரிப்பு, சில்லாலை, நல்லாயன் வீதியைச் சேர்ந்தவர், தெகிவலை சிறீசரணங்கர வீதியில் வசித்தவர். இவர் வேலைக்குச் சென்று திரும்புகையில் :

“காடையரால் தாக்கப்பட்டு, சைக்கிள், கைக்கடிக்காரம், மோதிரம், பணம் ரூ. 300/- யாவையும் பறிகொடுத்தேன். வெறுங்கையுடன் வீட்டுக்குச் சென்று மனைவியும் பிள்ளைகளும் காடையர்களால் அடித்துத் துன்புறுத்தப்பட்டிருந்ததைப் பார்த்தேன். என் மனைவியின் பற்கள் உடைக்கப்பட்டிருந்தன. வீட்டில் இருந்த எனது பொருள்கள், மின்விசிறி, குளிர்சாதனப் பெட்டி, சைக்கிள் இரண்டு, தையல் இயந்திரம், தொலைக்காட்சிப் பெட்டி, வானொலிப் பெட்டி, மின் அடுப்பு, மின் கேத்தல், மின் அழுத்தி, தளபாடங்கள், காப்பு இரண்டு சோடி, சங்கிலி இரண்டு சோடி, மோதிரம் மூன்று, தாலிக்கொடி, தோடு நான்கு சோடி, யாவும் காடையர்களால் எடுத்துச் செல்லப்பட்டன.”

சிங்கள நண்பர் வீட்டில்...

மு. தருமலிங்கம் 'வளர்மதி' மீசாலை வடக்கு மீசாலை. இவர் பண்டாரவளையில் வியாபாரம் செய்தவர். இவர் கூறிய பயங்கரமான அனுபவம் :

“யூலை 27ஆம் திகதி பிற்பகல் இரண்டு மணிக்கு, நூற்றுக்கு மேற்பட்ட சிங்களக் காடையர்கள் வந்து, எமது இரண்டு கடைகளைத் தீ வைத்து எரித்தார்கள். அவ்வேளை, நான் கடையிலிருந்து ஓடி வீட்டிற்குச் சென்று மனைவி பிள்ளைகளைக் கூட்டிக்கொண்டு போய்க் காட்டிற்குள் ஒளிந்திருந்தோம். பின்னர் சிங்கள நண்பர் ஒருவர் வீட்டில் போய்த் தங்கியிருந்து, மறுநாள் காலை நான்கு மணிக்குப் பண்டாரவளை போலிசில் போய்த் தஞ்சமடைந்தோம். அன்றே எங்களை அகதி முகாமுக்கு அழைத்துப் போனார்கள். ஐந்து நாள் களின் பின், பஸ் மூலம் பதுளைக்கு அனுப்பப்பட்டோம். அடுத்த நாள் பஸ் மூலம் மட்டக்களப்புக்கு வந்தோம். அங்கிருந்து, யாழ்ப்பாணம் வந்து சேர்ந்தோம்.”

எல்லாம் எரிந்தன

மொரட்டுவையில் வியாபாரம் செய்துவந்த மகாலிங்கம், சுழிபுரம் மேற்கைச் சேர்ந்தவர். இவர் சுருக்கமாகச் சொன்ன அனுபவம் :

‘எனது வியாபார நிலையம் முற்றாக எரிக்கப்பட்டது. பணம் ரூ. 3000, தங்க மோதிரம், உடைகள், பெற்றோ மாக்ஸ், கைமணிக்கூடு,

பாஸ்போட், பாஸ் புத்தகம், இதில் ரூ. 1000 இருந்தது. கடைத் தளபாடங்கள் இவையாவும் தீக்கிரையாய்விட்டன.'

பிள்ளைகளை இழந்தேன்

வேலணை விக்டர் செல்வம் கொழும்பு மெயின் வீதிக் கடையொன்றில் தையல் வேலை செய்துவந்தவர். இவர் சொன்னார் :

"எனது வயது 41. என் குடும்பத்தில் ஏழு பேர். மனைவி சுகர்ணா ரோஸ்மேரிக்கு வயது 36. பிள்ளைகள் மதிவாணன், அருள் மொழி, தேன்மொழி, தேவானந்த், மதி ஆகியோர். யூலை 25 ஆம் திகதி காலை 9 மணியளவில் கெய்சர் வீதியில் வைத்துக் கடையர் களினால் தாக்கப்பட்டேன். அதனால் உணர்விழந்து விழுந்த நான், மீண்டும் உணர்வு பெற்றுப் பம்பலப்பிட்டி மாணிக்கப் பிள்ளையார் கோவிலுக்குச் சென்று தஞ்சமடைந்தேன். தாக்கப்பட்டபோது என்னுடன் வந்த பிள்ளைகள் மூவரைக் கைவிட்டுவிட்டேன். இவர்களை அகதி முகாமில் தேடினேன். பல முகாம்களுக்குச் செய்தி அனுப்பினேன். இதுவரை அவர்களைப் பற்றிய தகவல்கள் தெரியவில்லை."

அங்கும் இங்கும்

வல்லிபுரம் கணேசானந்தன், வலப்புலம் வீதி, தெல்லிப் பழையைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர். பண்டாரவளை மெயின் வீதியில் வல்லிபுரம் அன்ட் சன்ஸ் வியாபார நிலையத்தின் உரிமையாளர். இவர் கூறினார் :

"எனது வியாபார நிலையம் முற்றாகக் கொள்ளையடிக்கப்பட்டுச் சேதப்படுத்தப்பட்டது. வியாபார அலுவலாக நான் கொழும்பு சென்று மார்க்கஸ் பர்னாண்டோ மாவத்த வீடு ஒன்றில் தங்கியிருந்தபோது, கடையர்களால் பயமுறுத்தப்பட்டுப் பணம், மோதிரம், சங்கிலி, மணிக்கூடு, உடைகள் யாவும் மொத்தம் ரூ. 20,000 வரை பறிகொடுத்தேன். கடை சேதப்படுத்தப்பட்டதால் ஏற்பட்ட நட்டம் இரண்டரை இலட்சம்."

லொறி எரிந்தது

சுழிபுரம் கிழக்கைச் சேர்ந்த வேலாயுதம் செல்வராஜா, வெள்ளவத்தை காலி வீதியில் வியாபார நிலையம் வைத்திருந்தவர். இவரின் கதை :

“யூலை 25, நானும் என் சகோதரர்களும், கடையில் வியாபாரம் செய்துகொண்டிருக்கையில் காலை பத்து மணியிருக்கும். கடையர் கூட்டமொன்று கடையை நோக்கி வந்தது. கடையை உடைத்தெறிந்து, கொள்ளையடித்தார்கள். பின்னர் தீ வைத்தார்கள், வீதியில் நிறுத்தி வைத்திருந்த எனது லொறி, 22 சிறீ 507, இதனையும் கொளுத்தினார்கள். கடைக்கு எதிரில்தான் போலிசு நிலையம் இருந்தது. ஆயினும் போலிசு எட்டியும் பார்க்கவில்லை. நாங்கள் ஓடி ஒளிந்து மாணிக்கப் பிள்ளையார் கோயில் முகாமில் தங்கிப் பின்னர்க் கப்பல் மூலம் காங்கேசன் துறை வந்தோம்.”

அக்காவும் அத்தானும் என் கண் முன்னாலே எரிக்கப்பட்டனர்

தெகிவலையில் வியாபாரம் செய்துவந்த, கதிரேசு சுப்பிரமணியம், சொன்ன சோகக் கதை :

“என் அக்காவும் அத்தானும் சிங்கள வெறியர்களாலும், அரசுக் காதையர்களினாலும், கடையுடனும், வீட்டுடனும் தீயிட்டு எரிக்கப்பட்டனர்.”

இதற்குமேல் அவரால் பேச முடியவில்லை.

சிங்கள நண்பர் வீட்டில்

வெள்ளவத்தையில் கடை வைத்திருந்த, குமாரசாமி சிவசுப்பிரமணியம், சொன்ன திகிலூட்டும் செய்திகள் :

“யூலை 25 ஆம் திகதி, எனது வாழ்க்கையில் மறக்க முடியாத சோகத் திகில் நிறைந்த நாள். அன்று காலையில், நாலா பக்கங்களிலிருந்தும் பயங்கரச் செய்திகள் வந்த வண்ணமாகவிருந்தன. இனக் கலவரம் பரவியது. மக்கள் படுகொலை செய்யப்பட்டார்கள். கலவரம் தொடர்ந்தால், தமக்கு உணவுப் பொருள்கள் கிடைக்காமல் போகலாம் என்ற பயத்தில், சிங்கள மக்கள் தம் தேவைகளை முண்டியடித்துக் கடைகளில் வாங்கிக் கொண்டிருந்தனர்.

சரியாகப் பத்து மணிக்குக் கொள்ளையர் கூட்டம் வெள்ளவத்தையில் பிரவேசித்துத் தமிழருக்குச் சொந்தமான கடைகள், வீடுகள் யாவற்றிற்கும் தீ வைத்தனர். கொள்ளையடித்தார்கள். தப்பியோடி

யவர்களை வெட்டினார்கள். நெருப்பில் தூக்கிப் போட்டார்கள். வாகனங்களைத் தெருவில் மறித்து நெருப்பு வைத்தார்கள்.

12.30 மணிக்குக் காதையர் கூட்டம், எங்கள் வீட்டைத் தாக்க வந்தது. அவர்கள் கையில் வாள், இரும்புக் கம்பி போன்ற ஆயுதங்கள் இருந்தன. கடையில் இருந்த நாங்கள் எல்லோரும், பின்வழியால் ஓடி, ஒரு சிங்கள அன்பர் வீட்டில் தஞ்சமடைந்தோம். அவர்கள் எங்களைத் தங்கள் கட்டிலுக்கு அடியில் ஒளித்து வைத்தார்கள். உணவு தந்தார்கள். அடுத்தநாள் போலிசு உதவியுடன் எங்களை அகதி முகாமிற்கு அனுப்பி வைத்தார்கள்.”

பெற்றோலா? டீசலா?

கைதடி முகாமிலிருக்கும் ரேமன்ட் இராசையா சாலமோன் தெகிவலையில், வாகன ஓட்டுநராக வேலை செய்தவர். இவர் 25 ஆம் திகதி காலை வழக்கம்போல் வாகனத்தைச் செலுத்திச் சென்ற போது கண்ட பயங்கரசு சம்பவங்களையும், தான் தப்பிய தந்திரத்தையும் கூறினார்.

“அன்று வழமையான பாதையில் நான் வாகனத்தைச் செலுத்திச் சென்றேன். காலை 4.30 மணியளவில் நாராஹென்பிட்டிச் சந்தியைக் கடக்கும்போது, அப்பகுதி ஒரே தீச்சுவாலையாகக் காட்சியளித்தது. நடுவீதியில் ஒரு கார் தீப்பற்றி எரிந்தது. அதைத் தாண்டிச் சென்ற போது ஒரு மனிதனை உயிரோடு தீமூட்டிக் கொளுத்தினார்கள். வழிநெடுக மோட்டார் சைக்கிள், சைக்கிள், கடைகள், வீடுகள் எல்லாம் ஒரே நெருப்புமயம். எப்பக்கம் திரும்பினாலும் புகை மண்டலம், பொருளை, மருதானை வழியாக நான் போய்க்கொண்டிருக்கும்போது சிலர் என் வாகனத்தை நிறுத்தினார்கள். இந்த வாகனம் டீசலிலா பெற்றோலிலா வேலை செய்கிறது என்று கேட்டனர். கடவுள் செயல் என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். நான் செலுத்திய வாகனம் டீசலில் இயங்கியது. டீசலில் ஓடுவது என்று சிங்களத்தில் சொன்னேன். என்னைச் சிங்களவன் என்று நினைத்தார்களோ! சரி சரி சீக்கிரமாய்ப் போ என்று சிங்களத்தில் கூறினார்கள். புறப்பட்டேன்.

வாகனத்தைப் பாதுகாப்பான இடத்தில் நிறுத்திவிட்டு, வீடு சென்றேன். அவ்வேளை, வீட்டுப் பக்கத்தில் வன்செயல் ஏதும் நடைபெறவில்லை. ஆனால், நேரம் போகப் போக, பஸ்ஸிலும்,

லொறிகளிலும் காதையர் வந்து, தமிழர்களை அடிக்கவும், கடைகளை உடைக்கவும், தீ வைக்கவும் தொடங்கினார்கள். நான் குடும்பத்துடன் வீட்டுச் சொந்தக்காரர் (சிங்களவர்) வீட்டில் போய் மறைந்தோம். 27 ஆம் திகதி, பகல் ஒரு மணிக்கு, நாங்கள் வசித்த வீதியில் இருந்த போலிசு காவல் நிலையத்தில் தஞ்சமடைந்தோம். அவர்கள் எங்களை இரத்தமலானை அகதி முகாமுக்கு அனுப்பினார்கள்.

அங்கிருந்து கப்பல் மூலம் யாழ்ப்பாண மண்ணில் கால் ஊன்றிய பின்னர்தான் எங்களுக்குப் புத்துணர்வு பிறந்தது. இங்கு குடியேறித் தொழில் செய்து சீவிக்கத் திட்டமிட்டுள்ளேன்.”

குத்திய கத்தியுடன் ஓடி...

காரைநகர் பாலாவோடையைச் சேர்ந்த நா. சங்கரப் பிள்ளை - மொரட்டுவ ஸ்ரேசன் ரோட் கடை ஒன்றில் வேலை செய்துவந்த இவர் சொன்ன மெய்சிலிர்க்க வைக்கும் சம்பவங்கள் :

25-7-83, அன்றுபகல் 11.30 மணியளவில் நான் வேலை செய்யும் கடைக்கு மூன்று காதையர்கள் வந்தனர். அவ்வேளை, நிலைமையையுணர்ந்து கடையைப் பூட்ட முயன்றேன். அவர்கள் வைத்திருந்த பெரிய பொல்லுகளால் என்னைத் தாக்கினார்கள். என் தலையிலும் கால்களிலும் இரத்தம் வடிய அடுத்த கடையை நோக்கி ஓடினேன். அவர்கள் எமது கடையிலிருந்த பணத்தை எடுத்துக் கொண்டு போய்விட்டனர். என் காயங்களைப் பார்த்தவர்கள் உடனடியாகப் போலிசு நிலையம் போகச் சொன்னார்கள் நான் போலிசுக்குப்போய் நடந்தவற்றைக் கூறினேன். அவர்கள் என்னை லுணாவை ஆஸ்பத்திரிக்கு அனுப்பி வைத்தனர்.

அங்கே கடமையிலிருந்த வைத்தியர் என்னைத் திரும்பியும் பாராது போய்விட்டார். அங்கு மருந்து கட்டுபவர் எனக்குத் தெரிந்தவர். அவர் என் காதில் 8 இழை போட்டுக் காயங்களுக்கு மருந்தும் போட்டார். பின்னர் கடமைக்கு வந்த மற்றொரு டாக்டர் பெருமனத்துடன் வேண்டிய சிகிச்சைகள் செய்தார். அங்கு ஐந்து நாட்கள் தங்கி சிகிச்சைகள் பெற்றேன். காயங்கள் ஆறி வந்தன. 30ஆம் திகதி, 3 மணியளவில், நான் நித்திரையாயிருக்கும்போது இருபது காதையர்கள்வரை வந்தனர். அதில் ஒருவனுக்கு 18 வயதிருக்கும், ஆறு அங்குலக் கத்தியால் என் வயிற்றில் குத்தினான்.

நான் கத்தியுடன், மதிற்சுவரில் ஏறிக் குதித்து மயங்கிய நிலையில் உதவியை எதிர்பார்த்துப் பதுங்கியிருந்தேன். ஐந்து நிமிடங்களில் ஒரு போலிசுக்காரர் வந்தார். என் இடுப்பில் இருந்த கத்தியை இழுத்தெடுக்க உதவினார். உடனடியாகக் களுபோவில் ஆஸ்பத்திரிக்கு அனுப்பி வைத்தார். அங்கு தமிழ் நோயாளர்களைச் சிங்கள நோயாளர்களும், காதையர்களும் பயங்கரமாகத் தாக்கிக் கொண்டிருந்தனர். அதனைக் கட்டுப்படுத்த போலிசாரும் இராணுவத்தினரும் பெரும் பிரயத்தனம் எடுத்துக் கொண்டிருந்ததை என்னால் காணக்கூடியதாக விருந்தது. என்னை அவசர சிகிச்சைப் பிரிவில் சேர்த்ததால் என்னை யாரும் தாக்க முடியவில்லை. என்னைப் படம்பிடிப்பதற்குக் கொழும்பு ஆஸ்பத்திரிக்கு அனுப்பினார்கள். அங்கே என் வயிற்றில் சத்திர சிகிச்சை செய்யப்பட்டது. அங்கு ஐந்து நாட்கள் உணவின்றிக் கிடந்தேன்.

இந்நாள்களில், அங்கு வேலை செய்யும் சிப்பந்திகள் என்னைப் பார்த்து, இப்போ உங்களுக்குத் தந்திருப்பது போதும், இனி யாழ்ப்பாணம் வந்து மீதி தருவோம் என்று பேசினார்கள். உறவினரான ஒரு போலிசுகாரர், எனக்கு நடந்ததைக் கேள்விப்பட்டு என்னை வந்து பார்த்தார். அவர் முயற்சியால், என் விருப்பத்தின் பேரில் யாழ்ப்பாணம் ஆஸ்பத்திரியில் சேர்க்க, தனியார் பஸ் மூலம் அனுப்பப் பட்டேன். யாழ் ஆஸ்பத்திரியில் மீண்டும் எனக்கு சத்திர சிகிச்சை செய்யப்பட்டது.

இப்போது, வீட்டில் இருந்து காரைநகர் வைத்தியசாலையில் சிகிச்சை பெற்று வருகிறேன்”.

மீண்டும் அகதியாக...

‘சுதந்திரன்’ அச்சகத்தில் ‘போர்மனாகக்’ கடமையாற்றி வந்த இரத்தினராஜ் ஸாம்சன் அவர்கள் கூறியது :

“நான், 1977 ஆம் ஆண்டில் நடந்த இனக் கலவரத்தில் என் தகப்பனையும், சகோதரனையும் இழந்தேன். சொத்துகளையும் இழந்தேன். அந்நாளில் நான் கொழும்பு பண்டாரநாயக மாவத்தையில் இருக்கும் ‘சுதந்திரன்’ தலைமையகத்தில் அச்சகப் போர்மனாகக் கடமையாற்றினேன். யாழ்ப்பாணம் வந்து, சுதந்திரன் கிளை அச்சகத்தில் வேலைசெய்து வந்தேன். சுதந்திரன் அச்சகம் “சீல்” வைக்கப்பட்டதால்

என்னைக் கொழும்பு அச்சகத்தில் வந்து வேலைசெய்யும்படி, அதன் நிருவாகி திரு. சந்திரகாசன் (தந்தை செல்வாவின மகன்) பணித்தார். எனவே நான் குடும்பத்துடன் சென்று மகரகமையில் வசித்து வந்தேன்.

1983 யூலை கலவரத்தில் சொத்துகளையும், நகைகளையும் பணத்தையும் இழந்து, மீண்டும் அகதியாக யாழ்ப்பாணம் வந்து வாடகை வீட்டில் வசித்து வருகிறோம். எனக்கு ஏற்பட்ட நட்டம் ரூ. 75,000”.

மாணவர்களும் தாக்கினார்கள்

பொன்னையா சிவகாந்தன், மல்லாகம் வாசி. இவர் கொழும்பு காகோ போட் டிஸ்பாச் கம்பனியில், பதினான்கு ஆண்டுகளாக வேலை செய்து வந்தார். கொழும்பு கிரீன்லன்ட் ஹோட்டலைத் தீ வைக்கவென்று, பெற்றோல் குண்டுகளுடன், லொறிகளில் வந்து குதித்த சுமார் 150 காதையர்கள் அருகிலுள்ள வீடுகளையும் தாக்கினார்கள். மயிரிழையில் உயிர்தப்பிய திரு. சிவகாந்தன் சொன்னார்:

“எங்கள் வீட்டைத் தாக்கியவர்கள் ஒரு மகாவித்தியாலய மாணவர்கள் என்று தெரிய வந்தது. எங்கள் குடும்பத்தில் நாலு பேர். நாங்கள் ஒரு பொருளையும் எடுக்காமல், கடற்கரைப் பக்கம் ஓடினோம். மாலை ஆறு மணிவரை தெரிந்தவர் ஒருவர் எங்களை ஒளித்து வைத்தார். தமிழர்களை வீடு வீடாகத் தேடிக்கொலை செய்யப் போகிறார்கள் என்று சிலர் சத்தமிட்டார்கள். இதனால் சிங்கள நண்பர்களின் உதவியுடன் அகதி முகாமிற்குப் போய்ச் சேர்ந்தோம். கொழும்பில் எனக்கு ஏற்பட்ட பயங்கர அனுபவங்கள் வாழ்நாளில் மறக்க முடியாதவை”.

தோட்டம் செய்வோம்

செல்வி சாந்தேஸ்வரி முத்தையா, புலோலியைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர். கொழும்பில் ரெலக்ஸ் நிறுவனம் கணக்குப் பகுதியில் கடமையாற்றியவர். இவர் கூறியது :

“யூலை 25 ஆம் திகதி, அலுவலகம் விட்டுப் போகும் வழியில் நகைகளைப் பறித்தார்கள். தங்கியிருந்த வீட்டை அடைந்தபோது, பாதிப்பு எதுவும் ஏற்படவில்லை. ஆனால் 24 ஆம் திகதி இப்பகுதி

தமிழ் வீடுகளை அடிக்கப் போவதாக எச்சரிக்கை விடுத்திருந்ததனால் வேறு இடம் பார்த்துச் செல்லுகையில் மிகுதிப் பொருள்களையும் பறி கொடுத்தேன். என் தகப்பனாரும் நானும் அகதிகளாக யாழ்ப்பாணம் வந்துள்ளோம். நான் பெண்ணாகவிருந்தும் வறுமையின் நிமித்தம் தொழில் செய்யப் போய் அகதியாக வந்துள்ளேன்.

தோட்டம் செய்ய ஒரு வெற்றுக் காணி தந்தாலே போதும் நாம் வாழ முயல்வோம்.”

அகதி முகாமிலும் காதையர்

சுழிபுரத்தில் பிறந்த சிவப்பிரகாசம், 53 வயதானவர். காணி நிருணயக் கந்தோரில் தட்டெழுத்தராக வேலை செய்தவர். இவருக்கு ஏற்பட்ட மன அதிர்ச்சி ஆளையே கொன்றுவிடும் போலிருக்கிறது என்றார். அவர் மேலும் கூறியது :

“யூலை 25 ஆம் திகதி, 3 மணியளவில் காதையர் எங்கள் இருப்பிடத்துச் சன்னல்களையும் கதவுகளையும் உடைத்தார்கள். உடனே நாங்கள் மதிற்சுவரைத் தாண்டி ஓடி ஒரு பற்றைக்குள் ஒளிந்து கொண்டோம். மறுநாள் அதிகாலைக்கு முன், கொம்பனித் தெரு சிவகப்பிரமணிய சுவாமி கோவில் போய்ச் சேர்ந்தோம். அங்கும் காதையர்கள் வந்து அகதிகளைத் தாக்கி உடைமைகளைப் பறித்தார்கள். என்னிடம் கொடுப்பதற்கு ஒன்றுமில்லாததால், சிறு தாக்குதலுடன் தப்பினேன். இரண்டு நாட்கள் உணவின்றிச் சோர்வுற்றேன். பின்னர் கொம்பனித் தெரு போலிசு அதிகாரி கோவிலுக்கு வந்தார். எங்கள் நிலைமையை எடுத்துரைத்தோம். அவர் எங்களைத் தேஸ்டன் கல்லூரி முகாமுக்கு அனுப்பி வைத்தார். அங்கிருந்து 6-8-83 இல் ‘சிரீமணி’ என்ற இலங்கைக் கப்பலில் யாழ்ப்பாணம் வந்து சேர்ந்தோம்”.

வர வேண்டாம்

கல்கிசை சிரீ தருமபாலா வீதியில் 21 ஆம் இலக்க இல்லத்தில், தங்கியிருந்தவர் திரு. த.அ. செல்வராசா, இரத்தமலானை நீர் விநியோக வடிகாலமைப்புச் சபையில், வரை வல்லுநராகக் கடமையாற்றியவர்.

போலிசாரின் ஆலோசனைப்படி அகதி முகாமுக்குப் பொருள் களோடு போகும் வழியில், தன் உடைமைகளைக் காதையர்கள் பறித்துக் கொண்டார்கள் என்று கூறியவர், தன்னை மீண்டும் வர

வேண்டாம் என்று அந்த வீட்டுச் சொந்தக்காரர் அறிவித்திருப்பதாகக் கூறினார்.

வெளிநாடு செல்ல...

“நானும், மகன் சகாயநாதனுமாக 23-7-83 அன்று ரூ. 15,000 பணத்துடன், வெளிநாடு அனுப்பும் ஏஜென்சி ஒருவரிடம் போய்க் கொண்டிருந்தோம். வழியில் ஒரு கும்பல். 25 பேர் இருக்கும். எம்மைத் தாக்கி எம்மிடமிருந்த பணத்தையும் 13,000 ரூபா பெறுமதியான நகைகளையும், கைமணிக்கூடுகளையும் பறித்தெடுத்தார்கள். பின்னர் கதிரேசன் கோவில் முகாமிற்குப் போய் ஐந்து நாட்கள் தங்கி மினிபஸ் மூலம் யாழ்ப்பாணம் வந்து சேர்ந்தோம் என்று கவலைப்பட்டவர், நரந்தனை எம். யோசப் என்பவர்.

நட்டம் 40 இலட்சம்

ரஞ்சனா ரேடர்ஸ் 125, 5 ஆம் குறுக்குத் தெரு, நீகன் ஸ்ரோர்ஸ் 163, 5 ஆம் குறுக்குத் தெரு, கொழும்பு. இரு வியாபார நிலையங்களையும் காதையர் கொள்ளையடித்துத் தீ வைத்தனர். இவற்றால் எனக்கு ஏற்பட்ட நட்டம் முப்பத்தொன்பது இலட்சத்து எண்பத்திரண்டாயிரம் என்கிறார் வேலணை விசுவலிங்கம் சிவம் அவர்கள்.

காணியை விற்று...

றாகம கெரக்க பொருண என்னுமிடத்தில், நூல் சாயமிடுதல் தொழிலை வெற்றிகரமாக நடத்தி வந்தார் சித்தங்கேணி நடராஜா இராஜரட்ணம். யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து காணியை விற்று ரூபா 25,000 முதலீடு செய்தார். மாத வருமானம் ரூ. 3,000 ஆக இருந்தது. ஆனால் கடந்த வன்செயலின்போது, உடைகள், தொழிலகச் சாமான்கள், நகை, பணம் எல்லாம் இழந்து வெறுங்கையாக அகதியாக வந்துள்ளேன் என்றார்.

அண்ணா எங்கே?

சத்தியரூபன், சத்தியசீலன் சகோதரர்கள் வேலணையைச் சேர்ந்தவர்கள். தம்பி ஆட்டுப்பட்டித்தெரு கடையொன்றில் வேலை செய்தார். அண்ணன் நொறிஸ் றோட் கடைகளில் புரோக்கராகக் கடமையாற்றினார்.

கலவரம் தொடங்கியதும், தம்பி ஜிந்துப்பிட்டி சிவசுப்பிரமணிய சுவாமி கோயில் முகாமிற்குப் போகும் வழியில் சம்பளப் பணம், மற்றும் உடைமைகளைக் கத்தி முனையில் காடையர் பறித்துக் கொண்டனர்.

அண்ணன் சத்தியசீலன் இதுவரை வீடு திரும்பவில்லை. அவரைக் கண்டதாக யாரும் சொல்லவில்லை. எங்களை நம்பி வாழ்ந்த குடும்பம் கவலையில் மூழ்கியுள்ளது. எங்கள் சொத்து ஒரு ஓலைக் குடிசையும் சிறு காணித் துண்டும்தான் என்று கண் கலங்கினார் தம்பி சத்தியரூபன்.

டாக்சியில் வைத்து...

பேரின்பநாயகம் தன் மகன், தவராசா, வேல்முருகு ஆகியோருடன் இரத்மலானையிலிருந்து வெள்ளவத்தைக்கு டாக்சியில் வரும்போது, காடையர்களால் தெகிவலைச் சந்தியில் வைத்துத் தாக்கப்பட்டு மூவரும் கொலை செய்யப்பட்டனர். டாக்சி இலக்கம் 5 சிறீ 3927 செலுத்தியவர் ரஞ்சித். 29-7-83 இல் நடந்தது என அறிவிக்கிறார், நீர்வேலியைச் சேர்ந்த திரு. கந்தையா ஆழ்வார் பிள்ளை.

அதிர்ச்சியில் காலமானார்

காலி, ஒல்கொட் மாவத்தையில், ரேணுகா ரேடேர்ஸ் நிலையத்தில் வேலை செய்து வந்தார். வேலணையைச் சேர்ந்த திரு. ஜெகதீசன். அந்த நிலையம் கொள்ளையடிக்கப்பட்டுத் தீ வைக்கப்பட்டதையடுத்து ஓடித் தப்பி சிறீ மீனாட்சி சுந்தரேசுவரர் ஆலயத்தில் தங்கி, யாழ்ப்பாணம் வந்து சேர்ந்தார். தம் வியாபார நிலையம் தீக்கிரையாக்கப்பட்டதைக் கேள்வியுற்ற அதன் உரிமை யாளர் அதிர்ச்சியுற்று யாழ், ஆஸ்பத்திரியில் அனுமதிக்கப்பட்டு 1-9-83 இல் காலமானார் என்றும் இனி யாரிடம் உதவி பெறுவது என்றும் எங்கே தொழில் புரிவது என்றும் கலங்குகிறார் ஜெகதீசன்.

புலி! புலி!

கொள்ளப்பிட்டி சென் தோமஸ் ஆரம்பப் பாடசாலையில் ஆசிரியராகக் கடமையாற்றிய, திரு. நமசிவாயம் அருண்குமாரின், சொந்த பயங்கர அனுபவம் :

“29-7-83 அன்று காலை 9.30 மணியளவில், சக ஆசிரியர் திரு. தியாகராசாவுடன் பம்பலப்பிட்டி அகதி முகாமில் அவருடைய நண்பர் ஒருவரைப் பார்க்கப் புறப்பட்டோம். வழியில் ஒரு கடற்படை வீரன் எங்களையும் மூன்று தமிழர்களையும் மறித்தான். “கொட்டியா” (புலி!) ‘கொட்டியா’ (புலி!) என்று சத்தமிட்டான். உடனே எங்களைத் தாக்கினார்கள், எங்களை அவர்கள் ஈவிரக்கமின்றி அடித்தார்கள். உடலில் பல காயங்கள் ஏற்பட்டன. அவ்வேளை, திரு. தியாகராசா இரத்தம் பெருக, உணர்விழந்து கீழே விழுந்தார். பின்னர் அவ்விடத்திற்கு வந்த போலிசு ஜீப்பில் எங்களை ஏற்றிப் போலிசு நிலையம் கொண்டு போனார்கள். போலிசு நிலையத்திலும் போலிசார் எங்களை ஈவிரக்கமின்றி அடித்தார்கள். உணர்விழந்த திரு. தியாகராசா வின் வயிற்றில் துப்பாக்கிப் பிடியால் அடித்தார்கள். பின்னர் நாங்கள் போலிசு ஜீப்பில் கொழும்பு ஆஸ்பத்திரிக்கு எடுத்துச் செல்லப் பட்டோம். அப்பொழுதும் திரு. தியாகராசா உணர்விழந்த நிலையில் தானிருந்தார். நாங்கள், 52 ஆம் வார்டில் அனுமதிக்கப் பட்டோம். அவ்வார்டின் வேலையாள் என்னை இரு இடங்களில் கத்தியால் குத்தினான். திரு. தியாகராசாவின் நிலைமை மோசமாக இருந்ததால் அவர் வேறு வார்டுக்கு மாற்றப்பட்டார். 5-8-83இல் ஆஸ்பத்திரியிலிருந்து வெளியே வந்தேன். திரு. தியாகராசாவைப் பற்றிப் பல பகுதிகளிலும் விசாரித்தேன். அவர் பற்றிய தகவல்கள் ஏதும் தெரியவில்லை. அகதிகளுக்காக அரசு ஏற்பாடு செய்திருந்த கப்பலில் நான் வல்வெட்டித்துறை வந்து சேர்ந்தேன்”.

காடையரை எதிர்த்தோம்

‘சீக்கோ யுவலர்ஸ்’ செட்டித்தெரு, கொழும்பு, இதன் உரிமையாளர் சேவுகள் இராமநாதன் தந்த திடுக்கிடும் தகவல்கள் :

“யூலை 25 ஆம் திகதியிலிருந்து, கொழும்பில் தமிழர் கடைகள், வீடுகள் யாவும் கொள்ளையரால் தீக்கிரையாக்கப்பட்டன. தமிழர்கள் கொலை செய்யப்பட்டனர்”.

“28-7-83 அன்று ஒரு கூட்டம் வந்து, செட்டித் தெரு கடைகளைத் தாக்கியது. நான், மற்றும் இருவருடன், எங்கள் கூரையில் ஏறினேன். இதேபோன்று மற்றைய கடைக்காரர்களும் கூரைமேல் ஏறியிருந்தனர். கடைகள் தாக்கப்பட்ட வேளை, நாங்கள் காடையரைத் துரத்த, போத்தல்களை எறிந்தோம். மூன்று மணியளவில் இராணுவம்

படை வந்தது. காடையரைக் கலைப்பதற்குப் பதில் கூரையை நோக்கிச் சுட்டார்கள். பலர் கூரையிலிருந்து விழுவதைக் கண்டேன். எனக்குத் தலையில் காயமேற்பட்டது. நான் அறிந்தவரை 28 பேர் இறந்திருக்க வேண்டும். கொழும்பு ஆஸ்பத்திரியில் நான் பதினேழு நாட்கள் இருந்தேன். முதல் நாள் மாத்திரம் என் காயத்திற்கு மருந்து போட்டனர். பின்னர் நான் கவனிக்கப்படவில்லை. ஒவ்வொரு நாளும் மாலையில் ஒரு ஆஸ்பத்திரி ஊழியன் வந்து என் கைகளையும், கால்களையும் கட்டி வைத்தான், என்னைத் தடியால் அடிப்பான். நான் இப்பொழுது யாழ்ப்பாணம் ஆஸ்பத்திரியில் சிகிச்சை பெற்று வருகிறேன்”.

கல்நெஞ்சரின் வன்செயல்கள்

கொழும்பு, கிரான்ட்பாஸ், திருப்பதி ஸ்ரோர்லில் வேலை செய்த கந்தையா கணேசபதி, கூறிய கல்நெஞ்சரின் வன்செயல்கள் :

“திருப்பதி ஸ்ரோர்லில் நான் பில் கிளார்க்காகக் கடமையாற்றி வந்தேன். 25-7-83 அன்று காடையர் கூட்டம், கிரான்ட்பாஸ் தெருக் கடைகளைத் தாக்கத் தொடங்கியது. நாங்கள் கடையைப் பூட்டி விட்டு, ஒரு துளை மூலம், நடப்பதை அவதானித்தோம். எங்கள் கடையில் இரும்புக் கதவு மீது ஒரு குண்டு வந்து விழுந்தது. கதவு திறந்து கொண்டது. நாங்கள் மொத்தம் ஆறு பேர், முதலாளி, அவரின் மகன் உட்பட, நாலாவது மாடிக்கு ஓடினோம். அதே வேளை, சன்னல்கள் எல்லாம் உடைக்கப்பட்டன. 300 யார்டு தொலைவிலுள்ள போலிசு நிலையத்திற்குத் தொலைபேசியில் செய்தி சொன்னோம். அங்கிருந்து பதில் கிடைக்கவில்லை.

மறுநாள் காலை வரை நாங்கள் நாலாவது மாடியில் தங்கினோம். மறுநாள், ஏழு, எட்டுப் பேர் நாலாவது மாடிக்கு வந்தார்கள். பணம் கேட்டார்கள். எங்களிடம் இருந்த மொத்தப் பணம் ரூ. 80,000யும் கொடுத்தோம். பின்னர் அவர்கள் எங்களைக் கீழே போகச் சொன்னார்கள். ஒருவர் சிங்களவர், அவரை முதலில் வெளியில் விட்டார்கள். தரையும் முதல் மாடியும் எரிந்திருந்த காரணத்தினால் நாங்கள் அடுத்த கடைக் கூரையில் இறங்கினோம்.

காடையர்கள் எங்களைக் குதிக்கச் சொன்னார்கள். முதலில் முதலாளியின் மகன் முகுந்தகுமார் குதித்தார். அவரை இரும்புக்

கம்பியால் தாக்கினார்கள். அடுத்து நான் குதித்தேன். என்னைப் பொல்லால் அடித்தார்கள். முதலாளி குதித்தபோது கூட்டம் அவரைச் சூழ்ந்து கொண்டது. இறைச்சிக் கடைக்கத்தியால் ஒருவன் அவரை வெட்டினான். நான் போலிசு நிலையத்தை அடைந்தேன். அங்கே தெரிந்த ஒரு லொறி நிற்பதைக் கண்டு அதில் ஏறிக் கொட்டாஞ் சேனைச் சிவன் கோவிலுக்குச் சென்றேன். அங்கிருந்து மகா வித்தியாலய அகதி முகாமுக்குப் போனேன். அகதி முகாமிலிருக்கும் போது, முதலாளி தம்பியும், மகன் முகுந்தகுமாரும் கொல்லப்பட்டுக் கொளுத்தப்பட்டதாக அறிந்தேன்”.

கணவனையும் மகனையும் பறிகொடுத்த மங்கையின் தவிப்பு

திருமதி சண்முகராசா, யாழ்ப்பாணம், கல்லூரி வீதியைச் சேர்ந்தவர். இவர் தன் கணவனையும், மகனையும் பறி கொடுத்துத் தவிக்கிறார்.

“எட்மன்ரன் ரோட்டில் நாங்கள் இருந்த வீடு, யூலை 25 ஆம் திகதி தாக்கப்பட்டுக் கொள்ளையடிக்கப்பட்டது. இதனைத் தொடர்ந்து, பம்பலப்பிட்டி இந்துக் கல்லூரி முகாமில் தங்கினோம். யூலை 25 ஆம் திகதி என் கணவரும், மகன் நிருந்தனும், எட்மன்ரன் வீதியிலுள்ள எங்கள் வீட்டைப் பார்க்கப் போனார்கள். அன்றிலிருந்து அவர்களைக் காணவில்லை”.

“விசாரித்தபோது என் கணவருடனும், மகனுடனும் மற்றும் துறைமுக அதிகாரசபை நால்வரும், துறைமுக அதிகார சபையைச் சேர்ந்த ஜீப்பில், 27 சிறீ 7963 இல் பயணம் செய்ததாகவும், அத்தியாய ரோட்டில், ஜீப் நிறுத்தப்பட்டுத் தாக்கப்பட்டதாகவும் அறிந்தோம். ஏனையவர் கப்பலில் யாழ்ப்பாணம் வந்தோம். எமது வீடு தாக்கப் பட்டதால் ஏற்பட்ட நஷ்டம் ரூ. 2 இலட்சத்து ஐம்பதினாயிரம்.

சுவர் ஏறிக் குதித்து ஓடினோம்

மத்திய வங்கியில் பதில் கவர்னராக இருந்து ஓய்வு பெற்ற எச்.எவ்.டி. செல்வரட்ணம், 64 வயதானவர். இவர் குடும்பத்துடன் கொழும்பு நாரஹேன் பிட்டியில் வசித்து வந்தார். இவர் தரும் அதிர்ச்சியூட்டும் தகவல் :

“யூலை 25 ஆம் திகதி, இரவு நான் நித்திரையிலிருந்து திடுக்கிட்டு எழுந்தேன். நேரம் ஒரு மணி, கண்ணாடி சன்னல்

உடைக்கப்படும் சத்தம் என்னை எழுப்பிவிட்டது. என் வீடு தாக்கப் படுவதை அறிந்தேன். உடனே எல்லோரும் எழுந்து சுவர் ஏறிக் குறித்து அடுத்த வீட்டில் தஞ்சமடைந்தோம். காதையர் போனபின்பு நாங்கள் வெவ்வேறு வீடுகளில் ஒளிந்திருந்து பின்னர் 5-8-83 இல், யாழ்ப்பாணம் வந்தோம்”.

என் தங்கை கற்பழித்துக் கொலை

“1981 இல் என் தந்தையை இழந்தேன். என் தாய் பார்வதி, சகோதரன் பாலசுப்பிரமணியம் (19) சகோதரி புஸ்பவதி பெருமாள் (17) ஆகியோருடன் குண்டசாலையில் வசித்து வந்தேன்”.

“வன்செயல் நடந்த 1983 யூலை, 27 ஆம் திகதி, இரவு இரண்டு மணிக்கு, வேலை செய்யுமிடமாகிய குண்டசாலை கோழிப்பண்ணையிலிருந்து வீடு திரும்பினேன். என் கிராமத்தில் 25 பேர் வரையுள்ள கூட்டத்தைப் பார்த்தேன். அவர்கள், தமிழர்களுக்கெதிரான கோசங்களை - எங்கள் போர்வீரர்களை யாழ்ப்பாணத்தில் கொலை செய்த தமிழர்களைக் கொல்லுங்கள் - என்று சத்தமிட்டார்கள். நான் எனது வீட்டை அடைந்தபோது வீடு முழுவதும் தணலாகக் காட்சியளித்தது. எனது அன்பு அம்மாவினதும், தம்பியினதும் கருகிய உடல்களைக் கண்டேன். தங்கையைத் தேடினேன். என்ன பயங்கரம்! பதினைந்து யார்டு தொலைவில் கோப்பிச் செடிகளுக்கருகில், தங்கையின் சடலத்தைக் கண்டேன். அவளின் அரைநிர்வாண உடல்! பரிதாபக் காட்சி! அவள் சட்டை கிழித்திருந்தது; சேலையைக் காணவில்லை. அவள் குழம்பிய தலை, உடலிலும் முகத்திலும் இருந்த கீறல்கள், அவள் இறக்குமுன் போராடியிருந்தாள் எனக் காட்டின. அவள் கற்பழிக்கப்பட்டாள் என்பதைப் பெண் உறுப்பிலிருந்து பெருகிய இரத்தம் காட்டியது. ஒரு பெண்ரன் சங்கலி அவ்விடத்தில் கிடந்து, குற்றவாளியைக் காட்டித் தந்தது. எனது அயல்வீட்டவன், ஒரு சிங்களவன் அணிந்திருந்த சங்கிலி அது. அவன் காதையன், கொள்ளையடிப்பவன், பெயர் புஞ்சிபண்டா சிறில்.

வீட்டுக்கருகில் கிடங்கு வெட்டி, தங்கையின் உயிரற்ற உடலைக் கிடத்தினேன். பழிக்குப்பழி என்ற வைராக்கியம் என் நெஞ்சில் இடம் பெற்றது. என் குடும்பத்தைக் கொன்றவர்களைப் பழிவாங்குவது என்று தீர்மானித்தேன். பயத்துடன் காட்டுக்குள் ஓடினேன். எட்டு நாட்கள் பயம், கவலை, பழிக்குப்பழி இவற்றுடன் போராடினேன், செய்ய வேண்டியதைத் திட்டமிட்டேன்.

கிராமத்திற்குத் திரும்பினேன். புஞ்சிபண்டா வீட்டை எட்டிப் பார்த்தேன். கொள்ளைபோன என் வீட்டுப் பொருள்கள் அங்கே கிடந்தன. தங்கையைக் கொன்றவனைப் பற்றிச் சந்தேகத்திற்குரிய அவை சான்றாக அமைந்தன.

இருளைப் பயன்படுத்தி, அயல் கிராமத்தை அடைந்தேன். ஹக்கலைத் தோட்டத்தை அடைந்து, இரண்டு நாட்கள் நண்பருடன் தங்கிவிட்டு, மாத்தளைக்குப் போனேன். அங்கிருந்து கிளிநொச்சிக்கு வந்தேன். கிளிநொச்சியிலிருந்து இரண்டு கிழமைகளுக்குப்பின் யாழ்ப்பாணம் வந்தேன். என் சகோதரி கொலை செய்யப்பட்ட கோரக் காட்சியை, இன்னும் மறக்க முடியவில்லை.

நான் தமிழ் நாட்டுக்குப் போகவேணும், என் சொந்தக்காரர்கள் அங்கே இருக்கிறார்கள், என் தகப்பனாரின் கிராமம் புதுக்கோட்டை, என் மாமி நீலகிரிக் குன்றுகளில் - குண்டூரில் வசிக்கிறாள்”.

இழப்பு

குண்டசாலையைச் சேர்ந்த பெருமாள் இராசேந்திரன் கூறினார்;

“வீடும் பொருள்களும் முற்றாக எரிந்துவிட்டன. எனது டட்சன் கார் இலக்கம் 1 சிறீ 657 தெருவில் தள்ளப்பட்டுத் தீ மூட்டப்பட்டது”.

“என் வீட்டின் பெறுமதி ரூபாய் ஐந்து இலட்சம். கார் பெறுமதி ரூபாய் ஒரு இலட்சம். வீட்டிலிருந்த பொருள்களின் பெறுமதி ரூபாய் எட்டு இலட்சம்”.

நாய்கள் கிடந்த கொட்டிலில்

தமிழர்கள் அப்பகுதி வீடுகளில் வாடகைக்கு இருக்க விரும்புவார்கள்.

அப்பகுதியில் பெரிய வீடுகளும், விசாலமான தோட்டங்களும் உண்டு. சில வீடுகளில் வசிக்கும் செல்வர்கள் பாதுகாப்புக்காக, நல்ல இனநாய்களை வளர்ப்பார்கள். சில வீடுகளில் இரண்டு மூன்று நாய்களும் வளரும். அல்சேசன் போன்ற பெரிய இன நாய்கள், இவற்றைக் கட்டுவதற்கெனத் தனியான கொட்டில்களைக் கட்டி வைத்திருப்பர். (எங்களுர் கோழிக் கூடுகளைப் போல, ஆனால் பெரியவை. இதை ஆங்கிலத்தில் ‘கெனல்’ (Kennel) என்று

அழைப்பர்.) ஒரு புறத்தில் அமைத்துள்ளார்கள். இவற்றில் நாய்களை விட்டுப் பூட்டுவார்கள். இரவில் திறந்து விடுவார்கள். உலாவப் போகும்போது, சங்கிலியில் கட்டிக் கூட்டிப் போவார்கள்.

83 யூலையில், ஒரு ஐயர் குடும்பத்துக்கு இந்தக் கொட்டிலில் இரண்டு நாள்கள் வசிக்கும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது.

தெகிவலையில் உள்ள காலி வீதியில் தமிழர் கடைகளைக் கொள்ளையடித்துக் கொளுத்திக் கொண்டு, தமிழர் வீடுகளைத் தேடிக் கொண்டு வந்தார்கள். கோப்பாயைச் சேர்ந்த இந்த ஐயர் குடும்பம் இருந்த வீட்டிற்கு வந்தார்கள். வீட்டிற்கு அருகில் ஒரு சிங்களக் கனவான் இருந்தார். அவர் பணக்காரர். அந்த வீட்டிலும் நாய்களும் அதற்கான கொட்டில்களும் இருந்தன.

காடையர் கூட்டம் ஐயர் வீட்டை அணுகுவதற்கு முன், ஐயர் குடும்பம் செய்தியறிந்து, பின்புறமாக ஓடி, அடுத்த வீட்டில் தஞ்சம் அடைந்தனர்.

கொட்டிலில் இருந்த நாய்கள், பலத்த சத்தமிட்டுக் குரைத்தன. சிங்களக் கனவான் வீட்டின் பின்புறமாகப் போய்ப் பார்த்தார்.

ஐயர் குடும்பம். அவருக்குப் புரிந்துவிட்டது. பரிவு வந்தது. அவருடைய வீடு பல அறைகளைக் கொண்டது.

கொட்டிலில் இருந்த நாய்களை அவிழ்த்துவந்து ஒரு அறையில் விட்டுப் பூட்டினார்.

ஐயர் குடும்பத்தைக் கொட்டிலில் விட்டுப் பூட்டினார். எல்லாம் ஐந்து நிமிடத்தில் நடந்தன.

இரண்டு நாள்கள், உணவு, படுக்கை, உடை எல்லாம், நாய்கள் வாழ்ந்த கொட்டிலில் வழங்கப்பட்டன.

காடையர்கள் வந்தார்கள், ஐயர் குடும்பத்தைத் தேடினார்கள், கனவானைக் கேட்கப் பயம், எட்ட நின்று பார்த்துவிட்டுப் போய் விட்டார்கள்.

மூன்றாம் நாள் ஐயர் குடும்பத்தைத் தானே நேரடியாக முயற்சித்து அகதி முகாமுக்கு அனுப்பி வைத்தார் அந்தச் சிங்களக் கனவான்.

பதுளை வாசியின் அனுபவம்

“27 யூலை, 83 புதன்கிழமை காலை 9.30 மணியளவில், என் விடுதியிலிருந்து அலுவலகம் போகப் புறப்பட்டேன். சென்ற பாதையின் கீழ்த் தெருவில், தமிழர் கடைகளுக்கு முன்னால் ஒரு மோட்டார் சைக்கிள் நிறுத்தப்பட்டிருந்தது. அதிலிருந்து பெற்றோல் எடுத்துக் கடைகளுக்குத் தீ மூட்டிக்கொண்டிருந்தது ஒரு கூட்டம். மோட்டார் சைக்கிள்களுக்குத் தீ வைக்கப்பட்டது. நான் அலுவலகம் சென்றேன். அங்கிருந்த என் சக உத்தியோகத்தர்கள், ‘நிலைமை மோசமடை கின்றது, நீங்கள் விடுதிக்குப் போங்கள்’ என்றனர். நான் திரும்பி விடுதிக்கு வந்து என் தம்பியுடன் தங்கினேன்.

வழியில் பெருங்கூட்டம். கீழ்த்தெருவில் காதையர்கள் கடை களுக்குத் தீ வைத்துவிட்டு மற்றொரு வீதிக்குப் போவதைப் பார்த்தேன். அக்கூட்டம் மாலை 3 மணியளவில் என் வீட்டுக்கு சமீபம் உள்ள தமிழ் வீடுகளுக்குத் தீ வைத்துக் கொண்டு வந்தனர். எனது வீட்டுக்குப் பக்கத்தில் ஒரு பெரிய கடையின் சொந்தக்காரரின் வீடு இருந்தது. அவரிடம் பல லொறிகள் இருந்தன. அவை தீ மூட்டப் பட்டன. அவர் வீட்டில் இருந்தவர்கள் இரண்டு பெண்களும், கொழும்பிலிருந்து அகதிகளாக வந்த சிலருமாக மொத்தம் பதின்மூன்று பேர், ஆபத்தை எதிர்நோக்கினர். காதையர் கூட்டம் அவ்வீட்டை நெருங்கியபோது அந்த வீட்டிலிருந்து ஒரு துவக்கு வெடிச் சத்தம் கேட்டது. தொடர்ந்து ஒரு இலங்கைப் போக்குவரத்துச் சபையில் வேலை செய்யும் தொழிலாளி விழுந்ததைப் பார்த்தேன். அவர்கள் அந்தச் சடலத்தை இழுத்து ஒரு புறம் போட்டுவிட்டுப் போய் இராணுவ, போலிசுப் படையினரைக் கூட்டி வந்தனர். இராணுவ போலிசுப் படையினர் அந்தக் கூட்டத்தைக் கலைப்பார்கள் என நான் நினைத்தேன்.

ஆனால் என் எதிர்பார்ப்பிற்கு மாறாக இராணுவத்தினர் அந்த வீட்டினுள்ளே போய், இரண்டு பேரைப் பிடித்து வெளியே இழுத்து வந்து, இரக்கமில்லாமல் தாக்கி, வீட்டின் முன்னால் வைத்துச் சுட்டனர். என் வீட்டில் இருப்பது எனக்குப் பாதுகாப்பில்லை என எண்ணினேன். அடுத்திருந்த என்ஜினியர் விடுதிக்குச் சென்றேன். அங்கிருந்து எட்டிப் பார்த்தேன். அந்த முதலாளி வீட்டிலிருந்து, இருவர் விரைந்து வெளியேறி, எதிரில் இருந்த, சிங்களவர் வீட்டை நோக்கி ஒடுவதைக்

கண்டேன். இராணுவத்தினர் அவர்களையும் பிடித்து, அடித்து உதைத்துத் தெருவில் இழுத்துவந்து, அந்த முதலாளி வீட்டின் முன் சுட்டுப் போட்டனர். மற்றும் இருவர் அந்த வீட்டிலிருந்து தெருவிற்குக் கொண்டுவரப்பட்டுத் தாக்கப்பட்டபின் சுடப்பட்டனர். பின்னர் அவர்கள் வீட்டிற்குத் தீ வைத்தனர். உள்ளே இருந்த ஏழு பேரும் கருகி மாண்டனர்.

மறுநாள் காலை 6 மணியளவில், தெருவில் சுடப்பட்ட ஆறு பேரின் சடலங்களும் எரியும் வீட்டிற்குள் எறியப்பட்டன. பின்னர் அக்கூட்டம் அவ்விடத்தைவிட்டு நகர்ந்தது. நான் தஞ்சமடைந்த விடுதியில் தங்கியிருந்த எஞ்சினியர் ஒரு சிங்களவர், இரு தமிழர்கள் தாக்கப்பட்டுப் பின் சுடப்பட்டதைப் பார்த்தபின், மிக அதிர்ச்சியடைந்த வராய், விரக்தியடைந்தவராய் வீட்டைவிட்டு வெளியேறாமல் இருந்து விட்டார். ஊரடங்குச் சட்டம் அமுலில் இருந்ததால் அந்த வீட்டை விட்டு என்னால் வெளியேற முடியவில்லை, என் தம்பியும் நானும் அந்த வீட்டில் அன்றிரவு தங்கினோம். மறுநாள், அங்கே இருப்பது பாதுகாப்பில்லை என எண்ணி, என் சக உத்தியோக நண்பர்களின் ஆலோசனைப்படி, நகருக்கப்பாலுள்ள காட்டுப் பகுதியிலிருந்து வேலைத்தலத்திற்குப் போனோம். அங்கு சென்ற பின்னர்தான் அந்தக் காட்டுப் பிரதேசத்தில் தங்குவதும் பாதுகாப்பில்லை என்று உணர்ந்தேன். பின்னர், என்னோடு பணியாற்றுபவரின் துணையுடன், மட்டக் களப்புக்குப் போய், அங்கிருந்து யாழ்ப்பாணம் வந்தேன்.

பதுளையில் நான் எல்லாருக்கும் தெரிந்தவன். எனவே என் பெயரை வெளியிட நான் விரும்பவில்லை. நான் திரும்பவும் அவ்விடத்திற்குப் போக வேண்டும். இப்படியொரு முறைப்பாட்டை நான் கொடுத்ததை அவ்விடத்து மக்கள் அறிய நேர்ந்தால் தொல்லைகள் உருவாகலாம்”.

சிரீலங்கா சிறையில் “கண்கள் தோண்டப்பட்டன”

தமிழீழ விடுதலை இயக்கத்தைச் சேர்ந்த பிரமுகரும், எழுத்தாளருமான செல்வராசா குட்டிமணி யோகசுந்திரனும், கணேசானந்தன் ஜெகநாதனும் போலிசுக்காரர் ஒருவரைக் கொலை செய்ததாகக் குற்றம் சுமத்தப்பட்டு, 1982 ஆம் ஆண்டு நீதிமன்றம் விசாரித்துக் குற்றவாளிகளாகக் கண்டு, குற்றவாளிகளுக்கு மரண தண்டனை வழங்கப்படவேண்டுமென்று தீர்ப்பளித்தது.

அச்சமயம் குற்றவாளிக் கூண்டில் நின்று அவர்கள் நிகழ்த்திய இறுதியுரையின்போது, தமது கண்களைக் கண் தெரியாத தமிழர் களுக்குத் தானம் செய்யவிரும்புவதாகவும், அதன் மூலம் பிறக்கப் போகும் தமிழீழத்தை அவர்கள் கண்கள் பார்க்கும் என எதிர்பார்ப்பதாகவும் கூறினார்கள். இவர்கள் இருவரும் மற்றும் வெலிக்கடைச் சிறைச்சாலையில் இருந்த ஏனைய தமிழ்க் கைதிகளும் கொலை செய்யப்பட்டனர்.

வெலிக்கடைப் படுகொலைகளில் தப்பி இப்பொழுது மட்டக் களப்புச் சிறையில் இருக்கின்றவர்களை நான் சந்தித்தேன். அவர்கள் சொன்னார்கள்:

அந்த இருவரும் கொல்லப்படுவதற்கு முன், முழங்காலில் நிற்கப் பணிக்கப்பட்டு, அவர்கள் கண்கள் இரும்புக் கம்பிகளால் தோண்டப்பட்டன.

ஒரு பாதகன், குட்டிமணியின் நாக்கை வெட்டி, அதிலிருந்து கொட்டிய இரத்தத்தைக் குடித்துக் கொண்டே “நான் ஒரு புலியின் இரத்தத்தைக் குடித்து விட்டேன்” எனக் கத்தினான்.

யூலை 25 இல் வெலிக்கடைச் சிறையில் படுகொலை செய்யப் பட்ட 35 பேர்களுள் இந்த இருவரும் அடங்குவர்.

இரண்டு நாள்களில் பின்னர், மற்றும் ஏழு பேர் கொல்லப் பட்டனர். சிறீலங்காவின் காந்திய இயக்கத் தலைவர் இராஜசுந்தரம் கொல்லப்பட்ட சூழ்நிலை உட்பட முழு விவரங்களும் ‘கார்டியன்’க்குக் கிடைத்துள்ளது. இலண்டனிலிருந்து வெளிவரும் பிரபல தினசரியான ‘கார்டியன்’ நிருபர் டேவிட் பெரஸ்.ஃபோட் நேராகத் திரட்டி வந்தார்.

யூலை 25 படுகொலைக்குப் பின்னர், அதிக பாதுகாப்பாகத் தமிழர் மேல்மாடி அறைகளுக்கு மாற்றப்பட்டார்கள், இரு கத்தோலிக்க குருமார், ஒரு மெதடிஸ்த குரு உட்பட ஒன்பது பேரில் இராஜ சுந்தரமும் ஒருவராவார்.

மேலும் கொலை நடக்குமென்று நன்றாக உணர்ந்து, இந்த ஒன்பது பேரும், பல தடவைகள் சிறை அதிகாரிகளுடன் தொடர்பு கொண்டு, மேலதிகப் பாதுகாப்பு நடவடிக்கை எடுக்கும்படி

வேண்டினார். இவர்களுக்குத் தகுந்த பாதுகாப்புத் தரப்படும் என்று சொல்லப்பட்ட போதிலும் நடவடிக்கை எதுவும் எடுக்கப்படவில்லை.

27ஆம் திகதி, 2.30 மணியளவில், பலத்த சத்தமும் கூச்சலும் கேட்டது. மதகுரு ஒருவர் சன்னலால் எட்டிப் பார்த்தார். விறகுக் கட்டைகள், கோடாரிகள், இரும்புக் கம்பிகள் ஆகியவற்றுடன் சிறைக் கைதிகள் கீழ் அறைகளை உடைத்தனர். அங்கே சிறைக் காவலர் எவரும் இல்லை.

கீழ் அறைகளில் பதினாறு கைதிகளைக் கொன்ற பின், அவர்கள் மேல் மாடிக்கு வந்தனர். பூட்டுகளை உடைத்தனர். இராஜகந்தரம் கதவருகில் போய்நின்று,

“ஏன் எங்களைக் கொல்லுகிறீர்கள்? நாங்கள் உங்களுக்கு என்ன செய்தோம்?” என்று கேட்டுள்ளார்.

அவ்வேளை கதவு உடைத்துத் திறக்கப்பட்டது.

ஒருவன் தலையில் இரும்புக் கம்பியால் ஓங்கி அடித்தான். இரத்தம் சீறிப் பல அடி தூரம் பாய்ந்தது.

இக்கட்டத்தில், நாங்கள் எங்களைப் பாதுகாத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று தீர்மானித்தோம். வெளியில் இருந்த இரண்டு மேசைகளின் கால்களை உடைத்து எடுத்துக்கொண்டு எதிர்க்கத் தயாரானோம் என்று மற்றொரு கைதி கூறினார். அவர் மேலும் சொன்னார்:

அவர்கள் செங்கட்டிகளை எங்கள் மேல் எறிந்தார்கள். நாங்கள் அவற்றை எடுத்துத் திருப்பி எறிந்தோம். விறகுத் தடிகளும், கம்பித் துண்டுகளும் எறியப்பட்டன. அவற்றை எடுத்து ஆயத்தமாக வைத்துக்கொண்டோம். அரைமணி நேரம் இச்சண்டை தொடர்ந்தது.

‘நீதானா அந்த மதகுரு, உன்னைக் கொல்ல வேண்டும்’, என்று ஒருவன் சத்தமிட்டான்.

நீண்ட இடைவெளிக்குப் பின்னர் அங்குவந்த இராணுவத்தினர் கண்ணீர்ப்புகை அடித்தனர். அத்துடன் நிலைமை சீர் அடைந்தது.

வெலிக்கடைப் படுகொலைகள் பற்றிப் பின்னர் ஒரு விசாரணை இடம் பெற்றது. ஆயினும் மேற்கூறப்பட்ட விவரங்கள் எதுவுமே வெளிவரவில்லை.

தாக்கப்பட்டோரின் சார்பில் வாதாடும் சட்டத்தரணிகளும், சிறை அதிகாரிகளும் இப்படுகொலையில் பங்கெடுத்தார்கள், அதற்கான சாட்சியங்கள் உண்டு. அவற்றை நெறிப்படுத்த வாய்ப்பளிக்கும்படி பல தடவை அரசிடம் கோரிக்கை விடுத்தோம், பயனில்லை என்று கூறுகிறார்கள்”.

ஆறு வயதுக் குழந்தைக்கு வாள்வெட்டு

பன்குளம், ஓளவை நகரில், விவசாயம் செய்து சீவித்துவந்த தெய்வானை என்னும் பெண் பகர்ந்த பயங்கரம் :

“நானும் என் கணவரும் பன்குளத்தில் கமம் செய்கின்றோம். எங்கள் குடும்பத்தில் ஏழு பேர் உள்ளோம். எனது வலது கையில் துப்பாக்கி வெடிபட்டது. கழுத்தில் வாள்வெட்டு, பதினாறு தையல் போடப்பட்டன. உடம்பிலும் பல இடங்களிலும் வாள்வெட்டுக் காயங்கள் இன்னும் ஆறவில்லை. கால் கைகளில் இருப்புக் கம்பி அடி. இத்தனை காயங்களும் பட்ட என்னால் தொடர்ந்து தொழில் செய்ய முடியுமா?”

“மகள் முத்துக்குமாரிக்கு ஆறு வயது. இவள் தலையில் வாளால் வெட்டினார்கள். இரும்புக் கம்பியால் அடித்தார்கள்”.

மகனைக் காணவில்லை

மடுல்கலை அரசினர் வைத்தியசாலையில் பதிவுபெற்ற வைத்தியராகக் கடமையாற்றிய திரு. செ. சிவயோகநாதன் சொன்னவை :

“வத்தளை வளயாமுனையில் வசித்து வந்த என் மகன் இராசன் 25-7-83 அன்று அவனது இருப்பிடமும், வேலை செய்த நிறுவனமும் தாக்கப்பட்டதை அடுத்து வேறு சிலருடன் அதே நிறுவனத்தின் கிளையாகிய டாம் வீதியிலுள்ள கே.கே.எஸ். ஸ்ரோரில் போய்ப் பாதுகாப்புக்குத் தங்கியிருந்தார்களாம். அதன் பின்னர் 29-7-83 அன்று காடையரால் டாம் வீதியில் வைத்து இராசன் துரத்தித் தாக்கப்பட்டுக் கொலை செய்யப்பட்டதாக அறிகிறோம். இதனை நேரில் கண்டதாக, டாம் வீதியில் தையல் தொழில் செய்யும் திரு. ஹசன் கூறினார்.

இதுபற்றி எனது சொந்த ஊரான பருத்தித்துறையில் உள்ள போலிசாருடன் தொடர்பு கொண்ட போது, அவர்கள் புறக்கோட்டைப்

போலிசாருடன் தொடர்பு கொண்டு, அத்தகைய சம்பவம் நடந்ததாக ஒப்புக் கொண்டுள்ளார்கள். என்றாலும் உத்தியோக பூர்வமாக எவரும் எமக்கு அறிவிக்கவில்லை. இதுபற்றி யாழ் அரசாங்க அதிபர், செஞ்சிலுவைச் சங்கம், போலிசு டி.ஐ.ஐ. திரு. சுந்தரலிங்கம் ஆகியோருக்கும் தெரிவித்துள்ளேன்”.

“கண்டி நகரில் 26ஆம் திகதி தொடங்கிய வன்செயல் 28 ஆம் திகதி மடுல்கலை, களுகங்கை முதலிய இடங்களுக்குப் பரவியது. நாம் இரகசியமாக வெளியேறி, ஆறு மைல் தொலைவிலுள்ள கலா பொக்கை தோட்டத்திற்குச் சென்று ஒன்பது நாள்கள் பாதுகாப்பாகத் தங்கிவிட்டுத் திரும்பவும் மடுல்கலைக்கு வந்தோம். அப்போதும் நிலைமை மோசமாக இருந்ததால் தனியார் வாகனத்தில் யாழ்ப்பாணம் வந்து சேர்ந்தோம்”.

எட்டியாந்தோட்டை எம்.பி.யின் வீட்டில்

எட்டியாந்தோட்டை பிரதான வீதியில் வியாபாரம் செய்துவந்த, காரைநகரைச் சேர்ந்த திரு. ஆ. நடராசா சொன்னவை :

“28-7-83, அன்று நாங்கள் வழமை போல் கடையைத் திறந்து வியாபாரத்தை மேற்கொண்டிருந்தபோது, எமது கடைவீதியில் பதற்ற நிலை காணப்பட்டது. எல்லோரும் தம் தம் கடைகளைப் பூட்டிக் கொண்டிருந்தார்கள். நாங்களும் எங்கள் கடையைப் பூட்டிவிட்டு உள்ளே இருந்து கொண்டோம். சிறிது நேரத்தில் எமது கடை வீதியில் காதையர்களின் வன்செயல்கள் ஆரம்பிக்கப்பட்டன.

இதையறிந்து நான், மகன், மருமகன் மூவருமாகப் பின்புறமாக வெளியேறி அண்மையிலுள்ள முசலிம் நண்பர் வீட்டில் அடைக்கலம் புகுந்தோம். மறுநாள் காலைவரை அங்கு தங்கியிருந்தோம். பின்னர் எட்டியாந்தோட்டைப் பாராளுமன்ற உறுப்பினர் இல்லம் சென்று புகலிடம் கோரினோம். அவர் எங்களைத் தம்முடன் வைத்திருந்து, மதிய உணவும் தந்தார். மேலும் பல யாழ்ப்பாணத்தவர்கள் அங்கு வந்து சேர்ந்ததனால் எல்லோரையும் அங்கு வைத்திருக்க முடியாததால், யாவரையும் சிறிவர்த்தன வித்தியாலயத்திற்கு அனுப்பி வைத்தார். அங்கிருந்த சுமார் அறுபது பேருக்கும், 11-8-83 வரை உணவு தந்து கவனித்தார். அதன் பின்னர் அவரே பேருந்து ஏற்பாடு செய்து எல்லோரையும் யாழ்ப்பாணம் அனுப்பி வைத்தார்.

கணவனைச் சுட்டனர் என்னை வெட்டினர்

வடிவேல் முத்துலட்சுமி, ஓளவை நகரில் கூலித் தொழில் செய்து வசித்தவர். ஐந்து பெண் பிள்ளைகளுக்குத் தந்தையான இவரின் குடும்பத் தலைவனைக் கொடியோர் சுட்டுக் கொன்றனர். அதே நேரம் வலக் கையில் சூட்டுக் காயத்துடனும், இடக்கையில் வாள்வெட்டுக் காயத்துடனும் முத்துலட்சுமி உயிர் தப்பினார். இன்று இவர் எட்டு மாதக் கர்ப்பவதி. இவர்கள் வீடு எரிக்கப்பட்டது. தளபாடங்கள் வீட்டுச் சாமான்கள், உடுத்துணிகள் யாவும் சாம்பலாயின. அத்துடன் ஐந்து மூடை நெல், ஒரு மூடை குரக்கன், ஒரு மூடை கப்பீ, ஒரு மூடை சோளம், ஒரு மூடை உளுந்து, ஒரு அந்தர் வெங்காயம் ஆகியனவும் எரிக்கப்பட்டு நாசமாக்கப்பட்டதாக இவர் கூறினார்.

மயங்கிய நிலையில் காட்டில் கிடந்தேன்

தம்பையா பராபரம், றபர் மேக்கராக, தெகியோவிட்ட மகா ஓயா தோட்டத்தில் வேலை செய்தவர். இணுவிலைச் சேர்ந்தவர். இவர் சொன்னவை :

“83 யூலை 29ஆம் திகதி வெள்ளிக்கிழமை நண்பகல் ஒரு மணியளவில், காடையர் கூட்டம் வந்து எனது வீட்டையும், உடைமைகளையும் சேதப்படுத்தி என்னையும் துரத்தியது. நான் காட்டுப் பக்கமாக ஓடினேன். காட்டில் வைத்து என்னை அடித்து இரு கைகளையும் வெட்டித் தலையிலும் வெட்டிக் காயப்படுத்தினார்கள். மாலை ஐந்து மணிவரை மயங்கிப்போய்க் காட்டில் கிடந்தேன். பின்னர் மயக்கம் தெளிந்து என் இருப்பிடம் சென்றேன். அங்கு யாரும் எனக்கு முதலுதவியோ, பாதுகாப்போ தரவில்லை. மறுநாள் மாலை அவிசாவலைப் போலிசாரின் உதவியுடன் ஆஸ்பத்திரிக்குப் போனேன். அங்கிருந்து இரத்தினபுரி ஆஸ்பத்திரிக்கு மாற்றப்பட்டேன். மறுநாள் கொழும்பு ஆஸ்பத்திரிக்கு அனுப்பப்பட்டேன். அங்கு என்னைச் சுகப்படுத்த போதிய மருந்து தரப்படாமையால் எனது சொந்த முயற்சியால் நுகேகொட அகதிமுகாமுக்கு மாற்றப்பட்டேன்”.

“அங்கே ஐந்து நாட்கள் தங்கிக் கப்பல் மூலம் யாழ்ப்பாணம் வந்தடைந்தேன். இங்கு யாழ்ப்பாணம் ஆஸ்பத்திரியில் சேர்க்கப்பட்டேன். எனது வலக்கைக்கு அறுவை சிகிச்சை நடைபெற்றது. இன்னும் இரண்டு மாதங்களாவது சிகிச்சை பெறவேண்டுமாம்”.

“எனது வீட்டிலிருந்து பணம், தளபாடங்கள், பொருள்கள், மாடுகள், கோழிகள், உடுப்புகள், எனது கையிலிருந்த மணிக்கூடு, மோதிரம் யாவும் பறிபோயின. திரும்பவும் போய் வேலைசெய்ய முடியாத நிலையில் கைகள் ஊனம் உற்றுள்ளேன்.”

அம்மா உங்களைக் கொல்ல...

கல்யாணராமையர், ஆலிஎலை, கற்றவலைத் தோட்டத்தில் எழுதுவினைஞராகக் கடமையாற்றியவர். இவர் மனைவி சொன்ன கதை :

“அன்று காலை நானும், வேலைக்காரப் பெண்ணும் வீட்டிலிருந்தோம். தோட்டத்துச் சிறவன் ஒருவன் ஓடிவந்து, ‘அம்மா உங்களை இன்று கொல்ல வேண்டும் என்று கற்றவலைச் சந்தியில் சில சிங்களவர்கள் கூடிக் கதைக்கிறார்கள். நீங்கள் ஓடி ஒளிந்து கொள்ளுங்கோ’ என்றான். நான் உடனே என் கணவரையும் கூட்டிக் கொண்டு பின் கதவால் ஓடித் தேயிலைச் செடிகளிடையே ஒளிந்திருந்தோம்.”

மூக்கை அறுத்து...

எவ்வெவ பகுதியில் இரண்டு தமிழ்க் குடும்பங்கள் இருந்தன. வன்செயலைக் கண்டு பயந்து அவர்கள் வெளியேறிய பின்னர் வீடுகளைத் தீயிட்டுக் கொளுத்தினார்கள்; கொள்ளையடித்தார்கள்.

“மாத்தளை நகரைக் கலக்கிய காதையர், முத்துமாரியம்மன் கோபுரக் கலசத்தில் ஏறி, பௌத்த கொடியை நாட்டினர். பின்னர்ச் சிங்கசிற்பத்தில் பதித்திருந்த அம்மன் காலை உடைத்தனர். கோவில் அலுவலகம், கல்யாண மண்டபம், ஐயரின் வீடு எல்லாம் எரிந்து கொண்டிருந்தபோது, கோவிலுள்ளேயிருந்து ஐந்து பிக்குகள், வெளியே வருவதைக் கண்டேன்”.

“28 ஆம் திகதி ஒரு சிங்கள இளைஞன் சுடப்பட்டான். தமிழர் சுட்டதாகக் கதை பரவியது. மூன்று லொறிகளில் காதையர்கள் வந்தார்கள். அட்டகாசம் புரிந்தார்கள். மகாவலவில் என் தம்பியின் வீடு எரிக்கப்பட்டது. இன்னொரு தம்பியை வெட்டி வயலில் போட்டார்கள். உடனே ஆஸ்பத்திரிக்கு எடுத்துச் செல்லவிடாமல் தடுத்தார்கள். மூன்று நாளைக்குப் பின் கண்டி ஆஸ்பத்திரியில்

சேர்த்தோம். ஒரு கை கழட்ட வேண்டிய நிலை. இவருடைய வீடு, கடை எல்லாம் எரிந்துவிட்டு, அம்மாவின் நகைகளைப் பறித்தார்கள். மூக்குத்தியைக் கழற்றும் போது அது கழல மறுத்தது. மூக்கை அறுத்து எடுத்தார்கள். அம்மா ஆ! ஆ! எனக் குழறியபோது, பிஸ்கெட்டும் பார்வியும் கொடுத்துவிட்டுப் போனார்கள்.

நாங்கள் சாகிராக் கல்லூரி முகாமுக்குப் போனோம். பின்னர் யாழ்ப்பாணம் வந்தோம். இனித் திரும்பிப் போகும் எண்ணம் இல்லை. விவசாயம் அல்லது வியாபாரம் செய்ய விரும்புகிறோம். இவற்றைச் சொன்னவர் மாத்தளை, வரகமுர வீதியில் வசித்த ஏ. சிவநாதன் என்பவர்.

மூன்று மகன்களைக் காணவில்லை...

வத்தளையில் வசித்த மனோன்மணி என்னும் பெண்மணியின் பேரிழப்பைப் பாருங்கள் :

“யூலை 27ஆம் திகதி நான் எனது பிள்ளைகளையும் அழைத்துக் கொண்டு என் கணவரைப் பார்க்க ரப்பர் தோட்டத்திற்குப் போனேன். அவரைக் காணாததால், அங்கிருந்து தருமபுரம் வந்தேன். என் கணவர் தருமபுரம் வீட்டிற்கு வருவார் என எதிர்பார்த்தேன். அகதிகளை வரவேற்க உறவினர்கள் வரத் தேவையில்லை. வீட்டிற்கு அனுப்பி வைப்போம் என்ற வானொலி அறிவித்தலை நம்பிப் பத்து நாள்கள் வரை காத்திருந்தோம். வவுனியா, கிளிநொச்சி ஆகிய முகாம்களில் தேடிப் பின் யாழ்ப்பாணம் வந்து கணவரைக் கண்டேன். இன்னும் என் மூன்று மகன்களைப் பற்றிய விவரங்கள் தெரியாது. அவர்கள் 20, 24, 26 வயதுடையவர்கள்.

தமிழ் மண்ணில் தமிழ் மக்களுடன் வாழவே நான் விரும்புகிறேன். அந்தக் கொடியவர் மத்தியில் வாழ்வதைவிட இங்கேயிருந்து நஞ்சு மருந்தைக் குடித்துச் சாகலாம்.

போராட்டங்களை வரவேற்கிறேன்

கொழும்பு - சென் பெனடிக் மாவத்தையைச் சேர்ந்த திரு. எட்வேட் தம்பிப்பிள்ளை அவர்களின் கருத்து :

“நான் கொழும்பு பழைய சோனகத் தெரு ‘செல்வம் ஸ்ரோரில்’ எழுது வினைஞனாகக் கடமை புரிந்து வந்தேன். 25-7-83 காலை பதினொரு மணிக்கு இருபது முப்பது பேர் கொண்ட சிங்களக்

குழுவொன்று, எம் வீட்டிற்கு வந்து எம்மை அடித்து, எனது மச்சானைக் கத்தியால் குத்தியபின் பொருள்களைக் கொள்ளையடித்தும், தீ வைத்தும் அட்டகாசம் புரிந்தனர். நாம் வேறொரு வீட்டிற்கு ஓடி ஒளிந்தோம். பின் அகதி முகாமுக்கு அங்கிருந்து போனோம். அங்கிருந்து இங்கு வந்தோம். இனி அங்குப் போக முடியாது. இனி அவர்களூடன் வாழ முடியாது. இங்கு நடக்கும் போராட்டங்களை நாம் வரவேற்கிறோம். எனக்கு ஏற்பட்ட நட்பும் ரூபாய் 2 இலட்சம். என் வயது 50.”

உடல் கருகிய நிலையில் அக்காவும், மகள்களும்

கே. சுப்பிரமணியம் 24 வயது இளைஞன். தெகிவலையைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர். தன் மூத்த சகோதரியுடன் வசித்து வந்தவர். மைத்துனரின் வியாபார நிலையத்தில் வேலை செய்தவர், இவர் அழுதழுது சொன்னார் :

“கடையைப் போய்ப் பார்த்தேன். உடைக்கப்பட்டு எரிக்கப் பட்டிருந்தது. அக்காவும், மச்சானும் உள்ளே கருகிய நிலையில்.. ஐயோ!

நான் பம்பலப்பிட்டி, அகதி முகாமிற்குச் சென்றேன். அங்கிருந்து இங்கு வந்தேன். அம்மாவையும் அப்பாவையும் முன்பே இழந்து விட்டேன். நான் அனாதை”.

கால்நடையில் தப்பி வந்தேன்

அறுபத்தேழு வயதுடைய, வி. சுப்பிரமணியம் அவர்கள் கலகெதர, பூரகொட தோட்டத்திலிருந்து, கால்நடையாக யாழ்ப்பாணம் புறப்பட்டார். இவருடைய வீரதீரத்தைக் கேளுங்கள் :

“நடந்து வரும்போது குருநாகல் ரோட்டிற்கு ஆமிக்காரன் அடித்தான். கானுக்குள் விழுந்து தப்பினேன். ஆமிக்காரன் அடித்த போது இரண்டு பேர் இறந்து போனார்கள். நான் அங்குள்ள பூந்தோட்டத்தினுள் இரவு 10 மணி வரை மறைந்திருந்தேன். மறுநாள் காலை ஒரு லொறியில் ஏற வாய்ப்புக் கிடைத்தது. சாவகச்சேரியில் இறங்கிக் காயத்திற்கு மருந்து கட்டுவித்தேன். என்னிடமிருந்த ரூபாய் 250 ஆமிக்காரர்களினால் அபகரிக்கப்பட்டது. இனிமேல் நான் யாழ்ப்பாணத்தில்தான் சீவிப்பேன், இங்கேயே சாவேன்”.

உங்களுக்காக...

பண்டாரவளை, புனிதா நகை மாளிகையின் உரிமையாளர், சித்தங்கேணியைச் சேர்ந்த சபாரத்தினம் சிவசீலன். வன்செயல்களைக் கேள்விப்பட்டதும், நகைகளை இரும்புப் பெட்டியில் வைத்துப் பூட்டிவிட்டுப் போலிசு பாதுகாப்புடன் இருந்தேன் என்கிறார். ஆனால் அடுத்த நாள் இவருடைய கடை எரிக்கப்பட்டபோது எவ்வாறு ஓடித் தப்பினார் என்று கேளுங்கள் :

“ஒரு ஜீப் வண்டியில் வந்த ஆயுதப் படையினர், அந்த வீதியிலுள்ள கடைகளைத் தாக்கினார்கள். நெருப்பு வைத்தார்கள், நாங்கள் திக்குத் திக்காய் ஓடினோம். பக்கத்துக் கடையின் முகலிம் சமையற்காரர் என்னை அழைத்துப்போய்ப் பள்ளிவாசலில் பாதுகாப்புத் தந்தார். ஆனால் அடுத்தநாள் பத்து மணியளவில், பள்ளி வாசல் நிருவாகி எங்களை வெளியேறும்படி சொல்லிவிட்டார். அங்கிருந்து வெளியேறி ஒரு சிங்கள நண்பர் வீட்டில் ஒளிந்திருந்தோம். அவர் எங்களை ஆறு நாட்கள் பாதுகாத்தார்.

பின்னர் பதுளை அகதிகள் முகாமுக்குச் சென்றோம். அங்கே ஆறாயிரம் பேர் வரை இருந்தனர். சுகாதார வசதிகள் இன்மையால் பெரிதும் அல்லல்பட்டோம். பின்னர் ஏழு பஸ் வண்டிகளில் மட்டக் களப்புக்கு அனுப்பப்பட்டோம். அங்கிருந்து யாழ் வந்து சேர்ந்தோம்.”

எனது கடையை இராணுவம் தாக்க முற்பட்டபோது போலிசார் தடுத்தனர். இராணுவத்தினருக்கு உதவிய காதையர் போலிசாரைப் பார்த்து ‘உங்களுக்காகவே இதைச் செய்கின்றோம். வேண்டுமானால் சுடுங்கள்?’ என்றனர்.

கடையின் முன் பக்கம் உடைக்கப்படவில்லை. பின் வழியாகப் போய் இரும்புப் பெட்டியை ஆயுதங்களால் உடைத்தனர். கொள்ளையடித்தனர். இது திட்டமிட்ட வன்செயல் என்பதில் எனக்குச் சந்தேக மில்லை.

பாதிரியாரின் பாதகச் செயல்

நாரஹேன்பிட்டியாவில் ஆய்வுக்கூடத் தொழில் நுட்ப உதவியாளராகக் கடமையாற்றிய, சுதுமலையைச் சேர்ந்த சத்தியபாலன் நவரத்தினம் பட்ட அல்லல்களும் அனுபவங்களும் :

“எனது அலுவலக வாகனத்தில், நான் வேலை செய்யும் தொழிற்சாலைக்குச் சென்றேன், ஒரு பகுதி எரிக்கப்பட்டிருந்தது. திரும்பி வந்தேன். மருதானையில் வாகனத்தை மறித்துக் கடையர் கூட்டம் ‘பெட்ரோல்’ கேட்டனர். நான் மறுத்தேன். வாகனத்தைத் தாக்கினார்கள். திடுதிப்பென்று வாகனத்தை வேகமாக ஓட்டினேன். வழியில் கடையர்கள் கடைகளை எரித்துக் கொண்டிருக்க, ஆயுதம் தாங்கிய விமானப் படையினர் பார்த்துக்கொண்டு, தடுக்காது நின்றனர். தீயை அணைக்க முயன்றவர்களைத் தடுத்தனர். வாகனத்தைத் தலைமை அலுவலகத்தில் விட்டுவிட்டு, என்னுடன் வேலை செய்யும் சக பெண் ஊழியர் ஒருவரை அழைத்துச் சென்று கொட்டாஞ்சேனையில் முத்து மாரியம்மன் கோயிலுக்கருகில் உள்ள அவரது வீட்டில் விட்டுவிட்டு வெளியேறினேன்.

பின்னர் என் வீடு நோக்கிச் செல்லும்போது, நான் ஓட்டிய வாகனம் எரிக்கப்பட்டதாக அறிந்தேன். வழியில் பதற்றநிலை காணப் பட்டது. வீட்டுக்குச் சென்றபோது, அப்பகுதிக் கடைகளைக் கடையர்கள் உடைத்துக் கொண்டிருந்தனர். அவ்வேளை அவ்வழியே சென்ற இராணுவத்தினர், கடையர்களைப் பார்த்து ‘ஐயவேவா’ என்று கோஷமெழுப்பி உற்சாகமுட்டினர். பதிலுக்குக் கடையர் ‘ஐயவேவா’ என்று சத்தமிட்டனர். தொடர்ந்து நிலைமை மோசமடைந்தது.

பெண்களை, அருகில் இருந்த பறங்கியர் வீட்டிற்கு அனுப்பி விட்டு, நான் வீட்டில் இருந்தேன். சிறிது நேரத்தில் வீட்டு வாசலில் சத்தம் கேட்டது. பின் சுவரால் பாய்ந்து பறங்கியர் வீட்டிற்குப் போனேன். அயலிலிருந்த தமிழர்களின் வீடுகள் சிலவும், டாக்டர் (சல்வி) தியாகராஜாவின் டிஸ்பென்சரியும், தேயிலை ஏற்றுமதி நிலையமும் எரிக்கப்படுவதை அவதானித்தேன்.

எங்கள் வீட்டுப் பின்புறக் கதவை உடைத்துப் போய்த் தமிழர் ஒருவரின் வீட்டுப் பொருள்களைத் திருடினார்கள். நாங்கள் சில, பொருள்களை எடுத்துக்கொண்டு, பறங்கியர் வீட்டிலிருந்து சென்ற பெனடிக்ற் பாடசாலைக்குச் சென்றோம். வழியில் இராணுவத்தினர் மறித்தனர். பொருள்களைப் பரிசோதித்தனர். பணம் வைத்திருந்தவர்கள் பறிகொடுத்தனர்”.

“இரண்டு நாட்கள் உணவில்லை. அகதி முகாமில் பிஸ்கெட் கொடுக்கப்பட்டது. 7000 பேர் பின்வழியால் வாளுடன் வந்தனர்.

விமானப் படையினர் அவர்களைச் சுட்டு வீழ்த்தினர். செஞ்சிலுவைச் சங்கத்தினர் குழந்தைகளுக்குப் பால் வழங்கினர். காவல் படையினர், நீல காற்சட்டை, ரீசேட் அணிந்த வாலிபர்களின் உடைகளைக் கழற்றி வேறு நிற உடைகளை உடுக்குமாறு பணித்தனர். புலிகள் அப்படி உடையில் வருவதாகக் கேள்விப்பட்டதாகச் சொன்னார்கள்.

அன்று இரவு ஒன்பது மணியளவில் தாய் ஒருத்தி தன் பிள்ளைக்கு மாக் கரைப்பதற்கு வெந்நீர் சுடவைத்துக் கொண்டிருந்தாள். சிங்களப் பாதிரியார் ஒருவர் அப்பெண்ணிடம் போய்ப் படுக்கும்படி கூறினார். “வெந்நீர் எடுத்துக் கொண்டு போகிறேன்”, என அவள் பதிலளித்தாள். அவன் உடனே தன் மேலாடையைத் தூக்கிப் பிடித்துக் கொண்டு அடுப்பிலிருந்த பாணையை உடைத்தான். பலர் இதைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர்.

எம்மை யாழ்ப்பாணம் அனுப்ப யாரும் நடவடிக்கை எடுக்க வில்லை. முப்பது ரூபாய் வீதம் ஆயிரம் பேரை ஒழுங்கு செய்தால், கப்பலுக்கு ஒழுங்கு செய்யலாம் எனச் சொல்லப்பட்டது. இம்முயற்சியில் இறங்கிய வாலிபர்களை, அந்தச் சிங்களப் பாதிரியார் இராணுவத்திடம் முறைப்பாடு செய்தார். அதை அடுத்து அந்த இளைஞர்கள் வெளியே அழைத்துச் செல்லப்பட்டனர். மட்டக் களப்பைச் சேர்ந்த தமிழ்ப் பாதிரியார் யேசுநாதன் முயன்று அவ்விளைஞர்களை இராணுவத்திடமிருந்து விடுவித்தார்.”

“ஆறாந் திகதி மாலை, யாழ்ப்பாணம் போகக் கப்பல் ஆயத்த மாயிற்று. காங்கேசந்துறையை அடைந்தபோது கப்டன் (சிங்களவர்) கப்பலைத் துப்புரவாக்கினால் மட்டுமே, கப்பலைக் கரைக்கு விடுவதாகச் சொன்னார். எல்லாருமே கப்பலைத் துப்புரவாக்கினோம். மாலை ஐந்து மணிக்குக் கப்பல் கரைக்கு வந்தது. ஏழு மணிக்கு வீடு வந்து சேர்ந்தோம்”.

நிர்வாணமாக...

பண்ணையைச் சேர்ந்த திருமதி மனோராஞ்சினி தனபாலன் சொன்னது :

“பொரளையிலிருந்து, மினிபஸ் மூலம் கோட்டைக்கு வரும் வழியில் காடையர் மினி பஸ்ஸை மறித்து, எம்முடன் வந்தவர்களைத் துரத்தினார்கள். என்னுடன் இன்னுமொரு தமிழ்ப் பெண்ணும்

இருந்தார். எங்கள் கழுத்தை அவர்கள் நெரித்தார்கள். நகைகளைக் கழற்றச் சொன்னார்கள். 'தரமறுத்தால், உடைகளை உரிந்துவிட்டு நிர்வாணமாக நடக்க வைப்போம்' என்றார்கள். நாங்கள் அழுது கொண்டிருந்தோம். பின்னால் ஒரு அரசாங்க லொறி வந்தது. அதை மறிக்க முயன்றோம். காதையர் தடுத்தனர். இருந்தபோதிலும் எமது நல்ல காலம், அவர்கள் எங்களை ஏற்றிக் கொண்டு போய்ப் பொருளை போலிசு நிலையத்தில் விட்டனர். போலிசார் எங்களைப் பாதுகாப்பாகப் பம்பலப்பிட்டி அகதி முகாமிற்குக் கொண்டு சென்று விட்டனர்.”.

விளக்குமாற்றையும் விடவில்லை

கந்தர்மடம், குமாரசாமி வீதியைச் சேர்ந்த மகாதேவா இரவிச்சந்திரனும் அவர் தங்கை ஆனந்தியும் கூறியவை:

“சதாம் வீதியில், காற்சட்டை அணிந்த வாலிபர்கள் கூட்டமாகச் சென்றனர். 'யாழ்ப்பாண ஸ்ரோர்ஸ்', 'கல்பனா கபே' இரண்டிலும் சாமான்களை எடுத்து வீதியில் எறிந்துவிட்டு, நெருப்பு வைத்தனர். வீதியில் நின்ற காரிலிருந்து தேவையான, பெற்றோலை எடுத்தனர். 'ஜெயசேவா' எனச் சத்தமிட்டனர். பின்னர் 'அம்பாள் கபேயை' எரித்தனர். அடுத்து, 'சாரதாஸ்' கடையின் பூட்டை உடைக்க முயன்றனர். முடியாது போகவே தெருவில் நிறுத்தி வைக்கப்பட்டிருந்த லொறி ஒன்றை ஓட்டிவந்து, இடித்துக் கதவை உடைத்தனர். அவ்வேளை இராணுவ வாகனம் சதாம் வீதிக்கு வந்தது. அவர்களை நோக்கி “உங்களுக்காகவே இதைச் செய்கிறோம், எங்களைச் சுட வேண்டாம்” என்று சத்தமிட்டுக் கூறினார்கள்.

எமது அலுவலகத்தில் வேலை செய்யும் சிங்கள ஊழியர் ஒருவர், சாரதாவிலிருந்து ஒரு 5,000 ரூபா பெறுமதியான ரான்சிஸ்டர் ரேடியோவை எடுத்துக்கொண்டு போவதைக் கண்டேன். இவ்வாறு மற்றும் பலர் பொருள்களை எடுத்துக்கொண்டு சென்றனர்.

“காதையர், வாகனங்களில் சென்றவர்களை நிறுத்தி வெளியே இழுத்துப் போத்தல்களால் தாக்கினர். நான் வெளியேறித் தப்புவதற்கு வழி புலப்படவில்லை. எமது விற்பனை முகாமையாளர் சிறீதுங்க எனக்கு உதவினார். அவர் தம் காரில் என்னைத் தம் வீட்டிற்குக் கூட்டிச் சென்றார். வழியில் என் தங்கையின் அலுவலகம் சென்றேன். அவர் பாதுகாப்பாக உறவினர் வீட்டிற்குப் போயிருப்பதாக அறிந்தேன்”.

“வழியில் ஐம்பதுக்கு மேற்பட்ட காரர்கள் எரிந்து கொண்டிருந்தன. வீடுகள் எரிந்தன. கடைகளில் திருடிய பொருள் களைப் பலர் கொண்டு சென்றனர். சிறீதுங்க வீட்டிற்குச் சென்ற வேளை இரண்டு மணி ஊரடங்குச் சட்ட நேரம். எனவே மறுநாள் வரை அவர் வீட்டிலேயே தங்கினேன். அவரின் வீட்டில் உள்ளோர் சிலர் காரில் சென்று வெளியே பார்த்துவிட்டு வந்து பல வீடுகள், லொறிகள் எரிவதாகக் கூறினார்கள். அந்தக் குடும்பத்தினர் என்னை அன்பாக நடத்தினர்.”

“முன்றாம் நாள் அவர் காரில் சென்று தங்கையையும் கூட்டிக் கொண்டு எனது வீட்டைப் போய்ப் பார்க்க முயன்றேன். காரில் வந்து இறங்கிய எங்களைக் கண்டதும் அவ்விடத்துச் சிங்களவர் ஓடிவந்து, எம்மைத் தாக்க முயன்றனர். எங்கள் வீட்டிலிருந்த மற்றவர்கள் எங்களை அடையாளம் காட்டியதால் தப்பினோம். எங்கள் வீட்டிலிருந்த பொருள்களைப் பலர் எடுத்துச் சென்றனர். தலையணை, விளக்குமாறு முதலியவற்றைக்கூட அவர்கள் விட்டு வைக்கவில்லை. கல்யாணி வீதியிலிருந்த பதினாறு வீடுகளும் எரிக்கப்பட்டன. எங்கள் வீட்டிலிருந்த ஐந்து குடும்பத்தினரும், 4,000 ரூபா அளவில் அங்குள்ள சில சிங்களக் காதையருக்குக் கொடுத்து, எமது பாதுகாப்புகள் இருக்க ஒழுங்கு செய்தோம். ஆயினும் லொறியில் வந்து இறங்கியவர்கள் எங்கள் வீட்டுக் கண்ணாடியை உடைத்துக் காரையும் தாக்கினர். அயலில் இருந்த சிங்களவர் எங்கள் குழந்தைகளுக்கு உதவியாக இருந்தனர். எமது சில பெறுமதி வாய்ந்த பொருள்களைப் பாதுகாத்தும் வந்தனர்”.

“யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து புலி வருகின்றது எனக் கேள்விப் பட்டதும், எம்மைப் பாதுகாப்பதாகக் கூறியவர்கள், எம்மை உடன் வெளியேறும்படி கூறினர். அதே நேரத்தில் இதை அறிந்த அயல் சிங்களவர் ஒருவர், தனது துப்பாக்கியுடன் வந்து எம்மைத் தனது வீட்டிற்கு அழைத்துப் போய்ப் பாதுகாத்தார். புலி பற்றிய வதந்தியைப் பொய் என ரேடியோ ஒலி பரப்பைப் போட்டுக் கேட்க வைத்து, சிங்களக் குண்டர்களைச் சமாதானப் படுத்தினோம். தொடர்ந்து குண்டர்களுக்குப் பணம் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தோம். சில முசலிம் நண்பர்கள் அரிசி, மரக்கறி தந்து உதவினர். கொழும்பு இந்துக் கல்லூரியில் தஞ்சம் புகுந்திருந்த எம் நண்பர்களுக்குச் சிங்கள நண்பர்கள் உதவியுடன், உணவு கொண்டு போய்க் கொடுத்தோம்.”

எரிந்தோம் என எண்ணினார்

வெலிமடை, 'யாழ்ப்பாண ஸ்ரோர்ஸ்' உரிமையாளர், பண்டத் தரிப்பைச் சேர்ந்த எம். மோகனசந்திரன், உயிர் தப்பிய விதம் :

“எமக்குப் போலிசார் 24 ஆம் திகதி பாதுகாப்புத் தந்தனர். அதனால் நாங்கள் பொருள்களை அகற்றவில்லை, 26ஆம் திகதி, எமது கடைக்கு அப்பாலுள்ள தமிழ்க் கடைகள் எரிக்கப்பட்டன. பதற்ற நிலை அதிகரித்தது. 27 ஆம் திகதி, எமது கடை தாக்கப்பட்டது. பகல் 2.30 மணியளவில் பெருங்கூட்டம் ஒன்று கூச்சலிட்டுக் கொண்டு வந்து எமது கடைக்குத் தீ வைத்தது. நான் வெளியேற வழியின்றி மேல் மாடிக்குப் போய்க் கூரையை உடைத்து வெளியே குதித்தேன். அவ்வாறு குதித்தது. தண்ணீர்த் தொட்டிக்குள், எழுந்தோடிச் சென்று பக்கத்து முசலிம் கடைக்குள் ஒளிந்தேன். அந்தக் கடைக்கும் தீ பரவத் தொடங்கியது. அங்கிருந்து வெளியேறி, மலைப்பாங்கான பகுதி ஊடாக ஏறி இறங்கி வயல் வெளியில் நடந்து, ஒரு முசலிம் ஆசிரியர் வீட்டின் மாட்டுக் கொட்டிலில் ஒளிந்திருந்தேன். பின்னர் அங்கிருந்து வெளியேறி, முசலிம் பாடசாலை ஒன்றில் தங்கினேன். வேறு சிலரும் அங்கு வந்து சேர்ந்தனர். அவ்விடம் உள்ள போலிசாரைக் கண்டு, போலிசு நிலையத்தில் இருக்க அனுமதி கோரினோம். அவர்கள் மறுத்தனர். பின்னர் ஒரு சிங்களவர் வீட்டில் தஞ்சமடைந்தோம். ஊரடங்கு வேளையில் ஆயுதப்படை காவலில் இருந்தபோதிலும், குழப்பக்காரர் தாராளமாகத் தெருவில் திரிந்தனர்”.

“சிங்கள அன்பர் வீட்டிலிருந்து, பின்னர் அந்தத் தொகுதி நாடாளுமன்ற உறுப்பினரின் இல்லத்திற்குப் போனோம். அங்கிருந்து வை.எம்.சி.ஏ. முகாமிற்குக் கொண்டு செல்லப்பட்டோம். அதை அடுத்து மட்டக்களப்புக்குப் பாதுகாப்புடன் பஸ் மூலம் கொண்டு செல்லப்பட்டோம். அங்கு காந்திய இயக்கத்தினரால் உணவு வழங்கப் பட்டது. இறுதியில் யாழ்ப்பாணம் வந்து சேர்ந்தோம்.

எங்கள் கடைக்குத் தீ வைத்தபோது, நாங்கள் உள்ளே இருப்பதாகவே அவர்கள் நினைத்தனர். போலிசாரும், எம்.பி.யும், தடிகளால் கிண்டிக் கிண்டி எங்களைத் தேடியதை நாம் ஒளிந்திருந்து பார்த்தோம். நாம் எரிந்துவிட்டதாகவே அவர்கள் கருதினர். கடையின் பொருள்களை யாரும் எடுக்கவில்லை. யாவும் எரிக்கப்பட்டன”.

கூரை மேல் இருந்து...

கொழும்பு, மலே வீதியில், அடைவுக் கடை வைத்திருந்த பி. இலட்சுமணன் கூறியது :

“25 ஆம் திகதி காலை ஒன்பது மணியளவில் பெரிய கூட்டமொன்று கூச்சலிட்டபடி எமது அடைவுக் கடையை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தது. நான் கடையைப் பூட்டிவிட்டு, கியூ வீதியால் சென்று, தெரிந்த ஒருவரின் வீட்டினுள் இருந்தேன். பத்து மணியளவில் என் கடை எரிகிறதாகச் சொன்னார்கள்.

மாலை ஆறு மணியளவில் கடையின் கூரைமேல் ஆள்கள் இருப்பதாகச் சிலர் எனக்கு வந்து சொன்னார்கள்.

“நான் சிவசுப்பிரமணிய சுவாமி கோயிலுக்குப் போய் இருந்து விட்டு, வரும் வழியில், என் கைக்கடிகாரம், சங்கிலி, பணம், பேனா எல்லாவற்றையும் பலர் கூடி வழிமறித்துப் பறித்துச் சென்றனர். இரவு பதினொரு மணியளவில், எங்கள் வீடு உடைக்கப்பட்டது. பொருள்கள் திருடப்பட்டன. ஒரு மணி நேரமாக இது நடந்தது. நான் இதைப் பார்த்துக் கொண்டு வீட்டுக் கூரைமேல் இருந்தேன். என் வீட்டிற்குள் காதையர்கள் வருமுன் மின் வெளிச்சத்தை அணைத்திருந்தோம். ஆனால் அவர்கள் மெழுகுவத்தி கொளுத்தி வெளிச்சத்தில் வீட்டைக் கண்டுபிடித்தனர்.”

“27 ஆம் திகதி, நான் கடைக்குப் போய்ப் பார்த்தேன். முன் கதவு பூட்டியபடி இருந்தது; கூரை எரிந்திருந்தது. இரும்புப் பெட்டி உடைக்கப்பட்டிருந்தது”.

“போலிசு நிலையம் போய்ப் புகார் செய்தேன். அவர்கள் பின்னேரம் வந்து பார்ப்பதாகச் சொன்னார்கள், என்னைப் போலிசு பாதுகாப்போடு அகதி முகாமுக்கு அனுப்பி வைத்தார்கள்.”

சீஸ்...ம் ‘ஓவ’லும்

காரைநகர், பாலாவோடையைச் சேர்ந்த, பதிவு செய்யப்பட்ட வைத்தியர் ஒருவர் யூலை 83 வன்செயல் காலத்தில், மினிப்பே வைத்திய சாலையில் பதில் (relief) வைத்தியராகக் கடமையாற்றினார். இவர் பெற்ற கசப்பான அனுபவங்கள் மறக்க முடியாதவை :

நான் கடமை ஆற்றிய ஆஸ்பத்திரிக்கு யூலை 27 ஆம் திகதி நிரந்தர பதவியிலிருந்த வைத்தியர் வந்தார். அதன் பின்னர் கண்டிக்குப் புறப்பட்டேன். வழி நெடுகிலும், நான் சென்ற இ.போ.ச. பஸ் வண்டியை மறித்துக் கண்டி நகரம் எரிந்துகொண்டிருப்பதாகவும், ஊரடங்குச் சட்டம் அமுலில் இருப்பதாகவும், கண்டியிலிருந்து வரும் வாகனங்களில் இருந்தோர் கூறினர். பஸ் தெல்தெனியாவில் தரித்தபோது, சில கடைகள் எரிந்துகொண்டிருப்பதைக் கண்டேன். மக்கள் நாலாபக்கமும் ஓடிக்கொண்டிருந்தனர். அவர்களைத் துரத்திச் செல்லும் காதையர்களின் கைகளில் கத்திகளும் பொல்லுகளும் இருந்தன. பயணம் தொடர்ந்தது. கண்டி மத்திய பஸ் நிலையத்தை பஸ் வண்டி அடைந்தபோது, நகரம் வெறிச்சோடிக் கிடந்தது. நான் தங்கும் வீட்டிற்குப் போகப் பயந்து, கண்டிப் பிள்ளையார் கோவிலுக்குப் போனேன். அங்கு நான் தங்கும் வீட்டினரும், மற்றும் பல தமிழ் மக்களும் கவலையுடன் காணப்பட்டனர். தொடர்ந்து ஆயிரக்கணக்கில் மக்கள் அழுது புலம்பியபடி வந்துகொண்டே இருந்தனர்.”

“முதல் இரண்டு நாள்களும், எங்களைப் பாதுகாத்து அன்பு செலுத்தியவர்கள் அப்பகுதி முசுலிம்கள், பின்னர் அரச அதிபர் வந்து எங்களைக் காட்சிப் பொருள்களைப் பார்ப்பதுபோல் பார்த்து விட்டுச் சென்றார். பிரதி நீதியமைச்சர் ஷெல்டன் ரணராஜா யூலை 27இல் எம்மை வந்து பார்த்துக் கவலை தெரிவித்தார்.

“காதையர்களால் தாக்கப்பட்டுக் காயம் அடைந்தவர்களுக்கு நானும் பிற வைத்தியர்களும் சிகிச்சை யளித்தோம். தாக்குதலில் தப்பிய மருந்துக் கடைகளிலிருந்து மருந்துகளை அரசாங்க அதிபர் எடுத்துத் தந்தார். அத்துடன் தனக்குத் தேவையான சீஸ், ஓவல்டின் போன்ற பொருள்களை இலவசமாக எடுத்துக்கொண்டார் என்று அறிந்தோம். தாக்குதல்களுக்குத் தப்பிய கடைகளிலிருந்தே அகதிகளுக்கு உணவளிக்கத் தேவையான பொருள்களையும், அவர் எடுப்பித்தார்”.

**கார்ப்பவதி வயிற்றில் புலி இருக்கிறதா
என்று கேட்டு வயிற்றில் குத்தினார்கள்**

யாழ்ப்பாணம் பிறவுண் வீதியிலுள்ள திருமதி ராஜினி, கொழும்பு அரச அலுவலகமொன்றில் பணியாற்றும் பெண் ஊழியர். யூலை 83, இனக்கலவரத்தின் போது ஏற்பட்ட தமது அனுபவத்தைக் கூறுகிறார் :

“நான் 25ஆம் திகதி வேலைக்குச் சென்றேன். எனது காரியாலயச் சிற்றூழியர்கள், புறக்கோட்டையில் குழப்பம் தொடங்கி விட்டதாகக் கூறினர். என் கணவருடன் தொடர்புகொள்ள முடியவில்லை. ஹைதராமணி (Hydramani) கட்டடத்தில் இருந்து பார்க்கும் போது, காலை 9.30 மணியளவில் ‘சாரதாஸ்’, ‘அம்பாள்’ கடைகள் எரிந்து கொண்டிருந்தன. எனது வீட்டிற்குப் போவதற்கு வாகனம் ஏற்பாடு செய்து தருமாறு என் மேலதிகாரியிடம் கேட்டேன். ‘நிலைமை சரியில்லை. பதினொரு மணியளவில் போகலாம்’ என்று கூறினார். பின்னர் 11 மணியளவில் காள் போகும்போது என்னோடு சிங்கள ஊழியர்களும் வந்தனர். காலி வீதியில் போகும்போது, ‘இந்தோ சிலோன்’ போன்ற கடைகள் எரிந்து கொண்டிருந்தன. வீதியில் வாகன நெரிசல் ஏற்பட்டுப் போக்குவரத்துத் தடைப்பட்டது. உடனே எனது வாகனத்தை ஹவலொக் வீதியால் திருப்பிச் செல்லும்போது, வெள்ளவத்தையில் ஆலை ஒன்றுக்கு முன்னால் ஐந்து ஆறு கார்கள் எரிக்கப்பட்டிருந்தன. அந்த வீதியிலும் வாகன நெரிசலால் போக்குவரத்து ஸ்தம்பித்தது.

அப்போது அங்கு நின்ற கார்களைத் தட்டித் ‘தமிழர்களின் கார்கள் எரிகிறது. தமிழர்கள் இருந்தால் பாருங்கள்’ எனக் காதையர்கள் சிலர் கூறினார்கள். அங்கே போலிசார், இராணுவத்தினர் எல்லோரும் நின்றார்கள். ஆனால் அவர்கள் ஒழுங்கை நிலைநாட்ட முற்படவில்லை. சிங்களக் காதையர்கள் அவர்களைப் பார்த்து ‘யாழ்ப்பாணத்தில் உங்களைச் சுட்டபடியால்தான், நாம் இதைச் செய்கின்றோம்’ எனக் கூறினர். அதற்கு இராணுவத்தினரும் “செய்யுங்கள்” எனச் சமிக்ஞை காட்டினர். நாம் திரும்பவும் காலி வீதிக்குச் சென்றோம். அங்கு ஹம்டன் லேனில் உள்ள வீடுகள், கடைகள் எல்லாம் எரிந்து கொண்டிருந்தன. எரியும் கடைகள், வீடுகள், குடிசைகளில் இருந்து சிங்களவர்கள் பொருள்களை எடுத்துச் செல்வதைக் கண்டோம்.

செல்லும் வழியில் தெகிவளைக்கு இடையில், ரோயல் கல்லூரி மாணவர்களான எட்டு, பத்து வயதுடைய சிறுவர்களைப் பெற்றோர் காரில் கூட்டிக்கொண்டு வரும்போது, காரை மறித்துக் காதையர்கள் பெட்ரோல் கேட்டனர். அப்போது ஒருவர் கார்க் கதவை உட்புறமாகப் பூட்டினார். உடனே காதையர்கள் அவரது கார்க் கதவை உடைத்துத் திறந்து, ஆளை வெளியே இழுத்துக் கத்தியால் குத்தினார்கள். மற்றக்

கதவைத் திறந்து பிள்ளைகளையும் இழுத்து வெளியே போட்டான். இராணுவம் இவையெல்லாவற்றையும் பார்த்துக் கொண்டிருந்தது. காதையர்கள் காரில் இருந்து பெட்ரோலை எடுத்துக் காருக்கு ஊற்றிக் கொளுத்தினர். கார் எரியும்போது குற்றியிராய் இருந்த அந்த மனிதர்களை நெருப்பிற்குள் தூக்கிப் போட்டனர். அப்போது இராணுவம் வந்து, சிறுவர்களை ஒன்றும் செய்ய வேண்டாம் எனக் கூறி அந்தப் பிள்ளைகளைக் காப்பாற்றினார்கள்”.

“பின்னர் நாம் வெள்ளவத்தையிலுள்ள காலி வீதி வழியாக வரும்போது கடைகள் எல்லாம் எரிந்துகொண்டிருந்தன. இவற்றையெல்லாம் பார்த்து நான் என்னையறியாமல் அழத் தொடங்கி விட்டேன். எமது காரைக் காலி வீதியில் ஓர் இடத்தில் மறித்துப் பெட்ரோல் கேட்டனர். காரின் ஓரத்தில் இருந்து அழுதுகொண்டிருந்த என்னை அவர்கள் கண்டனர். நிலைமையை உணர்ந்த காருக்குள் இருந்த பெண்கள், ‘நாம் சிங்களவர்கள், மகரமாவுக்குப் போக வேண்டும், பெட்ரோல் தேவை, விடச் சொன்னார்கள்’ ஒருவாறு சமாளித்து எமது பயணத்தைத் தொடர்ந்தோம். தெரிவளையில் எங்கள் வீட்டிற்குப் போய்க் காரில் இருந்தபடியே பார்த்தோம். எமது வீடு எரிந்த அடையாளத்தைக் காணவில்லை. கூரையில் ஓடு ஒன்றும் இல்லை. கதவுகள் எல்லாம் திறந்திருந்தன. கதவுச் சீலை கிழிந்திருந்தது. வீட்டிற்கு முன் பொருள்களெல்லாம் போட்டு எரிக்கப்பட்டிருந்தன. நாம் இருந்த வீடு சிங்களவருக்குச் சொந்தமானது. வீட்டுச் சொந்தக் காரர் வீட்டிற்கு அருகில்தான் இருந்தார்.

சிங்களவருடைய வீடு என்பதால் வீடு எரிக்கப்படவில்லை. நான் உடனே கத்தினேன். அப்போது காரைச் சுற்றிவர 50 பேரளவில் வந்துவிட்டனர். ஆயுதங்கள் வைத்திருந்தனர். காரிலிருந்த இரண்டு பீயோன்மார்களும் இறங்கி, நாங்கள் சிங்களவர் எனத் தமது அடையாள அட்டையைக் காட்டினர். காரை அடித்துத் தமிழர்கள் இருந்தால் இறங்கச் சொன்னார்கள். கூட இருந்த சிங்களப் பெண்கள் நாங்கள் சிங்களவர்கள், வீட்டிற்குப் போகவேண்டும் என்றனர். வெறும் பெட்ரோல் கலனைக் காட்டி, பெட்ரோல் வேண்டும் என்றனர்.

நான் வந்த காரச் சாரதி தர மறுத்தார். ஒருவழியாகத் திரும்பி வந்த வழியே போக முயன்றோம். அப்போது என்னை நன்கு தெரிந்த பக்கத்து வீட்டில் வசிக்கும் சிங்களவர் ஒருவர் வந்து, என்னை இறங்க

வேண்டாம், வந்த வழியே போகவேண்டாம், உங்களை அடிக்க சந்தியில் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள், வேறு வழியாகப் போகும் படியும் கூறினார்.”

“எம்முடன் வந்த சிங்களப் பிள்ளைகள், கழுபோவில வீதியில் இறங்கியபடியால், அவர்களை அங்கே இறக்கிவிட்டுப் பின்னர் அவ்வழியாகக் கிரிஸ்பனைக்குப் போய், நுகேகொடக்குப் போய் அங்கிருந்து மகரகமவிற்குப் போய்த் திரும்பிவந்தோம். போகுமிட மெல்லாம் வாகனங்களை நிறுத்திக் காதையர்கள் பெட்ரோல் கேட்டனர். வரும்போது மகரகமைக்கும் நுகே கொடைக்குமிடையில் கொழும்பை நோக்கி ஒரு கார் வந்துகொண்டிருந்தது. அக்காரில் ஒரு குடும்பம் இருந்தது. வாகன நெரிசலால் போக்குவரத்து ஸ்தம்பிதமாய் இருந்தது. காதையர்கள் காரை மறித்து பெட்ரோல் கேட்டனர். காருக்குள் இருந்தவர் உடனே இறங்கி ஓடத் தொடங்கினார். அப்போது பெண் காரில் முன்னுக்கு இருந்தார். பெண்ணை இறங்கச் சொன்னதும் அவர் கீழே இறங்கினார். கர்ப்பமுள்ள பெண். அங்கிருந்த காதையர்கள் கூட்டம் “வயிற்றில் புலி இருக்கிறதா?”, ‘புலி இருக்கிறதா?’ என அப்பெண்ணைக் கேட்டனர். அதை அடுத்துப் பெண்ணின் மரண ஓலம் கேட்டது. கத்தியால் அப்பெண்ணின் வயிற்றில் குத்திவிட்டார்கள். அதே காருக்குள் இருந்து பெட்ரோல் காளை எடுத்துக் காருக்குத் தெளித்துக் கொண்டிருந்தனர். நாம் ஒருவாறு அதைத் தாண்டி வந்துவிட்டோம். இது 3 மணிக்கும் 3.30 மணிக்குமிடையில் நடந்தது”.

எங்கும் போகமுடியாமல் எமது காரியாலய வாகன சாரதி வீட்டுக்குச் சென்றான். எவருமே போக முடியவில்லை. அங்கே நான்கு நாட்கள் தங்கியிருந்தேன். அந்தச் சாரதியின் குடும்பத்தினர். மலையாளத்தைச் சேர்ந்த முசலிம், நான் எனது மாமா வீட்டிற்கு ரெலிபோன் பண்ணி என் கணவர் அங்கு இருப்பதாக அறிந்தேன். ஐந்தாம் நாள் அந்த முசலிம் குடும்பத்தினர் தங்கள் காரில் மாமா வீட்டிற்குக் கொண்டுபோய் விட்டனர். அதை அடுத்து, மாமா வீட்டால், இந்துக் கல்லூரி மாணிக்க பிள்ளையார் முகாமுக்குச் சென்றோம். ஐந்தாம் திகதி ‘லங்கா கல்யாணி’ எனும் கப்பலில் புறப்பட்டு, ஏழாம் திகதி காங்கேசந்துறைக்கு வந்து சேர்ந்தோம். பதினைந்து நாட்கள் பட்ட அவலங்களை எண்ணி என் மனம் பாதிப்பு அடைந்தது. உணவு கூட உண்ண முடியாமல் தவித்தேன். நான் வந்த

கப்பலில் ஒரு பெண்ணுக்கு இருதயக் கோளாறு ஏற்பட்டது. எனவே துறைமுகத்தை விட்டுப் புறப்பட்ட கப்பல் திரும்பத் துறைமுகத்துக்குப் போய் அப்பெண்ணுக்கு வைத்தியம் செய்த பின்னர்தான் புறப்பட்டது. இதனால் 8 மணித்தியாலங்கள் எமது பயணம் தாமதமாகியது.”

12 நாள்களாக எனது குடும்பத்தையும் 6 பிள்ளைகளையும் தேடியலைந்தேன், உயிர் தப்பினேன்

கொழும்பு கோட்டடி வீதியில், நீண்ட காலமாக சட்டத்தரணி தொழில் புரிந்துவரும் ஒருவர் யூலை 83 இனக் கலவரத்தின்போது, உயிர் தப்பிய வரலாற்றைப் பின்வருமாறு கூறுகிறார்.

“25-7-83, அன்று என் கட்சிக்காரர்கள் சார்பில் வழக்கில் தோற்ற மூன்றாவது இலக்க மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றத்திற்குச் சென்றேன். நேரம் காலை 9.30 இருக்கும். நீதிமன்றத்தில் நான் வழக்கில் மூழ்கியிருந்த போது என் வீடு சில கூட்டத்தினரால் உடைக்கப்படுவதாக எனக்குத் தெரிந்த சில சட்டத்தரணிகள் கூறினார்கள். அச்செய்தியைக் கேட்டு நான் வீட்டிற்கு வந்தேன். என் வீட்டிற்கு முன்னால் சுமார் இருநூறு பேர் வரை குழுந்து நின்றதால், என்னால் வீட்டிற்குக் கிட்ட போக முடியவில்லை. அவர்கள், “குட்டிமணியின் சட்டத்தரணி எங்கே?”, “புலிகளின் சட்டத்தரணி எங்கே”? “விவேகானந்தன் எங்கே”? எனச் சத்தமிட்டார்கள். அங்கே நின்ற சிலரிடம் வாள், கத்தி, அலவாங்கு மற்றும் பயங்கரமான ஆயுதங்கள் இருந்தன. அங்கு நின்ற தெரிந்த மாவட்ட நீதிமன்ற உத்தியோகத்தர், நான் தெருவிற்குப் போவது பாதுகாப்பில்லை என்று கூறி, தனது அலுவலகத்திற்கு அழைத்துக் கதவுகளை மூடிவிட்டார். அவ்வேளை என்னுடைய மனைவியும் ஆறு பிள்ளைகளும் வீட்டில் இருந்தனர். அவர்களுக்கு என்ன நடந்தது என்று தெரியாததால் அவர்கள் இருக்குமிடத்தை அறிய முயன்றேன். அப்பொழுது திரு. பீலிக்ஸ் டயஸ் பண்டாரநாயக்காவும், திரு. பிரின்ஸ் குணசேகராகவும் எனக்கு உதவ முன்வந்தனர்”.

“திரு. பிரின்ஸ் குணசேகராவும் பெல்மொண்ட் வீட்டிற்குப் போய் என் மனைவி பிள்ளைகளைப் பற்றி, அயல் வீடுகளில் விசாரித்தார். நாங்கள் ‘ஆச்சி’ என்று அழைக்கும், ஒரு சிங்கள வயோதிப மாது பெல்மொண்ட் வீதியில் வசித்தார். அவர் மாவட்ட நீதிமன்றம் வந்து, என்னிடமும் திரு. பிரின்ஸ் குணசேகராவிடமும்,

என் மனைவியும் பிள்ளைகளும் பாதுகாப்பாக இருப்பதாகக் கூறினார். ஆனால் எங்கே என்று கூறவில்லை.

பின்னர் திரு. பீலிக்ஸ் டயஸ் பண்டாரநாயக என்னைத் தம்முடன் வரும்படி அழைத்து, திரு. பிரின்ஸ் குணசேகரா வீட்டில் தங்குவது பாதுகாப்பானது என்றும் கூறினார். அவர்களோடு போகும் போது என் வீட்டிலிருந்து, பத்து யாண்டு தொலைவில், பெல்மொண்ட வீதியின் தொடக்கத்தில், ஒரு புத்தமத பிக்கு, சிங்கக் கொடி யொன்றைக் கொண்டு செல்வதைப் பார்த்தேன். இரண்டு லொறிகளில் ஹல்ஸ்டொப் வந்திறங்கிய கூட்டமொன்று, தமிழருக்குச் சொந்தமான வீடுகளை உடைத்துத் தீ வைத்தனர். லொறிகளில் வந்தவர்கள் தமிழர் வீடுகளை உடைத்துத் தீ வைப்பதில் மாத்திரம் ஈடுபட்டனர். அவர்கள் எதையும் கொள்ளையடிக்கவில்லை. எடுத்துச் செல்லவில்லை; அவர்கள் என் வீட்டில் நுழைந்து உடைத்தார்கள்; தீ வைக்க முயன்றார்கள்.

ஆனால் நான் வசித்த 25 ஆம் இலக்க வீட்டின் ஒரு பகுதியில், வசித்த திரு. ஜோ பெரோ தீ வைப்பதைத் தடுத்தார். திரு. ஜோ பெரோ ஒரு சட்டத்தரணி, அதன் பின்னர் அவர்கள், என் வீட்டிலிருந்து பொருள்களை எடுத்துத் தெருவில் போட்டுக் கொளுத்தினார்கள். எனது சட்டப் புத்தகங்கள், ஆவணங்கள், கோவைகள், உறுதிகள், தொலைக்காட்சிப் பெட்டி, உருக்கு அலமாரி யாவும் வெளியே கொண்டு வந்து போட்டு எரித்தார்கள்”.

“இவை யாவும் நடந்து கொண்டிருக்க அவற்றைப் பார்த்த படியே வாகனத்துக்குள் இருந்தேன் எதையும் செய்ய முடியாதவனாக. கோட்டடி வாலிபர்கள் சிலர் என் உடைமைகளை எடுத்துச் செல்வதைப் பார்த்தேன். காதையர் கூட்டத்தினருக்கு என் வீட்டைக் காட்டிக் கொடுத்தவர்களும், என் வீட்டு முன்னால் நின்றவர்களும் கோட்டடியைச் சேர்ந்தவர்கள். அவர்கள் ஐ.தே.க. உறுப்பினர்கள். பிரதமர் பிரேமதாசாவின் ஆதரவாளர்கள். நான் இந்த வீட்டை 1974 இல் வாங்கினேன். அதற்குப் பிறகு ஏற்பட்ட வன்செயல்களிலும் இதே ஆட்கள்தாம் தலைமை தாங்கும் கூட்டத்தை வழிநடத்திக் கோட்டடிப் பகுதியிலுள்ள தமிழர் வீடுகளைத் தாக்கினார்கள். எரித்தார்கள். இவர்களைப் போலிசார் கைது செய்தபோது, பிரதம மந்திரியின் தலையீட்டால் விடுதலை செய்யப்பட்டார்கள். எனக்குத் தெரியும். அப்படிக்கைது செய்யப்பட்டவர்களை விடுவிக்க வேண்டும் என்று எனக்குச் சொல்வதுண்டு. பின்னர் காவலில் வைக்கப்பட்டிருந்தவர்களுடன்

அவர்கள் வருவார்கள். அடிக்கடி இனவிரோத வன்செயல்களில் இறங்கும் உள்ளூர்த் தலைவர்கள், எனக்குத் தெரிந்தவர்கள். கோட்டை பியதாசா, ஜயசேனபாலா, ஞானசிறீ, பிரேமரத்ன, ஜயரத்ன மற்றும் பெரும்பாலான ஆட்களின் பெயர்கள் எனக்குத் தெரியாது. இவர்கள் எனது வீட்டிற்குக் கிட்ட இருப்பவர்கள். சட்ட விரோத ஐ.தே.க. அலுவலகத்தையும் அந்தத் தெருவில் வைத்திருந்தனர். என் வீட்டிலிருந்த பொருள்களைச் சூறையாடியவர்களையும், சிங்களக் குண்டர்களையும், இரண்டு தமிழ்க் காதையரையும் நான் பார்த்தேன். காலை 11 மணியளவில் நானும் என் உதவியாளரும் திரு. பிரின்ஸ் குணசேகராவின் காரில் அவர் வீட்டிற்கு அழைத்துச் செல்லப் பட்டோம். பிரின்ஸ் குணசேகரா காரைச் செலுத்தினார். மற்றொரு சிங்கள சட்டத்தரணி என் அருகில் இருந்தார். திரு. மகாலிங்கமும் நானும் பின் இருக்கையில் இருந்தோம்.

திரு. பீலிக்ஸ் டயஸ் பண்டாரநாயக்கா தம் காரில் வந்து கொண்டிருந்தார். எங்கள் கார் தொழில் நுட்பக் கல்லூரிச் சந்தியில் நிறுத்தப்பட்டது. மூவாயிரம் பேர் வரை கொண்ட ஒரு கூட்டம் அங்கே நின்றது. ஒரு புத்த பிக்கு, பல ஆட்களுக்குக் கட்டளை பிறப்பித்துக் கொண்டு நிற்பதைப் பார்த்தேன். மூன்று கார்களும், ஒரு வேனும் கவிழ்க்கப்பட்ட நிலையில் எரிந்து கொண்டிருந்தன. ஒரு காரில் ஒரு மனிதனும் சேர்ந்து எரிந்ததைப் பார்த்தேன். என்னை அடையாளம் கண்டுகொண்ட கூட்டம், என்னைக் கொல்லவும், காருக்குத் தீ வைக்கவும் முயன்றது. திரு. பீலிக்ஸ் டயஸ் பண்டார நாயக்காவும், திரு. பிரின்ஸ் குணசேகராவும் எனக்குத் தீங்கு நடக்காது தடுத்தனர். கூட்டத்தினர் எங்களைப் பாதுகாத்தவர்களை ஏசினார்கள். சிலர் எம்மைப் போக அனுமதித்தார்கள்.

திரு. பிரின்ஸ் குணசேகரா பஞ்சிகாவத்தை வீதியை நோக்கிக் காரைத் திருப்பினார். பஞ்சிகாவத்தை வீதிச் சந்தியில் நாங்கள் நிறுத்தப்பட்டோம். அங்கேயும் எங்களைத் திரு. பிரின்ஸ் குணசேகரா முனைந்து காப்பாற்றினார். மருதானைச் சந்தியிலும் நாங்கள் நிறுத்தப் பட்டோம். அங்கேயும் அதிக தொந்தரவு இருக்கவில்லை. டார்லி வீதியால் சென்று கொண்டிருந்தோம். ஐந்து வாகனங்கள் வீதியில் எரிந்து கொண்டிருந்தன. அப்பொழுது நாங்கள் றொஸ்மிட் வீதியில் இறங்கினோம். என் நண்பர்களில் ஒருவரான திரு. மகாலிங்கமும் நானும் பிரின்ஸ் குணசேகராவின் வீட்டில், 26 ஆம் திகதி பகல் வரை

தங்கினோம். பிரின்ஸ் குணசேகரா, போலிசு அதிபருடன் தொடர்பு கொண்டு, என் மனைவி பிள்ளைகள் பற்றி அறிய முயன்றார். ஆனால் போலிசு உத்தியோகத்தரிடமிருந்து அவருக்கு எவ்விதமான தகவல்களும் கிட்டவில்லை. அவர்களால் என் குடும்பத்தைக் கண்டுபிடிக்க முடியாமைக்குப் பல நொண்டிச் சாக்குகளைச் சொன்னார்கள். பீலிக்ஸ் டயஸ் பண்டாரநாயக்காவும், எனக்கு உதவும் வகையில் தான் தொடர்பு கொண்ட போலிசு உத்தியோகத்தர்கள் தனக்கு உதவ முன்வரவில்லை என்று தொலைபேசி மூலம் கூறினார்.”

“26 ஆம் திகதி பிரின்ஸ் குணசேகரா, ஊரடங்கும் நேரத்தில் போலிசு நிலையம் போனார். அன்று முழுநாள் ஊரடங்குச் சட்டமிருந்ததால், போக்குவரத்துப் பதிலமைச்சர் கவிரத்தனாவுடன் வந்தார். என்னையும் திரு. மகாலிங்கத்தையும் புறக்கோட்டைப் போலிசு நிலையம் கூட்டிப் போனார். அந்தப் போலிசு நிலையத்து உத்தியோகத்தர்கள் எனக்கு உதவி செய்வார்கள் என்று நான் நம்பியதால் பிரின்ஸ் குணசேகராவிடம் என்னை அழைத்துப் போகக் கோரினேன். அங்கே எனக்கு நன்கு தெரிந்த இன்ஸ்பெக்டர், ஷெல்டன் பெரேராவைக் காண முடியவில்லை. அவர் செட்டித் தெருச் சந்தியில் நிற்பதாகச் சொன்னார்கள். நான் அவ்விடம் போனேன். ஷெல்டன் பெரேரா திரும்பும்வரை, பகல் ஒரு மணி வரை பிரின்ஸ் குணசேகரா போலிசு நிலையத்தில் தங்கினார். இன்ஸ்பெக்டர் திரும்பாததால் அவர் வீட்டிற்குப் போகலாமென நான் பிரின்ஸ் குணசேகராவைக் கோரினேன்.

செட்டித் தெருவில் நான் திரு. ஷெல்டன் பெரேராவைக் கண்டேன். அவர் ஒரு உதவி இன்ஸ்பெக்டரையும், இரண்டு போலிசாரையும் ஜீப்பில் பெல்மொண்ட் வீதிக்கு அனுப்பினார். அவர்களுடன் நானும் போனேன். அது ஊரடங்கு நாளாகவிருந்தும், மனிதர் தெருவில் சுதந்திரமாக நடமாடுவதையும் தமிழர் வீடுகள், கடைகளிலிருந்து பொருள்களை எடுத்துப் போவதையும் பார்த்தேன். பெல்மொண்ட் வீதியில் ஜீப் நிறுத்தப்பட்டபோது அப்பகுதிக்குக் காதையர் வந்து ஜீப்பைச் சூழ்ந்து கொண்டனர். தமக்கும் எனக்கும் தீங்கு செய்வார்கள் என்று பயந்து போலிசார் ஜீப்பை விட்டு இறங்க மறுத்தனர்”.

“நாங்கள் திரும்பிப் போலிசு நிலையம் வந்தோம். வழியில் மனிதர் பயமின்றிப் பைகளில் தமிழர்களின் வீடுகளிலும், கடை

களிலும் கொள்ளையடித்த பொருள்களைச் சமந்தபடி போவதையும் போலிசு ஜீப்பைக் கண்டும் அசட்டை செய்யாமல் பயமின்றிப் போவதையும் பார்த்தேன். அன்று மாலை போலிசு இன்ஸ்பெக்டருடன், புதுச்செட்டித் தெருவிலிருக்கும் என் வாடிக்கையாளரிடம் சென்றேன். அவர் பெயர் மர்கூக். மகாலிங்கமும் என்னுடன் வந்தார். என்னுடைய மனைவி, பிள்ளைகளைப் பற்றி அறிய அங்கிருந்து புறக்கோட்டைப் போலிசு நிலையம் சென்றேன். எந்தவிதமான உருப்படியான உதவியையும் என்னால் பெறமுடியவில்லை. மகாலிங்கத்துடன் அன்று மர்கூக் வீட்டில் தங்கினேன்.

“வியாழக்கிழமை இரவு மர்கூக் வீட்டின் பின்புறமாக மூன்று தமிழர்கள் கொல்லப்பட்டு எரிக்கப்பட்டார்கள். மர்கூக், மகாலிங்கத்தைத் தன் நண்பர் ஒருவர் வீட்டிற்குக் கூட்டிப்போய்த் தங்க வைத்தார். நான் புறக்கோட்டைப் போலிசு நிலையம் போக விரும்பினேன். என்னை ஒரு முசலிம்போல உருமாற்றிக் கொண்டு மர்கூக்கின் வீட்டைவிட்டு வெளியேறினேன். தமிழர்கள் மூவரையும் கொன்ற பாதகர்கள் அந்த மர்கூக்கின் வீட்டின் முன்னால் தெருவைப் பார்த்தபடி நிற்பதைக் கண்டேன். மர்கூக்கும் மற்றொரு என் வாடிக்கையாளருமான முத்தரப்பும் என்னைக் காரிலேற்றிப் புறக்கோட்டைப் போலிசு நிலையத்திற்குக் கொண்டு வந்தனர். முத்தலிப் தன் காரில் வீட்டிற்குத் திரும்பிவிட்டார்.

மர்கூக் என்னுடன் நின்றார். இன்ஸ்பெக்டர் ஷெல்டன் பெரேரா காஸ் வேக்ஸ் வீதியில் நிற்பதாகக் கூறினார்கள். அங்கிருந்து நாங்கள் கோட்டைப் புகையிரத நிலையத்திற்குப் போய், நொறிஸ் வீதியால் பஸ் நிலையம் நோக்கிப் போனோம். ‘ஆனந்த பவனுக்கு’ முன்னால் ஒரு தமிழன் எரிந்துகொண்டிருப்பதைப் பார்த்தேன். ‘நியூலீலாஸ்ரோஸ்’ அருகில் இரண்டு தமிழர்கள் எரிக்கப்பட்டதைக் கண்டேன். அதற்கு முன்னர் இன்ஸ்பெக்டர் ஷெல்டன் பெரேராவைத் தேடி பிரதான வீதிக்குப் போனபோது, பாதி எரிந்த நிலையில் இரண்டு சடலங்கள் இருந்ததைக் கண்டேன். பிரதான வீதியில் இரண்டு கடைகள் எரிந்து கிடந்தன. காஸ்வேக்ஸ் வீதியில் வைத்து இன்ஸ்பெக்டரைக் கண்டேன். அவர் செட்டித் தெருவில் ஒரு கடை இலக்கத்தைத் தந்து அங்கே போய் நிற்கும்படி சொன்னார். நான் செட்டித் தெருவிற்குப் போனபோது, அந்தக் கடை மூடியிருந்தது. நான் திரும்பி காஸ் வேக்ஸ் வீதிக்கு வந்தேன். அங்கே நூற்றுக்கணக்கான மனிதர்கள்

எரிந்த கடைகளிலிருந்து பெறுமதியான பொருள்களை எடுத்துக் கொண்டு போவதைக் கண்டேன்.

காலை பதினொரு மணியளவில் கூட்டமொன்று “புலிகள் இருக்கின்றார்கள்” என்று சொல்லிக்கொண்டு, காஸ் கம்பனிக்குச் சமீபத்திலுள்ள ஒரு தேவாலயத்தைத் தாக்கியதைப் பார்த்தேன். சிறிது நேரத்தில், இராணுவத்தினர் அங்கு வந்து கண்ணீர் புகைக் குண்டுகளை வீசினர். வானம் நோக்கிச் சுட்டனர். சிறிது நேரத்தின் பின்னர், “புலிகள் ஒரு இராணுவ வீரனைச் சுட்டுவிட்டனர்” என்று சொல்லிக்கொண்டு பஸ் நிலைய பௌத்த விகாரையை நோக்கி மக்கள் சிதறடித்து ஓடினர். உடனே நான் செட்டித் தெருவிற்குப் போகத் தீர்மானித்தேன். டாம் வீதி சந்திக்கருகில் ஒரு குண்டன் கையில் கத்தியுடன் என்னை மறித்தான். அவன் சத்தமிட்டு என்னைக் குத்த முயன்றான். அவனும் என் வாடிக்கையாளனாய் இருந்தவன் தான். தன் சட்டத்தரணியென்று என்னை அடையாளம் கண்டு கொண்டான். என்னைப் போகும்படி கூறிவிட்டுச் சுற்றிநின்ற காதையரைப் பார்த்து, நான் தமிழனல்ல என்று சொல்லிச் சமாளித்தான். நான் செட்டித் தெருவிற்கு வந்தேன். செட்டித் தெரு முனையிலே என் வாடிக்கையாளன் ஒருவனின் கடையில் தங்கினேன். அரை மணித்தியாலம் செல்ல இரண்டாயிரம் பேர் வரையில் ஒரு கூட்டம் செட்டித் தெரு முனைக்கு வந்தது. அவ்விடத்தில் நின்ற போலிசுக் காரர்கள் துப்பாக்கிகளைத் தம் தலைக்குமேல் உயர்த்தி ‘ஜெயவேவா’ என்று சத்தமிட்டனர். அங்கே 15க்கு மேற்பட்ட போலிசார் நின்றனர். கூட்டமும் ‘ஜெயவேவா’ கோஷமிட்டது. உடனே போலிசார் மறைந்தனர்.”

“கூட்டத்தினர் செட்டித் தெருவில் கடைகளைத் தாக்கத் தொடங்கினர். உடையார் நகை மாளிகையின் கதவுகள் உடைக்கப் பட்டன. செட்டித் தெருவில் பல்வேறு கடையின் ஊழியர்கள் அக்கூட்டத்தைத் தாக்கத் தொடங்கினர். காதையரில் ஒருவனோ இரண்டு பேரோ இறந்தனர். பின்னர்க் கூட்டம் கலையத் தொடங்கியது. அவர்கள் ஒரு (மேர்சிடீஸ் பென்ஸ்) காரைப் பிரட்டித் தீ வைத்தனர். ஒரு மனிதனைத் தூக்கி அந்நெருப்பில் எறிந்தனர். அவன் உயிரோடு எரிக்கப்பட்டான். பின்னர் இராணுவம் வந்தது. காதையர்கள் கூட்டம் செட்டித் தெருவில் நின்றபடியே ‘சுடுங்கள் பார்க்கலாம்’ என்று சவால் விட்டனர். நடந்த கலவரத்தால் சில நகைக்கடை ஊழியர்கள் காயப் பட்டார்கள்.

இராணுவத்தினர் சுட்டதால், சில ஊழியர்கள் கொல்லப்பட்டார்கள். சில ஊழியர்கள் தம் கடையின் கூரைகளில் ஏறி ஒளிந்து கொண்டார்கள். இராணுவம் அவர்களமீதும் சுட்டது. குண்டுகளில் ஒன்று எனது இடக் காதருகில் பாய்ந்து சென்றது. ஆயினும் காயமின்றித் தப்பினேன். சிறிது நேரத்தின்பின் எல்லா ஊழியர்களும் கடைகளிலிருந்து கூட்டிவரப்பட்டு வீதியின் நடுவில் நிறுத்தப்பட்டார்கள். நானும் சென்று அவர்களுடன் நின்றேன். அவ்வேளை ஒன்பது தமிழரின் சடலங்களை அங்கே கண்டேன். ஆறு சடலங்கள் மிக மோசமாகச் சிதைக்கப்பட்டவை. நாங்கள் காலை 6 மணி வரை தெருவில் நின்றோம். காஸ் வேகல் வீதியையடுத்த தேவாலய மதகுருமார் இருவரும் அங்கே அழைத்து வரப்பட்டனர். அவர்கள் தமிழர்கள். மாலை 7 மணியளவில் நாங்கள் சென்ற, பெனடிக்ற் கல்லூரி முகாமிற்குக் கொண்டு செல்லப்பட்டோம். முகாமையாளர், அங்கே இடவசதியில்லையென்று கூறி எம்மை ஏற்கமறுத்தனர். நாங்கள் மறுநாள் காலை 7 மணி வரை சென்ற, பெனடிக்ற் கல்லூரியைப் பார்த்தபடி தெருவில் இருந்தோம்.

அதன் பின்னர் கொச்சிக் கடை பொன்னம்பலவாணேசர் கோவிலுக்குக் கொண்டு செல்லப்பட்டோம். அக்கோயில் ஓர் அகதி முகாமாக்கப்பட்டது. நான் அங்கே ஐந்து நாட்கள் இருந்தேன். அங்கிருந்து என்னால் வெளியேற முடியவில்லை. என்னை யாரெனக் காட்டிக்கொண்டால் சுடப்படுவேன். புலிப் பையன்களென அழைக்கப்பட்டவர்கள் பலருக்காக நான் வாதாடிய காரணத்தால், முகாமிலிருந்து என் கட்சிக்காரர்கள் சிலருடன் தொடர்பு கொள்ள முடிந்தது. அவர்களில் ஒருவர் கே.ஏ.டி. கிறிஸ்தோபர். அவர் ஒரு சிங்களக் கிறிஸ்தவர். அவர் உடனே வந்தார். என்னை முகாமிலிருந்து கூட்டிச் சென்றார். அவர் என் மனைவியையும் பிள்ளைகளையும் தேடிச் சென்று அழைத்து வந்தார். மனைவியும் பிள்ளைகளும் தாம் தப்பிச் சென்றதை பின்வருமாறு விளக்கினார்கள்”.

“காடையர் எங்கள் வீட்டில் நுழைந்தபோது அவர்கள் மேல்மாடி ஜன்னலால் அடுத்த வீட்டுக் கூரையில் ஏறி, அந்த வீட்டினுள் இறங்கினார்கள். அது ஒரு முசுலிம் குடும்பத்தினர் வாழும் வீடு. அந்த வீட்டில் இரண்டு ஆண்களும் இரண்டு பெண்களும் இருந்தார்கள். அது அப்துல்லாவின் வீடு. என் மனைவி பிள்ளை களுக்கு அவர்கள் உதவினார்கள். அவர்களைப் பாதுகாப்பாக, அடுத்த

ஒரு சிங்களப் பெருமகனின் வீட்டில் மறைத்து வைத்திருந்தனர். அவர்கள் நன்கு பரிட்சியமானவர்கள். அந்த வீட்டில் இவர்கள் நான்கு நாட்கள் தங்கினார்கள். உள்ளூர்க் காதையர்கள் என்னைத் தேடி, என் மனைவி பிள்ளைகளையும் தேடி, அந்த வீட்டிற்குக் கத்தி, ஈட்டியுடன் போயிருந்தார்கள். வீட்டில் வெளிச்சம் இல்லாததால் மெழுகுவத்தி கொளுத்திக்கொண்டு போனார்கள். என் மனைவியையும் பிள்ளைகளையும் அவர்கள் தம் கட்டில்களில் கீழ் விட்டுக் கட்டிலின் மேல் பெண்கள் இருந்தார்கள். காதையர்கள் சோதனையிட்டுவிட்டுப் போய் விட்டார்கள். இப்படிப் பல தடவைகள் நடந்தன. காதையர்களின் தொந்தரவு அதிகரிக்கவே அந்த வீட்டில் இருந்த வயோதிக மாது மற்றவரின் உதவியை நாடினார். பெல்மொண்ட் வீதியில் இருந்த ஒரு முசலிம் வீட்டின் உதவிபெற்று என் குடும்பத்தை அவ்வீட்டிற்கு அனுப்பி வைத்தனர். அங்கே அவர்கள் 3 நாட்கள் தங்கினார்கள். அங்கிருந்து பெல்மொண்ட் வீதி மடத்திற்கு (Convent) அனுப்பப் பட்டனர். அங்கிருந்து கிறிஸ்தோபர் அவர்களை அழைத்து வந்தார். என் குடும்பத்தை இறுதியாகப் பன்னிரண்டாவது நாளே என்னால் சந்திக்க முடிந்தது”.

கொலன்னாவைப் பகுதி எரிந்தது

வெள்ளவத்தையில் வசித்துவந்த பத்மநாதன் தன் மகன் சிறீதரன் அடைந்த பயங்கர அனுபவம் பற்றிக் கூறுகின்றார் :

“24 ஆம் திகதியன்று இரவு 6 மணிக்கு என் மகன் சிறீதரன் வெள்ளவத்தைக் கோவிலுக்குப் போனார். நான் கோட்டைக்குப் போனேன். குழப்ப நிலை பற்றிக் கேள்விப்பட்டேன். இரவு 9.30 மணியளவில் கோட்டைக்குப் போய் அங்கிருந்து மினிபஸ்சில் பொரளையை நோக்கிப் போனேன். மருதானைக்கு அருகில் பஸ்ஸை நிறுத்தி அப்பால் போக முடியாதெனக் கூறினர். அங்கிருந்து பார்த்த போது, பொரளை பக்கம் எரிவது தெரிந்தது. ‘கணேஷ் கபே’, ‘லிக்கர் பார்’ ஒன்றும் தாக்கப்பட்டது. அந்த நேரம் இராணுவம், போலிசுக்காரர் வந்தனர். அவர்களைப் பார்த்து “உங்களுக்காக உங்கள் நலனுக் காகவே நாம், இதையெல்லாம் செய்கின்றோம். எம்மை ஒன்றும் செய்ய வேண்டாம்” எனக் கூறினர். காதையர் கூட்டத்தினர் கட்டடங் களுக்கு நெருப்பு வைத்தனர். ஆனால் நெருப்பைத் தீயணைக்கும் படையினர் அணைத்தனர்.

“நான் தெமட்டகொடையை நோக்கி ஒரு பஸ்சில் போனேன். அங்கும் எரிந்துகொண்டிருந்தது. வழியில் ஆண்கள், பெண்கள், குழந்தைகள் எல்லோரும் சுருள் சுருளாய்த் துணியையும் பொருள் களையும் கொண்டு சென்றனர். நான் புகையிரதப் பாதையால் நடந்து இரவு 12 மணிக்குப் பொரளையை வந்தடைந்தேன். இரவு வேறொரு சிங்கள வீட்டிற்குப் போய்விட்டோம். 24ஆம் திகதி, இரவு இங்கு ஒரு தமிழரின் வீடு தாக்கப்பட்டது. தெமட்டகொடையைச் சுற்றி உள்ள கொலன்னாவைப் பகுதி எரிவது தெரிந்தது.

“25 ஆம் திகதி, காலை பதினொரு மணியளவில் காடையர்கள், சரவண முத்து ஸ்ரேடிய பிரதான கேற்றைத் தாக்கித் தகர்த்தனர். ‘தமிழ் யூனியன்’ விளையாட்டுக் கழகக் கட்டடத்தின் சன்னல், கதவு, ஆகியனவும் தகர்க்கப்பட்டன. விமானப் படையினர் இரண்டு டிறக்கு வண்டியில் வந்து இறங்கியவர்களைக் கண்ட காடையர்கள் வெளியே வந்தனர். காடையர்களுடன் விமானப் படையினர் சரளமாகவும் சரசமாகவும் பேசினர். அவர்களின் இருப்பிடம் பக்கத்தில்தான் இருந்தது. அவர்கள் அங்கு சென்று குடிவகைகளை எடுத்துக்கொண்டு சென்றனர். அதையடுத்துக் காடையர் பெட்ரோல் ஊற்றித் ‘தமிழ் யூனியனின்’ ஒரு பகுதிக் கட்டடத்தை எரித்தனர். மறுநாளும் தொடர்ந்து எரிந்துகொண்டிருந்தது”.

“புதன்கிழமை 27ஆம் திகதி காலை பஸ்சில் பம்பலப்பிட்டி காம்பிற்குப் போனோம். வெள்ளிக்கிழமை காலை என் மகன் சிறீதரன் மாத்திரம் வீட்டிற்குப் போனான். அங்கு வீட்டிற்கு முன்னாலிருக்கும் குடிசைக்குள்ளிருந்து சனங்கள் ஓடிவந்தனர். அவர் வேறொரு வழியால் ஓடிப் பொரளைச் சந்திக்குப் போனார். பொரளைச் சந்தியை அடைந்தபோது ‘புலிப் படையினர்’ கொழும்பு வந்து தாக்கப் போகிறார்கள், என்ற வதந்தி பரவிப் பெருந்தாக்கத்தை உருவாக்கிற்று. காணும் தமிழர்களை எல்லாம் காடையர்கள் ‘புலிகள்’ என்று தாக்கினர். என் மகன் அவ்வழியே பஸ் வண்டியில் ஏறிப் பம்பலப்பிட்டி அகதி முகாமிற்குப் பத்திரமாக வந்து சேர்ந்தார்.”

தாலியைக் கொடுத்த தாயை...

நுவரேலியாவிலிருந்து அகதிகளாக வந்த நடராஜா கூறியவை :

“நானும், எனது குடும்பத்தில் ஏழு பேரும் நண்பர்கள் இரண்டு பேரும் சேர்ந்து வீட்டைவிட்டு வெளியேறி, 29ஆம் திகதி 3

மணியளவில், மலையுச்சிக்குப் போனோம். பீதுறுவுக்குப் போகும் காட்டுப் பகுதியில் ஒளிந்திருந்தோம். அங்கிருந்து எல்லாவற்றையும் பார்க்கக் கூடியதாகவிருந்தது.

நுவரேலியாவிலிருந்து இரண்டு மைல் தூரத்திலுள்ள, மலைத் தோட்டத்திலுள்ள வீட்டில், இராஜேந்திரன் தனித்திருந்தார். அவர் ஒரு லாறி ட்ரைவர், 27ஆம் திகதியன்று, காடையர்கள் அவரது வீட்டைத் தாக்கிவிட்டு, அவரைக் கொலை செய்தனர். அவரது உடல், பிரேத பரிசோதனைக்காக நுவரேலியா அரசாங்க ஆஸ்பத்திரிக்கு எடுத்துச் செல்லப்பட்டது. 29 ஆம் திகதியன்று பிரேதத்தை அடக்கம் செய்ய ஆஸ்பத்திரிலிருந்து எடுத்துச் செல்வதற்காக 2 கார், 3 வான், 1 மோட்டார் சைக்கிள் ஆகிய வாகனங்களில் இறந்தவரைச் சேர்ந்தவர்கள் போனார்கள். ஆஸ்பத்திரியில் இருந்த ஊழியர்கள் அவர்களைத் தாக்க முற்பட்டனர்.

பிரேதத்தை எடுக்க வாகனங்களில் வந்தவர்கள் சிதறி ஓடினர். வான், கார் எல்லாம் எரியூட்டப்பட்டன. மூன்று பேர் அவ்விடத்தில் இறந்தனர். 'ராதிசா ஜிவலறில்' முதலாளி சங்கர் என்றவரைத் தாக்கி அவரை உயிருடன் கழுத்தில் கட்டி இழுத்துவந்து "புலியைக் கொண்டு வந்துவிட்டோம்" என்று சத்தமிட்டனர். இராணுவத்தினர் காடையர்களிடம் தீ வைக்குமாறு கூறினர். அங்கு நின்ற தமிழர்களைக் கலைத்தனர். அயல் வீட்டுக்காரர் ஒருவர் வந்து இந்த வீட்டை மட்டும் தாக்குங்கள். அடுத்த வீட்டைத் தாக்க வேண்டாம் எனக் கூறினார். வீட்டுச் சொந்தக்காரர் போலிசுக்கு டெலிபோன் பண்ணினார். அவர் துப்பாக்கியால் ஆகாயத்தை நோக்கிச் சுட்டார், இருநூறு, முந்நூறு வரையிலான சிங்களக் காடையர்கள் எல்லோரும் வீட்டைச் சுற்றிவர நின்றனர். ஆயுதப் படையினரும் வந்தனர். இராணுவத்தினர் ரைபினால் ஒருவனைச் சுட்டுவிட்டு வீட்டுக்காரர் சுட்டுவிட்டதாகக் குற்றம் சாட்டினர். காடையர் கூட்டம் 2 மணியளவில் அந்த வீட்டைத் தாக்க ஆரம்பித்தனர். பின் கூரைக்கு மேல் ஏறி நின்று நெருப்பு வைத்தார்கள். வீடு எரிந்தது. பெட்ரோலை லொறியில் கொண்டு வந்து இறக்கினர். வீட்டுக்குள் புலியிருப்பதாகக் கூறி வீட்டை எரித்தனர். அப்போது வீட்டிற்குள்ளிருந்த அறுபது வயதுடைய பெண், பயத்துடன் ஓடி வந்தார். அவரைப் பலர் கலைத்துக் கொண்டு வந்தனர். கலைத்தவர்களில் ஒருவருக்கு அந்த மாது தனது தாலிக்கொடியைக் கழட்டிக் கொடுத்தார். ஒருவர் பின்னால் வந்து மண்வெட்டியில் முள்போன்ற

அமைப்புடைய ஒன்றால் அந்தப் பெண்ணைக் குத்தினார். தாக்கியதை அடுத்து அந்த மாது மயங்கி நினைவிழந்து நிலத்தில் வீழ்ந்தார். அதன் பின் காதையர் கூட்டம் அந்தப் பெண்மணியின் சேலையைக் களைந்து மானபங்கப் படுத்தினார்கள்”.

சந்தியில் வந்த கார் ஒன்றை மறித்துக் கொளுத்தினர். ஆட்கள் அவற்றை வந்து வேடிக்கை பார்த்தனர், படமும் எடுத்தனர். பின்னர் அந்தக் கார்ச் சாரதியைத் தலை கீழாகக் கட்டித் தொங்கவிட்டிருந்தனர். பின்னர்ப் போலிசார் வந்து எரிந்த காரை அப்புறப்படுத்தினர்.

துப்பாக்கியால் வானத்தை நோக்கிச் சுட்ட வீட்டுக்காரர் வீட்டு வாசலில் இறந்து கிடந்தார். வீட்டிற்குள் 13 பேர், குழந்தைகள் 8 பேர் எரிந்திருந்தனர்.

தாயாரின் கண்களைக் குத்தினர்

நுகேகொடயிலிருந்து வந்த தருமரத்தினம் தம்பதியினர் சொன்னவை :

“25 ஆம் திகதி 11.30 மணியளவில் எமது வீட்டுக்குள்ளே 15 காதையர்கள் வந்தனர். கொஞ்சம் பேர் சாமான்கள் வெளியே எடுத்துச் சென்றனர். வீட்டில் இருந்த ஆறு ஆண்களையும் ஒரு அறைக்குள் விட்டுப் பூட்டிவிட்டு அங்கிருந்த மூன்று பெண்களையும் இன்னொரு அறைக்குள் விட்டுப் பூட்டினர். எமது நகைகள் எல்லா வற்றையும் கழற்றினர். எல்லாமாக 44 பவுண். உடைகளைக் கிளறி நகைகள் எல்லாவற்றையும் பறித்தனர். ‘உங்கள் எல்லோரையும் பெற்றோல் ஊற்றிக் கொளுத்தப் போகிறோம் என்றனர். சுகமில்லாது படுத்திருந்த என் தாயாரைக் கத்தியால் குத்தினர். மார்பிலும் கழுத்திலும் குத்தினர். பின் அவர் மயங்கியதும் கண்ணுக்குள் கத்தியால் குத்தினர். பாஸ்கரன் என்பவரைக் கத்தியால் குத்தியபோது அவர் தடுத்தார். அப்போது அவர் கையிலும் குத்தப்பட்டது.”

“வீட்டுச் சாமான்கள் எல்லாம் உடைக்கப்பட்டன. பின்னர் ஆண்களை விட்டுப் பூட்டிய அறைக்கு நெருப்பு வைத்தனர். தீப்பற்றி எரியும் அறைக்குள் இருந்த ஆண்கள் மிகவும் கஷ்டப்பட்டனர். நெருப்பு வைத்துவிட்டுக் காதையர் போய்விட்டார்கள். அதை அடுத்து எரியும் அறைக்குள்ளிருந்த ஆண்கள் கதவை உடைத்துக் கொண்டு வெளியேறினர். அறைக்குள்ளிருந்த ஆறுபேரும் மிகவும் பாதிக்கப்

பட்டிருந்தனர். கறுப்பாகச் சத்தியெடுத்தனர். பின்னர் அயல் வீட்டுச் சிங்களவர் ஒருவர் தமது வாகனத்தில் எம்மைப் பொரளை ஆஸ்பத்திரிக்குக் கொண்டு சென்றார். பாதிக்கப்பட்டவர்களில் ஒருவரான தருமரத்தினத்திற்குச் சேலைன் ஏற்றுமாறு டாக்டர் கூறிய போது ஆஸ்பத்திரியிலிருந்த நேர்ஸ் போன்ற இதர ஊழியர்கள் அதைச் செய்யவில்லை. 'புதன்கிழமை துண்டு வெட்டிக் குழப்பம் வரப்போகிறது. உடனடியாக ஆஸ்பத்திரியை விட்டு வெளியேறுங்கோ' எனவும் கூறினர்.

அடுத்தநாள் ஒரு பெண் டாக்டர் வந்து 'நீங்கள் இன்னும் போகவில்லையா?' எனக் கேட்டார். ஆண்கள் எல்லோருக்கும் எரி காயங்கள் இருந்தபடியால் ஆஸ்பத்திரிக்கு வந்து எம்மை யாரும் பார்க்க முடியவில்லை. ஆஸ்பத்திரியில் இருந்த சிங்கள நோயாளிகள் எல்லோரும் எம்மைப் பார்த்துப் 'புலி' எனக் கதைத்தனர். சிங்களவர் எல்லோரும் பயப்பட்டனர். பெரும்பாலான சிங்களவர் பயத்தால் ஆஸ்பத்திரியை விட்டு வெளியேறினர். பிறகு என்னை வேறொரு இடத்திற்கு மாற்றினர்.

"சில நேர்ஸ்மார் உதவினர். 29 ஆம் திகதி 7 மணியளவில் ஒரு தாதி என்னை எனது பொருள்களுடன் வரும்படி கூறினார். எனக்கு உதவும் அட்டன்ரன் ஒருவருடன் டாக்டர் அலுவலகத்திற்கு அனுப்பி வைத்தார். பின்னர் வேறொருவர் வந்து என்னைத் தமிழனா எனக் கேட்டு எரிச்சலுடன் கதைத்தார். என்னைக் கேற்றில் கொண்டுபோய் விட்டு றக் ஒன்றில் ஏறும்படி கூறினார். என்னால் ஏற முடியாது போக பின்னர் வேறொரு சிறிய வானுக்குள் ஏற்றினார். அப்போது ஆமிக் கொமாண்டர் ஒருவர் வந்து "நீங்கள் பயப்பட வேண்டாம், உங்களை நாம் நல்ல இடத்துக்குத்தான் கொண்டு போகிறோம், உங்கள் ஆட்களால்தான் இதெல்லாம் வந்தது" எனக் கூறினார். பின்னர் எம்மைப் பாதுகாப்புடன் கூட்டிச் சென்று தேஸ்டன் கல்லூரியில் விட்டனர். அங்கு பொருள்கள் எல்லாவற்றையும் சோதித்தனர்".

அங்கு தமிழ் மாணவர்கள் எம்மை நன்கு பராமரித்தனர். உடைகள் தந்தனர். இரண்டு பென்டிகோஸ் சிஸ்ரேஸ் (தமிழ்) எம்மைச் சிங்கள டாக்டர் ஒருவரின் காரில் இந்துக் கல்லூரி முகாமிற்குக் கொண்டு சென்றனர். இந்துக் கல்லூரியிலிருந்து முதலாவது கப்பலில் எம்மை ஊருக்கு அனுப்பி வைத்தனர்".

ஜே.பி.யும் சேர்ந்து

கொழும்பு அலுவலகத்தில் பணிபுரியும் தமிழ்ப்பெண் செல்வி ரி. ரமணி கூறிய விவரம் :

“நான் 25ஆம் திகதி, வேலைக்குச் செல்லவில்லை. வீட்டிலிருந்து பார்த்துக் கொண்டிருக்கும்போது கடையொன்று மண்ணெண்ணெய் ஊற்றி எரிக்கப்பட்டது. பலர் பொருள்களை எடுத்துச் சென்றனர். சுமார் 11.30 மணியளவில் எமது வீட்டுக் கதவைக் காதையர் கோஷ்டி உடைத்தனர். நாம் எல்லோரும் எங்கள் வீட்டுச் சுவருக்கு மேலால் ஏறிக் குதித்து அருகேயுள்ள செட்டி வீட்டுக்குப் போனோம். காதையர்கள் தேயிலைக் கொம்பனியையும் எரித்தனர். பின் மேல்வீட்டுக் கண்ணாடிகளை உடைத்துக் கார், லொறி, ஜீப் என்பன வற்றை எரித்தனர். தீச்சவாலை தணிந்தபோதும், தீ கனன்று நீறுபூத்து எரிந்து கொண்டிருந்தது. சிங்களக் காதையர்கள் “ஐயவேவா” எனக் கோஷமிட்டுக் கொண்டே இந்தக் கொடுமைகள் எல்லாவற்றையும் செய்தனர். ‘ஆமி’ போகும்போது ஒளிந்திருந்தனர்.

புதன்கிழமை வரை எல்லாம் எரிந்தன. ஹேவகே, சுனில் காமினி (ஜே.பி.) என்ற கொட்டகை காதையர்களே எரித்தனர். இவர்கள் யூ.என்.பி.ஐச் சேர்ந்தவர்கள். நாம் தொடர்ந்து 2 நாட்கள் செட்டி வீட்டில் இருந்தோம். தேனீர் தந்தனர். ஆனால் உணவு தரவில்லை. பின் நாம் சென் லூயிஸ் சேர்ச்சிற்கு முன்னால் உள்ள சினேகிதர் வீட்டிற்கு நடந்து சென்றோம். எம்மை வழியில் கண்ட காதையர்கள் ஏசினர். ‘நரசிம்மராவ் வருகின்றார்’ என்றதும் சர்ச்சில் இருந்த தமிழர்களை வேறொரு பாடசாலைக்குக் கொண்டு சென்றனர். பின் நாம் ஒரு பாதிரியாரின் உறவினர் வீட்டுக்குள் இருந்து போகும் போது, புலி வருகின்றது எனக் கேள்விப்பட்டதும் கதவைப் பூட்டி விட்டு ஓடினர். பின்னர் நாம் ஒருவாறு பாதிரியார் வீட்டுக்குச் சென்றோம். அங்கு பொருள்களுடன் 2 நாட்கள் தங்கியிருந்து, பின் திங்கட்கிழமை ஜிந்துப்பிட்டி முருகன் கோவிலுக்குப் போய் அங்கிருந்து 8 ஆம் திகதி புறப்பட்டு 9 ஆம் திகதி யாழ்ப்பாணம் வந்தோம்”.

வாகனங்களிலிருந்த பெட்ரோல்

கிருலப்பனையிலிருந்து வந்த யோகேஸ்வரன் தம்பதிகள் சொன்னவை :

“25ஆம் திகதி காலை குழப்பநிலை பற்றி எனக்குத் தெரியாது. நான் வேலைக்குச் செல்லவில்லை. பிறிதொரு விடயமாக நீதி மன்றத்திற்குச் சென்றேன். அங்கு சுமார் 10.30 மணி போல் குழப்பம் பற்றி எனக்குத் தெரியவந்தது. நான் ‘காமினித்’ தியேட்டர் வரை நடந்து சென்றேன். வரும் வழியில், அதாவது மருதானைச் சந்தியில், கடைகள் எரிவதைக் கண்டேன். நேவிக்காரர்கள் எல்லாவற்றையும் கண்காணித்துக் கொண்டிருந்தனர். ஆனால் நடவடிக்கை எதுவும் எடுக்கவில்லை. பொருள்களெல்லாம் திருடப்பட்டுக் கொண்டு செல்லப் படுவதையும் காணக் கூடியதாகவிருந்தது. பின்னர், நான் 108 ஆம் இலக்க பஸ்ஸில் ஏறி, வெள்ளவத்தைக்குச் சென்றேன். வெள்ளவத்தை வீதிங் மில்லுக்கருகில் கடைகள் எரிக்கப்பட்டுக் கொண்டிருந்தன.

நான் என் வீட்டுக்குச் சென்று 11.30 மணியளவில் மீண்டும் என் மகனின் பாடசாலைக்குச் சென்றேன். வழியில் கடைகள் எரிக்கப் படுவதையும், வாகனங்கள் மறிக்கப்பட்டு பெற்றோல் எடுக்கப் படுவதையும், காணக்கூடியதாக இருந்தது. போலிசார் நடவடிக்கை எதுவும் எடுக்காது பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர். நான் பாடசாலைக்குப் போய் மகனைக் கூப்பிட்டேன். அங்கு இருந்த சிஸ்ரர் மிஸ் சாந்தி என்பவர் என் மகன் பாதுகாப்பாக இருப்பதாகக் கூறினார். நான் மகனையும் அழைத்துக் கொண்டு புறப்படும்போது அவர்கள் எமது பாதுகாப்புக் கருதி எம்மை அங்கு நிற்குமாறு கூறினர். அங்கு நான் ஒரு மணித்தியாலம்வரை தங்கிவிட்டுப் பின்பு புறப்பட்டேன்”.

“கிருலப்பனையில் இருந்த எனது வீடு முற்றாக எரிந்து விட்டதாகத் தொலைபேசி மூலமாகக் கேள்விப்பட்டு, நான் அங்கு செல்லவில்லை. என் மனைவியின் தங்கையின் வீட்டிற்குச் சென்றேன்.

வெள்ளிக்கிழமையளவில், எமது கண்ணுக்குத் தெரியக்கூடிய தூரத்தில் வீடு எரிவதைக் கண்டோம். உடனே நாம் பயத்தினால், ஹம்டன் லேனில் இருக்கும் வேதநாயகம் என்னும் தமிழ் ஆமிக் கொமாண்டருடன் தொடர்பு கொண்டு ஒரு வாகனத்தில், பம்பலப் பிட்டி இந்துக் கல்லூரி முகாமுக்குப் போனோம்”.

“புதன்கிழமை 3 ஆம் திகதி இரவு கப்பலுக்குச் சென்றோம். ‘லங்கா ஸ்ரீதேவி’ என்ற கப்பல் 4 ஆம் திகதி காலை புறப்பட்டது. 5 ஆம் திகதி காங்கேசந்துறைக்கு வந்து சேர்ந்தோம்”.

முசலிம்களும்

வத்தளையில் வசித்துவந்த இராமநாதன் என்பவர் கூறியது :

“25ஆம் திகதி காலை, பிறிஸ்ல் பில்லிங்கிற்கு வேலைக்குச் சென்றேன். காலையில் நிலைமை சாதாரணமாகவே இருந்தது. எம்முடன் கூட வேலை செய்தவர்கள் எம்மைப் பாதுகாத்தனர். சுமார் 9.30 மணியளவில் நான் வேலை செய்யும் நிறுவனம் மூடப்பட்டது. நான் வேலை செய்த தனியார் நிறுவனம் அதுவும் தாக்கப்பட்டது. எனது சிங்கள நண்பர் ஒருவர் என்னை வத்தளைச் சந்தி மட்டும் காரில் கொண்டு வந்து விட்டார். பின்னர் நான் வீட்டிற்கு நடந்து செல்லும் வழியில் கடைகளும் வீடுகளும் எரிக்கப்படுவதைக் கண்டேன். வீட்டுக்குச் சென்றதும், எமது வீடும் தாக்கப்படும் எனக் கேள்விப்பட்டேன்.

உடனே நானும், என் மனைவியும், பிள்ளைகளுமாக அங்கிருந்த ஒரு சிங்கள வீட்டிற்குச் சென்று ஒளிந்தோம். பன்னிரண்டு மணியளவில், வீட்டிற்குப் போய்ப் பார்த்தோம். அங்கே வீட்டிலிருந்த பொருள்களெல்லாம் வெளியே எடுத்து முற்றத்தில் போட்டு மண்ணெண்ணெய் ஊற்றி எரிக்கப்பட்டிருந்தது. எரித்தவர்கள் சிங்களவர்களும், முசலிம்களும் ஆகும். அப்போது வீட்டுச் சொந்தக்காரர் தமது வீட்டில் பற்றிய தீயை அணைத்தார். பின்னர் தங்கள் வீட்டிற்குச் சென்றுவிட்டனர். நாம் மறுநாள் காலை 6 மணியளவில் தெரிந்தவர் ஒருவரினது ஓட்டோ ரிக்ஷாவில், மனைவியின் தாய் வீட்டிற்கு வந்தோம். அங்கிருந்து மறுநாள் சென்ற பெனடிக்ற் முகாமுக்கு வந்து சேர்ந்தோம். மறுநாள் நானும் மனைவியும் பால் எடுத்துக் கொண்டு வெளியே செல்ல முயலும் போது ஆமிக்காரர் துவக்கை நெஞ்சில் வைத்துக்கொண்டு “எங்கே போகிறாய்? ஊரடங்குச் சட்டம் போடப் போகிறோம், திரும்பிப் போ” எனக் கூற நாம் உள்ளே திரும்பிச் சென்றோம். 8 ஆம் திகதி வரை முகாமில் இருந்தோம். பின்னர் இரயில் மூலம் யாழ் வந்து சேர்ந்தோம்.

பஸ்ஸில் ஏற்ற மறுத்தனர்

மகரமகவிலிருந்து வந்த சுப்பிரமணியம் என்பவர் சொன்னவை :

25-7-83 இல், சுமார் 10 மணியளவில் போலிசு நிலையத்திற்குப் போய், அங்கிருந்து என் சகோதரர் ஒருவரது இல்லத்திற்குப் போய்ப்

பார்த்தேன். வழியில் கடைகள் எல்லாம் எரிந்துகொண்டிருந்தன. திரும்பவும் வீடு நோக்கிச் செல்லும்போது, தமிழர்களைப் பஸ்ஸில் ஏற்ற மறுத்துவிட்டனர். நான் ஒருவாறு ஏறி நுகேகொடை சந்தியில் இறங்கினேன். அங்குத் தமிழரின் கடைகள், வாகனங்களெல்லாம் எரிந்துகொண்டிருந்தன. தமிழர்களை வெட்டி உயிருடனேயே நெருப்பில் போட்டனர். இவற்றையெல்லாம் போலிசும், ஆமியும் பார்த்துக்கொண்டு சும்மா நின்றனர். நான் பயத்தினால், ஓடிப்போய், மினி பஸ்ஸில் ஏறினேன். என்னைத் தமிழன் எனக் கூறி இறக்கிவிட்டனர். நான் தொடர்ந்து நடந்து போனேன். பின்னர் வேறொரு பஸ்ஸில் ஏறி மகரகமவுக்குப் போனேன். மகரகமச் சந்தியிலும் தமிழர் கடைகள் எரிந்து கொண்டிருந்தன. அங்கும் ஆள்களை உயிருடன் எரித்துக் கொண்டிருந்தனர். நான் ஒரு சிங்களவரைக் கூட்டிக்கொண்டு வீட்டுக்குப் போனேன். 11 மணியளவில், எமது வீட்டுக்குக் காதையர் கூட்டம் வந்தது. வீட்டுக்காரர் சிங்களவர். எம்மை 3 நாள்கள் வைத்துப் பாதுகாத்தனர். பின்னர் எம்மை வெளியேறும்படி கூறினர். நாம் காரில் போலிசுக்குப் போனோம். போலிசுக்குப் போகும் வழியில் 25 காதையர்கள் எமது உடைமைகள், நகைகள் எல்லாவற்றையும் பறித்தனர். மகரகம போலிசுக்குப் போய் முறைப்பாடு கொடுத்தோம். அவர்கள் எமது முறைப்பாட்டை ஏற்கவில்லை”.

“நாம் பம்பலப்பிட்டி இந்துக் கல்லூரியில் தங்கியிருந்தோம். அங்கிருந்து 12 ஆம் திகதி இரவு 7 மணிக்குப் புறப்பட்டு, மறுநாள் காலை யாழ்ப்பாணம் வந்து சேர்ந்தோம்”.

“நாம் முகாமில் இருக்கும்போது வெள்ளிக்கிழமை ‘புலி’ எனக் கூறிப் பலர் சுடப்பட்டதாகப் பின்னர் முகாமுக்கு வந்தவர்கள் மூலமாக அறிந்தோம்”.

சிங்களவன் நல்லவன் என்றுசொல்

இரத்மலானையிலிருந்து வந்த ஆசிரியர் அனபாயன் சொன்னவை :

“25ஆம் திகதி காலை, போதிய அளவு மாணாக்கர் வந்திருந்தனர். நாங்கள் பிரச்சினைபற்றிக் கேள்விப்பட்டுப் பாடசாலை மாணவர்களை, 10.30 மணி அளவில் அனுப்பிவிட்டுப் பாட

சாலையை 11 மணியளவில் முடினோம். நான் பாடசாலையில் ஓர் அறையில், 3 ஆசிரியர்களுடன், தங்குவது வழக்கம். அன்று கொஸ்டல் மாணவர்களைக் கூட்டிக் கொண்டு வந்து மேல் மாடியில் வைத்திருந்தோம். பின்னர் நாங்கள் போலிசுக்கு ரெலிபோன் பண்ணினோம். அதற்கு அவர்கள் 'பிரச்சினை வராது, நாங்கள் வருகிறோம்' என்றனர். 1.10 அளவில் பக்கத்து வீடு எரிக்கப்பட்டது. 30 பேரளவில் நின்று எரித்தனர். கூடவந்த 100 அல்லது 200 பேரில் மிகுதி ஆள்கள் அப்பால் சென்றனர். அந்த வீட்டுக்காரர்கள் ஓடிப்போய் ஒளிந்திருந்தனர். ஒரு கிழவி மாத்திரம் ஓடமுடியாமல் வீட்டில் இருந்தார். அவரைத் தள்ளி வீழ்த்திக் காலால் உதைத்தனர். அவருக்குக் காயம் உண்டாயிற்று”.

“சிறிது நேரத்தின் பின் எங்கள் பாடசாலையில் சத்தம் கேட்டது. நாம் உடனே ஓடிச்சென்று பற்றைக்குள் ஒளிந்திருந்தோம். சன்னல் எல்லாம் அடித்து நொறுக்கப்பட்டன. வாங்கு, மேசைகள், கதிரைகள் வெளியே எடுத்து எரியூட்டப்பட்டன. பாடசாலைப் பரிசோதனைச் சாலைக்குப் பெட்ரோல் பொம் வீசி எரியூட்டப்பட்டது. மேல் மாடி உடைக்க முடியாது போகவே விட்டுவிட்டுச் சென்றனர். 2 மணியளவில் விடுதி தாக்கப்பட்டது. ஒரு மணித்தியாலமாக அதை எரித்துக் கொண்டு நின்றார்கள். பின்னர் 5 மணியளவில் கத்தி, கோடாரிகளைப் பாவித்துக் கதவை உடைத்து மேலுக்குச் சென்று பாடசாலை மணியை அடித்தனர். பாடசாலை எரிந்துகொண்டிருந்தது. இது 5.30 வரை நடந்தது. பின்னர் நாங்கள் விடுதிக்குப் போனோம், அந்தக் காதையர்கள் மாணவர்களை அடிக்கவில்லை. கூட்டிக் கொண்டு வந்து விடுதியில் விட்டுவிட்டுப் பாடசாலையை மட்டும் எரித்தனர். சிங்களவர்கள் எங்களைக் கொதலாவலை ஆயிக் காம்பிற்குப் போகும்படி கூறினர். ஆயிக்காம்ப் பூட்டியிருந்தது. அவர்களுடன் கதைத்ததற்கு அவர்கள் “எங்களை உள்ளுக்குள் வைத்துப் பூட்டியிருக்கிறது. எங்களால் ஒன்றும் செய்ய முடியாது” எனக் கூறினர். அதேநேரத்தில் உள்ளுக்குள்ளிருந்து 2 ஆயிக்காரர்கள் ஓடிவந்து தமிழரா போங்கள்’ எனக் கூறினர். எம்முடன் வந்த சிங்களப் பொடியன் பள்ளிவாசலுக்குப் போகலாம் எனக் கூறினான். வீதியில் சனம் நின்றது. அப்போது ஒரு சிங்களக் காதையர் எங்களைப் பார்த்துவிட்டுக் கூப்பிட்டார். “நீ புலியா”? என்று கேட்டார், நான் இல்லையென்றேன். பின்னர்க் கத்தியை எடுத்து நீட்டியவாறு

“இம்முறை நாங்கள் யாரையும் கொல்லவில்லை, சாமான்களை எடுக்கவில்லை, அடித்தோம், எரித்தோம், யாழ்ப்பாணத்தில் போய்ச் சொல்லு சிங்களவன் நல்லவன் என்று” எனக் கூறினான்.

பின்னர் நாங்கள் பள்ளிவாசலை நோக்கிச் சென்றோம். எங்களுடன் அந்தக் காதையர்களும் வந்தனர். அவர்கள் போகும் வழியில் இருக்கும் சனங்களுக்கு ‘இவர்களுக்கு எல்லாம் செய்தாச்ச’ எனக் கூறினார். வீதியில் நின்றவர்கள், “இவர்களை அடிப்போமா?” எனக் கேட்டனர். அதற்கு அவர்கள் வேண்டாம் என மறுத்து விட்டார்கள். வேறொருவர் எம்மை மறித்துக் கதைக்க முயற்சித்தார். பின்னர் அவர் வீட்டுக்குள் ஓடிப்போய் ‘இவர்களை வெட்ட வேண்டும்’ என்று சொல்லிக்கொண்டு ஒரு பெரிய கத்தியை எடுத்துக் கொண்டு ஓடி வந்தார். அப்போது என்னை முதல் கத்தியைக் காட்டிப் பயப்படுத்தியவர் அவரைப் பார்த்து இவர்களைக் குத்தினால் உன்னை நான் குத்துவேன் என்று கூறிப் பயப்படுத்தினார். பின்னர்க் கத்தியை மற்றவர்கள் பறித்தனர். அவர் என்னைக் கைகளைக் கீழே விடும்படி கூறினார். பின் கழுத்திலும், இடுப்பிலும் அடித்து உதைத்தார். உடனே மற்றவர்கள் பிடித்து மறித்துவிட்டனர்”.

“பின் 6.30 மணியளவில், பள்ளிவாசலுக்குக் கூட்டிச் சென்று விட்டனர். அதே சிங்கள ஆள்கள் 7 அல்லது 8 பேரும், முசலிம் தமிழரும் சேர்ந்து சமைத்து எமக்குப் பருப்பும் சோறும் தந்தனர். நாம் இரவு அங்கே தங்கினோம். அவர்கள் இரவு எங்களுக்குக் காவலாக விருந்தனர். அன்று இரவு எம்மைச் சிலர் அடிக்க வர, காவல் இருந்தவர்கள் மறித்துவிட்டனர்.

விடிய 4 மணியளவில் வந்து, ‘எயர்போட்டில் முகாமிருக்கு, அங்கு நடந்து போகலாம்’ எனக் கூறினார். முதலாம் கப்பலில் 1 ஆம் திகதி வந்து சேர்ந்தோம்.”

தமிழ்ப் பிச்சைக்காரரை வெட்டினர்

காளிமுத்து சொன்ன சோகக் கதை :

“29ஆம் திகதி காலை பத்திரிகை மூலம் விசயம் அறிந்தோம். வீட்டிலிருந்து சந்தைக்குப் போய்விட்டு வரும்போது, வான் எரிந்து கொண்டிருந்தது. காரிலிருந்து 20 யார்டு தூரத்தில், இருபக்கமும் ஒரு

ஆமி ஜீப்பும், நேவி ஜீப்பும் நின்றன. போலிசார் இருந்தனர், ஆள்கள் ஒருவரையும் கார்ப்பக்கம் செல்ல விடவில்லை, சிலர் இப்பக்கம் தேவையில்லை மறுபக்கம் பாருங்கோ எனக் கத்தினர். சிலர் வீட்டுப் பக்கம் ஓடிவந்தனர். வயதுபோன தமிழ்ப் பிச்சைக்காரர்களை 'லீலா ஸ்ரோசுக்கருகில்' பஸ் ஸ்ராண்ட்டுக்குக் கிட்ட கத்தியால் வெட்டி, வீசினர். ஆயுதப் படையினர் இவற்றைப் பார்த்துக்கொண்டு நின்றனர். நான் வீட்டுக்குப் பதற்றத்துடன் ஓடி வந்தேன். வழியிலிருந்த கடைகளை உடைத்துப்போட்டுப் பொருள்களைத் திருடிக் கொண்டு சென்றனர். உடைக்க முடியாத கடைகளை ஆமிக்காரர் வெடிவைத்து உடைத்தனர். நான் எல்லாவற்றையும் பார்த்தேன். ஆமிக்காரர் ஆள்களைக் கூப்பிட்டு இவையெல்லாம் நெருப்பு வைக்கிற சாமான்கள் தானே, எடுத்துக்கொண்டு போங்கள் என்று கூறினர். குழந்தைகள் முதல் கிழவர்கள் வரை பொருள்களை எடுத்துச் சென்றனர். நான் வீட்டுக்குப் போனதும் என் 3 வயது மகன் "போலிசு வருகிறது. நாம் எல்லோரும் ஓடிப்போவோம்" எனக் கூறினான். ஆனால் எல்லோரும் வீட்டுக்குள்ளேயே இருந்தோம்".

ரேடியோவில் 4 மணியளவில், 'ஊரடங்குச் சட்டம் பிரகடனம்' என அறிவித்தனர். 11.45 மணியளவில், வீட்டு மாடியிலிருந்து பார்க்கும்போது எல்லாப் பக்கமும் எரிந்து கொண்டிருந்தன. திடீரென 2 மணி முதல் ஊரடங்குச் சட்டமென அறிவித்தனர். 2 மணிக்குப் பிறகும் சிங்களவர், முசுலிம்கள் எல்லாரும் ஆயுதப்படையினர் வீதியில் நிற்கும்போதே சாதாரணமாக நடமாடினர். சில அகதிகளைக் கூட்டிக்கொண்டுவந்து வீட்டில் வைத்திருந்தோம். வியாழனிரவு ஜே.ஆர். தொலைக்காட்சியில் பேசும்போது 'இது சிங்களவர் நாடு, இதை ஒருவருக்கும் பிரித்துக்கொடுக்க மாட்டோம்' எனக் கூறினார். அங்குள்ளவர்கள் அப்போது 'இன்றுதான் ஜே.ஆர். சரியான வார்த்தை பேசினார்' என்றனர்".

"அடுத்த நாள் காலை, 9.30 மணிக்குப் 'புலி' வந்துவிட்டது எனக் கூறிக் கொண்டு தமிழ் இல்லங்களைத் தாக்கினர். வெடிச் சத்தங்களும் கேட்டன. ஆனால் எங்கள் வீட்டிற்கு யாரும் வரவில்லை. சன்னலால் பார்க்கும்போது, 25 வயது மதிக்கத்தக்க பச்சை ஆடை அணிந்திருந்த இளைஞரை, டாம் வீதிச்சந்தியில், 25 பேரளவில் வழிமறித்து "நீ புலியா"? எனக் கேட்டனர். அவர் பேச முடியாமல் தடுமாறினார். அவரது கையில் எதுவுமில்லை. உடனே அவரது வலக்

கன்னத்தில் ஒங்கி ஒருவர் அறைந்தார். உடனே, அவர் கீழே விழுந்து விட்டார். இன்னொரு காதையன் அவருக்குக் கழுத்துக்குக் கீழே இருப்புக்கம்பியால் அடித்தான். மயக்கமுற்ற அவரை, ஒருவன் காலையும் இன்னொருவன் கையையும் பிடித்து இழுத்துக்கொண்டு பிரேமதாசாவின் வீட்டிற்கு முன்னால் சென்றனர்.

அப்போது கைவண்டி ஒன்றை ஒருவர் கொண்டு வந்தார். அங்கே போலிசு உத்தியோகத்தர் ஒருவர் அதை வழிமறித்தார். பொடியனைத் தூக்கி அதில் போடும்படி உத்தரவிட்டார். அம்மனிதனை மூட்டை இழுப்பதுபோல் இழுத்து கைவண்டியில் போட்டனர். அப்போது வாயிலிருந்து பெருமளவு இரத்தம் வழிந்தது. கை வண்டியை மேல்சந்திக்குத் தள்ளிக் கொண்டு சென்றனர்”.

“டயஸ் பிளேஸ் ஆரம்பிக்கும் இடத்தில் ஒரு லொறி நின்று கொண்டிருந்தது. அந்த லொறிக்குள் தமிழர் சிலர் இருந்தனர். அவ்விடத்தில் இருந்த போலிசுக்காரன் ஒருவன் லொறியில் இருந்தவர்களை வெளியே இழுத்தெறியுமாறு கூறினான். அதன்படியே இரண்டு தமிழர்களை வெளியே இழுத்து, கொற கொற என இழுத்துக் கொண்டு போனார்கள், அதன்படியே லொறியில் இருந்த ஏனையவர்களையும் இழுத்துச் சென்றனர். அந்தத் தமிழ் ஆட்களை மேற்குப் பக்கமாகவுள்ள சந்தியில் இழுத்து பெற்றோல் ஊற்றி எரித்தனர்”.

வீரத் தமிழன்

புரட்சிக் கவிஞர் பாரதிதாசன்

தென்றிசையைப் பார்க்கின்றேன்; என் சொல்வேன் என்றன்
 சிந்தை யெல்லாம் தோள்களெல்லாம் பூரிக்கு தட்டா!
 அன்றந்த லங்கையினை ஆண்ட மறத் தயிழன்
 ஐயிரண்டு திசைமுகத்தும் தன் புகழை வைத்தோன்!
 குன்றெடுக்கும் பெருந் தோளான் கொடை கொடுக்கும் கையான்!
 குள்ள நரிச் செயல் செய்யும் கூட்டத்தின் கூற்றும்!
 என் தயிழர் மூதாதை! என் தயிழர் பெருமான்
 இராவணன் காண்! அவன் நாமம் இவ்வுலகம் அறியும்!

எண்பத்து மூன்று எமக்கென்ன புதுக்களமா?

கூடலூர் ஆனந்தி, இலண்டன்

ஐம்பத்தெட்டு தொடக்கம் அழிக்கிறது சிங்களம்
எண்பத்து மூன்று மட்டும் எமக்கென்ன புதுக்களமா?

உயிரோடு ரயர் போட்டு உருத்தெரியாது கொன்றதுவும்,
உறங்குகின்ற வேளையிலே உயிரெடுத்துச் சென்றதுவும்,

குமுதினிப் படகினிலே குதறி எறிந்ததுவும்,
கூவுகின்ற ரயிலிலே குழறக் குழற வெட்டியதும்,

தலையாளி ஒழுங்கையிலே தலைகளை உருட்டியதும்,
கல்லூரி மைதானக் களத்தை மயான மாக்கியதும்,

கோட்டை பிடிக்க வந்து கொன்று குவித்ததுவும்,
கொட்டாவி விட்ட போது, கொளுத்தி எரித்ததுவும்

குடிதண்ணீர்க் கிணற்றுக்குள்ளே கும்பலாகப் போட்டதுவும்,
குடி, குடியாய் எம்மவரைக் குழிதோண்டிப் புதைத்ததுவும்

பதுங்கு குழிக்குள்ளே பதைபதைக்க முடித்ததுவும்,
பாவையரைப் பற்றியிழுத்துப் பந்தாடிச் சென்றதுவும்,

துர்க்கையின் ஆலயத்தில் துடிதுடித்து மாண்டதுவும்
நவாலி ஆலயத்தில் நரபலி எடுத்ததுவும்,

கிளிநொச்சிக் கிணற்றுக்குள்ளே கிண்டி எடுத்ததுவும்
மணியந் தோட்டத்திலே மண்முடிப் போட்டதுவும்

செம்மணி வெளியையே புதைகுழி யாக்கியதும்,
செவ்வரத்தம் பூத்த மண்ணில் செவ்விரத்தம் ஓட வைத்ததுவும்,
இம்மட்டா?

ஆனியிலே தாலி கட்டி ஆசையோடு போன மச்சான்
ஆடியிலே உருக்குலைந்த உடல்கூடக் கிடைக்கலையே!

பூதாக் கலமருந்த புழுக்கத்துடன் அமர்ந்த போது
புழுதியாகிப் போனகதை புலம்பெயர்ந்து வாரலையோ?

வேரோடு பிடுங்கி எறியப்பட்ட போது,
இடிபட்டு, நெரிபட்டு, மிதிபட்டுப்
பொறிகெட்டு, வதைபட்டு மாண்டதுவும்.

கந்துற்றுந்து எம்மவர் கடல்தாண்டி ஓடுகையில்
கடலுக்குள் வைத்தவரைக் களமாடிக் கொன்றதுவும்,

கிழக்கு வெளிக்கையிலே கிளாலிக் கரையோரம்
கீறிக் கிழிபட்டுக் கேட்பாரற்றுக் கிடந்ததுவும்,

கிருசாந்தி, நந்தினி, கிருபாலினி, கோகிலாம்பாள் என்று
பூப்பெய்தா மலர்கள் கூடப் புலம்பிக் கருகியதும்,

காற்பந்து விளையாடிக் களைத்துச் சென்ற காளைமேல்,
காத்திருந்து, கயவர்கள் காரிய மாற்றியதுவரை

ஏழாவது மட்டும் எங்களுக்குக் கறுப்பல்ல,
பன்னிரண்டும் பட்டவர்க்குக் கறுப்புத்தானே,

இப்படியே தொடர்கிறது இனஅழிப்பு எம்மவரே?
இப்புத்தாயி ரத்திலாவது இனிய வாழ்வு கிடைக்காதா?

தமிழனுக்கு வீழ்ச்சியில்லை

தமிழனுக்கு வீழ்ச்சியில்லை; தமிழன் சீர்த்தி
தாழ்வதில்லை! தமிழ்நாடு, தமிழ் மக்கள்,
தமிழ் என்னும் பேருணர்ச்சி இந் நாள் போலே
தமிழ் நாட்டில் எந்நாளும் இருந்த தில்லை!
தமிழர்க்குத் தொண்டு செய்யும் தமிழனுக்குத்
தடை செய்யும் நெடுங்குன்றும் தூளாய்ப் போகும்!
தமிழுக்குத் தொண்டு செய்வோன் சாவதில்லை.
தமிழ்த் தொண்டன் பாரதிதான் செத்ததுண்டோ?

- புரட்சிக் கவிஞர் பாரதிதாசன்

இனக் கலவரப் பாதிப்பில் தென்ன மரவாடி கிராமம்

ஐ.அ. சிவானந்தம், இலண்டன்

பூலை 83 இனக் கலவரத்தின்போது பாதிப்புற்ற முதலாவது கிராமம், கிழக்கு மாகாணத்தில் பாண்டிய மன்னர்கள் ஆட்சிசெய்த தென்னமரவாடி.

தமிழீழத் தாயகப் பகுதியான கிழக்கு மாகாணத்தில் பாண்டிய மன்னர்கள் ஆட்சிசெய்த தென்னமரவாடி, பெரும் நிலப்பரப்புக் கொண்ட ஒரு பகுதி. அங்கே நிலப்பரப்புப் பரம்பரையைச் சேர்ந்த அ. வைரமுத்து (83) கிராம அதிகாரியாக வாழ்ந்தவர்.

தாம் வாழ்ந்த மண், அந்நியரிடம் பறிபோய்விடக் கூடாது. மீட்கப்பட வேண்டும் என்ற உணர்வுடன் பிரித்தானியாவில் வாழ்ந்து வருகின்றார் இவர்.

1984 மார்ச்சு 3ஆம் நாள் இரவு ஆண்கள் வயல் காவலுக்குப் போய்விட்ட பின்னர், ஏற்கெனவே திட்டமிட்டபடி அரசுப் படையினரும், பதவியா சிங்களக் குடியேற்றவாசிகளும் அங்கு நாடோடியாக வந்த சிங்கள மீனவக் குடியேற்றவாசிகளும், தென்னமரவாடி என்ற அழகிய கிராமத்திற்குள் புகுந்தனர்.

உறங்கிக் கொண்டிருந்த தமிழ் மக்களைப் பெண்கள், பாலகர், வயோதிகர்கள் என்ற வித்தியாசம் பாராது துப்பாக்கியால் சுட்டும், கத்தி, பொல், சைக்கிள் செயின் முதலியவற்றால் தாக்கியும் வெட்டியும், வீடுகளுக்குத் தீயிட்டும், அராஜகம் பண்ணினர். சிலர் மாண்டனர். பலர் காயப்பட்டனர். பெண்கள் சிலர் பாலியல் வல்லுறவுக்குள்ளாக்கப்பட்டனர்.

தப்பிய மக்கள் சிதறி ஓடி இருளில் மறைந்து காட்டிற்குள் தஞ்சம் புகுந்தனர். 83 கலவரத்தின் பின் தாக்கப்பட்ட முதலாவது கிராமம் இது.

சிங்களக் காதையர்கள், கையில் அகப்பட்ட பெறுமதி மிக்க பல பொருள்களைச் சூறையாடினர். மறுநாள் பகல் வேளையில் (4-12-84) சில வாகனங்களைக் கொண்டு வந்தும், தென்மரவாடியில் உள்ள மாட்டு வண்டிகளிலும், உழவு இயந்திரங்கள் மூலமாகவும் பல இலட்சம் பெறுமதியான நெல்மூட்டைகளையும், கச்சான், பயறு, உளுந்து மூட்டைகளையும் எடுத்துச் சென்றனர்.

பின்பு அயலிலுள்ள ஏனைய சிங்களக் குடியேற்றவாசிகளுடன் பதவியா மக்களும் இணைந்து பல வாகனங்களில் வந்து வீடுகள், பாடசாலைகள், கோவில்கள், கட்டடங்களை இடித்துப் பெறுமதி மிக்க சீமெந்து கற்களையும், நிலைகள், கதவுகள், வீட்டுத் தளவாடங்களையும், தண்ணீர் இறைக்கும் எந்திரங்களையும், கிணற்றுக் கப்பி, துலா, மீன்பிடி வலைகள் அனைத்தையும் சூறையாடிச் சென்றனர். தென்னை, மா, பலா, வேம்பு முதலிய மரங்களையும் கூட அவர்கள் விட்டு வைக்கவில்லை. பல்லாயிரக்கணக்கான ஆடு மாடுகளையும் எருமைகளையும் அழித்துச் சென்று விட்டனர்.

அரசை நம்பி வாழாது, மண்ணையும் தமது அயராத உழைப்பையும் நம்பி சுய முயற்சியுடன் வாழ்ந்த தமிழ் மக்களின் பொருளாதார வளர்ச்சி பூண்டோடு அழிக்கப்பட்டுவிட்டது.

வட, கிழக்கு மாத்திரம் அல்ல, ஏனைய சிங்கள மற்றும் மலையகப் பகுதிகளில் வாழ்ந்த தமிழரின் பொருளாதாரமும் சூறையாடப்பட்டு விட்டது என்பதே வரலாறு.

கிராமம் சுடுகாடானது

இக்கிராமம் திருமலைத் தொகுதியில் கீழ் எல்லையாகக் கொக்கிளாய் வாவினாலும், வடகிழக்குப் பிரதேசத்தினைப் பிரிக்கும் பறையன் ஆற்றாலும் (மணல் ஆறு/மா ஓயா) பதவியா சிங்களக் குடியேற்றத்தாலும், புல்மோட்டைக் கிராம சபையின் கீழ் அடங்கும் பெரும் நிலப் பிரதேசமாகும்.

பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முன் இப்பிரதேசத்தை ஆண்ட பாண்டிய அரசன் ஒருவன் கிராமத்து முன்னோரை இந்தியாவிலிருந்து கோவில் திருப்பணிகளுக்காக அழைத்து வந்தான்.

அந்தக் காலத்தில் அடிக்கடி அரசர்களுக்கு இடையில் குறு நில ஆட்சியில் போர் உண்டாகும்.

பாண்டியனால் பதவியாக்குளம் வெட்டப்பட்டதால் பாண்டிய பிரதேசம் அழிந்தது. எஞ்சிய சிலரின் பரம்பரைதான் அங்கே வாழ்ந்தவர்களாவர்.

வைத்தியத்தில் இந்து மக்கள் பேர் போனவர்கள். திருவிழாக் காலங்களிலும் புராண பாராயண நாள்களிலும் விரதமிருந்து இவர்கள் வழிபடுவர். புகழ்பெற்ற மடை போடுதல் ஒருவித வழிபாடு. இதனை வயலில் செய்வார்கள்.

தென்னமரவாடி நீர்வளம், நிலவளம் பொருந்திய மணற் பாங்கான பசுமையான பூமி. சில அடிகள் தோண்டினாலே நன்னீர் பீறிட்டுப் பாயும் சூழலில் உள்ள வாவியில் இறால், நண்டு, பல இன மீன்கள் இருந்தும், இக்கிராமத்தவரின் பிரதான தொழில் விவசாயமே ஆகும்.

இதனால், பிற ஊரவர்கள் வந்து மீன் பிடிப்பார்கள். சிங்களவரே வந்து கடல் வளத்தையும் சூறையாடினர். எமது கடல் வளத்தை ஊக்குவிக்க எந்தத் தமிழ் அரசியல்வாதியும் முன்வரவில்லை.

சிறு குளங்களிலிருந்து மூன்று போக வேளாண்மையைச் செய்தனர் இக்கிராம மக்கள். மேட்டுப் பயிராகப் புகையிலை, கச்சான், வெங்காயம், உளுந்து, பயறு, சோளம், மரக்கறி வகைகளும் பயிரிடப் பட்டன. கால்நடை பண்ணை பட்டிகளாகவும், கோழி வளர்ப்பும் குடிசைத் தொழிலாகக் கொண்டு வாழ்ந்த பரம்பரை இது.

அங்கே ஒரு பாரிய பெரும் கோவிலின் இடிபாடுகள், வடிவமைக்கப்பட்ட கருங்கற்கள் பல ஏக்கருக்குப் பெரிய மலைபோல் உள்ளன. இதைக் கந்தசாமி மலை என அழைப்பார்கள். இதன் அருகில் அக்காலத்தில் கட்டப்பட்ட மண்ணிலான கிணறு இன்று உண்டு. இது ஆராய்ச்சிக்கு உரியதொன்றாகும்.

1950 இல் காடுகள் அழிக்கப்பட்டுப் பதவியா குளம் மீளக் கட்டப்பட்ட பின்பே பதவியா என்ற சிங்களக் குடியேற்றம் உருவானது. அது முதலாவது பிரதமர் சேனநாயக்கா காலம்.

பல்லாயிரக்கணக்கான ஏக்கர் நிலம் கவீகரிக்கப்பட்டுச் சிங்களவர்கள் குடியேற்றப்பட்டனர். இக்கிராமத்தவருக்கும் காணி தருவதாகக் கூறி, அவர்கள் சார்ந்த காட்டுப் பகுதியையும், சில குளங்களையும், வயல்களையும் அபகரித்துக்கொண்டனர்.

கிராமத்தவர் ஏமாற்றப்பட்டனர். இது ஒரு திட்டமிடப்பட்ட சதியே.

சிங்கள ஏகாதிபத்தியத்தின், சிங்களக் குடியேற்றத்தின் முதல் நகர்வே இது. பின்பு அது தனிச் சிங்களக் குடியேற்றம் எனப் பிரகடனப்படுத்தப்பட்டது. எமது தமிழ்த் தலைவர்களால் இதனைத் தடுக்க முடிந்ததா? இல்லையே!

தற்போது இக்கிராம மக்கள் அகதிகளாக முல்லைத்தீவு, திருமலை, வவுனியா, வன்னி, முள்ளியவளை, தண்ணீர் ஊற்று ஆகிய இடங்களில் பல துன்பங்களுடன், மனவேதனையுடன் வாழ்கின்றனர். சிலர் இந்திய அகதி முகாம்களில் வாழ்கின்றனர்.

வெளிநாடுகளில் உள்ளவர்களின் உதவியால் சில இளைஞர்கள் வைத்தியராகவும், பொறியியலாளராகவும், ஆசிரியர்களாகவும் வாழ்கின்றனர். 1984 ஆம் ஆண்டில் சிங்களவரினால் பாதிக்கப்பட்ட கிராம மக்களை, கடல் மார்க்கமாகப் படகுகளில் முல்லைத் தீவிற்குக் கொண்டு வந்து உதவினார் சுபாஸ் சந்திரபோஸ் என்பவர்.

தனியே படகில் வந்த வேளை, சிங்கள இராணுவத்தினர் இவரைச் சுட்டுப் படுகொலை செய்தனர்.

இன்று வரை அவரின் சடலமும் படகும் கண்டுபிடிக்கப்படவே இல்லை.

வயோதிப காலத்திலும் இவர் தேக ஆரோக்கியத்துடன் வாழ்ந்த சிலம்படி வீரராவார்.

தாம் வாழ்ந்த கிராமங்களை, ஊர்களை விட்டு அகதிகளாக வாழ்பவர்களின் தாகம் தணிய வேண்டும். தமிழ் மக்களாய் அவர்கள் தமது கிராமங்களுக்கு மீளத் திரும்ப வேண்டும். இதுவே அவரின் நாட்டமாக இருந்தது.

நன்றி : வீரகேசரி

1983 - இன மோதல்களும் பன்முகப் பரிமாணங்களும்

பொன். பூலோகசிங்கம்

1983ஆம் ஆண்டு யூலை மாதம் 24ஆம் திகதி மாலை தொடக்கம் ஆகஸ்ட் மாதம் 4ஆம் திகதி வரை அந்தப் பன்னிரண்டு தினங்களும் கொழும்பு மாநகரையும் அதன் சுற்றுப்புற நகரத்தையும் மற்றும், இலங்கைத் தீவின் ஏனைய பாகங்களையும் உலுக்கிய கறுப்பு யூலை படுகொலைகளின் இருபத்தைந்து ஆண்டுகள் நிறைவடைகின்றன. கடந்த ஐம்பது வருடகால இன முரண்பாடுகளின் உச்ச கட்ட இன மோதலாக, இனப்படுகொலையாக வெளிப்பட்ட அந்த வெறுப்பு உணர்வுகள் 'கறுப்பு யூலை' என அழைக்கப்படும் அளவுக்கு வரலாற்றுக் கறை படிந்த அத்தியாயங்கள் கொண்டதாகும். இந்த இன மோதல்களையும் அவற்றின் அரசியல், பொருளாதார, இராணுவ, சமூகப் பரிமாணங்களையும் ஒரு புலமைத்தளத்தில் வைத்து ஆராய்தல் பொருத்தமானதேயாகும்.

அரசியல் பரிமாணம்

இலங்கைத் தீவின் இனமுரண்பாடுகள் என்பது வரலாறு, புவியியல் அமைவிடம், மதம் சார்ந்தவையாகும். மகாவம்ச கற்பனை வாதங்களின் ஒரு உச்சக் கட்ட வெளிப்பாடாகும். இலங்கை ஒரு தீவு. ஆனால், இரண்டு இனங்களின் தேசம். இலங்கைத் தீவின் வடக்கு, கிழக்கு தமிழர் தாயகம். இது யதார்த்தம். ஆனால் மகாவம்சம் என்ற நூல் பௌத்த மதவாதக் கதைகளை முதன்மைப்படுத்தி இன வாதத்தை வளர்த்துவிட்டது. குறிப்பாக எல்லாளன் - துட்டகைமுனு யுத்தம் என்பது பௌத்த மதத்தைக் காக்க துட்டகைமுனு என்ற சிங்கள மன்னனின் வீரதீரச் செயல் பாடாக சித்திரிக்கப்பட்டு வரலாறு திரிபு படுத்தப்பட்டு விட்டது. 'புத்த சமுதாயத்தைக் காக்கவே நான் எல்லாளனுடன் யுத்தம் செய்து அவனைக் கொன்றேன்' என துட்டகைமுனு கூறியதாகக் கூறப்படும் ஒரு ஐதீகக் கதை வரலாறு போல் எழுதப்பட்டு விட்டது. அது இன்று சிங்கள பௌத்தர்களால் புனித விவிலியமாகப் போற்றப்படுகின்றது. இதனால் தான் 24-7-1983 அன்று தொலைக்

காட்சியிலும், வானொலியிலும், யாழ்ப்பாணத்தில் தமிழர்கள் சிங்களப் பௌத்தர்கள் பதின்மூன்று பேரைக் கொன்று விட்டார்கள் என்ற ஜே.ஆரின் பரப்புரை மிக இலகுவாக ஒரு பெரிய இனக்கலவரத்தை துரித கதியில் உருவாக்கி விசாலிப்புறச் செய்ய அந்த இனவாதிக்கு உறுதுணையானது.

இனவாத அரசியலையே தனது வாழ்வியல் அசைவியக்கமாகவும் ஆயுதமாகவும் 1944ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் கையாண்டு வந்த ஜே.ஆர். 1977ஆம் ஆண்டு இடம்பெற்ற பொதுத் தேர்தலின் பெறுபேறுகளின் காரணமாக அப்போது 168 ஆசனங்களைக் கொண்ட இலங்கை நாடாளுமன்றத்தில் 140 ஆசனங்கள் கைப்பற்றிய ஐ.தே.கட்சி பதவிக்கு வந்தது. பதவிக்கு வந்த ஒரு சில நாட்களில் ஒரு பெரிய இனக்கலவரம் ஏற்பட்டது. அந்த வேளை நாடாளுமன்றத்தில் இடம் பெற்ற விவாதத்தில் பேசிய அப்போதைய பிரதமர் ஜே.ஆர். அப்பாவிப் பொது மக்களைப் பார்த்து 'போரா? சமாதானமா?' எனக் கேட்டு இனக் கலவரத்தைத் தீவிரப்படுத்தினார். ஆனால், இனக் கலவரத்தின் பின்னர் தமிழ்த் தேசிய விடுதலைப் போர் வீச்சுப் பெற்றது.

இராணுவ ஒடுக்கு முறைகளால் தமிழ்த் தேசிய விடுதலைப் போரின் மூச்சையும் வீச்சையும் தம்மால் தடுக்க முடியாது என்பதையதார்த்தமாகக் கண்ட ஜே.ஆரும் அவரது அமைச்சர்களும் மிகப் பெரும் இனப் படுகொலை ஒன்றுக்குத் தேவையான அகச்சூழலை உருவாக்கினார்கள். வாக்காளர் இடாப்புகளைத் தேடி எடுத்து தமிழ் வாக்காளரது பெயர்ப் பட்டியலையும் அவர்களது வாழ்விடங்களையும் சேகரித்து பல பிரசுரங்களைத் தயாரித்துக் கொண்டார்கள். இந்த வேளையில் இலண்டனிலிருந்து வெளிவரும் (London Telegraph) இலண்டன் ரெலிகிராப் பத்திரிகைக்கு வழங்கிய செவ்வியில் பின்வருமாறு ஜே.ஆர். பேட்டி கொடுத்தார்.

'நான் தமிழ் மக்களது கருத்துகளைப் பற்றி அக்கறைப்படப் போவதில்லை. அவர்களது உயிர்களைப் பற்றியோ உடைமைகளைப் பற்றியோ நான் கவலைப்படப் போவதில்லை.' இந்தப் பேட்டி கொழும்பிலிருந்து வெளிவரும் டெயிலி நியூஸ் என்ற ஆங்கிலத்தினசரியிலும் 'லங்காதீப்' போன்ற சிங்கள செய்தித்தாள்களிலும் மறுபிரசுரம் செய்யப்பட்டன. சிங்களப் பௌத்த பேரினவாதிகள் உசுப் பேற்றப்பட்டனர். ஊக்கப்படுத்தப்பட்டனர். அடுத்து நடக்கும் இனப் படுகொலைகளுக்குத் தயார்படுத்தப்பட்டனர். அதற்கான சந்தர்ப்பத்தை எதிர்பார்த்துக் காத்துக் கிடந்தனர்.

பொருளாதாரக் காரணிகள்

1983ஆம் ஆண்டு இடம்பெற்ற இந்த கறுப்பு யூலையின்போது, பத்திரிகை ஆசிரியர் கோவை மகேசன், வவுனியா காந்திய இயக்கத் தலைவர் டேவிற ஐயா, அதன் செயலாளர் வைத்திய கலாநிதி இராஜ சுந்தரம், வண்பிதா சிங்கராசா, வண்பிதா சின்னராசா, வண்பிதா ஜெய திலகராசா, வைத்தியகலாநிதி ஜெயகுலராசா, யாழ்ப்பாண பல்கலைக் கழக விரிவுரையாளர் மு. நித்தியானந்தன் முதலான சமய, சமூகப் பெரியார்களும், கல்விமாண்களும் 1979ஆம் ஆண்டு பயங்கரவாதத் தடுப்புச் சட்டத்தின் கீழ் கைது செய்யப்பட்டு இங்கே சிறை வைக்கப் பட்டிருந்தனர்.

வெலிக்கடைச் சிறையில் சிறை வைக்கப்பட்டிருந்த இக்கைதிகளைக் கொலை செய்வதற்கான திட்டம் அமைச்சரவை மட்டத்தில் தீட்டப்பட்டிருந்தது. இக்கொலைச் சம்பவங்கள் இடம்பெற்ற காலை வேளை அமைச்சர்களான காமினி திசாநாயகவும், அத்துலத் முதலியும் அங்கு வந்து சென்றார்கள். 25-7-1983 அன்று கொல்லப்பட்ட குட்டிமணி, தங்கத்துரை உள்ளிட்ட 23 தமிழ்க் கைதிகளது உடல்கள் வெலிக்கடைச் சிறைச்சாலை வாயினுள் கட்டப்பட்டிருந்த புத்தர் சிலைக்கு முன்னால் காட்சிப்படுத்தப்பட்டன. இதே வேளையில் இச்சிறைப்படுகொலையில் 2ஆம் கட்டத்தில் 17 தமிழ் இளைஞர்கள் கொல்லப்பட்டார்கள். அன்றைய தினம் மேல் மாடியில் தங்கியிருந்த கல்விமாண்களையும், சமூகப் பெரியார்களையும் கொல்ல வந்த இக்காடையர்கள் மீது அவர்கள் திருப்பித் தாக்கினார்கள். இந்தத் தாக்குதல்களுக்கு அஞ்சிய சிங்களவர்கள் ஓட்டம் பிடித்தார்கள். சிங்களக்காடையர்களோடு சிங்களத்தில் கதைப்பதற்காக சிறைக் கதவுக்கு வெளியே வந்த டாக்டர் இராஜசுந்தரம் சிங்களக் காடையர்களின் கோடரி வெட்டுக்கு இலக்காகி அந்த இடத்திலேயே உயிர் துறந்தார்.

மரண விசாரணைகள் எதுவும் இல்லை

1983ஆம் ஆண்டு கறுப்பு யூலையின் போது வெலிக்கடையில் கொல்லப்பட்ட தமிழ்ச் சிறைக்கைதிகளின் மரண விசாரணைகள் இடம் பெறவில்லை. பிரேத பரிசோதனைகள் இடம்பெற வில்லை. ஒரு மாஜிஸ்ட்ரேட் அங்கே வந்தார். ஆனால் அவர் எவரது சாட்சியத்தையும் பதிவு செய்யவில்லை. இப்படுகொலைச் சம்பவத்தின் போது உயிர் தப்பியவர்கள் சிலர் இன்னமும் வாழ்ந்து கொண்டு இருக்கிறார்கள்.

ஒரு பூரண விசாரணை ஆணையகம் அமைக்கப்பட்டால் பல உண்மைகள் அம்பலத்திற்கு வந்து விடும் என்பதால் அப்போதைய ஜே.ஆர். அரசு இந்த அரசபயங்கரவாதம் பற்றிய விடயத்தை மூடி மறைத்து விட்டது. வெவிலக்கடையில் இந்த சிறைப்படுகொலைகளை முன்னின்று நடாத்திய விமானக் கடத்தல் மன்னன் சேபால ஏக்க நாயகா இன்னும் உயிர்வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறான் என்பதும் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

கறுப்பு யூலைக்கு யார் காரணம்?

1983ஆம் ஆண்டு கறுப்பு யூலை கலவரத்திற்கு யார் காரணம் என்று பல தரப்பினரிடம் இருந்தும் ஒரு ஆய்வை இந்தியாவிலிருந்து வெளிவரும் 'இலஸ்நேட்டட் வீக்லி ஒவ் இந்தியா' என்ற சஞ்சிகை நடாத்தியது. ஜே.ஆரின் மந்திரி சபையில் இராஜாங்க அமைச்சராக விருந்த ஆனந்த திஸ்ஸ டி. அல்விஸ் என்பவர் (முன்னைய சபா நாயகம்) இக்கலவரத்திற்கு ரஸ்ய உளவு ஸ்தாபனமான கே.பி.ஐயின் சர்வதேச சதி எனக் குற்றம் சாட்டினார். இதே மந்திரி சபையில் கைத்தொழில் விஞ்ஞான அமைச்சராக இருந்த சிறில் மத்தியூ என்பவர், இக்கலவரங்களுக்கு இந்தியா மீதும் இந்திய உளவு ஸ்தாபனமாக 'றோ' மீதும் குற்றம் சாட்டினார். இதே அமைச்சரவையில் கால் நடை அபிவிருத்தி அமைச்சராகவிருந்த எஸ். தொண்டமான் இலங்கை மக்கள் தான் இக்கலவரத்திற்குக் காரணம் எனக் குற்றம் சாட்டினார். அக்காலத்தில் குருநாகல் மறைமாவட்ட பேராயர் அதி.வண. லக்ஸ்மன் விக்கிரமசிங்கா சிங்கள மக்கள் மத்தியில் தமிழர்களுக்கு எதிராக வளர்த்து வந்த குரோதமே காரணம் எனக் குறிப்பிட்டார். அரசுத்தலைவர் ஜே.ஆர். இக்கலவரங்களுக்கு இலங்கை கொம்பூனிஸ்ட் கட்சி, நவசம சமாசக் கட்சி, ஜே.வி.பி ஆகிய மூன்று கட்சிகளுமே காரணம் எனக் கூறி மூன்று கட்சிகளையும் தடை செய்தார்.

இவ்வாறாக 1983 இனப்படுகொலை தொடர்பான தடயங்கள், சான்றுகள், ஆதாரங்கள் யாவும் மறைக்கப்பட்டுவிட்டன. இவை தொடர்பாக எந்தவொரு விசாரணைக் குழுவும் 1983 காலப் பகுதியைத் தொடர்ந்து அமைக்கப்படவில்லை. 1944இல் சந்திரிகா குமாரதுங்கா சனாதிபதியாகிய பின் முன்னாள் பிரதம நீதியரசர் சுப்பையா சர்வானந்தா தலைமையில் நியமிக்கப்பட்ட உண்மைகளைக் கண்டறிவதற்கான குழுவும் (Truth Commission) எந்த உண்மைகளையும் கண்டறியவில்லை.

ரன்றி : சுழமுரசு

மாறாத வடுவாகவுள்ள 83 யூலைக் கலவரம்

இலங்கையின் வரலாற்றில் மாறாத வடுவாகிய யூலைக் கலவரம் இடம் பெற்று 25 ஆண்டுகள் உருண்டோடிவிட்டபோதும் அதன் பாதிப்புகள் இன்னமும் தமிழ் மக்கள் மனங்களை விட்டு அகலவில்லை.

1983 ஆம் ஆண்டு இடம்பெற்ற யூலைக் கலவரத்திற்குப் பின்னர் யூலை மாதம் என்றாலே இலங்கையில் ஒருவித பதற்றம் நிலவு மளவுக்கு யூலைக் கலவரத்தின் பாதிப்பு தொடர்பு கொண்டிருந்தது. 1983 யூலையில் தமிழ் மக்கள் முகங்கொடுத்த இன்னல்களுக்கு நிகராக இல்லாவிடினும் அதையொத்த இன்னல்களைத் தமிழ் மக்கள் தற்போதும் அனுபவித்து வருகின்றனர் என்பது வேதனை தரும் விடயமாகும்.

யூலைக் கலவரத்திற்கு யாழ்ப்பாணத்தில் இடம்பெற்ற ஒரு குண்டுத்தாக்குதல் சம்பவமே காரணம் என்று கூறப்படுவதன் பின்னணியிலேயே தென்னிலங்கையில் தமிழ் மக்களுக்கு எதிராகக் கலவரம் கட்டவிழ்த்த விடப்பட்டது. யூலைக் கலவரத்தைத் தொடர்ந்து தென்னிலங்கையில் இருந்த தமிழ் மக்கள் யாழ்ப்பாணத்திற்குக் கப்பலிலும் கிழக்கிற்குப் பேருந்துகளிலும் ஏற்றியனுப்பப்பட்டனர்.

1958 இல் தமிழ் மக்களுக்கு எதிராக ஏற்பட்ட கிளர்ச்சியின் போதும் தென்னிலங்கையிலிருந்து தமிழர்களை வடக்கு கிழக்கு பகுதி களுக்கு அனுப்பும் நடவடிக்கைகள் இடம்பெற்றன. எனினும் 83 யூலைக் கலவரத்தின்போது தமிழர்கள் வடக்கு கிழக்கிற்கு ஏற்றி யனுப்பப்பட்டதைத் தொடர்ந்தே தமிழர்களுக்கு எதிரான இத்தகைய நிகழ்வுகள் ஒரு வரலாற்றுப் பதிவாகக் கருதப்பட்டன.

1958 ஆம் ஆண்டு தமிழ் மக்களுக்கு எதிராக மேற்கொள்ளப் பட்ட வன்முறைகளின் 25 ஆவது ஆண்டான 1983 இல் மீண்டும் தமிழ் மக்களுக்கு எதிராக இன்னொரு வன்முறை கட்டவிழ்க்கப்

பட்டிருந்தது. இன்று மற்றுமொரு 25 ஆண்டுகளைக் கடந்த நிலையில் தமிழ்மக்கள் நிற்கின்றனர்.

இன்றும் தென்னிலங்கைக்குள் தமிழ் மக்கள் பிரவேசிக்கக் கட்டுப் பாடுகள் அல்லது இடையூறுகள் போடப்பட்டுள்ளன. தென்னிலங்கை யில் இருக்கும் தமிழ்மக்கள் வகைதொகையின்றிக் கைதுசெய்யப்பட்டுப் பொலிஸ் நிலையங்களுக்குக் கொண்டுசெல்லப்படுவதும் விசாரணைகள் இடம்பெறுவதும் தொடர்கதையாகவே உள்ளன. தமிழ்மக்கள் செறிந்து வாழும் பகுதிகள் இனங்காணப்பட்டு அங்கே தேடுதல் நடைபெறு கிறது. இதன் உச்ச கட்டமாகக் கொழும்பில் விடுதிகளில் தங்கியிருந்த தமிழ்மக்கள் பேருந்துகளில் ஏற்றப்பட்டு வவுனியாவிிற்குக் கொண்டு செல்லப்பட்ட சம்பவம் அமைந்திருந்தது.

யூலைக் கலவரத்தை நினைவூட்டுவதுடன் ஒரு தொடர் நிகழ்வு களாகவே இந்த சம்பவங்கள் இன்று பார்க்கப்படுகின்றன. எது எப்படி யிருப்பினும் யூலைக் கலவரத்திற்கு வித்திட்ட சமூக பொருளா தார கலாசாரம் இனிமேலும் தொடரக்கூடாது என்பதே இலங்கை யிலுள்ள பெரும்பாலான மக்களின் விருப்பமாக உள்ளது.

ஒரு நாட்டில் சிறுபான்மையின மக்கள் தமது உரிமைகளைப் பெற்றுக் கொள்வதற்கான செயற்பாடுகளில் இறங்குவது உலக நாடுகள் பலவற்றில் நடந்த, நடைபெற்றுக்கொண்டிருக்கும் வழக்கமாகும். இலங்கையைப் பொறுத்தவரை பேரினவாதக் கொள்கையே ஆரம்பம் முதல் அமுல்படுத்தப்பட்டு வருவதாக தமிழ் அரசியல் தலைவர்கள் பலரும் சுட்டிக்காட்டி வருகின்றனர். அதை நிரூபிப்பதுபோன்றே தமிழ் மொழிப் புறக்கணிப்பும் தமிழர்களின் பகுதிகளில் சிங்களக் குடியேற்றங்களும் இடம்பெற்றன. தற்போதும் கிழக்கில் சிங்களக் குடியேற்றம் நிகழ்வதாக தமிழ்த்தேசியக் கூட்டமைப்பு சுட்டிக்காட்டி யிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

இலங்கை சுதந்திரமடைந்த பின்னர் சிங்களத் தலைவர்களுக்கும் தமிழ்த் தலைவர்களுக்கும் இடையே இதுகுறித்த பல்வேறு பேச்சு வார்த்தைகள் இடம்பெற்றன. குறிப்பாக 50 களிலிருந்து 80 கள்வரை தமிழ்த்தலைவர்கள் பலரும் பல்வேறு ஒப்பந்தங்களைச் சிங்களத் தலைவர்களுடன் மேற்கொண்டனர். ஆனால் தமிழ்த் தலைவர்கள் அப்போது சந்தேகத்திற்கிடமானவர்களாகவே பார்க்கப்பட்டனர். தமிழ்த் தலைவர்களுக்கு உறுதிமொழிகளை வழங்கி அவர்களை நம்பவைத்து

பின்னர் அந்த ஒப்பந்தங்களைக் கிழித்தெறிந்த வரலாறும் இலங்கையில் உள்ளது.

அயல்நாடான இந்தியா தலையிட்டு 1987இல் உருவாக்கிய ஒப்பந்தத்தாலும் தமிழ்மக்களின் பிரச்சினைகளுக்குத் தீர்வு கிடைக்கவில்லை. இலங்கைத் தமிழர்களின் இனப்பிரச்சினை விடயத்தில் இந்தியாவுக்கு முக்கிய பங்கு இருந்தபோதும் இந்தியாவின் பாரா முகத்தால் இன்று இந்தியாவையும் தாண்டி சர்வதேச அளவிற்குத் தமிழர்களின் இனப்பிரச்சினை சென்றுவிட்டது. தமிழர்கள் தற்போதும் தமக்குரிய உரிமைகளைத் தொடர்ச்சியாகக் கேட்டு வருகின்றனர். எனினும் இதுவரை அவற்றுக்குப் பலன் கிடைக்கவில்லை.

இந்நிலையிலேயே 83 யூலைக் கலவரத்தின் 25 ஆவது ஆண்டு நிறைவை தமிழ் மக்கள் நினைவுகூருகின்றனர். தமது கோரிக்கைகள் செவி சாய்க்கப்பட்டுத் தமது பிரச்சினைகளுக்கு உரிய தீர்வு கிடைக்க வேண்டும் என்பதே தமிழ் மக்களின் இன்றைய வேண்டுகோளாகும்.

நன்றி : தினக்குரல்

கறுப்பு யூலையின் கால் நூற்றாண்டு

1983 யூலை இலங்கையின் வரலாற்றில் ஒரு எல்லைக்கோடு. எதுவுமே மீண்டும் முன்னரைப்போன்று இருக்கப் போவதில்லை என்பதை உணர்த்தி நாட்டின் தலைவிதியை மாற்றியமைத்த அனர்த்தங்கள் மிகுந்த அந்த மாதத்தைக் காலஞ்சென்ற பிரபல பத்திரிகையாளர் மேர்வின் டி சில்வா கறுப்பு யூலை (Black July) என்று வர்ணித்திருந்தார். அந்தக் கறுப்பு யூலைக்குப் பிறகு சரியாக 25 வருடங்கள் கடந்துவிட்டன.

1983 யூலை 23 வெள்ளிக்கிழமை இரவு யாழ்ப்பாணத்தின் திருநெல்வேலியில் தமிழ் இளைஞர்கள் மேற்கொண்ட கெரில்லாத் தாக்குதலில் 13 இலங்கை இராணுவத்தினர் பலியான சம்பவம் ஜனாதிபதி ஜே.ஆர். ஜெயவர்தனா தலைமையிலான ஐக்கிய தேசியக் கட்சி அரசாங்கத்திற்குள் இருந்த இனவெறிச் சக்திகள் நாடு பூராவும் தமிழ் மக்களுக்கு எதிராக மேற்கொள்வதற்கு ஏற்கெனவே திட்டமிட்டு இருந்த இனவாத வன்முறைகளைக் கட்டவிழ்த்து விடுவதற்கு வசதியான வாய்ப்பாக அமைந்தது.

அக்கால கட்டத்தில் தலை விரித்தாடிய வன்முறைகளின் கொடூரம், அதனால் விளைந்த உயிரிழப்புகள் மற்றும் சொத்து அழிவுகளுக்கப்பால் தமிழ் மக்களின் மனங்களில் வேரூன்றிய வேதனை அதிர்ச்சியும் உளவியல் தாக்கமுமே உண்மையில் கணிப்பிட முடியாதவைகளாகும்.

அதையடுத்து, மூண்ட உள்நாட்டுப் போர் கால் நூற்றாண்டு காலமாகத் தொடர்ந்து கொண்டிருக்கிறது. அதனால் இலங்கையின் சகல சமூகங்களுமே அவலத்துக்குள்ளாகியிருக்கின்றன.

அரசு இயந்திரத்தின் முற்றுமுழுதான அனுசரணையுடன் தமிழ் மக்களுக்கு எதிரான வன்முறைகள் கட்டவிழ்த்து விடப்பட்ட கறுப்பு யூலையில் நாட்டின் ஜனாதிபதி அரசாங்கத் தொலைக்காட்சியில் தோன்றி மக்களுக்கு உரையாற்றுவதற்கு நான்கு நாட்கள் சென்றது.

அப்போது கூட ஜெயவர்தனா வன்முறைகளைக் கண்டித்து ஒரு வார்த்தை பேசவில்லை. தமிழ் மக்களுக்கு அனுதாபம் தெரிவித்து ஒரு

சொல்லைக் கூட அவர் உச்சரிக்கவில்லை. மாறாக, காடையர் கும்பல் களின் கொடூரச் செயல்களைத் தனிநாட்டுக் கோரிக்கைக்கு எதிரான சிங்கள மக்களின் இயற்கையான பிரதிபலிப்பு என்று அவர் நியாயப் படுத்தியதைக் காணக் கூடியதாக இருந்தது.

இலங்கையின் 7 பிரதமர்களுக்குச் செயலாளராகவும் இரு ஜனாதிபதிகளுக்கு ஆலோசகராகவும் பணியாற்றிய பிரட்மன் வீரக் கோன் நான்கு வருடங்களுக்கு முன்னர் எழுதிய "Rendering unto Caesar" என்ற நூலில் கறுப்பு யூலையில் ஜெயவர்தனா தன்னை அழைத்துப் பேசிய சந்தர்ப்பம் பற்றிக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். 'காற்று கொடும்புயலாகக் கடும் வேகத்துடன் வீசும்போது அதைத் தடுத்து நிறுத்த முடியாது.'

அப்போது நாம் செய்யக்கூடியதெல்லாம் வளைந்து கொடுப்பதேயாகும். அப்புயல் தொடர்ந்து எப்போதுமே வீசப் போவதில்லை. புயல் ஓய்ந்தவுடன் வளைந்த மரங்கள் மீண்டும் வழமை நிலைக்கு வரும்' என்று ஜனாதிபதி தனக்குக் கூறியதாகவும் அவர் அவ்வாறு கூறியது தனக்குப் பெரும் அதிர்ச்சியைத் தந்ததாகவும் பிரட்மன் எழுதியிருந்தார்.

தமிழர்களுக்கு எதிரான வன்முறைகளைத் தடுத்துநிறுத்த ஜெயவர்தனா எதையுமே செய்யத் தயாராயிருக்கவில்லை. புயல் ஓயும் வரை காத்திருந்தார். புயல் ஓயவில்லை. பின்னரான 25 வருட காலத்தில் உள்நாட்டுப் போரின் விளைவாக பிரளயமே நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கிறது.

தனது ஆட்சிக் காலத்தில் தமிழர்களுக்கு இழைக்கப்பட்ட கொடுமைகளுக்காக ஜெயவர்தனா ஒரு போதுமே பச்சாதாபப்பட்டதில்லை. தேசிய இனநெருக்கடிக்கு அரசியல் தீர்வைக்காண முயற்சிப்பதாகக் கூறிக் கொண்டு இராணுவ ரீதியாக முடிவைக் காண்பதிலேயே அக்கறை செலுத்தினார்.

அவருக்குப் பின்னர் அதிகாரத்துக்கு வந்த ஜனாதிபதிகளும் உலக ஒப்பாசாரத்துக்கு அரசியல் தீர்வுகள் குறித்துப் பேசினார்களே தவிர அவர்களும் இனநெருக்கடிக்கு இராணுவ ரீதியான தீர்வைக் காண்பதற்கான முயற்சிகளுக்குத் தங்கள் பங்களிப்பை வழங்கியே சென்றார்கள்.

இந்தியாவின் தலையீடோ அல்லது சர்வதேச சமூகத்தின் அக்கறையோ இலங்கையின் உள்நாட்டுப் போருக்கு முடிவைக்கட்டுவதற்கு உதவவில்லை.

மாறாக, நிலைவரங்கள் முன்னரைவிடச் சிக்கலானவையாக மாறுவதற்கே அவை உதவியிருப்பதைக் காணக்கூடியதாக இருக்கிறது.

சமாதான முயற்சிகள் என்று கூறிக்கொண்டு முன்னெடுக்கப் பட்ட செயற்பாடுகள் எல்லாம் வேறு மார்க்கங்களிலான போராகவே அமைந்திருந்தன.

கறுப்பு யூலைக்குப் பிறகு 25 வருடங்கள் கழித்து இன்றும் இலங்கை அரசாங்கம் இனநெருக்கடிக்கு இராணுவத் தீர்வைக் காண்பதற்கான நடவடிக்கைகளுக்கே முக்கியத்துவத்தைக் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிறது.

இராணுவத் தீர்வு சாத்தியம் என்று முன்னென்றுமில்லாத அளவுக்குச் சிங்கள மக்கள் நம்ப வைக்கப்பட்டிருக்கும் துரதிர்ஷ்டவசமான அரசியல் சூழ்நிலையையே இன்று காண்கின்றோம்.

தென்னிலங்கையில் இன்று காணப்படுவதைப் போன்று சமாதான ஆதரவுச் சக்திகளின் குரல் முன்னொரு போதும் அமிழ்த்தப்பட்டிருக்கவில்லை.

இன நெருக்கடியை வெறுமனே பயங்கரவாதப் பிரச்சினை என்று கொச்சப்படுத்தும் பேரினவாதச் சக்திகளினால் சமாதான ஆதரவுச் சக்திகளை மிரட்டிப் பணிய வைக்கக் கூடிய இடரார்ந்த அரசியல் சூழ்நிலையை இன்று காண்கின்றோம்.

கறுப்பு யூலையில் இருந்தோ அல்லது அதற்குப் பின்னரான உள்நாட்டுப் போரில் இருந்தோ எந்தப் பாடத்தையும் தென்னிலங்கை அரசியல் சமுதாயம் கற்றுக் கொள்ளவில்லை.

வரலாற்றிலிருந்து அரசியல்வாதிகள் பாடங்களைப் படிப்பதில்லை என்பதே நாம் எல்லோரும் வரலாற்றிலிருந்து படித்துக் கொண்ட பாடமாக இருக்கிறது.

தொடர்ந்தும் அழிவுகளைச் சந்திக்க வேண்டிய அவலநிலையில் நாட்டு மக்கள்!

நன்றி : தினக்குரல்

விடியல் வெகு தொலைவிலா?

வி. கந்தவனம், கனடா

கருப்பு யூலாய் தமிழ்மக்கள்
கலங்கிக் கண்ணீர் விட்டமுத
வெறுப்பு யூலாய் ஈழத்தை
வெட்டிப் பிழந்த வெறியூலாய்!

மூளையில்லாச் சிங்களவர்
மூதே விப்பேய் ஆட்சியிலே
ஆளை வெட்டி பொருள்பண்டம்
அபக ரித்த காலமது!

பால் குடித்த குழந்தைகளைப்
படுவார் கொடிய கத்தியினால்
நூல்நூ லாகக் கிழித்தகதை
நூலாய் விரியும் கொடியகதை!

நோய்வாய்ப் பட்டுக் கிடந்தவரை
நோகக் கீறிக் கிழித்தகதை!
பேய்வாய்ப் பட்ட ஆட்சியிலே
பிணங்கள் தின்னும் பெரியகதை!

தாலிக் கொடியை இழந்தவர்கள்
தந்தை தாயை இழந்தவர்கள்
சீலக் கற்பை இழந்தவர்கள்
சிறைவைத் துள்ள கருயூலாய்!

யூலாய் மட்டும் கருப்பல்ல
யுத்தக் கோழைச் சிங்களவர்
பாலும் கருப்பாம் அவர்பேசும்
பஞ்ச சீல மும்கருப்பாம்!

போதி மரத்துப் புத்தபிரான்
பொறுத்த தெல்லாம் போதுமென்
நீதி நியாயம் தனையிழந்த
நிலத்தை விட்டுப் போனதுவும் -

இந்து சமுத்திர நித்திலமென்
றெல்லா நாடும் புகழ்ந்துவந்த
சுந்தர இலங்கைத் தேவியவள்
துகிலுரி பட்ட கேவலமும் -

ஏறு புகழிற் பூரித்த
இலங்கைத் தீவைக் காவாது
நாற விட்டு நானிலத்தார்
காறி யுமிழ வைத்ததுவும் -

எல்லாம் நாட்டுப் பற்றில்லா
இனவெறி பிடித்தார் வேலையென
நல்லாய் அறிவோம்! ஆனாலும்
நாமும் இதற்குப் பொறுப்பானோம்!

கருப்பு யூலாய் வருமுன்னர்
கலவரங்கள் எத்தனையோ
நெருப்பாய் வெடித்த நிகழ்வுகளை
நெஞ்சில் நாமேன் கொளவில்லை?

கொள்ளை அடித்தார்! கற்பழித்தார்!
குடிகள் கெடுத்தார்! கொலைசெய்தார்!
எள்ளி நகைத்துப் பறைத்தமிழன்
என்றே நித்தம் பழிசொன்னார்!

அடித்த டித்துத் துரத்திடவும்
அடுத்த நாளே இரயிலேறிக்
குடித்த னத்தோ டிறங்கியன்றோ
கொழும்பு வாழ்க்கைச் சுகங்கண்டோம்!

கொழும்பு வீடு மாப்பிள்ளையும்
கொழும்பா மென்றால் குதிக்காலில்
எழும்பி ஆடி ஏறுமயில்
ஏறி விளையா டித்திரிந்தோம்!

அற்ப புத்தியோடு அலைஞ்சு
அடிமைப் புத்திக் காளாகிச்
சொற்ப சுகத்தைப் பெறவேண்டித்
துரோகம் இனத்துக் கிழைத்துள்ளோம்!

காட்டிக் கொடுத்தோம்! சிங்களவன்
காலில் விழுந்தோம்! சுயநலத்தை
நீட்டி வளர்த்தோம்! இனநலத்தை
நினையா திருந்தோம் நிலையிழந்தோம்!

தமிழர் தம்மை நேசித்துத்
தமிழீழத்தில் தொழில்செய்து
தமிழர் பொருளா தாரத்தைத்
தாங்கி விருத்தி செய்தோமா?

தமிழை முறையாய்ப் படித்தோமா?
தமிழின் பெருமை அறிந்தோமா?
தமிழர் பண்பை வளர்த்தோமா?
தமிழுக் காக என்செய்தோம்?

நாட்டுப் பற்றும் மொழிப்பற்றும்
நாவில் வளர்த்து நின்றவர்கள்
சாட்டுச் சொல்லி இன்றைக்கும்
காட்டிக் கொடுத்து வாழ்கின்றார்!

தமிழீழந்தான் கடைசியிலே
தஞ்சு மென்று நம்பியவர்
தமிழீழத்தில் வாழ்கின்றார்!
தனியாட் சியினை நடத்துகிறார்!

மற்றை யோர்க்கு வெகுதொலைவில்
மான வாழ்வு தரும்விடியல்!_
மற்று மொருபூ லாய்வரலாம்
வந்தால் என்ன செய்வார்கள்?

கறுப்பு யூலை : சில எதிரொலிகள்

கறுப்பு யூலையின் 25 ஆவது ஆண்டு பூர்த்தியை முன்னிட்டுத் தேசிய சமாதானப் பேரவை அண்மையில் கருத்தரங்கொன்றை நடத்தியது.

அக்கருத்தரங்கில் கலந்துகொண்ட அதிதிகள் தெரிவித்த கருத்து களுள் சில :

ஒற்றுமையை ஏற்படுத்த முயற்சிசெய்ய வேண்டும்

ஜெஹான் பெரோ

தேசிய சமாதானப் பேரவையின் தலைவர் கலாநிதி ஜெஹான் பெரோ உரையாற்றுகையில்,

“கறுப்பு யூலை கலவரத்தின்போது பல படுகொலைகள் இடம் பெற்றன. பெரும் எண்ணிக்கையானோர் உடைமைகளை இழந்தனர். ஏராளமானோர் வெளிநாடுகளுக்கு இடம் பெயர்ந்தனர். அக்கலவரத்தின் பின்னர்த் தமிழ் அரசியல் போராட்டம் சக்தி பெற்றது. தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள் இயக்கம் பலமடைந்தது. அதையடுத்து மூண்ட யுத்தம் இப்போதும் தொடர்கிறது. இப்போதும் மனித உரிமைகள் மீறப்படுகின்றன. இன்னும் தமிழ் மக்கள் வெளிநாடுகளுக்குச் செல்ல முயற்சிக்கிறார்கள்.

நாம் இலங்கையர் என்ற வகையில் 25 ஆண்டுகளுக்கு முன் நடந்த இச்சம்பவத்தை எதிர்க்கிறோம்.

1983 ஆம் ஆண்டு கலவரத்தின்போது பெரும்பாலான சிங்கள மக்கள் தமிழ் மக்களுக்கு உதவினார்கள். 1990 ஆம் ஆண்டு வடக்கிலிருந்து முஸ்லிம்கள் வெளியேற்றப்பட்டபோது அவர்களுக்குத் தமிழ் மக்கள் உதவினார்கள். சுனாமி அனர்த்தத்தின்போது மக்கள் இன மத பேதம் பாராமல் ஒருவருக்கொருவர் உதவினர். எல்.ரீ.ரீ.ஈ. யினருக்கு இராணுவத்தினரும், இராணுவத்தினருக்கு எல்.ரீ.ரீ.ஈ.யினரும் உதவினார்கள். அவ்வாறான ஒற்றுமை நிலையை மீண்டும் ஏற்படுத்த நாம் முயற்சிக்க வேண்டும்” என்றார்.

ஜே.ஆரே பொறுப்பு - அமைச்சர் டி.யூ. குணசேகர

அரசியலமைப்பு, தேசிய ஒருமைப்பாட்டு விவகார அமைச்சர் டி.யூ. குணசேகர உரையாற்றுகையில்,

“கறுப்பு யூலையை நினைவு கூர்வதன் மூலம் இச்சம்பவத்தை மீண்டும் மீண்டும் ஏன் கிளற வேண்டும் எனச் சிலர் கேட்கிறார்கள். இவ்வாறு நினைவு கூர்வதற்குக் காரணம் உள்ளது. பலருக்கு இச்சம்பவம் மறந்துவிட்டது. 83 ஆம் ஆண்டு கலவரத்தின் சில பின்னணிகள் இரகசியமாகவுள்ளன.

இலங்கை சுதந்திரமடைந்ததன்பின் 1977 ஆம் ஆண்டு மிகப் பெரும்பான்மையுடன் ஜே.ஆர். ஜெயவர்த்தன அரசாங்கம் பதவிக்கு வந்தது. அதன்பின் 1981 யாழ் மாவட்ட சபைத் தேர்தலின்போது யாழ் நூலகம் எரிக்கப்பட்டது. அதன்தொடர்ச்சியாகத் தான் 83 யூலை கலவரம்.

புலிகளின் தாக்குதலில் பலியான வெவ்வேறு மாவட்டங்களைச் சேர்ந்த படையினரின் சடலங்கள் கொழும்புக்குக் கொண்டுவரப்பட்டு இறுதிச் சிரியைகள் நடைபெற்றன. மக்களின் உணர்ச்சிகள் தூண்டி விடப்பட்ட நிலையிலேயே யூலை கலவரம் இடம்பெற்றது.

வன்முறைகள் நடைபெற்று பல நாள்களின் பின்னரே ஊரடங்குச் சட்டம் பிறப்பிக்கப்பட்டது. பின்னர் என்னை பொலிஸ் நிலையத்திற்கு அழைத்துச் சென்று இக்கலவரத்திற்கு யார் காரணம் என விசாரித்தார்கள். இக்கலவரத்திற்கு ஜே.ஆர். தான் காரணம் என நான் கூறினேன். அதைப் பதிவு செய்வதற்கு பொலிஸ் அதிகாரி தயங்கியபோது அதைக் குறிப்பிடாவிட்டால் நான் கையெழுத்திடப் போவதில்லை எனக் கூறினேன்.

ஜே.ஆர். துப்பாக்கியை எடுத்து யாரையும் சுடவில்லை. ஆனால் நாடு எரியும்போது ஊரடங்குச் சட்டத்தையும் பிறப்பிக்காமல் அமைதியாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். இச்சம்பவத்தின்பின் பயங்கரவாதம் தலைதூக்கியது. சர்வதேச அரங்கில் நாட்டின் மதிப்பு சரிந்தது. இலங்கை இந்திய உறவில் விரிசல் ஏற்பட்டது.

இவ்வாறான சம்பவம் மீண்டும் ஏற்படாதவாறு பார்த்துக் கொள்வது நாட்டின் மக்கள், அரசாங்கம், மதத்தலைவர்கள் உட்பட அனைவரினதும் கடமையாகும்.

இந்நாட்டைக் கட்டியெழுப்புவதற்கு நாம் தவறியுள்ளோம். இந்தியாவைப் போன்று சகல மக்களுக்கும் ஏற்ற வகையிலான அரசியலமைப்பை ஏற்படுத்தியிருந்தால் இந்நிலைமை ஏற்பட்டிருக்காது.

பிரச்சினைகளைத் தீர்ப்பதற்குக் கிடைத்த சந்தர்ப்பங்களை நாம் தவற விட்டுள்ளோம். பண்டா-செல்வா ஒப்பந்தம் நிறைவேற்றப்படாமை இதற்கு ஓர் உதாரணம்.

1972 ஆம் ஆண்டின் அரசியலமைப்பிலும் சரி, 1978 ஆம் ஆண்டின் அரசியலமைப்பிலும் சரி, தமிழ் முஸ்லிம்களின் அபிலாஷைகள் கருத்திற்கொள்ளப்படவில்லை.

நாம் அரசியலமைப்பு, தேசிய ஒருமைப்பாட்டு விவகார அமைச்சராகப் பொறுப்பேற்ற பின் ஒன்றரை வருடகாலத்தில் தமிழும் அரசு கரும மொழி என்பதைச் சட்டத்தில் மாத்திரம் மட்டுப்படுத்தாமல் அதை நடைமுறைப்படுத்துவதற்கான பல செயற்பாடுகளை மேற்கொண்டுள்ளோம்.

யூலை முதலாம் திகதியிலிருந்து அரசு பணிகளில் இணைவோர் சிங்களம் தமிழ் இரு மொழிகளிலும், சித்தி பெற்றிருக்க வேண்டும் என்பதை நிபந்தனையாக்கியுள்ளோம். இதன் முக்கியத்துவம் இங்குள்ள ஊடகங்களுக்குச் சரிவர புரிவதில்லை.

ஆனால், இந்தியாவின் இந்து பத்திரிகை கடந்த 50 வருட காலத்தில் மேற்கொள்ளப்பட்ட மிக முக்கிய தீர்மானம் இதுவெனக் கூறியுள்ளது. சிங்களத்தைத் தாய்மொழியாகக் கொண்ட அரசு ஊழியர்களுக்குத் தமிழும் தமிழைத் தாய்மொழியாகக் கொண்ட அரசு ஊழியர்களுக்குச் சிங்களமும் கற்பிக்கிறோம். இப்போது தனியார் கல்வி நிலையங்களும் சிங்களவர்களுக்குத் தமிழ் மொழியைக் கற்பிக்க ஆரம்பித்திருப்பதைக் காண மகிழ்ச்சியாகவுள்ளது.

அவலங்களுக்குக் காரணமான அடிப்படைக் காரணங்களை நீக்காவிட்டால் பலனில்லை. அரசாங்கம் இதில் தனியாக எதுவும் செய்யமுடியாது” என்றார்.

அரசாங்கத்தின் ஒரு பகுதியினரால் திட்டமிட்டுச் செயற்படுத்தப்பட்டது - பேராசிரியர் இராஜீவ் விஜேசிங்க

சமாதான செயலகப் பணிப்பாளர் நாயகமும் மனித உரிமைகள் அனர்த்த முகாமைத்துவ அமைச்சின் செயலாளருமான பேராசிரியர் இராஜீவ் விஜேசிங்க உரையாற்றுகையில்,

“கறுப்பு யூலை சம்பவத்தை அரச சமாதானச் செயலகமும் நினைவுகூர விரும்புகிறது. ஆனால் சார்க் மாநாட்டுக்கான ஏற்பாடுகளுக்காகப் பண்டாரநாயக்க ஞாபகார்த்தக் கட்டடத்திலுள்ள எமது அலுவலகம் மூடப்பட்டுள்ளதால் தற்போது வைபவம் எதையும் அங்கு நடத்த முடியவில்லை. ஆகஸ்டு 7 ஆம் திகதி நாம் கருத்தரங்கு கொன்றை நடத்தவுள்ளோம்.

அக்கலவரம் அப்போதைய அரசாங்கத்தின் ஒரு பகுதியினரால் நன்கு திட்டமிட்டுச் செயற்படுத்தப்பட்டதாகும். 83 ஆம் ஆண்டுக்கு முன்னர் 77,81 ஆம் ஆண்டுகளிலும் கலவரங்கள் இடம்பெற்றிருந்தன.

81 ஆம் ஆண்டு யாழ். மாவட்ட சபைத் தேர்தலின்போது யாழ். நூலகம் எரிக்கப்பட்டது. நாடாளுமன்ற உறுப்பினர் யோகேஸ்வரன் உயிரைப் பாதுகாக்கத் தப்பியோடினார். 82 ஆம் ஆண்டு சர்வஜன வாக்கெடுப்பு நடத்தப்பட்டபோது யாழ் மக்கள் ஜே.ஆருக்கு எதிராக வாக்களித்தனர்.

83 ஆம் ஆண்டு கலவரத்தின்போது நடந்த சம்பவங்களைத் தொகுத்து நூலொன்றையும் நாம் ஆகஸ்டு 7 ஆம் திகதி வெளியிடவுள்ளோம்.

1981 ஆம் ஆண்டு யாழ் மாவட்ட சபைத் தேர்தலின்போது அமைச்சர் சிறில் மத்தியூவை அங்கு அனுப்பியது தவறாகும். அவர் எத்தகைய கருத்தைக் கொண்டிருந்தார் என்பதைப் பலரும் அறிந்திருந்தனர். அப்போது சிறில் மத்தியூ போன்றோரால் செய்யமுடியாமல் போனதை 6 வருடங்களில் புலிகள் செய்தனர்.

யூலை கலவரத்திற்குக் காரணமான கட்சி தனது தவற்றை இன்னும் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. அக்கட்சி தனது தவற்றை ஏற்கும் வரை நாம் இதுகுறித்துத் தொடர்ந்தும் பேசுவோம்.

அன்று மனித உரிமைகளுக்காகக் குரல் கொடுத்தோரை வெள்ளை வான்கள் துரத்தவில்லை

- மனோ கணேசன், எம்.பி.,

மேலக மக்கள் முன்னணித் தலைவரும் நாடாளுமன்ற உறுப்பினருமான மனோ கணேசன் உரையாற்றுகையில், “பேராசிரியர் இராஜீவ் விஜேசிங்க யூலை கலவரம் தொடர்பாக அன்றைய அரசாங்கத்தைக் குற்றம் சுமத்தினார். தற்போதைய அரசாங்கத்தை விமர்சிப்

பதை அவர் விரும்பவில்லை. அந்த நிலைப்பாட்டை எம்மால் ஏற்றுக் கொள்ள முடியாது. அன்றைய அரசாங்கத்திற்கு ஆதரவாகப் பேச நான் இங்குவரவில்லை. எனினும் அன்று நடைபெற்றது அரசப் பயங்கரவாதம் என்றால் தற்போது நடைபெறுவதும் அரசப் பயங்கரவாதம்தான்.

யூலை கலவரத்தின்போது கோடிக்கணக்கான ரூபா பெறுமதியான தமிழர்களின் சொத்துகள் அன்று சூறையாடப்பட்டுத் தீ வைத்து எரிக்கப்பட்டன. பெருந்தொகையான அப்பாவித் தமிழர்கள் உயிர் இழந்தனர். இவை அனைத்திற்கும் பின்னணியாக அன்றைய ஜனாதிபதியின் தலைமையில் அரசப் பயங்கரவாதம் தலைவிரித்தாடியது. அன்று நிகழ்ந்த அதே அரசப் பயங்கரவாதம் இன்று படுமோசமாகத் தலைவிரித்தாடுகின்றது. நாம் இரண்டையுமே கண்டிக்கின்றோம்.

ஒட்டுமொத்தமாக அரசப் பயங்கரவாதங்களையும், அரசு சார்பற்ற பயங்கரவாதங்களையும் நாம் கண்டிக்கின்றோம்.

இலங்கைத் தீவின் இறைமையையும் ஆட்சி உரிமையையும் தமிழ்த் தேசிய இனத்துடனும், தமிழ் பேசும் முஸ்லிம் மக்களுடனும் பகிர்ந்து கொள்வதற்கு சிங்கள அரசியல் தலைமைகள் தயாராக இல்லை. இதை எதிர்த்தே தமிழர்கள் போராடுகிறார்கள். இந்தப் போராட்டத்திற்கு எதிராகவே அரசப் பயங்கரவாதம் செயற்படுகிறது. சிங்களவர்களுக்குத் தமிழும் தமிழர்களுக்குச் சிங்களமும் கற்பிப்பதாக அமைச்சர் டியூ குணசேகர கூறினார். ஆனால் இப்போது மொழிப் பிரச்சினையைவிட வேறு பிரச்சினைகள் பெரிதாகவுள்ளன.

முன்னர்ப் போன்று இப்போது அரசாங்கத்திற்கு எதிராகப் பேச முடியவில்லை. முன்னர் யுத்தத்திற்கு எதிராகக் கூட்டங்கள் ஊர்வலங்கள் நடத்தப்பட்டன. இப்போது அவை இல்லை. மனித உரிமை மீறல், அரசப் பயங்கரவாதம் குறித்து இப்போது பேச முடியவில்லை.

89 ஆம் ஆண்டில் அரசப் பயங்கரவாதம் தலைவிரித்தாடியது. ஆயிரக்கணக்கான சிங்கள இளைஞர்கள் கொல்லப்பட்டார்கள். அப்போது மனித உரிமைகளுக்காக மஹிந்த ராஜ பக்ஷ போராடினார். அதற்காக நான் அவரை மதிக்கிறேன். ஆனால் 89 ஆம் ஆண்டில் மனித உரிமைகளுக்காகக் குரல்கொடுத்த சந்திரிகா, மஹிந்த, வாசு போன்றோரை வெள்ளை வான்கள் துரத்தவில்லை. அப்போது ஜனநாயகப் போராட்டங்களுக்கு வாய்ப்பு இருந்தது.

இன்று பாதிக்கப்படுபவர்கள் தமிழ் மக்களாகவுள்ளார்கள். நான் அவர்களுக்காகக் குரல் கொடுக்கிறேன். இது தவறா? நான் செய்வது தவறென்றால் மஹிந்த அன்று செய்ததும் தவறுதான். அவர் செய்தது சரியென்றால் நான் செய்வதும் சரியானதே.

1989 இல் நான் மாகாண சபை உறுப்பிரானபோது எனக்கு சிங்களம் பேசத் தெரியாது. 2000 ஆம் ஆண்டு நாடாளுமன்றத்திற்குச் சென்றபோதும் சிங்களம் தெரியாது. ஆனால் பின்னர்ச் சிங்கள மக்களுடன் பரஸ்பர பிரச்சினைகள் குறித்துப் பேச வேண்டும் என்பதற்காக நான் பின்னர்ச் சிங்களம் கற்றேன். நாடாளுமன்றத்திலும் சிங்களத்தில் உரையாற்றியுள்ளேன். ஆனால், எனது சகாக்களான சிங்களத் தலைவர்கள் எவரும் தமிழ் கற்றுக் கொண்டதாகத் தெரியவில்லை.

1983 ஆம் ஆண்டு கறுப்பு யூலை சம்பவங்களை நாம் மன்னிக்கத் தயார். ஆனால், மறக்கத் தயாரில்லை. மறந்துவிட்டால் அவ்வாறான சம்பவத்திற்கான காரணங்களைக் கண்டறிந்து மீண்டும் அத்தகைய சம்பவங்கள் நடைபெறுவதைத் தடுக்க முடியாமல் போய்விடும்.

சமாதானப் பேச்சுவார்த்தை அவசியம்

- வண. புதியாகனே சந்திரரட்ன தேரர்

வண்ணாத்திவில்லு போதிமலு விகாரையின் விகாராதிபதியும் புத்தளம் சமாதான மன்றத்தின் தலைவருமான வண. புதியாகனே சந்திரரட்ன தேரர் உரையாற்றுகையில்,

“இந்நாட்டில் இந்து - பௌத்த மக்களிடம் நீண்ட காலமாக ஒற்றுமை இருந்தது. அரசியல்வாதிகளே அதைக் குலைத்தனர். புத்த தருமத்தின்படி செயற்பட்டால் நாம் ஒருவரையொருவர் பகைக்க முடியாது.

1990 ஆம் ஆண்டு முஸ்லிம்கள் வெளியேற்றப்பட்டபோது நாம் அவர்களுக்குப் புகலிடம் அளித்தோம். 83 ஆம் ஆண்டில் தமிழ் மக்களுக்குப் புகலிடம் அளித்தோம். மனோ கணேசன் கூறியதைப் போல் எமது அரசியல்வாதிகள் எவரும் தமிழ்மொழியைக் கற்றுக் கொண்டு பேசுவதில்லை. இது கவலையளிக்கிறது. நாம் சமாதானக் கல்வி நிலையத்தை ஏற்படுத்தி சமாதானம் தொடர்பாகப் போதித்து வருகிறோம்.

நாட்டில் நடைபெறும் யுத்தத்தினால் மிக மோசமான அழிவுகள் ஏற்படுகின்றன. எத்தனையோ பேர் கொல்லப்படுகின்றனர். இந்த யுத்தத்தை நிறுத்தி அரசாங்கமும் புலிகள் இயக்கமும் பேச்சுவார்த்தைகளை நடத்த வேண்டும் புலிகள் பேச்சுவார்த்தைக்கு வராவிட்டால் பலவந்தமாகவேனும் அவர்களைப் பேச்சுவார்த்தைக்கு அழைத்து வந்து பேசி இப்பிரச்சினைக்குத் தீர்வு காண வேண்டும்” என்றார்.

பாடம் கற்றுக்கொள்ள முடியும் - ஜாவிட் யூஸுப்

தேசிய சமாதானப் பேரவையைச் சேர்ந்த ஜாவிட் யூஸுப் உரையாற்றுகையில், “கறுப்பு யூலையை ஏன் நினைவுகூர வேண்டும் என்ற கேள்வி எழுப்பப்படுகிறது. அதை நினைவுகூர்வதன் மூலம் அதிலிருந்து நாம் பாடம் கற்றுக்கொள்ள முடியும். அச்சம்பவம் ஏன் நடைபெற்றது என்பதைத் தெரிந்துகொள்ள உதவும்.

அப்போதைய அரசாங்கத்தின் சில தரப்பினர் அதில் சம்பந்தப்பட்டிருந்ததை ஏற்றுக் கொள்ளவேண்டும். இக்கலவர காலத்தில் மனிதாபிமானமும் வெளிப்படுத்தப்பட்டது. சிங்கள முஸ்லிம் மக்கள் பலர் தமிழ் மக்களுக்கு உதவினார்கள். சுனாமியின்போது ஒருவருக் கொருவர் பேதம் பாராமல் உதவினார்கள்.

83 யூலை கலவரம் போன்றதொரு நிலைமை மீண்டும் ஏற்படக் கூடாது. அது கட்டுப்படுத்த முடியாமல் போய்விடும். இவ்வாறான சம்பவம் மூலம் பலன்பெற பலர் காத்திருக்கிறார்கள். சூலை கலவரத்தின் காயங்கள் இன்னும் ஆறவில்லை. அக்கலவரத்தையடுத்து வெளிநாடு சென்றோர் இன்னும் இலங்கை அப்படியே இருப்பதாகத் தான் கருதிக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

1983 ஆம் ஆண்டின் பின்னர்ப் பிறந்தவர்கள் சமாதானமான இலங்கையைக் கண்டதில்லை. 1983 ஆம் ஆண்டின் பின்னர்ப் பிறந்த வடக்கில் உள்ளவர்கள் இளைய தலைமுறையினர் சிங்களவர்கள் என்றால் இராணுவத்தினர் என்றே எண்ணுகின்றனர். அதேபோல் தெற்கிலுள்ள இளைய தலைமுறையினர் வடக்கிலுள்ளவர்கள் என்றால் குண்டு வைப்பவர்கள். தீவிரவாதிகள் என எண்ணுகின்றனர். இந்நிலைமை மாற்றப்படுவதற்குத் தீர்க்க தரிசனத்துடன் செயற்பட வேண்டும்.

உரிமைகளைக் கோரும்போது தமிழர்களுக்குத் தமிழ்த் தலைவர்களும் சிங்களவர்களுக்குச் சிங்களத் தலைவர்களும் முஸ்லிம்களுக்கு

முஸ்லிம் தலைவர்களுமே குரல்கொடுக்க முடியும் என்று சிலர் கருதுகின்றனர். இந்நிலைமை மாறவேண்டும்” என்றார்.

தமிழ் பேசும் மக்களுடன் அதிகாரங்களைப் பகிர்ந்து கொள்ளத் தயாரா?
- பேராசிரியர் ஜயந்த செனவிரட்ன

களளி பல்கலைக்கழக அரசியல் விஞ்ஞான பீடத்தைச் சேர்ந்த பேராசிரியர் ஜயந்த செனவிரட்ன உரையாற்றுகையில், “கறுப்பு யூலை சம்பவம் சிங்களவர் என்ற ரீதியில் எனக்குக் குற்ற உணர்வை ஏற்படுத்துகிறது. இதற்கு அப்போதைய அரசாங்கமும் காரணமாக இருக்கலாம். ஆனால் அரசாங்கத்திற்குப் பலத்தைக் கொடுத்தவர்கள் மக்கள்தாம்.

கறுப்பு யூலையின் பின்னர்ச் சமூக, அரசியல், பொருளாதார நிபுணர்கள் பலர் நாட்டிலிருந்து வெளியேறினர். இச்சம்பவத்திற்காக நாம் வெட்கப்பட வேண்டும். இச்சம்பவத்தால் புலிகள் அமைப்புப் பலமடைந்தது. சமூகங்களிடையே சந்தேகம் நிலவுகிறது.

இந்த அரசில் திட்டத்தில் சிங்கள மக்களுக்கு மட்டும் தானா உரிமைகள் தமிழர்களுக்கு இல்லையா? சிங்கள மக்களுக்கு சாரதரும் வடினாகம இல்லையா. இவ்விடயத்தில் சிங்கள மக்களுக்குப் பெரும் பொறுப்பு உள்ளது.

ஜனநாயக நாட்டில் சகல சமூகத்தவர்களும் சமமாக நடத்தப்பட வேண்டும். அரசியல் அதிகாரங்கள் சமமாகப் பகிர்ந்துகொள்ளப்பட வேண்டும். இது சிங்கள பௌத்த நாடு, சிங்கள பௌத்த மக்களுக்கு மாத்திரமே உரிமைகள் உண்டு எனக் கூறினால் இப்பிரச்சினை தொடர்ந்து இருக்கும்.

அரசாங்கம் தமிழ் மக்களை மாத்திரமல்ல சிவில் சமூகத்தவர்களையும் தாக்கிவருகிறது. நாம் மனித உரிமைகளைப் பற்றிப் பேசினால் எம்மை விரோதிகள் என்றார்கள்.

நாம் ஒன்றாக உணவு உட்கொள்ளலாம், கலந்துரையாடலாம். ஆனால் அவற்றைவிட முக்கிய விடயம் ஒன்றுள்ளது. தமிழ் பேசும் மக்களுடன் அதிகாரங்களைப் பகிர்ந்து கொள்ள நாம் தயாரா என்பதுதான் அது” என்றார்.

ஆடிக் கலவர நிவாரணம் வழங்கல்

வி.எஸ். பெரியசாமி

செயலாளர்,

1983 யூலை கலவரத்தில் பாதிக்கப்பட்டோர் சங்கம்

1983 ஆம் ஆண்டு யூலை மாதம் 25 ஆம் திகதி... இந்த நாளுக்குப் பிறகு இலங்கையைப் பொறுத்தவரை ஒவ்வோர் ஆண்டும் யூலை மாதம். தமிழ் மக்கள் மீது அப்போதைய அரசாங்கமும், அதன் ஆதரவாளர்களும் மேற்கொண்ட வெறித்தனமான செயல்கள் கறுப்பு யூலையாக ஞாபகப்படுத்தப்படுகின்றன.

நன்கு திட்டமிட்டு முன்னெடுக்கப்பட்ட யூலை கலவரமானது 1983 ஆம் ஆண்டு இலங்கையில் தமிழ் மக்கள் செறிந்து வாழும் பகுதிகளில் பரவிப் பலரின் உயிர், உடைமைகளைக் காவு கொண்ட எமனாக மாறியதை இலங்கை வரலாற்றிலிருந்து அழிக்க முடியாது.

தமிழ் மக்கள் மீது மேற்கொண்ட அந்த வெறித்தனமான தாக்குதல் ஒரு மாற்ற முடியாத அத்தியாயமாக இலங்கை வாழ் தமிழர்கள் மத்தியில் இடம் பிடித்துவிட்டது.

தற்போது யூலை கலவரம் நடந்து 23 வருடங்களாகின்றன. இதனால் பாதிக்கப்பட்ட இலட்சக்கணக்கான தமிழ் மக்கள் இன்னமும் அதன் தாக்கத்திலிருந்து விடுபடவில்லையென்றே கூறவேண்டும். அதேவேளை இதுவரை பாதிக்கப்பட்டவர்களுக்கு உரிய நிவாரணமும் கிடைக்கவில்லை என்பதை நோக்கும்போது காலங் காலமாகத் தமிழர்கள் மேல் இனத்துவேஷம், குரோத மனப்பான்மை என்பன தொடர்ந்தும் வளர்ந்து கொண்டே வருகின்றன என்பது உறுதியாகின்றது.

யூலை கலவரம் இடம்பெற்று 23 ஆண்டுகள் நிறைவு பெறும் இவ்வேளை அதன் பாதிப்பிலிருந்து இன்னமும் மீள முடியாது இருக்கும் இலட்சக்கணக்கானோரின் சார்பில் ஒருவரைச் சந்திக்க நேர்ந்தது. பாதிக்கப்பட்ட மக்களுக்கு நிவாரணம் வாங்கித் தருவேன்.

அதற்காக உயிர் மூச்சு உள்ள வரை போராடுவேன் எனக் கூறும் வி.எஸ். பெரியசாமிதான் அவர்.

யூலை கலவரத்தால் பாதிக்கப்பட்டுப் பல இன்னல்களைச் சந்தித்து, பின்னர் 1983 ஆம் ஆண்டு யூலை கலவரத்தால் பாதிக்கப் பட்டோர் அமைப்பு என ஒன்றை உருவாக்கி அதன் செயலாளராக இருக்கும் வி.எஸ். பெரியசாமி தனது அனுபவங்களையும், தனது அமைப்பின் மூலம் மேற்கொள்ளவிருக்கும் எதிர்காலத் திட்டங்களையும் எம்மிடம் பகிர்ந்து கொண்டார்.

கேள்வி : யூலை கலவரத்தில் பாதிக்கப்பட்டோருக்கு நிவாரணம் வழங்கித்தர வேண்டுமென்ற எண்ணம், சம்பவம் இடம்பெற்று பதினெட்டு வருடங்களுக்குப் பின்னர் உங்களுக்குத் தோன்றியதற்குக் காரணம்?

பதில் : அதற்கு உண்மையான காரணம் சுமார் 18 வருடங்களுக்குப் பின்னரே அப்போதைய ஜனாதிபதி சந்திரிகா பண்டாரநாயக்கா குமாரதுங்கவினால் யூலை கலவரம் பற்றி அறிக்கை சமர்ப்பிக்க ஒரு விசாரணைக் கமிஷன் அமைக்கப்பட்டது. அதுவரை பாதிக்கப்பட்டோர் குறித்து எவரும் அக்கறை கொள்ளவில்லை. தமிழர்களுக்கு எதிராகக் கட்டவிழ்த்து விடப்பட்ட அந்த வெறிச் செயல்களைவிட அதை அத்தனை வருடங்கள் எவரும் கண்டும் காணாதது போல் இருந்தமை எம்மை மிகவும் மனவேதனைக்கு உள்ளாக்கி இருந்தது.

முன்னாள் ஜனாதிபதி சந்திரிகா, முன்னாள் பிரதம நீதியரசர் சர்வானந்தா தலைமையில் விசாரணை கமிஷன் அமைத்தது மட்டுமல்லாது யூலை இனப்படுகொலைச் சம்பவத்திற்கு மன்னிப்பும் கோரினார். ஆனால், கலவரத்திற்குப் பிறகும், சர்வானந்தா கமிஷன் அமைக்கப்பட்ட பிறகு இது வரையிலும் அவருக்குப் பிறகு எந்த அரசாங்கத் தலைவரும் இவ்விடயத்திற்கு மன்னிப்புக் கோரவும் இல்லை. எந்தத் தமிழ்க் கட்சியும் சம்பவம் குறித்து ஒரு வார்த்தை கூடக் கதைக்கவில்லை.

சர்வானந்தா கமிஷன் திடீரென அமைக்கப்பட்டதால் இதனால் பாதிக்கப்பட்டவர்களை ஒன்றிணைக்க இப்படி ஒரு அமைப்பை ஏற்படுத்த வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் எமக்கு ஏற்பட்டது. ஆகவே யூலை கலவரத்தில் பாதிக்கப்பட்டோர் அமைப்பை 2001 ஆம் ஆண்டு தொடங்கினோம்.

கேள்வி : இது வெற்றியளித்ததா?

பதில் : சரியான விளம்பரங்கள் இருக்கவில்லை. பாதிக்கப் பட்டோர் பலர் அந்த 18 வருடங்களில் இலங்கையை விட்டே இடம் பெயர்ந்து விட்டனர். இதனால் தொடர்புகளை ஏற்படுத்திக் கொள்ள முடியவில்லை. தனிப்பட்ட முறையில் நாம் கண்டி, மாத்தளை, நாவலப்பிட்டி, கொழும்பு ஆகிய இடங்களில் கூட்டங்களை நடத்திப் பாதிக்கப்பட்டோரை ஒன்று திரட்டினோம்.

இருந்தாலும் காலம் கடந்து விட்ட நிலையிலும் இதனால் எமக்கு ஆகப் போவது ஒன்றுமில்லை என்ற அவநம்பிக்கையினாலும் பலர் இதற்கு மனு செய்யவில்லை. சுமார் 1700 வரையிலான விண்ணப்பங்களே பரிசீலனைக்கு எடுத்துக் கொள்ளப்பட்டன. பாதிக்கப்பட்டோரில் 5 வீதமானோர் கூட விண்ணப்பிக்கவில்லை.

மனுக்களை விசாரிக்க சுமார் 50 இற்கும் மேற்பட்ட விசாரணை உத்தியோகத்தர்கள் நியமிக்கப்பட்டனர். மேலும் விசாரணை கமிஷன் விரைவில் அறிக்கை சமர்ப்பிக்க வேண்டிய கட்டாயத்தில் இருந்ததால் நிறைய விண்ணப்பங்கள் ஏற்றுக் கொள்ளப்படவும் இல்லை.

1983 ஆம் ஆண்டு கலவரத்தின் உண்மை நிலையை அறிவதற்காக நியமிக்கப்பட்ட சர்வாணந்தா விசாரணை கமிஷன் அதன் அறிக்கையை ஜனாதிபதிக்குக் கையளித்தது. ஜனாதிபதி அந்த அறிக்கையின்படி நட்பு வழங்கப்பட வேண்டும் என அறிவித்தார்.

ஆனாலும் 939 பேருக்கு மட்டுமே நட்பு வழங்கப்பட்டது. அத்தொகை கலவரத்தில் அவர்கள் இழந்த உடைமைகள், பொருள்களின் பெறுமதிக்கு எந்த விதத்திலும் பொருந்தாததாக இருந்தது. ஆகக் குறைந்தது 20 ஆயிரமும் ஆகக் கூடுதலாக இரண்டு இலட்சம் வரையிலும் கிடைத்தன. யோசித்துப் பாருங்கள்; 83 கலவரத்தில் பாதிக்கப்பட்டோர் இழந்த சொத்துகளின் பெறுமதிக்கு இது போதுமா?

கேள்வி : நியாயமான இழப்பீடு கிடைக்க வேண்டுமெனப் பிறகு என்ன முயற்சியை மேற்கொண்டீர்கள்?

பதில் : உரிய இழப்பீடு கிடைக்க வேண்டுமென அப்போது பிரதமராக இருந்த ரணில் விக்கிரமசிங்க, ஜனாதிபதி சந்திரிகா ஆகியோருக்குக் கடிதம் எழுதியும் பதில் கிடைக்கவில்லை.

பின்னர் இ.தொ.கா. மலையக மக்கள் முன்னணி, மேலக மக்கள் முன்னணி ஆகிய தமிழ்க் கட்சித் தலைவர்களுக்கும் அமைப்பின்

செயலாளர் என்ற வகையில் கடிதங்கள் எழுதினேன். ஒரு பதிலும் இல்லை. மாவனல்லை சம்பவத்தில் பாதிக்கப்பட்டவர்களுக்கு முஸ்லிம் தலைவர்கள் நட்பு எடுத்துக் கொடுத்து விட்டனர். வடக்கு, கிழக்கு இரு மாகாணங்களுக்கும் இரண்டு அமைச்சு செயற்பட்டு வருகிறது. யூலை கலவரத்தில் பாதிக்கப்பட்ட இந்திய வம்சாவளித் தமிழர்களுக்கு யார் என்ற கேள்வி இப்போது எழுந்துள்ளது.

கேள்வி : 1983 ஆம் ஆண்டு கலவரத்தில் பாதிக்கப்பட்டவர்களைப் பற்றி...

பதில் : உண்மையைக் கூறப்போனால் இதுவரை நாங்கள் ஏன் தாக்கப்பட்டோம் என்பது எமக்குத் தெரியாது. 1983 ஆம் ஆண்டு ஐக்கிய தேசியக் கட்சி அரசாங்கம் தமிழர்கள் மீது நடந்துகொண்ட விதம் குறித்து இன்றும் நாம் குழப்ப நிலையில் உள்ளோம்.

ஐக்கிய தேசியக் கட்சி ஆட்சியமைக்க தமிழர்கள் எந்தளவிற்கு ஆதரவு கொடுத்தார்கள் என்பதை வரலாறு சொல்லும். ஆனால் அவர்களுக்கு நடந்ததென்ன? அந்த நேரத்தில் எனது குடும்பம் தெமட்டகொடையில் இருந்தது. நான் வெளிநாட்டில் வேலை பார்த்து வந்தேன். எனது குடியிருப்பு இருந்த இடத்தில் பரவலாகப் பெரும் பான்மை இனத்தவர்களும் வாழ்ந்து வந்தனர். அருகில் இருந்த பௌத்த விகாரையின் இளைஞர் குழுவில் நானும் ஒரு அங்கத்தவர். ஆனால் சம்பவத் தினமன்று அந்தப் பௌத்த விகாரையின் பிக்கு ஒருவர் தான் எனது வீட்டை எரிப்பதற்குப் பெற்றோல் கொண்டு வந்து கொடுத்திருக்கிறார். உண்மையில் இந்தச் சம்பவத்தின் அதிர்ச்சி யிலிருந்து இன்னமும் நாம் மீளவில்லையென்றே குறிப்பிட வேண்டும்.

ஒரு கணப்பொழுதில் இடம்பெற்ற சம்பவத்தில் ஒன்றுமில்லாத மனிதர்களாய் நடுத்தெருவில் நின்றோம். சில நேரங்களில் தமிழர்களாகப் பிறந்ததற்காக எமக்கு இந்த நிலை என நினைத்துக் கண்ணீர் வடித்திருக்கிறோம். அன்றைய அரசாங்கமான ஐக்கிய தேசியக் கட்சியை ஆட்சிபீடமேற்ற உதவிய தமிழர்களுக்கு, அரசாங்கமோ, முப்படைகளோ, ஒருயிராய்ப் பழகிய பெரும்பான்மை இனச் சகோதரர்களோ ஏன் பௌத்த பிக்குகளோ கூட உதவிக்கு வரவில்லை.

மாறாகக் கிடைத்த சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு எம்மை நையப் புடைத்தனர். எமது வீடு, நிலம், தொழில், சொத்துகள், அனைத்தையும் இழந்து அகதிகளாகினோம். இச்சம்பவத்தில் பாதிக்கப்பட்ட பலர் வீதிகளில் பிச்சைக்காரர்களாய்த் திரிந்ததை என் கண்களால் பார்த்திருக்கிறேன்.

1958, 1977, 1981, 1983 என வரிசையாகத் தமிழர்கள் மீது மேற்கொள்ளப்பட்ட வன்முறைகளைப் பார்த்தால் அவை நன்கு திட்டமிட்டு மேற்கொள்ளப்பட்டவை என்பது புரியும். ஆனால் 1983 ஆம் ஆண்டு யூலை கலவரத்தில் பாதிக்கப்பட்டது போல் எவரும் பாதிக்கப்படவில்லை.

கேள்வி : இத்தனை ஆண்டுகள் கழித்தும் இச்சம்பவத்திற்குரிய இழப்பீடு நியாயமாகக் கிடைக்கும் என்று நம்புகிறீர்களா?

பதில் : என் உயிர் மூச்சு உள்ளவரை நம்பிக்கையைக் கைவிட மாட்டேன். யூலை கலவரத்திற்குப் பிறகு பல இன்னல்களுக்கு மத்தியில் எனது குடும்பத்தை நான் நல்ல நிலைக்குக் கொண்டு வந்து விட்டேன்.

எமது மகன்மார் உயர் கல்வி கற்று வெளிநாடுகளில் தொழில் புரிகின்றனர். நான் நல்ல நிலையில் இருக்கின்றேன் என்பதற்காக ஏனைய தமிழர்களை மறந்துவிட என்னால் முடியாது. அந்தச் சம்பவம் நடந்த நாளன்று என் மனத்தில் தோன்றிய அந்த உத்வேகம்தான் இதற்குக் காரணம்.

இலங்கைத் தமிழர்கள் என்ற அந்தஸ்த்துப் பெற்று விட்ட எங்களுக்கு நடந்த கொடுமையை என்னால் மறக்க முடியாது. இதற்குச் சரியான தீர்வு கிடைக்கும் வரை போராடுவேன். ஏனென்றால் 'அடித்தால் அடங்கி விடுவான் தமிழன்' என்ற பேச்சுக்கே இடம் கொடுக்கக் கூடாது. எமது முன்னோர்களான சோழர், பாண்டியர் புரியாத யுத்தங்களா? கைப்பற்றாத சாம்ராஜ்யங்களா? அந்தப் பரம்பரையில் வந்த நாம் அடங்கி விடுவதா?

கேள்வி : இவ்விடயத்தில் உங்கள் அடுத்த கட்ட முயற்சி என்ன?

பதில் : தற்போதைய ஜனாதிபதி மகிந்த ராஜ பக்ஷவிற்கு இவ் வருடம் பெப்ரவரி மாதம் 10 ஆம் திகதி இது குறித்துக் கடிதம் ஒன்றை அனுப்பி வைத்தேன். ஆனால் இது குறித்துப் பேசுவதற்கு நேரம் ஒதுக்க முடியாத நிலையில் உள்ளதாக எனக்குப் பதில் வந்தது. தற்போதைய நாட்டின் நிலைமையையும் கருத்திற் கொள்ள வேண்டும்.

ஆனால், இப்படிப் பொறுமையாக இருந்து இன்னுமொரு சூலை கலவரத்திற்கு நாமே வழி வகுத்து விடக் கூடாது. இவ் விடயத்தில் எமது தமிழ்க் கட்சித் தலைவர்களின் நிலையை எண்ணி

வெட்கித் தலைகுனிவதைத் தவிர வேறொன்றும் செய்ய வேண்டியது இல்லை. இருந்தாலும் நான் நம்பிக்கையைக் கைவிட மாட்டேன்.

இந்த நாட்டில் தமிழர்களுக்கு ஏற்பட்ட அநீதிகளை நினைத்து என்னுடன் சேவையாற்ற வருபவர்களை இணைத்துக் கொள்ளத் தயாராக உள்ளேன். மேலும் இச்சம்பவத்தைச் சர்வதேச ரீதியாக எடுத்துச் சென்று நியாயம் கேட்பதற்குரிய முயற்சியில் ஈடுபட்டுள்ளேன்.

கேள்வி : சர்வானந்தா ஆணைக் குழுவின் விசாரணை அறிக்கை முடிவுகளில் இழப்பீட்டைப் பெறுவதற்குரிய சாதக அம்சங்கள் உள்ளனவா?

பதில் : ஆம் உண்டு. அதைத்தான் எமது ஆயுதமாகக் கொண்டிருக்கின்றோம். 223 ஆம் அத்தியாயம் Compensation as of right and not as a matter of charity என்ற தலைப்பில் ஒரு விடயத்தைச் சுட்டிக் காட்டியுள்ளது. அதாவது நட்ட ஈடு என்பது ஆதரவாளர் களுக்கு வழங்கப்படும் தருமம் அல்லது ஈகை என்ற அம்சத்தில் அடங்கும் ஒரு விடயமல்ல. பாதிக்கப்பட்ட ஒரு நபருக்கு அதன் இழப்பீட்டின் தொகை நியாயமாகக் கிடைக்க வேண்டும் என்பது உரிமை என்று அது கூறுகிறது.

கேள்வி : இப்பிரச்சினையை வேறு எந்த முறையில் அணுகலாம் என்று நினைக்கிறீர்கள்?

பதில் : தற்போது நாட்டில் வடக்கு-கிழக்குப் பிரச்சினைகள் பற்றி நாம் அவதானித்து வருகின்றோம். இலங்கை அரசாங்கத்திற்கும் விடுதலைப் புலிகளுக்குமிடையிலான பேச்சுவார்த்தைகளின் போது முன்னெடுக்கப்படும் பல விடயங்களில் இதையும் ஏன் சேர்த்துக் கொள்ளக் கூடாது என்ற வினா எம் மத்தியில் எழுந்துள்ளது. ஏனெனில் இரு தரப்புக்குமிடையிலான பிரச்சினை சிறுபான்மை மக்கள் சம்பந்தப் பட்டதும் கூட.

ஆகவே இதையும் சேர்த்துக் கொள்வதற்கு உரிய நடவடிக்கை எடுத்து வருகிறோம்.

1983 யூலை கலவரத்தினால் பாதிக்கப்பட்டவர்கள் எம்முடன் தொடர்பு கொள்ள விரும்பினால் வி.எஸ். பெரியசாமி, இல. 05, தம்பவல வீதி, அம்பிட்டிய, கண்டி என்ற முகவரியுடன் தொடர்பு கொள்ளலாம்.

பேட்டி கண்டவர் சிவலிங்கம் சிவகுமாரன்

நன்றி : வீரகேசரி வார இதழ் 23-8-06

ஸ்ரீலங்கா வெலிக்கடைச் சிறைப் படுகொலைகள்

ஜெயக்கொடி

புத்தரின் காலடியில் வீரத் தமிழ் இளைஞர்களின் செங்குருதி

1983 யூலையில் சிறீலங்காவில் உள்ள வெலிக்கடைச் சிறைச் சாலையில் பூட்டப்பட்ட அறைகளில் ஈழ விடுதலைப் போராளிகள் கோழைத்தனமாகக் கொலை செய்யப்பட்ட சம்பவம் சிங்கள இன வாதப் படுகொலையின் மற்றொரு மைல் கல்லாகும். காட்டுமிராண்டித் தனமான இச்சம்பவம் நாகரிக உலகில் சிங்கள மக்களுக்கு அவப் பெயரை ஏற்படுத்தி உள்ளது. புத்தபெருமான் போதித்த அன்பு, கருணை, கொல்லாமைக் கோட்பாடுகளுக்கு விரோதமான இச் செயலையிட்டு ஒவ்வொரு உண்மையான பௌத்தனும் வெட்கித் தலைகுனிய வேண்டும். சிங்கள மக்களின் எல்லா மட்டங்களிலும் தமிழர் விரோத உணர்வு எவ்வளவு தூரத்திற்கு ஊட்டப்பட்டுள்ளது என்பதை இச்சம்பவம் வெளிப்படுத்தியது. வெலிக்கடைப் படுகொலையானது ஈழ மக்களின் தாயகத்திற்கான போராட்டத்திற்கு உலகெங்கும் மேலும் கூடுதலான ஆதரவைப் பெற்றுத் தந்துள்ளதுடன் ஈழ விடுதலைப் போராளிகள் மத்தியில் புதிய உத்வேகத்தையும் ஏற்படுத்தியுள்ளது. வெலிக்கடைச் சம்பவத்தினால் ஏற்பட்ட கறையைப் போக்க ஸ்ரீலங்கா அரசு பகீரதப் பிரயத்தனம் செய்து வருகிறது. வெலிக்கடைச் சிறைச்சாலையில் இருந்த சிங்களக் கைதிகள் சுயமாக ஏற்பட்ட உணர்ச்சி வெடிப்புக் காரணமாகத் தமிழ்க் கைதிகளைக் கொலை செய்தனர் என சிறீலங்கா அரசு விளக்கம் கூறிவருகிறது. ஆனால் உண்மை நிலை என்னவெனில் வெலிக்கடைப் படுகொலைகள் அரசாங்க உயர்மட்டத்தில் தீர்மானிக்கப்பட்டுச் சிறை அதிகாரிகள், சிறைக் கைதிகள், ஆயுதப்படையினர் போன்றோரின் ஆதரவுடன் நிறைவேற்றப்பட்ட திட்டம் என்பதே. இப்படுகொலைத் திட்டத்தில் இருந்து தப்பிய ஈழப்போராளிகளின் பயங்கர அனுபவங்களே இத்தொகுப்பாகும்.

சிறீலங்கா சிறையில் ஈழ விடுதலைப் போராளிகள்

சிங்கள இனவாத அரசு தொடர்ந்து இழைத்துவரும் கொடுமைகளிலிருந்து விடுபட ஈழமே ஒரே தீர்வு என்று உணர்ந்த தமிழ் இளைஞர்கள் 1970-லிருந்து ஆயுதமேந்தித் தீரத்துடன் போராடி வருகிறார்கள். கைது செய்யப்படும் தமிழர்கள் இராணுவ முகாம்களிலும், போலீஸ் நிலையங்களிலும் எழுத்தில் வடிக்க முடியாத சித்திரவதைகளுக்கு உட்படுத்தப்படுகிறார்கள். கைது செய்யப்படும் தமிழ் இளைஞர்கள் மீது சிறீலங்கா ஆயுதப் படையினர் இழைக்கும் சித்திரவதை சிறீலங்காவிலும் வெளிநாடுகளிலும் உள்ள மனித உரிமைகள் இயக்கங்களின் பலத்த கண்டனத்திற்கு உள்ளாக்கியுள்ளது. பயங்கரவாதத் தடைச் சட்டத்தின் கீழ்த் தமிழ் இளைஞர்களிடமிருந்து சித்திரவதையின்கீழ் ஒப்புதல் வாக்குமூலம் பெறப்பட்டு அவற்றினடிப்படையில் தண்டனைகள் வழங்கப்படுகின்றன. விசாரணையின்றி நீண்ட காலமாகச் சிறையில் வாடும் இளைஞர்களின் தொகையும் கணக்கிலடங்காது. சிறீலங்கா அரசு ஈழப் பகுதிகளில் கைது செய்யப்படும் தமிழர்களை அப்பிரதேசங்களில் உள்ள சிறைகளில் வைக்காது நூற்றுக்கணக்கான மைல்களுக்கு அப்பாலுள்ள சிங்களப் பிரதேசங்களிலுள்ள சிறைக்கூடங்களுக்கு அனுப்புவது இங்குக் குறிப்பிட வேண்டிய விஷயமாகும்.

சிறைக்கூடங்களில் தமிழ் அரசியல் கைதிகள் 24 மணி நேரமும் அடைக்கப்பட்ட நிலையிலேயே வைக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். இவர்கள் செய்திப் பத்திரிகைகள் வாசிக்க அனுமதிக்கப்படுவதில்லை. சிங்களக் கைதிகள் அனுபவிக்கின்ற தேகாப்பியாசம் செய்வதற்கான வசதி, வானொலி கேட்பதற்கான வசதி, காற்றோட்ட வசதி, சிறை நூலக வசதி போன்றவை மறுக்கப்பட்ட நிலையில் மோசமாக நடத்தப்படுகிறார்கள். தமிழ்ப் பிரதேசங்களில் நடந்ததாகக் கூறப்படும் சம்பவங்களுக்கான வழக்குகள் சிங்களப் பிரதேசங்களிலுள்ள நீதிமன்றங்களிலேயே விசாரிக்கப்படுகின்றன. சந்தேகத்தின் மீது கைது செய்யப்படும் தமிழ் இளைஞர்கள் தம் பெற்றோர், மனைவி, மக்கள், உறவினர், நண்பர்கள், வழக்கறிஞர்களைச் சந்திப்பதற்கு அனுமதி மறுக்கப்படுகின்ற சந்தர்ப்பங்களும் சாதாரணமாக ஏற்படுகின்றன. இவ்வாறாகத் தமிழ் இளைஞர்கள் அனுபவிக்கும், கொடுமைகளின் சிகரமாக 1983 யூலையில் வெலிக்கடைச் சிறைச்சாலையில் நடைபெற்ற படுகொலைகள் அமைந்துள்ளன.

வெலிக்கடைக் கொலைக் கூடத்தின் சிலுவை வடிவக் கட்டடம்

இலங்கையின் மிகப்பெரிய சிறைச்சாலையான கொழும்பு வெலிக்கடைச் சிறைச்சாலையில் சுமார் 300 கைதிகள் வைக்கப்

பட்டிருக்கிறார்கள். இங்கு பிரிட்டிஷார் காலத்தில் கட்டப்பட்ட சப்பல் கட்டடம் இரண்டு மாடிகளைக் கொண்டதாகும். கட்டடத்தின் கீழ்ப் பகுதி ஏ-3, பி-3, சி-3, டி-3 என நான்கு விசேஷப் பிரிவுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. இக்கட்டடத்தின் மேல் மாடிகள் இரண்டும் சாதாரணப் பிரிவுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டு சாதாரண கைதிகளுக்காக ஒதுக்கப்பட்டுள்ளன. இந்த இரண்டு மேல்மாடிகளிலும் பலதரப்பட்ட குற்றங்களுக்காகத் தண்டிக்கப்பட்ட சுமார் 600 கைதிகள் இருந்தனர். இவர்களில் பெரும்பான்மையோர் சிங்களவர்கள், கொலை, கொள்ளை, வழிப்பறி, கற்பழிப்பு, தீவைப்பு, வீடுடைப்பு போன்ற பலதரமான குற்றங்களைச் செய்தவர்களே. தமிழ் இளைஞர்களைக் கொலை செய்வதற்கு இவர்களே அதிகாரிகளால் ஏவிவிடப்பட்டனர்.

கீழ்ப்பகுதியின் விசேஷ நான்கு பிரிவுகளில் பி-3 பிரிவில் குட்டிமணி, தங்கதுரை, ஜெகன், நடேசதாசன், சிவபாதம் மாஸ்டர், தேவன் ஆகிய ஆறுபேரும் தண்டிக்கப்பட்ட கைதிகளாக, வேறு சில சிங்கள விசேஷ சிறைக் கைதிகளுடன் தனித்தனி அறைகளில் பூட்டப் பட்டிருந்தனர். சி-3 பிரிவில் பனாகொடை இராணுவ முகாமில் சித்திர வதையை அனுபவித்தபின் கொண்டுவரப்பட்ட 28 தமிழ்த் தடுப்புக் காவல் கைதிகள் தனித்தனி அறைகளில் வைக்கப்பட்டிருந்தனர். இவ்வறைகள் தூக்குத்தண்டனை பெற்ற கைதிகளை வைத்திருப்பதற்கு அமைக்கப்பட்ட வசதிகள் குறைந்த அறைகளாகும். டி-3 பிரிவில் 29 தமிழ்த் தடுப்புக்காவல் கைதிகள் தனித்தனி அறைகளில் இருந்தனர். ஏ-3 பிரிவில் ஏற்கெனவே போடப்பட்டிருந்த சிங்கள விளக்க மறியல் கைதிகள் இருந்தனர். பலம் வாய்ந்த இரும்புக் கதவுகள் பூட்டப் பட்டிருந்த பி-3, சி-3, டி-3 பிரிவுகள், பூட்டுகள் பூட்டப்பட்ட நிலையிலேயே எந்நேரமும் இருக்கும். இப்பிரிவுகளுக்கு அதிகாரிகளின் அனுமதியின்றி அவர்கள் பூட்டைத் திறந்து விட்டாலன்றி எவரும் (சக அதிகாரிகள் உட்பட) தாமாக உள்ளே செல்ல முடியாது. டி-3 பிரிவின் கதவு பலகையால் இருந்தாலும் பலம் வாய்ந்த பூட்டு பூட்டப்பட்ட நிலையிலேயே எந்நேரமும் இருக்கும். இந்த நான்கு விசேஷ பிரிவுகளுக்கும் பொறுப்பாக ஒரு ஜெயிலரும், ஒரு பொறுப்பதிகாரியும், நான்கு பிரிவுகளுக்கும் தனித்தனி நான்கு நான்கு சிறைக்காவலர்களும் கடமையில் ஈடுபட்டு இருப்பார்கள். இக் கட்டடத்தைச் சுற்றி இருவரிசை முட்கம்பி வேலி அமைக்கப்பட்டு வெளியே பலத்த இராணுவக் காவல் போடப்பட்டிருந்தது. இச்சிறைக் கட்டடம் சிலுவை வடிவில் அமைந்திருப்பது இங்குக் குறிப்பிடத்

தக்கது. தமிழ் இளைஞர்களைச் சித்திரவதை செய்து கொல்வதற்குப் பொருத்தமான இடம்தான்!

முதல் நாள் படுகொலைகள்

25-7-1983 இல் சிறீலங்காவெங்கும் இனவெறி கோரத் தாண்டவமாடிக் கொண்டிருந்தது. தமிழ் இனப்படுகொலைகள், கொள்ளைகள், கற்பழிப்புகள், தீவைப்புகளில் சிங்கள இனவெறியரும் மும்முரமாக ஈடுபட்டிருந்தார்கள். அன்று பிற்பகல் இரண்டு மணியில் இருந்து ஊரடங்குச் சட்டம் என அரசாங்கத்தால் அறிவிக்கப்பட்டது. ஊரடங்குச் சட்டம் பிறப்பிக்கப்பட்டுச் சிறிது நேரத்தின் பின் சிறை அதிகாரிகள் சிலர் தமது திட்டத்தை மிகவும் நுட்பமாக நிறைவேற்றத் தொடங்கினார்கள்.

றேஜெளி	Assistant Chief Jailer
சமிதரத்ன	Jailer
பாலித	Location Officer

இந்த மூன்று பேருமே இனப்படுகொலைக்குச் சிறைக்குள்ளே திட்டம் போட்ட சூத்திரதாரிகள். திட்டமிட்டபடி இவ்வதிகாரிகள் குறிப்பிட்ட சிறைக் கைதிகளைத் தெரிந்தெடுத்து, அவர்களுக்கு சாராயம், கசிப்பு போன்ற மதுவகைகளைக் கொடுத்து, உற்சாகப் படுத்திக் கொலைவெறியைத் தூண்டினர். அந்த நேரத்தில் சிறைச் சாலை உயரதிகாரிகள் மதிய உணவுக்காகத் தத்தமது வீடுகளுக்குச் சென்றிருந்தனர். சரியான தருணத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த கொலை வெறியர்கள் தங்கள் வெறியாட்டத்தை ஆரம்பித்தார்கள். ஊரடங்குச் சட்டம் பிறப்பிக்கப்பட்ட சில நிமிடங்கள் சென்றன. மணி பிற்பகல் 2.30. பயங்கர வெறிக் கூச்சல் எழுப்பிக் கொண்டு கொலைஞர்கள் ஆயுதபாணிகளாகத் தமிழ் அரசியல் கைதிகள் வைக்கப்பட்டு இருந்த சப்பல் கட்டடத்தை நோக்கி ஓடிவந்தார்கள். தமிழ் அரசியல் கைதிகள் வைக்கப்பட்டு இருந்த சிறைக்கூடங்களின் கதவுகள் ஏற்கெனவே இனவெறியர்களின் வரவுக்காகத் திறந்து வைக்கப்பட்டு இருந்தன. கத்திகள், பொல்லுகள், வாள், கோடரிகள், இரும்புக் கம்பிகள், சூத்தாசிகள், விறகுக் கட்டைகள், தமிழ் இளைஞர்களின் உடல்களில் பதம்பார்க்கத் தொடங்கின. வீரத் தமிழ் இளைஞர்களின் செங்குருதி சிலுவைக் கட்டடத்திற்குள் ஆறாக ஓடத் தொடங்கியது. தலைகள் பிளக்கப்பட்டன. கண்கள் தோண்டப்பட்டன.

இதயங்கள் கிழிக்கப்பட்டன. குடல்கள் உருவப்பட்டன. குரல்வளைகள் அறுக்கப்பட்டன. கை, கால்கள் துண்டிக்கப்பட்டன. இவ்வளவு கொடுரச் சித்திரவதைகளும் சிறைக்காவலர் முன்னிலையிலேயே நடைபெற்றன. சிங்கள சிறைக் கைதிகள், தமிழ் அரசியல் கைதிகளைக் கொல்வதை இனவெறிபிடித்த சிங்கள சிறைக் காவலர் பார்த்து ரசித்தார்கள். கொலைகள் முடிந்தவுடன் கண்துடைப்பு நடவடிக்கை யாக வெளியே காவலுக்கு நின்ற இராணுவ வீரர்கள் (தமிழ் அரசியல் கைதிகள் தப்பியோடாது இராணுவ வீரர்கள் வெலிக்கடையில் தொடர்ந்து காவலுக்கு நின்றார்கள்) உள்ளே அழைக்கப்பட்டார்கள். உள்ளே வந்த இராணுவ வீரர்கள் கொலை வெறிக்கு உரமூட்டி னார்கள். ஆகாயத்தை நோக்கி வேட்டுகளைத் தீர்த்தும் சிறைக் கைதிகளை நோக்கித் தமது கைகளை அசைத்தும் இப்படுகொலைக்குத் தமது தார்மீக ஆதரவையும், மகிழ்ச்சியையும் தெரிவித்தார்கள். வெலிக்கடையில் இப்படுகொலைகள் நடைபெற்றுக் கொண்டு இருந்த வேளை ஹெலிகாப்டர் ஒன்று வெலிக்கடைச் சிறையின் மேல் தாழ்ப் பறந்து கொண்டு இருந்தது. இது வெலிக்கடைக் கொலைக்கும் அரசாங்க உயர்மட்டத்திற்கும் இருந்த தொடர்பை உறுதிப்படுத்துகிறது.

கொலைவெறியின் உச்சகட்டம்

குட்டிமணி, ஜெகன் ஆகியோருக்கு மரணதண்டனை கிடைத்த வேளையில் அவர்கள் இருவரும் தங்களது கண்களைக் கண்பார்வையற்ற தமிழர்களுக்கு அளிக்கும்படியும் அதன் மூலம் மலரவிருக்கும் ஈழத்தைப் பார்க்கவேண்டும் என்றும் உருக்கமான பொருள் நிறைந்த வேண்டுகோளை நீதிமன்றத்தில் தெரிவித்திருந்தனர். இதே காரணத்திற்காகக் குட்டிமணி குற்றயிருடன் வெளியே இழுத்து வரப்பட்டு, சிறைச் சாலையின் மத்தியில் போடப்பட்டார். சிங்கள வெறியர் விசிலடித்து ஆர்ப்பரித்து “ஜெயவேவா” (மகிழ்ச்சி ஆரவாரம்) கோஷம் எழுப்பிக் குட்டிமணியின் கண்கள் இரண்டையும் கூரிய ஆயுதம் ஒன்றினால் தோண்டியெடுத்தனர். குட்டிமணியின் கண்கள் தோண்டியெடுக்கப்பட்டதும் சிங்களக் கைதிகள் கைதட்டி விசிலடித்து வெறியுணர்ச்சி பொங்க ஆர்ப்பரித்தனர். அதே வேளை குட்டிமணியின் கண்களைத் தோண்டிய இனவெறியன் ஏனைய சிங்களக் கைதிகளினால் தோளில் தூக்கப்பட்டுச் சிங்கள வீரனாகக் கொண்டாடப்பட்டான். ஏனைய கைதிகள் குட்டிமணியின் உடலை மேலும் குத்திக் கிழித்து அவரின் ஆணுறுப்பையும் வெட்டினார்கள். இறுதியாக 15 வெறியர்கள் குட்டிமணியின் குருதியைக் குடித்தனர்.

பின்னர்ச் சிங்கள இனவெறியர் அங்கு அமைக்கப்பட்டிருந்த புத்த விகாரையின் புத்தர் சிலையின்முன் குட்டிமணியின் உடலை நிர்வாணமாக்கிப் போட்டார்கள். இவ்வாறாக ஜெகனின் கண்களும் தோண்டப்பட்டு, ஆணுறுப்பு வெட்டப்பட்டு அவரின் உடலும் நிர்வாணமாகப் புத்தர் சிலையின் முன்னால் வீசப்பட்டது. காட்டு மிராண்டித்தனமான கூச்சல்களுக்கு மத்தியில் ஏனைய தமிழ் இளைஞர்களும் சித்திரவதை செய்யப்பட்டுக் கொல்லப்பட்டு, நிர்வாணமாக்கப்பட்டு புத்தரின் காலடியில் எறியப்பட்டனர். சிங்கள பெளத்த வெறியர்கள், தமிழிளைஞர்களின் தலைகள், கண்கள், கால்கள், கைகள், உடல்கள், செங்குருதியாவற்றையும் புத்தருக்குக் காணிக்கையாக அளித்தனர். இப்படுகொலைகள் நடைபெற்ற தினத்திற்கு முதல்நாள் பெளத்தர்களின் புனிதநாளானப் போயா தினமாகும். போயா தினத்தில் உபவாசம் இருந்து “சில்” அனுஷ்டித்தவர்கள் மறுநாள் இப்படுகொலையில் சம்பந்தப்பட்டிருந்தனர்.

சிறுவன் மயில்வாகனத்திற்கு ஏற்பட்ட மரணம் மனத்தை உருக்குவதாகும். இச்சிறுவன் கப்பற்படையினரின் தண்ணீர் எடுத்துச் செல்லும் வாகனத்திற்கு (பவுசர்) பொன்னாலைப் பாலத்தடியில் வெடிகுண்டு வைத்த சம்பவம் தொடர்பாக கைது செய்யப்பட்டுக் காவலில் வைக்கப்பட்டிருந்தான். இச்சிறுவன் சப்பல் கட்டடத்திற்கு வெளியே சாதாரண கைதிகளுக்கு உணவு வழங்கப்படும் இடத்தில் மறைந்திருந்ததைக் கண்ணுற்ற ஜெயிலர் சமிதரத்ன அச்சிறுவனின் தலைமயிரைப் பிடித்திழுத்துக் கத்தியால் அவன் குரல்வளையை வெட்டினான். இரத்தம் பீறிட்டுவர அச்சிறுவனும் புத்தருக்குக் காணிக்கையாக்கப்பட்டான். இச்சிறுவனைப் படுகொலை செய்த சமிதரத்ன ஒரு பட்டதாரியாவார் என்பதும் வெட்கக்கேடான உண்மையாகும்.

சிறைச்சாலை வாகனத்தில் ஈழதேச இளைஞர்களின் உடல்கள் முழுநிர்வாணமாகப் போடப்பட்டன. அந்த உடல்களின் மத்தியில் உயிர்ப் பிரிவின் முனகல் கேட்டபோது கொலை வெறியர் பொல்லால் அடித்து கம்பியால் குத்தி அவ்வொலிகளை நிரந்தரமாக நிறுத்தினார்கள். அதேவேளை சி-3 பிரிவில் இருந்த ஈழப்போராளிகளையும் அன்றே கொல்வதற்கு இனவெறிக்கூட்டம் ஓடிவந்து இரும்புக் கதவுகளை உடைத்தபோது அங்கு வந்த சில சிறை உயர் அதிகாரிகள், “இன்று இவ்வளவு போதும், சென்று ஓய்வெடுங்கள் வீரர்களே!

உங்களுக்கு ஒன்றும் நடக்காது” என்று கூறியபோது, அக்கும்பலின் வெறி தற்காலிகமாகத் தணிந்தது. 25-7-1983 வெலிக்கடைச் சிறைச் சாலையின் பி-3 பிரிவில் இருந்த 6 பேரும் டி-3 பிரிவில் இருந்த 29 பேரும் பலியெடுக்கப்பட்டனர். அதாவது அன்று இரண்டு பிரிவுகளிலும் இருந்த ஒருவரும் தப்பாது மொத்தம் 35 பேர் கொல்லப்பட்டனர். அன்று படுகொலை செய்யப்பட்டவர்களின் விவரம் பின்வருமாறு :

1. தங்கத்துரை என்று அழைக்கப்படும் நடராசா தங்கவேல்
2. குட்டிமணி என்று அழைக்கப்படும் செல்வராஜா யோகச்சந்திரன்
3. ஜெகன் என்று அழைக்கப்படும் கணேஷானந்தன் ஜெகநாதன்
4. தேவன் என்று அழைக்கப்படும் செல்லதுரை சிவசுப்பிரமணியம்
5. சிவபாதம் மாஸ்டர் என்று அழைக்கப்படும் நவரத்தினம் சிவபாதம்
6. செனட்டர் என்று அழைக்கப்படும் வைத்திலிங்கம் நடேசுதாசன்
7. அருமைநாயகம் என்றும் சின்னராஜா என்றும் அழைக்கப்படும் செல்லதுரை ஜெயரெட்டன்
8. அன்ரன் என்று அழைக்கப்படும் சிவநாயகம் அன்பழகன்
9. இராசன் என்று அழைக்கப்படும் அரியபுத்திரன் பாலசுப்பிரமணியம்
10. சுரேஷ் மாஸ்டர் என்று அழைக்கப்படும் காசிப்பிள்ளை சுரேஷ்குமார்
11. சின்னதுரை அருந்தவராசா
12. தேவன் என்றும் அரபாத்து என்றும் அழைக்கப்படும் தனபால சிங்கம் தேவகுமார்
13. மயில்வாகனம் சின்னையா
14. சித்திரவேல் சிவானந்தராஜா
15. கணபதிப்பிள்ளை மயில்வாகனம்
16. தம்பு கந்தையா
17. சின்னப்பு உதயசீலன்
18. கணேஷ் என்றும் கணேஷ்வரன் என்றும் அழைக்கப்படும் கதிரவேற்பிள்ளை ஈஸ்வரநாதன்

19. கிருஷ்ணபிள்ளை நாகராஜா
20. கணேஷ் என்று அழைக்கப்படும் கணபதி கணேசலிங்கம்
21. அம்பலம் சுதாகரன்
22. இராமலிங்கம் பாலச்சந்திரன்
23. பசுபதி மகேந்திரன்
24. கண்ணன் என்று அழைக்கப்படும் காசிநாதன் தில்லைநாதன்
25. குலம் என்று அழைக்கப்படும் செல்லப்பா குலராஜசேகரம்
26. மோகன் என்று அழைக்கப்படும் குமாரசாமி உதயகுமார்
27. ராஜன் என்று அழைக்கப்படும் சுப்பிரமணியம் சிவகுமார்
28. இராஜன் கோதண்டபிள்ளை தவராஜலிங்கம்
29. கொழும்பான் என்று அழைக்கப்படும் கருப்பையா கிருஷ்ண குமார்
30. யோகன் என்று அழைக்கப்படும் ராஜயோகநாதன்
31. அமுதன் என்றும் அவுடா என்றும் அழைக்கப்படும் ஞான சேகரன் அமிர்தலிங்கன்
32. அந்தோணிப் பிள்ளை உதயகுமார்
33. அழகராசா ராஜன்
34. வேலுப்பிள்ளை சந்திரகுமார்
35. சாந்தன் என்று அழைக்கப்படும் சிற்றம்பலம் சாந்தகுமார்

அன்று இரவு இப்படுகொலைகளை வழிநடத்திய சிறைக் கைதிகளுக்கு மதுவும் சுவையுணர்வும் தாராளமாகப் பரிமாறப்பட்டன. இப்படுகொலைகள் நடைபெற்ற மறுநாள் 26-7-1983 அன்று மாலை விசாரணை என்ற நாடகத்தை நடத்துவதற்குப் போலீசாரும், நீதிபதியும், அரசாங்க உயர் அதிகாரிகளும் வந்து கொலைக் களத்தைச் சென்று பார்வையிட்டார்கள். சி-3 பிரிவில் இருந்த தமிழிளைஞர் களிடம் நடந்த சம்பவங்களை விசாரித்தார்கள். “இனிமேல் நேற்று நடந்த மாதிரி ஒன்றும் நடக்கமாட்டாது” என்று நீதிபதி இளைஞர்களுக்கு உறுதிமொழி கூறினார். பின்பு நீதிபதி, சிறை உயர் அதிகாரிகள், உயர் போலீஸ் அதிகாரிகள் எல்லோரும் கூடிப் பேசினார்கள். தேனீர் விருந்துடன் அன்றைய விசாரணை முடிவடைந்தது. வந்த அரசாங்க அதிகாரிகள் திருப்தியுடன் சென்று விட்டார்கள். நீதிபதி வருவதற்கு முன்பு சிறை அதிகாரிகள் அங்கே மிஞ்சியிருந்த தமிழ்க்

கைதிகளை நீதிபதியிடம் ஒன்றும் கூற வேண்டாம் என்று மிரட்டினார்கள். எஞ்சியிருந்த தமிழ் இளைஞர்கள் சிறை அதிகாரிகளின் பயமுறுத்தலுக்கு அஞ்சாது படுகொலையில் சம்பந்தப்பட்ட சிங்களக் கைதிகளில் சிலரை அடையாளம் காட்ட முடியும் என்று விசாரணையின்போது தெரிவித்தனர். ஆனால் நீதிபதியோ, அதிகாரிகளோ இது விஷயமாக எதுவித நடவடிக்கையையும் எடுக்கவில்லை. வெலிக்கடைச் சம்பவத்தின்போது உயிர் தப்பிய தமிழ்க் கைதிகள் கொலைஞரிடமிருந்து வேறொரு இடத்துக்கு மாற்றும்படி விடுத்த கோரிக்கையும் நிறைவேற்றப்படவில்லை. 26-7-1983 அன்று இரவு வானொலியில் முதல்நாள் கொல்லப்பட்ட போராளிகளின் பெயர் விவரம் அறிவிக்கப்பட்டபோது சிங்களக் கைதிகள் ஆரவாரம் செய்து மகிழ்ச்சி கொண்டாடினர்.

மீண்டும் கொலைவெறித் தாக்குதல்

வெலிக்கடையிலிருந்து தம்மை வேறு பாதுகாப்பான இடத்துக்கு மாற்றும்படி தமிழ் அரசியல் கைதிகள் விடுத்த கோரிக்கையை நிறைவேற்றாத அதிகாரிகள் ஒரு கண்துடைப்பு நடவடிக்கையை எடுத்தனர். 26-ஆம் தேதி நள்ளிரவு 2 மணிக்குச் சப்பல் கட்டடத்தின் சி-3 பிரிவில் இருந்த எஞ்சிய தமிழ்க் கைதிகள் 28 பேரையும் ஒய்.ஓ. (Youthful Offenders) கட்டடத்திற்கு மாற்றினார்கள். இக்கட்டடம் சப்பல் கட்டடத்திற்கு அருகில் புத்த விகாரைக்குப் பின்னால் சிறைச்சாலையின் மத்திய பகுதியில் அமைந்துள்ளது. ஒய்.ஓ. கட்டடம் மேல்மாடி ஒன்றைக் கொண்டுள்ளது. மேல்தளம் மண்டப வடிவில் அமைந்துள்ளது. கீழ்த்தளம் பாதுகாப்பான இரும்புக் கதவுகளுடன் கூடிய 9 அறைகளைக் கொண்டுள்ளது. ஒய்.ஓ. கட்டடத்தில் ஏற்கெனவே 9 தமிழ் அரசியல் கைதிகள் வைக்கப்பட்டிருந்தனர். இவர்கள் ஒன்பது பேரும் மேல் தட்டிற்கு மாற்றப்பட்டார்கள். மதகுருமார்கள் சிங்கராயர், சின்னராசா, ஜெயகுல ராஜா, டாக்டர் ஜெயதிலகராஜா, விரிவுரையாளர் நித்தியானந்தன், காந்தீயத் தலைவர் எஸ்.ஏ. டேவிட், காந்தீய அமைப்புச் செயலாளர் டாக்டர் இராஜசுந்தரம், சுதந்திரன் ஆசிரியர் கோவை மகேசன், தமிழீழ விடுதலை அணித் தலைவர் டாக்டர் தர்மலிங்கம் ஆகியோரே மேல் தளத்தில் இருந்தார்கள். கீழ்த்தளத்தில் 8 அறைகளில் மும்மூன்று பேரும் ஒரு அறையில் நான்கு பேருமாக 28 தமிழ்க் கைதிகள் மாற்றப்பட்டனர்.

27-7-1983 அன்று பிற்பகல் 4 மணிக்கு ஊரடங்குச் சட்டம் பிறப்பிக்கப்பட்டது. ஊரடங்கு நேரத்தையே சிறை அதிகாரிகள்

இரண்டாவது கொலைத் தாக்குதலுக்கும் தெரிந்தெடுத்தனர். ஊரடங்குச் சட்டம் பிரகடனப்படுத்தப்பட்டு இருப்பதால் இப்படுகொலைச் சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்தி எந்தவொரு கைதியும் சிறையை விட்டுத் தப்பிச் செல்ல முடியாது. அப்படித் தப்பிச் செல்லும் எவரும் சுட்டுக் கொல்லப்படலாம், அல்லது கைது செய்யப்படலாம். ஊரடங்கு நேரத்தில் மரணத்திற்குப் பயந்து கைதிகள் தப்பிச்செல்ல முயற்சிக்க மாட்டார்கள் என்பது சதிகாரச் சிறை அதிகாரிகளுக்குத் தெரிந்திருந்தது. ஆனால் இரண்டாவது நாள் படுகொலைத் திட்டத்தைக் கச்சிதமாக முழுமையாக நிறைவேற்ற முடியாமல் அரைகுறையாக நிறைவேற்றினார்கள். சிறைக் காவலர்கள் பயங்கரமான பொய் வதந்தி ஒன்றைக் கைதிகள் மத்தியில் பரப்பினர். யாழ்ப்பாணச் சிறைச் சாலையில் இருந்த சிங்களச் சிறை அதிகாரிகளும் கைதிகளும் தமிழ்க் கைதிகளினால் கொல்லப்பட்டுவிட்டனர் என்று எரிகின்ற நெருப்பில் எண்ணெய் ஊற்றப்பட்டது.

27-7-1983 அன்று மாலை 4.00 மணிக்கும் 4.30 மணிக்கும் இடைப்பட்ட நேரம். சப்பல் பகுதியில் ஏ-3 விசேஷ பிரிவில் இருந்த விளக்க மறியல் கைதிகளும் (சிங்களவர்) தண்டிக்கப்பட்ட கைதிகளும் (இத்தாலிய விமானமொன்றைக் கடத்தியதற்காகத் தண்டிக்கப்பட்ட சேபால ஏக்கநாயக்கா உட்பட) கத்தி, கோடரி, பொல்லு, விறகுக் கட்டை, கம்பி, குத்துசி போன்ற ஆயுதங்களுடன் பெரும் கூச்சல் போட்டுக் கொண்டு கொலை வெறியுடன் ஓய்.ஓ. கட்டடத்தை நோக்கி ஓடி வந்தார்கள். ஏ-3 பிரிவில் இருந்த இக்கைதிகள் ஓய்.ஓ. கட்டடத்திற்கு வரவேண்டுமானால் பூட்டிய பெரும் இரும்புக் கதவுகள் மூன்றையும் பூட்டிய சிறிய இரும்புக் கதவொன்றையும் உடைத்தும் சுவரொன்றை ஏறியுமே உள்வர முடியும். ஆனால் கைதிகள் இக்கதவுகளை உடைக்கவேண்டிய அவசியம் ஏற்படவில்லை. அக்கதவுகள் யாவும் அவர்களுக்காகத் திறந்து விடப்பட்டிருந்தன. சுதந்திரமாக விடப்பட்ட முதல் நாள் கொலைஞர்களும் இவர்களுடன் சேர்ந்து கொண்டார்கள். தாக்க வந்தவர்கள் தமது கைகளில் சாவிக்கொத்தை வைத்திருந்தார்கள். சில கதவுகள் உடைக்கப்பட்டன. சில கதவுகள் சாவிகளினால் திறக்கப்பட்டன. மீண்டும் தமிழ் இளைஞர்களின் உயிர்கள் பறிக்கப்பட்டு இரத்த ஆறு ஓடியது.

ஈழ விடுதலைப் போராளிகளின் வீரம் செறிந்த போராட்டம்

முதல் நாள் படுகொலையின் பின்னர் எஞ்சிய தமிழ் இளைஞர்கள் எச்சரிக்கையுடன் இருந்தனர். சாவதற்கு முன் எதிர்த்துப் போராடு

வதற்குத் தீர்மானித்துவிட்டனர். ஆயுதந் தாங்கிய கும்பலை எதிர்ப்பதற்கு அவர்கள் கையில் எதுவித கருவிகளும் இல்லை. போர்வையைக் கதவுக் கம்பிகளுக்குள் விட்டு, கதவைத் திறக்காதபடி போர்வையை உள்ளுக்குள் இருந்து இழுத்துப் பிடித்தனர். சிறையறையில் பாத்திரங்களுக்குள் இருந்த சிறுநீரையும் சாப்பிடக் கொடுக்கப்பட்ட காரமான குழம்பையும் இடையிடையே கொலைஞர்கள் மீது ஊற்றினார்கள். கொலைவெறியர்கள் கதவுக்கு அருகில் நெருங்கும் போது சாப்பாட்டுக் கோப்பைகளினால் குத்தப்பட்டார்கள். சிங்களக் கைதிகள் வெளியிலிருந்து நீண்ட தடிகளினாலும் கம்பிகளினாலும் குத்தினார்கள். தமிழ்ப் போராளிகள் பலருக்குக் காயம் ஏற்பட்டது. தமிழ்க் கைதிகள் போர்வையால் கதவை இழுத்துப் பிடித்தபோது சிங்களக் காதையர் போர்வைகளைக் கோடிகளினால் கொத்தினார்கள். இப்படியே சிறிது நேரம் போராட்டம் நீடித்தது. இதே சமயம் மேல்மாடியிலிருந்த தமிழ்க் கைதிகள் தம்மைப் பாதுகாக்கத் தயாரானார்கள். மத குருமார்களுக்குப் பூசை செய்ய மேசை ஒன்று கொடுக்கப்பட்டு இருந்தது. மேல்மாடிக்குச் சுமார் 50 காதையர்கள் வருவதைக் கண்டதும் அவர்கள் மேசை கால்களை உடைத்துக் கையிலெடுத்துக் கொண்டனர். 75 வயது நிரம்பிய டாக்டர் தருமலிங்கத்தின் கையிற்கூட ஒரு மேசைக் கால் இருந்தது. “நாங்கள் நாய்போலச் சாகக் கூடாது” என்று டாக்டர் தருமலிங்கம் வீரமுட்டினார். சிங்களக் காதையர் அறைக் கதவை ஒரேயடியில் உடைத்து விட்டனர். டாக்டர் இராஜசுந்தரம் கதவருகே சென்று சிங்களத்தில் “நாங்கள் சகோதரர்கள். உங்களுக்கும் எங்களுக்கும் என்ன பிரச்சினை? எங்களை ஏன் கொல்ல வருகிறீர்கள்?” என்று கூறியபொழுது அவர் வெளியே இழுக்கப் பட்டார். தலையில் பலமான ஓர் அடி, டாக்டர் இராஜசுந்தரத்தின் தலை பிளந்து இரத்தம் ஆறாக ஓடியது. அத்துடன் பல உயிர்களைக் காப்பாற்றிய உயிர் பிரிந்தது. இடையிடையே மேலேயிருந்த தமிழ்ப் போராளிகள் கதவுக்கம்பியில் ஒங்கி அடித்துச் சத்தமெழுப்பியபோது, சிங்களக் காதையர்கள் பின் வாங்கினார்கள். உண்மையில் அவர்கள் கோழைகள். வெளியிலிருந்த காதையர் கம்பிகளினாலும், தடிகளினாலும் குத்தினார்கள். வெளியிலிருந்து காதையர் எறிந்த கம்பி ஒன்று தமிழ்ப் போராளிகள் வசம் கிடைத்தது. நீண்ட நேரமாக ஜீவமரணப் போராட்டம்.

இக்கொலை வெறிச் சம்பவங்கள் நடந்த அதே நேரத்தில் வெலிக்கடைச் சிறைச்சாலைக்குப் பின்னால் அமைந்துள்ள கொழும்பு

விளக்க மறியல் சிறைச்சாலைக் கைதிகள் சிறைக் கூண்டுகளை உடைத்துத் தப்பி ஓட முயற்சித்தபோதுதான் சிறைச்சாலை நிருவாகம் உஷாரானது. சிங்களக் கைதிகள் ஆயுதங்களைத் திருப்பித் தப்பி ஓட முயற்சிக்கலாம் எனப் பயந்த நிருவாகம் கைதிகளை அமைதிப் படுத்தத் தொடங்கியது. தாக்குதல் தொடங்கி சுமார் 45 நிமிடங்கள் பின்தான் இராணுவ அதிரடிப் படையினர் உள்ளே வந்து கண்ணீர்ப் புகை பிரயோகம் செய்தனர். கட்டடத்திற்கு வெளியேயிருந்த சிங்களக் கைதிகள் “கொட்டியாவ மறண்ட ஓன” “கொட்டியாவ மறண்ட ஓன” (புலிகளைக் கொல்ல வேண்டும், புலிகளைக் கொல்லவேண்டும்) என வெறிக்கூச்சல் எழுப்பினர். அன்று ஒரு முஸ்லீம் மகனால் வழிநடத்தப் பட்ட அதிரடிப்படை ஓரளவு நியாயத்துடன் நடந்துகொண்டது. மாறாக முதல்நாள் தாக்குதலின்போது ஆயுதப் படையினர் படுகொலைக்கு உற்சாகமுட்டினர். (இதில் ஒரு சிங்களக் கமாண்டரே வழி நடத்தினார்).

சிகிச்சையளிக்க சிங்கள இனவெறி வைத்தியர்கள் மறுப்பு

இராணுவத்தினரின் கண்ணீர்ப்புகை பிரயோகத்தைத் தொடர்ந்து சிங்களக் கைதிகள் கலைந்தனர். மேல்மாடியில் ஐந்து சிங்களக் காதையர் கண்ணீர்ப் புகையைச் சிக்க மாட்டாது தமிழ்ப் போராளிகள் வசம் அகப்பட்டபோது தமிழ்ப் போராளிகள் சிங்களக் காதையருக்கு உயிர்ப்பிச்சை அளித்தனர். சிங்களக் காதையர் கலைந்தவுடன் தமிழ்க் கைதிகள் விழுந்துகிடந்த தமது தோழர்களை அணுகியபோது படுகாயமுற்ற பலரின் உயிர்கள் பிரிந்துவிட்டன. படுகாயமுற்ற சிலரின் உயிர்கள் ஊசலாடிக் கொண்டிருந்தன. உயிர்கள் ஊசலாடியோரை சிறை அலுவலர்கள் தாக்கிக் கொண்டிருந்தனர்.

படுகாயங்களுடன் யோகராசா என்ற தமிழ்ப் போராளி கொழும்பு பொது வைத்தியசாலையில் அனுமதிக்கப்பட்டபோது அங்கிருந்த சிங்கள வைத்தியர்கள் சிகிச்சையளிக்க மறுத்துவிட்டனர்; அங்கிருந்த சிங்களத் தாதிகள் கேலி செய்தனர். இறுதியாகச் சிங்களப்பெண் டாக்டர் ஒருவர் யோகராசாவுக்குச் சிகிச்சையளித்து யோகராசாவுக்கு மறுபிறப்பு அளித்தார்.

27-7-1983 அன்று 18 தமிழ்ப் போராளிகள் படுகொலை செய்யப்பட்டார்கள். 19 பேர் தமது பயங்கர அனுபவங்களுடன் தப்பிப் பிழைத்தனர். இரண்டாம் நாள் படுகொலை செய்யப்பட்டோர் விவரம் வருமாறு :

1. தெய்வநாயகம் பாஸ்கரன்
2. பொன்னம்பலம் தேவகுமார்
3. பொன்னையா துரைராசா
4. முத்துக்குமார் ஸ்ரீகுமார்
5. அமிர்தநாயகம் பிலிப் குமாரகுலசிங்கம்
6. செல்லச்சாமி குமார்
7. கந்தசாமி சர்வேஸ்வரன்
8. அரியாம்பிள்ளை மரியாம்பிள்ளை
9. சிவபாலம் நீதிராஜா
10. ஞானமுத்து நவரட்ண சிங்கம்
11. கந்தையா ராஜேந்திரம்
12. டாக்டர் ராஜசந்தரம்
13. சோமசுந்தரம் மனோரஞ்சன்
14. ஆறுமுகம் செயோன்
15. தாமோதரம்பிள்ளை ஜெயமுருந்தன்
16. சின்னதம்பி சிவசுப்பிரமணியம்
17. செல்லப்பா இராஜரட்ணம்
18. குமாரசாமி கணேசலிங்கம்

வெலிக்கடையில் கொல்லப்பட்ட ஈழப் போராளிகளின் உடல்களை, அவர்களது பெற்றோர், மனைவி, மக்கள், உறவினர், நண்பர்கள் பார்க்க அனுமதிக்கப்படவில்லை. ஈழப் போராளிகளின் உடல்கள் அவர்களது விருப்பத்திற்கு மாறாக சிறீலங்கா மண்ணில் சங்கமமானது. சிறீலங்கா பாசிச சட்டத்தின்கீழ்க் கொல்லப்படும் எந்த நபரினது உடலையும் மரண விசாரணையின்றித் தகனம் செய்யவோ அடக்கம் செய்யவோ முடியும். இதன்மூலம் ஆயுதப்படையினர் கேட்பாரின்றித் தமிழர்களைக் கொலை செய்ய அனுமதிக்கப் பட்டுள்ளார்கள்.

குற்றவாளிக் கூண்டில் சிறீலங்கா நவபாசிச அரசு

தமது பாதுகாப்பிலிருந்த சிறைக் கைதிகளின் கொலைகளுக்கு சிறீலங்கா அரசு முழுப்பொறுப்பையும் ஏற்கவேண்டும். ஒரு

கம்பித்துண்டைச் சிறைக் கைதிகள் வைத்திருப்பதையே மிகவும் பாரதூரமான குற்றம் எனக் கருதும் சிறைச்சாலை நிருவாகம் பயங்கரமானதும் கொல்லக் கூடியதுமான ஆயுதங்களைச் சிங்களக் கைதிகள் வைத்திருக்க அனுமதித்தது ஏன்? தாக்குதல் தொடங்கியவுடன் சிறை அதிகாரிகளோ அருகிலிருந்த இராணுவத்தினரோ சிங்களக் கைதிகளுக்கு எதிராக நடவடிக்கை எடுக்காது உற்சாகமூட்டியது ஏன்? 25ஆம் தேதி படுகொலை தொடர்பாக நீதியமைச்ச நீதி விசாரணை நடைபெறும் என அறிவித்தது. ஆனால் எந்தவிதப் பாதுகாப்பும் கொடுக்கப்படாது முதல்நாள் தப்பிய தமிழ்க் கைதிகள் 27ஆம் தேதி கொலை செய்யப்பட அனுமதிக்கப்பட்டார்கள். வெலிக்கடைக் கொலை சம்பவங்களுக்கு முந்திய சில நாள்களில் “தீவ்யன” போன்ற சிங்களப் பத்திரிகைகளில் தமிழ்க் கைதிகள் சிறைச்சாலைகளில் விசேஷமாகக் கவனிக்கப்படுகிறார்கள் என்று பேப்பர் செய்திகள் வெளியிடப்பட்டதன் மூலமும் தமிழ்க் கைதிகளுக்கு எதிராகத் துவேஷம் சிங்களக் கைதிகள் மத்தியில் வளர்க்கப்பட்டது. வெலிக்கடைச் சம்பவத்தில் சம்பந்தப்பட்ட எந்தவொரு சிங்களக் கைதிக்கு எதிராகவோ சிறைச்சாலை அதிகாரிக்கு எதிராகவோ இன்று வரை எந்தவித நடவடிக்கையும் எடுக்கப்படவில்லை என்பது இங்குக் குறிப்பிடத்தக்கது. இவையெல்லாம் வெலிக்கடைப் படுகொலைகள் முன்னரே திட்டமிட்டப்படி நிறைவேற்றப்பட்ட சதி என்பதை எதுவித சந்தேகத்திற்குமிடமின்றிக் காட்டுகின்றன.

மட்டுநகர் சிறையுடைப்பு

வெலிக்கடைச் சிறைச்சாலையில் உயிர் தப்பிய 19 தமிழ் இளைஞர்களும் திருமதி நிர்மலா நித்தியானந்தனும் சூலை 27ஆம் தேதி இரவு கட்டுநாயக்கா விமான நிலையத்திற்குக் கொண்டு வரப்பட்டனர். வெலிக்கடைத் தாக்குதலின்போது படுகாயமுற்றிருந்த இக்கைதிகள் இராணுவ வீரர்களினால் பஸ்ஸிற்குள் குப்புறப்படுத்தி இருக்கும்படி கட்டளையிடப்பட்டனர். அங்குக் காவலுக்கு நின்ற இராணுவ வீரர்கள் தூஷண வார்த்தைகளினால் ஈழப் போராளிகளை ஏசியும் அவர்களைத் தாக்கியும் துன்புறுத்தினர். வெறும் தண்ணீர்கூடக் கொடுக்கப்படாது அன்றிரவு முழுவதும் அங்கு வைத்திருக்கப்பட்ட இக்கைதிகள் மறுநாள் 28ஆம் தேதி காலை மட்டுநகர் சிறைச்சாலைக்கு விமானப்படை விமான மூலம் எடுத்துச் செல்லப்பட்டனர். விமானத்தில் கூட காய

முற்றிருந்த இக்கைதிகள் கீழே குனிந்தபடி இருக்குமாறு பணிக்கப் பட்டனர். சூலை 28ஆம் தேதியும் அதற்குப் பின்னரும் சிங்களப் பிரதேசங்களிலிருந்த ஏனைய தமிழ் அரசியல் கைதிகள் சுமார் 25 பேரும் மட்டுநகர் சிறைச்சாலைக்கு இடமாற்றம் செய்யப்பட்டனர். இப்போராளிகள் மட்டுநகர் சிறைச்சாலையில் வைக்கப்பட்டிருந்த சமயம் அங்குள்ள புத்தவிகாரையில் கைக்குண்டுகள், பெட்ரோல், டயர் போன்றவை அங்கு முகாமிட்டிருந்த இராணுவத்தினரால் சேமித்து வைக்கப்பட்டிருந்தன. இவை மட்டுநகர் சிறைச்சாலை உட்பட மட்டு நகரை எரிப்பதற்காகச் சேமிக்கப்பட்டன என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. மட்டுநகர் சிறைச்சாலையில் வைக்கப்பட்டிருந்த தமிழ் அரசியல் கைதிகளை மீண்டும் கொழும்பிற்கு மாற்ற சில நாள்சென்றபின் அரசு முயற்சியெடுத்தது. சிறீலங்கா அரசின் இம்முயற்சியை ஈழப் போராளிகள் செப்டம்பர் 23ஆம் தேதி முறியடித்தனர். இவர்கள் விடுதலைப் போராட்டத்தை வெளியே தொடர்வதற்காகவும் இனவெறி அரசு தம்மைக் கொல்வதற்கான முயற்சியைத் தவிடுபொடியாக்கும் எண்ணத்துடனும் செப்டம்பர் 23ஆம் தேதி இரவு சுமார் 7.45 மணியளவில் ஈழமக்கள் புரட்சிகர விடுதலை முன்னணியின் மக்கள் விடுதலைப் படையினரின் முன்முயற்சியால் மட்டுநகர் சிறையைத் தகர்த்துப் புதிய வரலாறு படைத்தனர். மொத்தம் சுமார் 60 தமிழ் அரசியல் கைதிகள் மட்டுநகர் சிறைச்சாலையிலிருந்து தப்பிவந்து விடுதலைப் போராட்டத்தை மேலும் ஊக்கத்துடன் தொடர்கின்றனர். மட்டுநகர் சிறையுடைப்புச் சம்பவமானது உலகின் சமீபகால வரலாற்றில் மிகப்பெரியது என்பதுடன், எந்தவொரு தமிழ் அரசியல் கைதியும் கைது செய்யப்படாது தப்பிவிட்டனர் என்பதும் இங்குக் குறிப்பிடத்தக்கது.

ஈழ மக்கள் புரட்சிகர விடுதலைப் போராட்டம்
இறுதிவரை தொடரும்

சிறையிலுள்ள ஈழப் போராளிகளின் போராட்டத்தை அநாகரிகமான முறையில் முறியடிக்கலாம். அல்லது ஈழப்போராளிகளைப் பயமுறுத்தலாம் எனச் சிங்கள இனவெறியர்கள் நினைத்தால் அவர்களுக்கு ஏமாற்றமே காத்திருக்கிறது. சிங்கள இன வெறியரசு எத்தனை பேரைக் கொன்று குவித்தாலும் ஈழப் போராட்டம் ஓயாது என்பதை மட்டுநகர் சிறை தகர்ப்புச் சம்பவம் மிகத் துலாம் பரமாகக் காட்டி

யுள்ளது. ஈழப் போராளிகளின் தியாகமும் சிந்திய இரத்தமும் வீண் போகாது. கொல்லப்பட்ட நமது தோழர்களின் நினைவுகளைத் தமது நெஞ்சங்களில் சுமந்து அவர்களது இதயபூர்வ மான ஈழ விடுதலையை இறுதி வெற்றி வரைக்கும் எடுத்துச் செல்ல ஆயிரக் கணக்கான தோழர்கள் காத்திருக்கின்றனர் என்பது மட்டும் உறுதி.

கொல்லப்பட்ட ஈழப்போராளிகள் நினைவு நீடுழி வாழ்க!

ஈழ மக்கள் புரட்சிகர விடுதலைப் போராட்டம் வெல்க!

நன்றி : ஈழமக்கள் செய்தித் தொடர்பு நிலையம்

தோழர் ஜெயக்கொடி

ஏகாதிபத்தியத்தினதும் தரகு முதலாளிகளினதும் சிங்கள நிலப் பிரபுத்துவத்தினதும் பிரதிநிதியான சிறீலங்கா அரசின் சிங்களப் பேரினவாதிகள் கொழும்பு வெலிக்கடைச் சிறைச்சாலையில் 1983 யூலை மாதத்தின் 25, 27 ஆம் நாள்களில் நடத்திய கொடூரப் படுகொலையின் ஒரு சுருக்கமான சித்திரிப்பே இந்நூல்.

இதனை எழுதியுள்ள தோழர் ஜெயக்கொடி அவர்கள் ஈழ மக்கள் புரட்சிகர விடுதலை முன்னணியைச் சேர்ந்தவர். அவர் 1976-ஆம் ஆண்டு ஆறு மாதங்கள் வெலிக்கடைச் சிறையில் அரசியல் விசாரணைக் கைதியாகவும் அதே சிறையில் 1981, 82, 83 ஆகிய மூன்று ஆண்டுகளிலும் பத்தாண்டு கடுழிய சிறைத் தண்டனை விதிக்கப்பட்ட அரசியல் கைதியாகவும் இருந்தவர்.

சாதாரண செருப்புத் தொழிலாளியின் மகனான இவர் மிக வறிய குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவராக இருந்த போதிலும் ஈழமக்களின் விடுதலைக்காகத் தன்னை முழுமையாக அர்ப்பணித்துள்ளார்.

சிறீலங்காவில் மனித உரிமைகள் ஒரு சுருக்க ஆய்வு

(இந்நூலின் 160-165 பக்கங்களில் உள்ள
கட்டுரையின் தமிழ்மொழியாக்கம்)

தமிழர் மனித உரிமைகள் மையம்
(நிறுவிய ஆண்டு - 1990)

உலகளாவிய மனித உரிமைகள் பிரகடனத்தின்
60 ஆம் ஆண்டு நிறைவு

ஐக்கிய நாடுகள் மன்றம் “உலகளாவிய மனித உரிமைகள் பிரகடனத்தை” (உமஉபி) 10-12-1948 ஆம் நாளில் ஏற்றுக் கொண்டது; இந்நிகழ்வு பாரீசில் உள்ள பாலாப் - டி - சாலியாட் அரண்மனையில் நிகழ்ந்தது. அந்நாள் முதல் இன்று வரை, மேற்படி நிகழ்வு நிறைவேறிய நாள் (திசம்பர் 10) “அனைத்து நாட்டு மனித உரிமைகள் நாள்” என்று ஆண்டுதோறும் கொண்டாடப்பட்டு வருகிறது. இன்று (10-12-2008) இந்நிகழ்விற்கு 60 ஆண்டுகள் நிறைகின்றன; எனவே இந்நாளில் 60ஆம் ஆண்டு விழா (மணிவிழா) கொண்டாடப்படுகிறது.

“உலகளாவிய மனித உரிமைகள் பிரகடனத்தில்” (உமஉபி) (UDHR) 30 பிரிவுகள் (Articles) இடம் பெற்றுள்ளன. பிரிவுகள் 1, மற்றும் 2 இதன் (உமஉபி) கருத்தியல் கோரிக்கை அல்லது தத்துவக் கோட்பாடு என்ன என்பதை விளக்குகிறது. மனித உயிர்கள் அனைத்தும் பிறப்பில் எவ்விதக் கட்டுத்தளையும் உடையவை அல்ல; அனைவரும் சுதந்திரமானவர்கள்; அனைவர்க்கும் கண்ணியம், மதிப்பு இவற்றில் எவ்வித ஏற்றத்தாழ்வும் இல்லை; அனைவரும் சமநிலையில் மதிக்கப்பெற வேண்டியவர்களே என்று வலியுறுத்துகின்றது. மனிதர்கள் அனைவரும் எவ்விதப் பாகுபாடும் இல்லாமல், உரிமைகளையும் சுதந்திரத்தையும் பெறுவதற்கு உரிமையுடையவர்கள் என்றும்

அப்பிரிவுகள் விளக்கி வலியுறுத்துகின்றன. 3 முதல் 21 வரையில் உள்ள பிரிவுகள், மக்கள் அனைவருக்கும் உள்ள குடியுரிமைகளையும் அரசியல் உரிமைகளையும் எடுத்துரைக்கின்றன. 22 முதல் 27 வரை உள்ள பிரிவுகள், பொருளாதார, சமூக, பண்பாட்டு உரிமைகளை எடுத்துரைக்கின்றன. முடிவுரையாக அமைந்துள்ள 28 மற்றும் 29 ஆம் பிரிவுகள் ஜனநாயக சமூகத்தில் தனிநபரின் கடமைகளும் பொறுப்புகளும் யாவை என்று எடுத்துரைத்து வலியுறுத்துகின்றன. இறுதியாக, இந்த “உமஉபி” என்பது, இதில் (‘உமஉபி’யில்) வகுத்துரைக்கப்பட்டுள்ள உரிமைகளையும் சுதந்திரங்களையும் அழித்தொழிக்கும் குறிக்கோளுடன் யாதொன்றையும் செய்வதற்கு, யாதொரு தனிநபருக்கும் அல்லது நபர்களின் யாதொரு குழுவிற்கும் உரிமை இருப்பதாகப் (வெளிப்படையாக அல்லாமல் உட்கிடையாக) பொருள் விளக்கம் அளிக்க இயலாது என்கிற வகையில் (பிரிவு 30) எச்சரிக்கை அறிவிப்பைச் செய்கிறது.

‘உமஉபி’யில் இடம் பெற்றுள்ள பிரிவுகள் வலியுறுத்தும் பொருள்களைக் கருதிப் பார்த்து, (முன்னர் ‘இலங்கை’ என்று வழங்கிய) சிறீலங்கா நாட்டில் தமிழர்களின் மனித உரிமை தொடர்பாகப் பல்வேறு கால கட்டங்களில் ஆட்சிக்கு வந்த சிறீலங்கா அரசுகள் எந்த அளவிற்கு ‘உமஉபி’யில் வகுத்துரைக்கப்பட்டுள்ள மனித உரிமைகளை மதித்து நடந்துகொண்டன என்பது பற்றிப் பகுப்பாய்வு செய்வது மிகவும் இன்றியமையாதது.

1948 : மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளர்களான தமிழர்களின் சந்ததியினர்களுடைய வாக்குரிமை மற்றும் குடியுரிமையைப் பறிக்கும் குடியுரிமைச் சட்டம் அந்நாள் இலங்கை நாடாளுமன்றத்தில் நிறைவேற்றப்பட்டது. 115 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளர்களாகத் தமிழ் நாட்டைச் சேர்ந்த தமிழர்கள் இங்கு வந்து குடியேறினர்; அவர்கள் கால் வழிவந்த தமிழ் மக்கள் மூன்று தலைமுறைகளாக அங்கு 115 ஆண்டுகளுக்கு மேல் வசித்து வந்தவர்கள். ஏறத்தாழ, 10,00,000 (பத்து இலட்சம்) மக்கள் இந்நாட்டில் வசித்து வந்தனர். இவர்களின் முன்னோர் பிரிட்டிஷார் காலத்தில் ஒப்பந்தத் தொழிலாளர்களாகத் தென்னிந்தியாவிலிருந்து வரவழைக்கப்பட்டு, இலங்கையின் மலையகப் பகுதியில் தேயிலைத் தோட்டங்களிலும் ரப்பர் தோட்டங்களிலும் வேலைக்கு அமர்த்தப்பட்டனர். இங்குக் குறிப்பிடப்பட்ட சட்டத்தில் 1,00,000 மலைத் தோட்டத் தொழிலாளர்

கள் கடுமையாகப் பாதிக்கப்பட்டனர் (பழிவாங்கப்பட்டனர்). (இந்நடவடிக்கை உமஉபியின் 21ஆம் பிரிவை மீறிய செயல் ஆகும்.)

1956 : “சிங்கள மொழி” மட்டுமே ஒரே ஆட்சி மொழி” என வரையறுத்து சிறீலங்கா நாடாளுமன்றத்தில் சட்டம் இயற்றப்பட்டது. இச்சட்டம் தமிழ் பேசும் தமிழ் மக்களை அந்நாட்டில் இரண்டாம் தரக் குடிமக்களாக ஆக்கிவிட்டது. இச்சட்டத்தை எதிர்த்து கொழும்புவிலும் கல்ஓயா (Gal Oya)விலும் தமிழர்கள் அமைதியான முறையில் அறவழிக் கிளர்ச்சிகளை நடத்தினர், இப்போராட்டத்தின் போது 150 தமிழர்கள் உயிரோடு எரிக்கப்பட்டனர்; அல்லது வெட்டிக் கொல்லப்பட்டனர்; 20 தமிழ்ப் பெண்கள் கற்பழிக்கப்பட்டனர்; 3000 தமிழர்கள் அகதிகளாக இடம் பெயர்ந்தனர்; அவர்களுடைய சொத்து களைச் சிங்களவர் கும்பல் கொள்ளையடித்தது. (உமஉபி இன் 2,3,5,12,17 ஆகிய பிரிவுகள் மீறல்).

1958 : சிங்களவர்கள் பெரும்பான்மையாக வாழும் பகுதிகளில், தமிழர் எதிர்ப்புக் கலவரங்கள் நிகழ்ந்தன. தமிழர்கள் சித்திரவதை செய்து கொல்லப்பட்டனர்; தமிழர் சொத்துகள் சூறையாடப்பட்டன; தமிழர்களின் வீடுகள் தீயிட்டுக் கொளுத்தப்பட்டன. 25,000 தமிழர்கள் அகதிகளாக இடம் பெயர்ந்தனர். 500 தமிழர்கள் வெட்டிக் கொல்லப் பட்டனர்; அல்லது உயிருடன் தீயிட்டு எரிக்கப்பட்டனர். 200 தமிழ்ப் பெண்கள் கற்பழிக்கப்பட்டனர்; தமிழர் சொத்துகள் சிங்களவர்களால் சூறையாடப்பட்டன; அல்லது அழிக்கப்பட்டன. (உமஉபி இன் 2,3,5,12,17 ஆகிய பிரிவுகள் மீறல்).

1961 : அறவழியில், வன்முறையற்ற, (அகிம்சை வழியிலான) சத்தியாக்கிரகம் மற்றும் சட்ட மறுப்பு இயக்கம் இலங்கையின் வடக்கு மற்றும் கிழக்கு மாகாணங்களில் தமிழர்களால் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டு, கடைப்பிடிக்கப்பட்டது. அப்போது, அந்த அறவழிப் போராட்டங் களைப் பாதுகாப்புப் படையினர் நடக்கவொட்டாமல் தடுத்துக் கலைத்தனர்; சத்தியாக்கிரகம் மற்றும் சட்ட மறுப்புப் போராட்டங்களில் கலந்து கொண்ட கிளர்ச்சியாளர்கள் அடித்து நொறுக்கப்பட்டனர்; கைது செய்யப்பட்டனர். (உமஉபி-இன் 5,9,20 பிரிவுகள் மீறல்).

1964 : மலையகத்தில், காபி, ரப்பர் தோட்டங்களில் பணிபுரிந்து வந்த, இந்திய வம்சாவளியினரான தோட்டத் தொழிலாளர்களை

இலங்கையிலிருந்து வெளியேற்றுவதற்கான “சாஸ்திரி-சிறீமாவோ ஒப்பந்தம்” இந்திய - இலங்கை அரசுகளுக்கிடையே கையெழுத்தாகியது. இந்திய வம்சாவளியினராக இத்தோட்டத் தொழிலாளர்கள் இங்கு 131 ஆண்டுகளாக வசித்து வந்தனர். இந்த ஒப்பந்தத்தின் விளைவாக, 6,50,000 தோட்டத் தொழிலாளர்கள் நாடற்றவர்களாக ஆக்கப்பட்டனர். (உமஉபி இன் 4.15, 23 ஆம் பிரிவுகள் மீறல்).

1972 : தமிழர்களின் பிள்ளைகளான மாணவர்களுக்குக் கல்வியில் சமவாய்ப்புகள் மறுக்கப்பட்டன. பல்கலைக் கழகச் சேர்க்கையில் சிங்களவர்களின் பிள்ளைகளான மாணவர்களுக்கும் தமிழர்களின் பிள்ளைகளான மாணவர்களுக்கும் தனித்தனித் தரநிலைகள் (Standardisation) வரையறுக்கப்பட்டுப் பகுத்தப்பட்டன. (உமஉபி இன் 26 ஆம் பிரிவு மீறல்).

1974 : நான்காம் உலகத் தமிழ் மாநாடு 10-1-1974 ஆம் நாளன்று இலங்கையில் உள்ள யாழ்ப்பாணத்தில் தொடங்கியது. மாநாட்டு நிகழ்ச்சிகள் நடைபெற வொட்டாமல், சிறீலங்கா காவல் துறையினர் சீர்குலைத்தனர். ஒன்பது தமிழர்கள் மிகக் கொடூரமாகக் கொலை செய்யப்பட்டனர். (உமஉபி இன் 2,3,20,27 ஆம் பிரிவுகள் மீறல்).

1977 : சூலையில் நாடாளுமன்றத் தேர்தல் நடைபெற்றது. தமிழர் ஐக்கிய விடுதலை முன்னணி (TULF) தேர்தலில் போட்டியிட்டு, மிகப்பெரிய பெரும்பான்மை பெற்று வெற்றி பெற்றது. மக்கள் இத்தேர்தலில் தமிழர் ஐக்கிய விடுதலை முன்னணிக்கு மிகப்பெரும் அளவில் வாக்களித்து வெற்றி பெறச் செய்ததன்மூலம், அக்கட்சி “சுயநிர்ணய உரிமை”யைச் செயற்படுத்தவும், வடகிழக்குப் பகுதியில் தமிழ் ஈழம் நிறுவப்படவும் அதிகாரமளித்தனர்.

1983 ஆம் ஆண்டில், ஆகஸ்டு 8 ஆம் நாளில் சிறீலங்கா அரசு நாடாளுமன்றத்தில் அரசியலமைப்புச் சட்டத்திற்கு 6 ஆம் திருத்தச் சட்ட முன் வடிவைக் கொண்டு வந்து நிறைவேற்றியது. அதன் மூலம், 1977 ஆம் ஆண்டு நடைபெற்ற பொதுத் தேர்தலில் தமிழ் மக்கள் தங்களுக்குச் சுயநிர்ணய உரிமையைப்பெறும் வகையில் வாக்களித்து வழங்கியிருந்த அதிகாரம் மறுக்கப்பட்டது. (உமஉபி இன் 8,10,21 ஆம் பிரிவுகள் மீறல்).

1979 : சூலையில் சிறீலங்காவில் தீவிரவாதத் தடைச் சட்டம் (PTA) கொண்டுவரப்பட்டது. இச்சட்டம் பாதுகாப்புப் படைகள் தீவிரவாதி என்ற பெயரில் தாம் சந்தேகிக்கின்ற எவரையும் கைது செய்யவும் தடுப்புக் காவலில் வைக்கவும் கொடுமையாகத் துன்புறுத்தவும் தடையற்ற வகையில் இயங்க வழி செய்துள்ளது; அது மட்டுமல்ல; பாதுகாப்புப் படைகள் கற்பழிக்கவும் கொன்று குவிக்கவும், இறந்தவர்கள் உடல்களை எவ்வித விசாரணையுமின்றி அப்புறப்படுத்தவும் வகை செய்துள்ளது. அதனை எதிர்த்து எவரும் கேள்வி கேட்கவும் வழக்குத் தொடுக்கவும் முடியாது. அதாவது, கைதானவர்கள் எவரும் மூன்று மாதங்கள் வரை வழக்குமன்றத்திற்குக் கொண்டு வரப்படாமலே தடுப்புக் காவலில் வைக்கப்பட இச்சட்டம் வகை செய்துள்ளது. (உமஉபி இன் 2,3,5,6,7,8,8,10,11,12 ஆகிய பிரிவுகள் மீறல்).

1981 : 95,000 நூல்களைக் கொண்டிருந்த யாழ்ப்பாணம் பொது நூலகம் முற்றுமுழுதாகத் தீயிட்டுக் கொளுத்தப்பட்டது; இவ்வாறு தீயிட்டுக் கொளுத்திய கொடுஞ்செயலைப் புரிந்தவர்கள் இலங்கை அரசின் காவல்துறையைச் சேர்ந்த அதிகாரிகள் அடங்கிய குழுவினர் ஆவர். இவர்கள் 31-5-1981 ஆம் நாளில் யாழ்ப்பாணம் மாநகரில் மக்களுக்கு எதிராகக் கொடுஞ்செயலைக் கட்டவிழ்த்து விட்டு இத்தீயிடலைச் செய்தனர். இந்தப் பெருந்தீயில் 95,000 அரிய, விலைமதிப்பற்ற, மீட்டுப் பெற முடியாத, பெரும் நூல்கள் எரிந்து சாம்பலாயின. (உமஉபி- இன் 2, 21, 24, 27 பிரிவுகள் மீறல்).

1948 ஆம் ஆண்டில் நாடு சுதந்திரம் பெற்ற நாளிலிருந்து, சிங்களவர்களின் கடுமையான அடக்குமுறையை எதிர்த்துத் தமிழர்கள் 35 ஆண்டுக் காலமாக அமைதியான வழியில், அகிம்சை முறையில் கிளர்ச்சிகளையும் போராட்டங்களையும் நடத்தி வந்தனர்; ஆனால், அந்தக் கிளர்ச்சிகளையும் போராட்டங்களையும் சிறீலங்கா அரசின் பாதுகாப்புப் படைகள் கொடிய அடக்குமுறைகளைக் கையாண்டு ஒடுக்கிவந்தன; தமிழர்களின் உயிருக்கும் உடைமைக்கும் மிகக் கடுமையான சேதங்களை ஏற்படுத்தின. (உமஉபி-இன் 3,4,5,9,13,20 பிரிவுகள் மீறல்).

1983 : அரசு, 1983 சூலையில் தமிழ் மக்களுக்கு எதிரான இனக் கலவரங்களைத் தானே திட்டமிட்டு அரங்கேற்றியது. தென்பகுதியில்

சிங்களவர்கள் நடத்திய இனக்கலவரங்களில் 6000க்கும் அதிகமான தமிழ் மக்கள் கொல்லப்பட்டனர். தமிழர்களின் இல்லங்களும் வணிக நிறுவனங்களும் கொள்ளையிடப்பட்டு, சூறையாடப்பட்டு அழிக்கப்பட்டன. தென்பகுதியில் வாழ்ந்து வந்த தமிழர்களை அரசு கப்பல்களில் ஏற்றி, நாட்டின் வடக்கு மற்றும் கிழக்குப் பகுதிகளுக்கு அனுப்பி வைத்தது.

2,50,000 தமிழர்கள் அகதிகள் ஆக்கப்பட்டனர்; 2,500 தமிழர்கள் உயிரோடு தீவைத்துக் கொளுத்தப்பட்டனர்; 500 தமிழ்ப் பெண்கள் கற்பழிக்கப்பட்டனர்; சூலை 25-27 ஆம் நாள்களில் நாட்டின் மிகவுயர்ந்த பாதுகாப்பு ஏற்பாடுகளைக் கொண்ட வெலிக்கடைச் சிறையில் அடைக்கப்பட்டிருந்த தமிழர்களான அரசியல் கைதிகள் 53 பேர் மிகக்கொடுரமான முறையில் கொலை செய்யப்பட்டனர். சிங்கள இனவெறியர்கள் குழுவும் அவர்களின் அடியார்களான குற்றவாளிக் கும்பல்களும் தமிழ் மக்களின் சமூக-பொருளாதார மற்றும் அரசியல் உரிமைகளைப் பறித்து அழித்தனர். இது போன்றத் தமிழருக்கு எதிரான இனக் கலவரங்கள் 1956, 1958, 1977, 1981 ஆகிய ஆண்டுகளிலும் நிகழ்ந்தன. (உமஉபி-இன் 3,4,6,7,8,9,12,13, 14,17,23,24,25,26 ஆகிய பிரிவுகள் மீறல்).

1984 முதல் இன்று வரை : வடகிழக்குப் பகுதியில் வாழ்ந்து வரும் தமிழர்கள் கைதுசெய்யப்பட்டு, சித்திரவதைக்கு ஆளாகிக் கொடுமைப்படுத்தப்பட்டுக் கொண்டு குவிக்கப்பட்டுள்ளனர். மகளிர் கற்பழிக்கப்பட்டனர்; அவர்களில் பலர் காணாமல் போயினர். தமிழர்களின் சொத்துகளும் உடைமைகளும் சிறீலங்காவின் பாதுகாப்புப் படையினரால் சூறையாடப்பட்டன; அல்லது அழிக்கப்பட்டன. குண்டு வீசும் விமானப் படை விமானங்கள் கொத்து எரிகுண்டுகள் எனப்படும் தொகுப்புக் குண்டுகளைத் (Cluster bombs) தமிழர்களின் குடியிருப்புப் பகுதிகள் மீதும் உள்நாட்டில் அகதிகளாக இடம்பெயர்ந்த மக்களின் முகாம்கள் (IDPs Camps) மீதும் வீசி, தமிழர்களுக்கும் அவர்கள் சொத்துகளுக்கும் மிகவும் கடுமையான இழப்பையும் சேதத்தையும் ஏற்படுத்தியுள்ளனர்.

அரசு செயற்படுத்திவரும் தீவிரவாதத் தடைச்சட்ட விதிமுறைகளும் (PTA) அவசரகால ஒழுங்கு முறை விதிகளும் (ER) பாதுகாப்புப் படைகள் எல்லாவகையான மனித உரிமைகள் மீறலையும், எவ்விதக்

கேள்விக்கும் இடமின்றிச் செயற்படுத்துவதற்குத் துணை புரிகின்றன. (உமஉபி-இன் அனைத்துப் பிரிவுகளும் முழுமையாக மீறப்பட்டன).

1990 முதல் இன்று வரை : தமிழர் வாழும் பகுதிகள் மீது பொருளாதாரத் தடை நீடிக்கிறது. உணவுப் பொருள், மருந்துகள், மின்சாரம் மற்றும் ஏனைய இன்றியமையாப் பொருள்கள் தமிழர் களுக்குக் கிடைக்கவொட்டாமல் மறுக்கப்படுகின்றன. (உமஉபி-இன் 22,25,26 ஆகிய பிரிவுகள் மீறல்).

1995 : நவம்பர் மாதம் 15 ஆம் நாளில், சிறீலங்காவின் தென்பகுதியில் உள்ள பெந்தோடா நகரில் (Bentota) உள்ள பெந்தோடா கடற்கரை உணவகத்தில் (Bentota Beach Hotel) அரசு சார்பற்ற தொண்டு நிறுவனங்களின் மன்றக் கூட்டம் (NGO Forum) நடைபெற்றது. இந்தக் கூட்டத்தில், வெளிநாடுகள் மற்றும் உள்நாட்டைச் சேர்ந்த அரசு சார்பற்ற தொண்டு நிறுவனங்களின் பிரதிநிதிகள் பலர் வந்து கலந்து கொண்டனர்; இந்தக் கூட்டம் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கும் போதே அரசு சார்பற்ற தொண்டு நிறுவனங்களுக்கு எதிரான ஆர்ப்பாட்டக் காரர்கள் (anti-NGO Demonstrators) ஆர்ப்பாட்டம் நடத்திக் கூட்டம் தொடரவொட்டாமல் கலைந்து போகச் செய்தனர். இந்த மன்றத்தின் கூட்டத்தைக் கூட்டிய அமைப்பாளர்கள் மன்றக் கூட்ட நிகழிடத்தைத் தலைநகரான கொழும்புவிற்கு மாற்ற முடிவு செய்தனர். நவம்பர் 16 ஆம் நாளில், இம்மன்றக் கூட்டம், ரத்னமனாலையில் உள்ள மாநாட்டு அரங்கில் காலையில் கூடுவது என்று ஏற்பாடு செய்து அழைப்பு விடுத்தனர். ஆனால், காலையில் கூட்டம் நடைபெறவிருந்த அரங்கிற்கு வந்த காவல் துறை அதிகாரிகள் இக்கூட்டம் சட்டத்துக்குப் புறம்பாக நடைபெறுகிறது (illegal) என்று குறிப்பிட்டு, மன்றக் கூட்ட நடவடிக்கை களை நிறுத்தி வைக்குமாறு கேட்டுக் கொண்டனர். கூட்டம் நடைபெறாது முடிக்கப்பட்டு, பிரதிநிதிகள் கலைந்து செல்லுமாறு செய்யப் பட்டனர், (உமஉபி-இன் 8,13,18,19,20 ஆகிய பிரிவுகள் மீறல்).

1997 : மட்டக்களப்பு மாவட்டத்தின் பல பகுதிகளில் 38 அரசு சாராத் தொண்டு நிறுவனங்கள் பணியாற்றி வந்தன; அவையனைத் தும் தங்களுடைய மனித நேயப் பணிகளை நிறுத்திக் கொள்ள வேண்டும் என்று சிறீலங்கா அரசு செப்டம்பர் மாதம் 25 ஆம் நாள் உத்தரவிட்டது. இதனைத் தொடர்ந்து அரசு உடனடியாக இன்னொரு ஆணையையும் வெளியிட்டது. அந்த ஆணை, மட்டக்களப்புப்

பகுதியில் உள்ள மக்களுக்கு உதவும் பணிகளைச் செய்து வந்த அரசு சாராத் தொண்டு நிறுவனங்கள் அனைத்திற்கும் உடனடியாகத் தடை விதித்து உத்தரவு பிறப்பித்தது! (உமஉபி-இன் 8,13,18,19,20 ஆகிய பிரிவுகள் மீறல்).

சிங்களவர் குடியேற்றம் - ஈழத் தமிழ் மக்களின் தாயகமான (இலங்கையின்) வடக்கு-கிழக்குப் பகுதிகளில், அரசே திட்டமிட்டு மிகப் பல ஆண்டுகளாகச் சிங்களவர் குடியேற்றப் பகுதிகளை உருவாக்கி அவர்களைக் குடியேற்றச் செய்ததன் விளைவாக, சிங்கள அரசுகளும் அவர்களுடைய ஆணைப்படி அழிவுப் பணிகளைச் செய்து வந்த முகவரமைப்புகளும் சிறீலங்காவின் வடகிழக்குப் பகுதியைச் சேர்ந்த தமிழர்களின் மூதாதையர்களுக்குச் சொந்தமாக இருந்து வழிவழியாக வந்த நிலவுடைமைகளில் 50% வன்முறையில் பறிக்கப்பட்டன மற்றும் ஆக்கிரமிக்கப்பட்டு வெளவிக் கொள்ளப் பட்டனர். (உமஉபி இன் 17 ஆம் பிரிவு மீறல்).

இலங்கை அரசு ஒருதலைப் பட்சமாகவும் தன்னிச்சையாகவும் இரத்து செய்த ஒப்பந்தங்களும் உடன்படிக்கைகளும்:

நாட்டில் நிலவிவரும் அரசியல் குழப்பங்களுக்குத் தீர்வுகாணும் நோக்குடன் தமிழர் தலைவர்களுக்கும் சிங்களவர் இனத் தலைவர்களுக்கும் இடையில் கையெழுத்தான பல ஒப்பந்தங்கள் மற்றும் உடன்படிக்கைகளை சிறீலங்கா அரசு தன்னிச்சையாகவும் ஒருதலைப்பட்சமாகவும் இரத்து செய்துள்ளது. அவ்வாறு இரத்து செய்யப்பட்ட ஒப்பந்தங்களில் ஒரு சில வருமாறு:

1957 இல் கையெழுத்தான “பண்டா-செல்வா” ஒப்பந்தம்; 1965 இல் கையெழுத்தான “டட்லி-செல்வா” ஒப்பந்தம். இந்த உடன்படிக்கைகள், ஓரளவு கூட்டாட்சி அமைப்பு ஏற்பாட்டின் அடிப்படையில் செய்யப்பட்டவை; இவை, வடகிழக்கு மாகாணத்தில் தமிழர்களுக்குக் குறிப்பிட்ட சில வகை அதிகாரங்களைப் பகிர்ந்தளிக்கும் முறையில் அமைந்தவை.

2005 : சுனாமி எனப்படும் ஆழிப்பேரலை வடகிழக்குப் பகுதியில் ஏற்படுத்திய பேரழிவைத் தொடர்ந்து, உலக நாடுகள் வழங்கிய சுனாமி நிதியுதவியைச் சமச்சீர் முறையில் பகிர்ந்தளிக்கும் நோக்குடன், “சுனாமிக்குப் பிந்தைய இயக்கப் பணிகள் மேலாண்மைக்

கட்டமைப்பு" (PTOMS) என்றழைக்கப்படும் ஒப்பந்தம், சிறீலங்கா அரசுக்கும் தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள் இயக்கத்திற்கும் (LTTE) இடையே கையெழுத்தாகியது. இதனை, உச்சநீதிமன்றம் வழங்கிய ஒரு தீர்ப்பைக் காரணம் காட்டி, சிறீலங்கா அரசு தன்னிச்சையாக, ஒருதரப்பாக ரத்து செய்துவிட்டது. (உமஉபி-இன் 16,25 ஆம் பிரிவுகள் மீறல்).

இதுவரையில் 85,000 தமிழ் மக்கள் கொல்லப்பட்டுள்ளனர், அல்லது, "காணாமல் போய்விட்டனர்"; 12,500க்கும் மேற்பட்ட எண்ணிக்கையிலான தமிழ்ப் பெண்கள் கற்பழிக்கப்பட்டுக் கொல்லப்பட்டனர். விமானங்களிலிருந்து குண்டுகளை வீசியும், பீரங்கி வண்டிகளிலிருந்து "ஷெல்"களை (குண்டுகளை)ப் பொழிந்தும் தமிழர்களுக்குச் சொந்தமான 2500 வழிபாட்டுத் தலங்கள் (கட்டடங்கள்) தகர்த்து அழிக்கப்பட்டுள்ளன. சிறீலங்கா அரசு தமிழர்களுக்குச் சொந்தமான கோடிக்கணக்கான ரூபாய் மதிப்புள்ள சொத்துகளுக்கும் பொருள்களுக்கும் சேதம் ஏற்படுத்தியுள்ளது.

ஓரின மக்களை முற்றாக அகற்றி அழித்துவிடுவது என்னும் நோக்குடன் நன்கு திட்டமிட்டுச் செயற்படுத்திய சிங்கள இனவாத அரசின் நடவடிக்கைகளில், ஏறத்தாழ 5,00,000 தமிழர்கள் உள்நாட்டிலேயே அகதிகளாக இடம்பெயர்ந்துள்ளனர்; மேலும், 5,00,000க்கும் மேற்பட்ட எண்ணிக்கையிலான தமிழ் மக்கள் ஐரோப்பிய நாடுகளிலும், ஏனைய நாடுகளிலும் அரசியல் தஞ்சம் புகுந்துள்ளனர். (உமஉபிஇன் 3,15,16,17 ஆம் பிரிவுகள் மீறல்).

2005 : சனவரி மாதம் 7 ஆம் நாளன்று ஐ.நா. பொதுச் செயலாளர் கோஃபி அனான் இலங்கையில் சுனாமி தாக்குதலால் பாதிக்கப்பட்ட பகுதிகளைப் பார்வையிட மனிதநேயப் பயணம் மேற்கொண்டு வருகை புரிந்தார். சுனாமி தாக்குதலால் பெருமளவில் பாதிக்கப்பட்டுப் பேரழிவுக்கு உள்ளாகியிருந்த வடகிழக்குப் பகுதிக்கு நேரில் சென்று பார்வையிட வேண்டும் என்றும் அதற்கு உதவுமாறும் கேட்டுக் கொண்டார். ஆனால், சிறீலங்கா அரசு அதிகாரிகள் அவர் அங்கு மனிதநேயப் பயணம் மேற்கொண்டு பார்வையிடுவதை வேண்டுமென்றே குறுக்கிட்டுத் தடுத்தனர். (உமஉபி-இன் 13,25 பிரிவுகள் மீறல்; மற்றும் ஐ.நா. மகாசாசனத்தின் அத்தியாயம் XV பிரிவு 100-ஐக் கடுமையாக மீறியதும் ஆகும்.)

2006 : சிறீலங்கா குடிமக்கள் ஐ.நா. மனித உரிமைகள் குழுவிடமிருந்து குறைதீர்ப்பு நடவடிக்கை எடுக்கக் கோரிக்கை வைக்க இயலாது:

குடிமை-அரசியல் உரிமைகள் குறித்த பன்னாட்டு ஒப்பந்தத்தில் கையெழுத்திட்டுள்ள ஐ.நா. உறுப்பு நாடுகளில் சிறீலங்காவும் ஒன்று; என்ற போதிலும், 15-9-2006 இல் இலங்கை உச்சநீதிமன்றம் அளித்துள்ள தீர்ப்பு ஒன்று, சிறீலங்கா குடிமக்கள் மனித உரிமைகள் மீறல் குறித்து ஐ.நா. மனித உரிமைகள் மீறல் குழுவிடம் குறைதீர்ப்பு நடவடிக்கை எடுக்குமாறு கோரிக்கை வைக்க முடியாது என்று விதிசெய்வதாக அமைந்துள்ளது. அந்தத் தீர்ப்பு இலங்கை அரசு 1997-இல் குடிமை-அரசியல் உரிமைகள் குறித்த பன்னாட்டு ஒப்பந்தத்தில், விருப்பத்தின் பாற்பட்ட மரபுரிமை ஏற்பு பெற்றமை (accession to the optional Protocol to ICCPR) சிறீலங்காவைக் கட்டுப் படுத்தாது என்றும், அதனால், அந்த ஒப்பந்தத்திற்கு இலங்கையில் எவ்விதச் சட்டச் செயல்திறன் அல்லது விளைவு இல்லை என்றும் அறிவித்தது. உச்சநீதிமன்றத்தின் 15-9-2006 ஆம் நாளிட்ட தீர்ப்பு (SC Spl(LA) எண்: 18/99). (உமஉபி இன் 8,10,19 ஆம் பிரிவுகள் மீறல்).

2006 சிறீலங்கா விமானப் படை வள்ளிபுனம் என்னும் இடத்தில் 14-08-2006 ஆம் நாள் அன்று பள்ளி மாணவியர் இருந்த ஒரு கூட்டத்தின் மீது குண்டு வீசியது; குண்டு வீச்சில் 56 பள்ளி மாணவியர் இறந்தனர்; மேலும் 210 பேர் காயம் அடைந்தனர். (உமஉபி-இன் 3,10,12,13,20,26 ஆம் பிரிவுகள் மீறல்).

2006 : 1987 இல், சிறீலங்காவில் நடைபெற்று வந்த இன மோதலைத் தீர்த்து வைப்பதாகச் சொல்லிக்கொண்டு, இந்தியா-இலங்கை ஒப்பந்தம் கையெழுத்தாகியது. இந்த ஒப்பந்தத்தின் கீழ் வடக்கு-கிழக்கு மாகாணங்கள் ஒருங்கிணைப்பு 8-9-1988 இல் நிகழ்ந்தது. ஆனால், மிகச் சரியாக, 18 ஆண்டுகள் கழிந்தபிறகு, 16-10-2006 இல், உச்சநீதிமன்றம் ஓர் அரசியல் தீர்ப்பை வழங்கியது. அத்தீர்ப்பு, மேற்படி இரு மாகாணங்களின் ஒருங்கிணைப்புச் செல்லாது என்று குறிப்பிட்டது. (உமஉபி-இன் 3,5,9,10,13,21 ஆம் பிரிவுகள் மீறல்).

2007 : சிறீலங்காவில் பத்திரிகையாளர்கள் மிகப் பலர் (பணிபுரிகையில்) கொல்லப்பட்டிருக்கிறார்கள். எனவே, ஊடகங்களில் பணிபுரிவோருக்கு உலகிலேயே மிகுந்த ஆபத்தான இடங்கள் என்ற வரிசையில் சிறீலங்கா மூன்றாம் இடம் வகிக்கிறது. (உமஉபி-இன்

3,5,6,7,10,13,18,19 ஆம் பிரிவுகள் மீறல்).

2008-கடந்த ஜனவரியில், சிறீலங்கா அரசு போர் நிறுத்த ஒப்பந்தத்திலிருந்து விலகியது. இந்தப் போர் நிறுத்த ஒப்பந்தம் சிறீலங்கா அரசுக்கும் தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள் இயக்கத்திற்கும் இடையே பிப்பிரவரி, 2002-இல் கையெழுத்தாகியது. (உமஉபி-இன் 3,5,9,10,13 பிரிவுகள் மீறல்).

உலக நாடுகளில், பிறர் செயல்களால் அல்லது தன் விருப்பமின்றிக் காணாமல் போகிறவர்கள் நிலை பற்றிய ஐ.நா. செயற்குழு 1998 இல் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டது. “உலக நாடுகளில், ஈராக்கிற்கு அடுத்தபடியாக, இலங்கையில்தான், மிக அதிகமான எண்ணிக்கையில் ஆள்கள் காணாமல்போய் விடும் நிலை உள்ளது; அந்த வகையில், இலங்கை இரண்டாம் இடம் வகிக்கிறது”. மேலும், பிறர் செயல்களால், அல்லது தன் விருப்பமின்றிக் காணாமல் போகிறவர்கள் நிலை பற்றிய ஐ.நா. செயற்குழு பலமுறை வருகை புரிந்த ஒரே நாடு சிறீலங்கா மட்டுமே. இவ்வாறு காணாமற்போனவர்கள் தொடர்பாக, அவர்களைக் கண்டுபிடிக்க நடவடிக்கை எடுக்கின்ற வகையில், உரிய முறையான குறைதீர்ப்புச் செயல் முறைகள் எவையும் எடுக்கப்பட்டதாகத் தெரியவில்லை. (உமஉபி-இன் 3,4,5,7,9,10,11 ஆம் பிரிவுகள் மீறல்).

2008 : பிறர் செயல்களால், அல்லது, தன் விருப்பமின்றிக் காணாமல் போகிறவர்கள் நிலைபற்றிய ஐ.நா. செயற்குழுவின் கூற்றுக்கு இணங்க, தற்போது, மிக அதிக எண்ணிக்கையில் காணாமல் போகிறவர்கள் பதிவாகும் நாடுகளில் சிறீலங்கா முதலிடம் வகிக்கிறது. 1996 இல் காணாமல் போன 656 தமிழர்களின் தலைவிதி என்னவாயிற்று என்று இன்று வரை தெரியவில்லை; ஆனாலும், வடகிழக்குப் பகுதியிலிருந்து தமிழர்கள் காணாமல் போகும் செய்தி இன்று வரை தொடர்கதையாகவுள்ளது. வடகிழக்குப் பகுதியைச் சேர்ந்த, தமிழர்கள் பலர் - இவர்களில், பத்திரிகையாளர்கள், கல்வியாளர்கள், நாடாளுமன்ற/சட்டமன்ற உறுப்பினர்கள், மனித உரிமை இயக்கப் பணிகளில் தீவிரமாக ஈடுபட்டுள்ளவர்கள், குழந்தைகள் மற்றும் ஏனையோர் அடங்குவர் - கொல்லப்பட்டுள்ளனர். (உமஉபி-இன் 3,4,5,7,9,10,11 ஆம் பிரிவுகள் மீறல்).

2008 : தனித்தியங்கும் பன்னாட்டு மேன்மக்கள் குழாம் (IIGEP) சிறீலங்காவை விட்டு வெளியேறியது: தனித்தியங்கும்

பன்னாட்டு மேன்மக்கள் குழாத்தைச் சேர்ந்தவர்களை இலங்கைக்கு வருகை தருமாறு இலங்கை அதிபர், இராஜபக்ஷே அழைப்பு விடுத்தார். 1-8-2005 ஆம் நாள் முதல் நிகழ்ந்த, ஆள்கள் கடத்தல், ஆள்கள் காணாமல் போகும் நிகழ்வுகள் மற்றும் ஏனைய கடுமையான மனித உரிமைகள் மீறல் தொடர்பான புகார்கள் குறித்து, விசாரணை ஆணைக் குழுக்கள் நடத்தும் புலனாய்வுகள், வெளிப்படையாக ஒளிவு மறைவு இன்றி நடைபெறுகின்றனவா என்பதை நேரில் கண்காணித்து உறுதிசெய்வதற்காக, அவர் மேற்சொன்ன மேன்மக்கள் குழுத்திற்கு (IIGEP) அழைப்பு விடுத்திருந்தார். மேலும், புகார்கள் தொடர்பான மேற்சொன்ன விசாரணைகள் பன்னாட்டு அடிப்படை விதிமுறைகளுக்கும் தரங்களுக்கும் இணங்க நடைபெறுகின்றனவா என்பதை உறுதி செய்து கொள்வதும், மேற்சொன்ன மேன்மக்கள் குழுமின் வருகைக்கு உரிய நோக்கமாக இருந்தது. ஆனால், மேற்சொன்ன தனித்தியங்கும் பன்னாட்டு மேன்மக்கள் குழாம், (IIGEP) பின்வரும் காரணங்களைக் கூறி 22-4-2008 இல் இலங்கையிலிருந்து வெளியேறிவிட்டது. “இந்தப் புலனாய்வுப் பணிகளைப் பன்னாட்டுத் தரத்திற்குக் கொண்டு வருவதற்குத் தாங்கள் (குழுவினர்) அளித்த பரிந்துரைகளைச் செயற்படுத்துவதற்கு அரசுக்கு விருப்பமின்மை; இக்குழாம் பணிபுரிவதற்கு நிதிவகையில் நிலைத்தன்மை (நிதிவசதி) இன்மை, அரசு குழுத்தின் பணிகளில் குறுக்கிடுதல் மற்றும் பணிகள் மந்த கதியில் (மிகத் தாமதமாக) நடைபெறுதல்” முதலியன. (உமஉபி-இன் 8,10 ஆம் பிரிவுகள் மீறல்).

உமஉபியின் 50 ஆம் ஆண்டு நிறைவின் போது 10-12-1998 இல் வெளியான மனித உரிமைகளுக்கான தமிழ் மையத்தின் பத்திரிகைச் செய்தி வெளியீட்டுக்குப் பின்னர்க் கிடைத்த தகவல்கள் அனைத்தும் இடம்பெறச் செய்யப்பட்டுள்ளன.

தமிழாக்கம் : கு. பாலசுப்பிரமணியன்

மேனாள் மொழி பெயர்ப்புத் துணை இயக்குநர்,

தமிழ் நாடு அரசு.

ACKNOWLEDGEMENTS

We thank all Authors and Copyright Holders of the published articles included in this volume, for their co-operation and assumed as well as granted consent to re-publish their writings.

Our special appreciation and acclaim are hereby offered to Professor Kopan Mahadeva who devoted significant proportions of his valuable time and expertise and his dynamic enthusiasm towards the successful publication of this important historical volume, as our Honorary Consultant.

Solicitor Selvathurai Raveendran who collaborated with me on the administration of Colombo's Refugee Camps during the race riots of 1977 and 1983, and has now contributed a monumental Foreword, is hereby gratefully acknowledged. We thank Solicitor Maayan Vijeyabalan for his invaluable advice on this book's initial draft, and for his excellent Preface.

Profesor Karthigesu Sivathamby has written an enhancing Preface in Tamil, despite his delicate state of health. Also Mr. Sivanesa-Chelvan, former editor of Virakesari and Thinakkural had given a deeply penetrative Review in Tamil. We are indeed grateful to both these collaborators.

Dr. S. Somasegaram, Dr. Soma Sundararajah, Dr. S. Navaratnam and Solicitor S. Raveendran have been generous with both their moral and financial support for the publication of this book, and we owe them a huge debt of gratitude.

Our thanks are also due, to Mr. G. Balasubramanian (Former Deputy Director of Tamil Nadu Government's Translation Department) for his valuable assistance in Translating some sections of this Book.

Last but not least, we are pleased to acknowledge the excellent services of the industrious Director Era Mathivaanan of the World Tamil Publisheres (Ulaga Thamizhar Pathippagam) Chennai who has ungrudgingly co-operaed in the printing and publication of this volume.

- Publishers

Books Available at:

AUSTRALIA

S. Ravindran
87, Bealty Street
Ivanhoe, Victoria 3074 9
T'p 00 61 3 9497 3738

MALAYSIA

Mr. T. Manivannan
F-7-2 Fadason Park
JLN 2/17, Tim Fadason
52100, Jin Jang Uthra
Kuala Lumpur
T'p 006 017 2294 368
E-mail: sky_1tech@yahoo.com

CANADA

K. Siva
3958 Milkwood Crescent
Mississauga
Ontario L5N 8H2
T'p 905 785 7319

Late President J.R. Jayewardene: On 11th July 1983, two weeks before the holocaust of July and August, in an interview with Ian Ward of the Daily Telegraph, announced to the world: "I am not worried about the opinion of the Tamil people..Now, we cannot think of them, not about their lives or their opinion.The more you put pressure in the north, the happier the Sinhala people will be, here. Really, if I starve the Tamils out, the Sinhala people will be happy."

Dr.W. Dahanayake MP for Galle, and one-time Prime Minister advised in the Parliament as reported in December 1985,"The government should offer the Tamils a solution they could accept with dignity. They should also offer them a degree of autonomy within the framework of united Sri Lanka. Why can't the Tamils of Sri Lanka have a government like that of Tamil Nadu, in the North and East, within the frame work of unity."

The Late Bishop Lakshman Wicremasinghe: In his Christmas Message of 1977: "After August 1977 (violence), the Tamils feel insecure and alienated. They want security of life and property guaranteed to them against mob violence and communal prejudice. They want to be treated like equals in public life as of right, in the face of discrimination" *Tamil Times*, January 1984

Dr. Nihal Jayawickrema, Permanent Secretary in the 1970-77 United Front Government: In his article on Post Independence Politics in Sri Lanka, wrote in February 1985, ". the tragedy of the situation lies in the fact that while successive Sinhala governments were willing and able to be receptive to Sinhala aspirations, they consistently failed to respond to the equally legitimate aspirations of the Tamil speaking people, particularly of the Northern Eastern Provinces."

வெறிபிடித்த சிங்களவர்களால் குட்டிமணியின் கண்கள் வெலிக்கடைச் சிறைச்சாலையில் பிடுங்கி எறியப் பட்டதும், அந்த விடுதலை வீரனும் நண்பர்களும் தாடி தாடிக்க வெட்டிச் சாய்க்கப்பட்டதும் இந்நூலில் வெட்ட வெளிச்சமாகப் பதிவாகியுள்ளன. **கவிஞர். காசிஆனந்தன்**

ஈழமண்ணிலும், ஈழமக்கள் வாழும் உலக நாடுகளிலும் இந்நூல் பரப்பப்படுவதைக் காட்டிலும் தமிழ்நாட்டில்தான் கூடுதல் படிக்க விற்பனை செய்யப்பட வேண்டும் என்று கருதுகின்றேன். ஏனெனில் தமிழ்நாட்டில்தான் உண்மைவரலாறு, நெடுங்காலமாகத் திரித்துக் கூறப்பட்டுள்ளது. சிங்கள அரசு தரும் ஒருபக்கச் செய்தி மட்டுமே இங்கு ஊதிப் பெருக்கப் படுகிறது, எனவே இந் நூலுக்கு இம் மண்ணில் பெரிய தேவையுள்ளது. இந்நூல் ஈழப் பேராட்டத்திற்குப் பேருதவி செய்கிறது. — பேராசிரியர் சுப. வீரபாண்டியன்.

The Economist's Report of August 6th 1983: "A tourist told yesterday how she watched in horror as a Sinhala mob deliberately burned alive a bus load of Tamils... There was no mercy. Women, children and old people were slaughtered. Police and soldiers did nothing to stop the genocide"

Sir John Foster, QC, and Others: "The Tamils are a community of over two million who flourished under the British, but have suffered discrimination since they have now lost confidence in their treatment by the Sinhalese majority, and are calling for a restoration of their separate national status, which they had for many centuries before the British came."

CHUDEROLI PUBLICATION SOCIETY, LONDON, E7 8PQ
ISBN: 978-0-9555359-2-5